Nora Roberts

LUMINILE NORDULUI

PROLOG

Fragmente de jurnal – *12 februarie 1988*

Am aterizat pe Sun Glacier pe la prînz. Zborul îmi alungase mahmureala, dezvăluindu-mi realitatea sufocantă a lumii de dedesubt. Cerul e senin ca un cristal albastru. E tipul acela de cer pe care-l vezi doar în cărţile poştale făcute anume parcă pentru a atrage turiştii, cer completat de haloul tremurător al soarelui alb şi rece. Am considerat priveliştea ca pe un semn că ne fusese scris să facem ascensiunea asta. Vîntul bate cu aproape zece noduri pe secundă. Sînt minus zece grade, ca-n staţiune. Gheţarul e mare, ca fundul lui Kate Curva, şi rece ca inima ei.

Chiar şi aşa, Kate ne-a rezolvat mulţumitor aseară. Ne-a făcut şi un fel de reducere pentru grupuri.

Nu ştiu ce naiba căutăm aici, dar bănuiesc că fiecare trebuie să facă ceva. O ascensiune de iarnă pe Anonim e la fel de bună ca oricare alta şi mai bună decît cele mai multe.

Orice bărbat are nevoie de o săptămînă de aventură din cînd în cînd, aventură care să-l ţină departe de băutură şi de femei uşoare. Cum să poţi aprecia cum se cuvine băutura şi femeile, dacă nu iei o pauză din cînd în cînd?

Şi faptul că am dat peste doi nebuni ca şi mine nu mi-a schimbat numai norocul, ci şi dispoziţia generală. Nu sînt multe lucruri care mă deranjează mai mult decît să robotesc pentru un amărît de salariu, ca şi ceilalţi şoareci ce învîrt roata, dar femeia sigur va găsi pîrghiile potrivite.

Bonusul pe care-l primisem era destul de consistent pentru

a-mi satisface fetele, aşa că puteam să-mi petrec şi eu cîteva zile cu prietenii.

Să înfrunt stihiile naturii, să-mi risc viaţa şi integritatea corporală, în compania unor bărbaţi la fel de inconştienţi ca şi mine, e ceva ce trebuie să fac pentru a-mi reaminti că sînt încă viu. Şi faptul că o fac nu pentru bani, nu pentru că aşa trebuie, nu pentru că mă cicăleşte vreo femeie, ci doar din pură nebunie, e de natură să-mi ţină moralul ridicat.

Acolo, jos, e din ce în ce mai aglomerat. Drumurile ajung din ce în ce mai departe, oamenii îşi fac case acolo unde înainte locurile erau pustii. Cînd am venit prima dată aici, nu erau atît de mulţi şi blestemaţii de agenţi federali nu apucaseră să facă reguli pentru orice.

Permis pentru ascensiune? Ca să mergi pe munte? La naiba cu asta şi la naiba cu toţi constipaţii ăia de agenţi federali cu regulile şi cu hîrtiile lor cu tot. Munţii ăştia erau aici cu mult înainte ca vreun birocrat din guvern să scornească o modalitate prin care să scoată un ban de pe urma lor. Şi or să fie tot aici, mult după ce el va fi în iad.

Şi aici mă aflu acum, pe pămîntul ăsta ce nu aparţine nimănui. Pămînturile sfinte nu aparţin niciodată cuiva.

Dacă ar exista o posibilitate să supravieţuieşti pe munte, mi-aş planta cortul aici şi n-aş mai pleca niciodată. Dar, sfînt sau nu, muntele m-ar ucide mai iute decît o nevastă cicălitoare şi cu mai puţină milă.

Aşa că mi-am luat o săptămînă liberă şi am pornit împreună cu cîţiva oameni, care gîndesc ca mine, să urcăm pe muntele ăsta fără nume, munte ce se ridică semeţ deasupra oraşului, deasupra rîului şi a lacurilor, care mărgineşte graniţele desenate de agenţii federali, sfidînd jalnica lor încercare de a-l conserva şi a-l îmblînzi.

Alaska nu aparţine nimănui altcuiva decît sieşi, indiferent cîte semne, drumuri sau reguli o împînzesc. Este ultima femeie sălbatică, şi Dumnezeu o iubeşte pentru asta. Eu o iubesc.

Ne-am stabilit tabăra şi soarele coborî imediat în spatele vîrfurilor maiestuoase, aruncîndu-ne în întunericul iernii. Adăpostiţi în cort, am mîncat bine, am fumat o iarbă, cu rîndul şi am vorbit despre ziua de mîine.

Mîine urcăm.

1

În drum spre Lunacy – *28 decembrie 2004*

Prins în scaunul său cu centura de siguranţă, în cutia de conserve ce numai în glumă putea fi numită avion, care îşi croia cu greu drum printre rafalele de vînt, prin fereastra îngustă de lumină ce era iarna, printre piscurile munţilor acoperiţi cu zăpadă, spre un oraş numit Lunacy, Ignatious Burke se ruga.

Nu era pregătit să moară, nu atît de pregătit precum se credea el. Realiză asta acum, cînd soarta vieţii lui se afla în mîinile unui străin îngropat într-o şubă galbenă, cu faţa aproape acoperită de o caschetă ponosită de piele, plasată peste o cagulă mov.

În Anchorage, omul păruse destul de competent, ba chiar îl gratificase pe Nate cu o strîngere inimoasă de mînă, înainte să-i arate cu degetul cutia de conserve cu elice.

Apoi, îi zisese „Spune-mi Jerk". În momentul acela, simţise cum în sufletul său îşi face loc neliniştea.

Cît de idiot poate fi un om pentru a se urca într-o cutie de conserve zburătoare, pilotată de un tip pe care-l cheamă Jerk?

Dar în perioada asta a anului numai cu avionul se putea ajunge la Lunacy. Sau cel puţin aşa îi spusese primarul Hopp, atunci cînd se sfătuise cu ea în privinţa călătoriei.

Avionul se aplecă mult în dreapta, urmat îndeaproape de stomacul lui Nate. Se întrebă cam ce înţelegea primarul Hopp prin *siguranţă*.

Se gîndi că nu-i păsa prea mult, orice s-ar întîmpla. Nu conta dacă murea sau trăia. Cînd se urcase în avionul de linie la Baltimore, Washington, se resemnase la gîndul că, oricum, se îndrepta spre sfîrşitul vieţii sale.

Psihologul departamentului îl avertizase să nu ia decizii majore cînd suferă de depresie, dar candidase la postul de şef al poliţiei din Lunacy pentru simplul motiv că-i plăcuse numele oraşului.

Şi acceptase postul ridicînd din umeri.

Chiar şi acum, apucat de greaţă, murmurîndu-şi tremurător rugăciunea, înţelese că nu moartea în sine îl speria, ci felul în care s-ar fi putut întîmpla. Nu voia să-şi încheie socotelile, izbindu-se de un munte în vijelia asta blestemată.

Ar fi putut să rămînă în Baltimore, să se fi descurcat cu psihologul şi cu căpitanul, ar fi putut să cadă la datorie. N-ar fi fost o alternativă prea rea.

Dar nu, el îşi predase insigna, nu doar arsese punţile – le incinerase de-a dreptul. Şi acum, avea să sfîrşească mizerabil undeva, într-o zonă din Alaska.

– O să ne cam zgîlţîie, spuse Jerk, cu un accent texan.

Nate înghiţi în sec.

– Nici pînă acum n-a fost prea lin.

Jerk rînji şi îi făcu cu ochiul.

– Asta nu-i nimic. Să vezi cum e cînd bate vîntul din faţă!

– Nu, mulţumesc. Mai avem mult?

– Nu prea mult.

Avionul trosnea şi se zgîlţîa din toate încheieturile. Nate renunţă şi închise ochii. Se ruga ca, dacă tot era să moară, măcar să moară cu demnitate, nu vărsîndu-şi maţele din el.

Nu va mai zbura niciodată. Dacă va supravieţui, va pleca cu maşina din Alaska. Sau va merge pe jos. Sau se va tîrî. Dar niciodată pe calea aerului.

Avionul făcu un salt brusc, mişcare ce îl făcu pe Nate să deschidă brusc ochii. Şi văzu prin geam strălucirea victorioasă a soarelui, o surprinzătoare şi binevenită pauză în mijocul vijeliei, poleind cerul şi dezvăluind lumea de jos, o înşiruire de fîşii albe şi

albastre, brăzdată de ridicături, luciul tremurător al lacurilor alternînd cu suprafeţe întinse de păduri acoperite de zăpadă.

Spre est, cerul era acoperit de silueta imensă a celui numit de localnici Denali sau, pur şi simplu, Muntele. Chiar şi din sumarele lui cercetări aflase că numai veneticii îi spuneau McKinley.

Pe cîmp, cînd avionul îşi continua drumul, scuturîndu-se din toate încheieturile, nu se putea gîndi decît că nimic real nu putea fi atît de masiv. Soarele îşi strecura razele printre nori, umbra muntelui întinzîndu-se albastră pe zăpadă, suprafaţa lui îngheţată scînteind.

Priveliştea îl mişcă, astfel încît, pentru moment,uită de zbaterile somacului său, de bîzîitul continuu al motorului, chiar şi de frigul ce se cuibărise în avion ca o ceaţă.

– Mare ticălos, nu-i aşa?

– Da. Nate dadu drumul aerului din plămîni. Mare ticălos.

Se îndreptau spre vest, dar el nu scăpa din ochi muntele. Acum, putu să observe că ceea ce crezuse că este un drum acoperit cu gheaţă era, de fapt, un rîu îngheţat. Şi lîngă malul lui se zăreau casele, clădirile, maşinile şi camioanele unui orăşel.

Totul părea încremenit şi alb, dînd întregului peisaj aparenţa unui glob de jucărie ce nu fusese încă agitat.

De sub podeaua avionului se auzi un cloncănit.

– Ce-a fost asta?

– Trenul de aterizare. Acolo e Lunacy.

Avionul începu să coboare vertiginos, obligîndu-l pe Nate să se apuce strîns de scaun şi să-şi încordeze picioarele.

– Cum? Aterizăm? Unde? Unde?

– Pe rîu. În perioada asta a anului, e îngheţat bocnă. N-ai de ce să-ţi faci griji.

– Dar...

– Aterizăm pe schiuri.

– Schiuri? Nate îşi aminti deodată cît de mult ura sporturile de iarnă. N-ar fi fost mai potrivite nişte patine?

Jerk rîse cu poftă pe măsură ce avionul se apropia de panglica de gheaţă.

– Ar fi o chestie. Avion cu patine! La naiba!

Avionul se clătina, se poticnea, aluneca odată cu măruntaiele lui Nate. Într-un tîrziu, se opri grațios. Jerk opri motoarele și, în tăcerea care se lăsă brusc, Nate își putu auzi bătăile inimii.

– Nu te plătesc destul, reuși Nate să îngaime. Nu cred că te plătesc destul.

– La dracu! Îl plesni pe Nate peste brat. Nu e vorba de bani. Bine ai venit în Lunacy, șefule!

– Ai dreptate.

Hotărî să nu sărute pămîntul. Nu numai că ar fi arătat caraghios, dar probabil că i s-ar fi lipit buzele de el. Își scoase în schimb picioarele care-i tremurau în frigul pătrunzător și se rugă să-l țină pînă cînd va ajunge undeva la căldură.

Pentru moment, principala problemă era cum să traverseze porțiunea de gheață fără să-și rupă picioarele sau gîtul.

– Nu-ți face griji în privința bagajelor, șefule! strigă Jerk. Ți le duc eu.

– Mulțam!

Reuși să-și regăsească echilibrul și observă o siluetă pe troienele de zăpadă de pe mal, îmbrăcată într-o pufoaică maro cu glugă și cu guler de blană neagră. Fuma, dînd fumul afară cu pufnituri scurte, nervoase. Luînd-o ca punct de reper, Nate își croi drum pe gheață, încercînd să meargă cît mai demn cu putință.

– Ignatious Burke.

Vocea ei era dură și feminină totodată, și un nor de abur îi însoți vorbele. El alunecă, reuși să se redreseze și, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, ajunse pe malul acoperit de zăpadă.

– Anastasia Hopp. Îi întinse o mînă înmănușată care o prinse pe-a lui și o scutură viguros. Ești cam verde la față. Jerk, l-ai cam zguduit pe noul nostru șerif, nu-i așa?

– Nu, doamnă! Am avut parte de vreme rea.

– Întotdeauna se întîmplă așa. Da' știu că arăți bine! Chiar și bolnav. Ia o înghițitură!

Scoase un flacon argintiu din buzunar și i-l întinse.

– Ah...

– Hai, nu te sfii! Nu eşti încă în timpul serviciului. Un strop de brandy o să te liniştească.

Nate decise că rău nu avea cum să-i facă, aşa că scoase dopul sticlei şi luă o înghiţitură, simţind cum lichidul îi loveşte măruntaiele cu forţa unui pumn.

– Mulţumesc!

– Ţi-am rezervat o cameră la „The Lodge", aşa o să apuci să-ţi tragi un pic sufletul. O luă înainte pe o potecă bătătorită. Mai tîrziu, o să-ţi arăt oraşul. Lung drumul de la Baltimore, nu-i aşa?

– Aşa-i!

Locul arăta ca un platou de filmare. Copacii albi şi verzi, rîul, zăpada, casele construite din buşteni, fumul ce ieşea din hornuri şi coşuri. Vedea totul ca prin vis, înceţoşat, ceea ce îl făcu să-şi dea seama că era mai mult obosit decît bolnav. Nu reuşise să doarmă în nici unul dintre zboruri şi trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de cînd se întinsese ultima dată.

– Azi e senin, spuse ea. Priveliştea munţilor e magnifică. E tipul de poză vînată de turişti.

Totul arăta ca o uriaşă vedere şi părea la fel de copleşitor. Nate se simţea de parcă intrase într-un film sau în visul cuiva.

– Mă bucur să te văd echipat ca la carte. Îl măsură din cap pînă-n picioare în timp ce vorbea. Majoritatea veneticilor vin aici îmbrăcaţi în haine fiţoase, încălţaţi cu bocanci de paradă şi îngheaţă de frig.

Nate îşi comandase toate hainele, inclusiv chiloţii, ca şi cele mai multe obiecte din valiza sa, de la Eddie Bauer, prin internet, după ce primise un e-mail cu o listă de recomandări de la primăriţa Hopp.

– Ai fost destul de explicită atunci cînd mi-ai spus ce-mi trebuie.

Ea dădu din cap.

– Şi în privinţa a ceea ce avem noi nevoie cred că am fost destul de explicită. Să nu mă dezamăgeşti, Ignatious.

– Spune-mi Nate. Nu, nu intenționez așa ceva, doamnă Hopp.

– Doar Hopp. Așa îmi spune toată lumea.

Păși pe o verandă lungă de lemn.

– Acesta este „The Lodge". Hotel, bar, restaurant, club. Ai o cameră rezervată aici, parte din salariul tău. Dacă vrei să stai în altă parte, te privește. Locul îi aparține lui Charlene Hidel. Servește mîncare bună, are grijă de curățenie. O să aibă grijă și de tine. O să încerce să intre și în patul tău.

– Poftim?

– Ești un bărbat arătos și Charlene are o slăbiciune. Este prea bătrînă pentru tine, dar ea nu va fi de părerea asta. Decizia îți aparține.

Zîmbi și îi zări sub glugă fața ridată ca un măr și de aceeași formă. Avea ochii căprui și vioi, gura subțire, cu colțurile lăsate.

– Aici, ca de altfel în toată Alaska, există mai mulți bărbați decît femei. Asta nu înseamnă că femeile din oraș n-o să înceapă să-ți dea tîrcoale. Ești prospătură și multe dintre ele vor vrea să-și încerce șansele. Te privește ce faci în timpul tău liber, Ignatious. Însă nu-ți face de cap pe banii municipalității.

– O să-mi notez asta.

Rîsul ei semăna cu orăcăitul unui broscoi – două hohote scurte. Pentru a-și sublinia spusele, îl lovi peste braț.

– Poate că ar trebui să notezi.

Deschise cu o smucitură ușa localului, lăsîndu-l să intre în căldura binecuvîntată.

Nate simți în nări un miros în care se amestecau fumul, aroma cafelei, un iz de prăjeală cu ceapă și parfumul plin de vino-încoace al unei femei.

Încăperea era împărțită în două – într-o parte, restaurantul cu mese de două și patru persoane și cu cinci separeuri, iar în cealaltă, barul, cu scaunele sale înalte, roșii, tocite pe mijloc de generațiile de funduri care stătuseră pe ele de-a lungul anilor.

Spre dreapta, printr-o deschizătură, putu să vadă o masă de

biliard şi ceva ce arăta a joc de fotbal, precum şi luminiţele unui tonomat.

Tot spre dreapta, printr-o altă deschizătură, se zărea ceva ce părea să fie un hol. Observă o parte din tejgheaua de la recepţie, în spatele căreia se vedeau mai multe compartimente pătrate în care se aflau chei, cîteva plicuri şi una sau două foi de hîrtie, probabil, mesaje.

În cămin, ardea vioi un foc de buşteni şi fereastra fusese astfel poziţionată, încît prin ea să se vadă magnifica privelişte a muntelui.

La mese, servea o femeie însărcinată, enormă, cu părul prins într-o coadă neagră, lucioasă. Faţa ei era atît de senină, emana atît de multă linişte, încît Nate clipi uimit. Se uită la el cu ochii ei negri şi blînzi ca o versiune băştinaşă a Madonei cu pielea aurie.

Chelneriţa turna cafea în ceştile a doi bărbaţi aşezaţi într-unul din separeuri. Un băieţel de vreo patru ani şedea la o masă şi îşi făcea de lucru cu o carte de colorat. Un bărbat îmbrăcat într-o jachetă de tweed şedea la bar şi fuma citind un exemplar jerpelit din *Ullyses*.

La o masă mai îndepărtată, un tip cu o barbă bogată, care i se revărsa pe piepţii flanelului său cînepiu, părea angajat într-o conversaţie înverşunată cu el însuşi.

Intrarea lor nu trecu neobservată, capetele se întoarseră spre ei şi din toate colţurile răsunară salutări adresate lui Hopp. Ea îşi dădu jos gluga, dezvăluind un ciuf argintiu. Privirile aruncate lui Nate erau încărcate de curiozitate, ba chiar de ostilitate, în cazul individului cu barbă.

– Dumnealui este Ignatious Burke, noul şef al poliţiei, anunţă Hopp descheind fermoarul gecii. Acolo, în separeu, sînt Dex Trilby şi Hans Finkle, iar acela, cu expresia aia ostilă pe ceea ce i se mai vede din faţă, este Bing Karlovski. La mese, serveşte Rose Itu. Ce-ţi face copilul azi, Rose?

– E cam neastîmpărat. Bine ai venit, şerif Burke!

– Mulţumesc!

– Ăsta e Profesorul. Hopp traversă încăperea îndreptîndu-se spre bar şi îl bătu pe umăr pe bărbatul îmbrăcat în jacheta de tweed. Ai găsit ceva schimbat în carte de cînd ai citit-o ultima dată?

– Întotdeauna găsesc ceva. Îşi coborî ochelarii cu rame subţiri de metal, pentru a-l putea privi mai bine pe Nate. A fost cam lungă călătoria.

– Aşa e, admise Nate.

– Şi încă nu s-a terminat. Ridicîndu-şi la loc ochelarii, Profesorul se întoarse la cartea lui.

– Şi împieliţatul ăsta drăgălaş e Jesse, băiatul lui Rose.

Băieţelul rămase aplecat asupra cărţii lui de colorat, dar ridică privirea aşa încît ochii lui mari şi negri îl fixară printre genele dese. Se întinse şi o trase de haină pe Hopp, ea aplecîndu-se pentru a-i asculta şoapta.

– Stai liniştit, îi facem noi rost de una.

Uşa din spatele barului se deschise cu o smucitură şi prin ea ieşi o namilă de negru purtînd un şorţ alb.

– Big Mike, anunţă Hopp. El e bucătarul localului. A lucrat în Marina Militară pînă cînd o fată de prin părţile astea i-a atras atenţia pe cînd se afla în Kodiak.

– M-a ademenit ca pe un păstrăv, spuse Big Mike, cu un rînjet lăţit pe toată faţa. Bine ai venit în Lunacy.

– Mulţumesc.

– Noul nostru şef al poliţiei are nevoie de ceva bun şi fierbinte.

– Supa de peşte e foarte bună, îi spuse Big Mike. Ţi-ar prinde grozav de bine. Asta dacă nu preferi friptura, şerifule.

Lui Nate îi trebuiră cîteva secunde pînă să priceapă că el era „şeriful". O clipă, simţi că toate privirile din încăpere erau fixate asupra lui.

– Atunci supă să fie. Sună bine!

– Vine mediat! Se întoarse în bucătărie şi Nate îl auzi fredonînd cu o voce baritonală *Baby it's cold outside*.

Totul arăta ca un decor perfect. Ca o scenă dintr-un film. Sau

dintr-o piesă de teatru. Oricum ar fi luat-o, se simțea ca un figurant într-un film de mîna a doua.

Hopp ridică un deget, făcîndu-i semn lui Nate să rămînă pe loc, cînd ea străbătu holul. O urmări cum se apleacă peste tejgheaua de la recepție și ia o cheie dintr-un compartiment.

În timp ce Hopp era ocupată cu această operațiune, ușa din spatele tejghelei se deschise brusc. Și, pe-acolo, ieși o femeie fatală.

Era blondă – așa cum Nate își imagina că sînt toate femeile fatale –, cu părul unduindu-i ca un rîu de soare către bustul magnific pus în valoare de puloverul albastru, mulat. Lui Nate îi luă aproape un minut să ajungă la față, avînd în vedere că puloverul era băgat într-o pereche de jeanși atît de strîmți, încît, probabil, provocaseră deja cîteva leziuni ale organelor interne.

Nu că s-ar fi plîns cineva de chestia asta.

Fața ei era dominată de ochii de un albastru luminos ce contrastau puternic cu buzele pline, roșii. Exagerase puțin cu machiajul, ceea ce lui Nate îi aminti de o păpușă Barbie.

Barbie – devoratoarea de bărbați.

În ciuda hainelor strîmte, tot ce putea să tresalte, tresălta pe cînd ea, încălțată cu niște sandale cu tocuri subțiri se strecură pe lîngă recepție, îndreptîndu-se spre restaurant. Ajunsă acolo, se sprijini de bar și luă o poză provocatoare.

– Bună, frumosule!

Vocea ei semăna cu o șoaptă guturală – probabil, era bine studiată –, parcă anume făcută să golească de sînge creierul oricărui bărbat și să-i trimită coeficientul de inteligență să facă o plimbare pe pășunile veșnic verzi.

– Charlene, poartă-te frumos! Hopp zdrăngăni cheia. Băiatul ăsta e obosit și pe jumătate bolnav. Nu are destule resurse să-și pună mintea cu tine acum. Șeriful Burke, Charlene Hidel. Localul îi aparține. Bugetul orașului îți asigură cazarea și masa aici ca parte din salariu, așa că nu te simți obligat să dai nimic în plus.

– Hopp, ești atît de *rea*! Charlene zîmbi ca o pisică răsfățată,

atunci cînd spuse aceste cuvinte. Dă-mi voie să te conduc în camera ta, şerif Burke, să te aranjezi. După aceea o să-ţi aducem ceva fierbinte de mîncare.

– O să-l conduc eu sus. Parcă spre a-şi sublinia spusele, Hopp strînse cheile în pumn, lăsînd să atîrne brelocul negru pe care era trecut numărul camerei. Şi n-ar strica să o rogi pe Rose să-i aducă mîncarea pe care i-o pregăteşte Mike. Hai, Ignatious. Poţi să socializezi mai tîrziu, cînd o să te poţi ţine ca lumea pe picioare.

Ar fi putut să răspundă singur, dar nu vedea ce sens ar mai fi avut acum. O urmă pe Hopp ca un căţel ascultător, trecură printr-o uşă, apoi, în sus, urcînd cîteva trepte.

Auzi pe cineva murmurînd „cheechako" pe un ton profund dezgustat. De bună seamă, era o insultă, dar nu o luă în seamă.

– Charlene nu e atît de rea pe cît pare, spunea Hopp. Dar adoră să tachineze bărbaţii de cîte ori are ocazia.

– Nu te îngrijora în ceea ce mă priveşte, mami!

Se auzi din nou rîsul acela ca un orăcăit de broscoi cînd introduse cheia în uşa camerei 203.

– A părăsit-o bărbatul acum vreo cincisprezece ani, lăsînd-o să crească singură o fetiţă. S-a descurcat destul de bine cu educaţia lui Meg, deşi ele două se înţeleg ca pisica şi cîinele în cea mai mare parte a timpului. De atunci, a avut o groază de bărbaţi şi pe an ce trece sînt din ce în ce mai tineri. Ţi-am spus că e prea bătrînă pentru tine. Hopp aruncă o privire peste umăr. De fapt, după cum merg lucrurile, tu eşti prea bătrîn pentru ea. Ai treizeci şi doi, nu-i aşa?

– Atît aveam cînd am plecat din Baltimore. Acum cîţi ani se întîmpla chestia asta?

Hopp clătină din cap şi împinse uşa.

– Charlene are cu vreo doisprezece ani mai mult decît tine. Are o fiică aproape de vîrsta ta. Poate ar trebui să ţii minte asta.

– Credeam că voi, femeile, vă bucuraţi cînd una dintre voi pune mîna pe un bărbat mai tînăr.

– Asta dovedeşte cît de puţine ştii despre femei. Ne scoate din minţi, asta se întîmplă, că nu am pus noi mîna pe el mai întîi. Ei bine, asta este!

Nate intră într-o cameră cu pereţii şi podeaua din lemn, cu un pat de fier, un dulap şi o oglindă pe o parte şi o măsuţă rotundă, două fotolii şi un mic birou pe cealaltă.

Era curată, la fel de nefolosită şi de interesantă ca o pungă de orez.

– Pe aici e bucătăria. Hopp traversă camera şi ridică o draperie albastră, lăsînd să se vadă un frigider mic, un aragaz cu două ochiuri şi o chiuvetă cît palma lui Nate. În locul tău, aş lua masa jos, asta dacă gătitul nu se numără printre pasiunile sau hobby-urile tale. Se serveşte mîncare bună aici. Nu e ca la „Ritz", şi în hotel există şi camere mai bune, dar bugetul oraşului e cam mic. Traversă camera pînă în partea cealaltă şi deschise o altă uşă. Baia. Asta e racordată la utilităţi.

– O-ho! Nate băgă capul pe uşă.

Chiuveta era mai mare decît cea din bucătărie, dar nu cu mult. Nu exista cadă, dar cabina de duş îi era de ajuns.

– Ţi-am adus bagajul, şerifule. Jerk intră în cameră, purtînd cele două valize şi sacul de parcă ar fi fost goale. Le aruncă pe pat, care se lăsă sub greutatea lor. Dacă mai ai nevoie de mine mă găseşti jos, mă duc să înfulec şi eu ceva. O să trag aici în noaptea asta şi o să plec înapoi la Talkeetna mîine în zori.

Îşi atinse fruntea cu un deget în semn de salut şi ieşi.

– Rahat! Stai puţin! Nate se căută prin buzunare.

– Am avut eu grijă de bacşiş, spuse Hopp. Pînă cînd începi să lucrezi efectiv, eşti oaspetele municipalităţii din Lunacy.

– Mulţumesc.

– Mă aştept să pui osul la treabă pentru banii ăştia, aşa că vedem noi.

– *Room service!* cîntă Charlene intrînd în cameră cu o tavă. Şoldurile i se legănau ca un metronom cînd se apropia de masă. Ţi-am adus supă de peşte, şerifule, şi un sandviş serios, ca pentru un bărbat adevărat. Cafeaua e fierbinte.

– Miroase bine. Mulțumesc mult, doamnă Hidel.

– Ei, hai, pentru tine sînt Charlene. Îl privi galeș cu ochii ei de un albastru mirific, dîndu-i impresia lui Nate că știa foarte bine ce făcea. Aici facem toți parte dintr-o familie mare și fericită.

– Dacă ar fi chiar așa, n-am mai avea nevoie de un șef de poliție.

– Oh, bine că te apuci tu să-l sperii, Hopp. Îți place camera, Ignatious?

– Nate. Da, mulțumesc. E în regulă.

– Mănîncă ceva și odihnește-te puțin, îl sfătui Hopp. Cînd te trezești, sună-mă. O să-ți arăt orașul. Prima ta misiune oficială este să participi la ședința ce se ține mîine după-amiază la primărie, cînd o să te prezentăm tuturor celor care vor vrea să vină. Înainte de asta, poate vrei să-ți vezi postul și să-i cunoști pe cei doi subordonați și pe Peach. Și să-ți facem rost și de o stea.

– O stea?

– Jesse a vrut cu orice preț să primești și o stea. Vino, Charlene! Hai, să lăsăm omul să se odihnească.

– Dacă ai nevoie de ceva, sună la recepție, îi zîmbi Charlene îmbietor. De *orice*.

În spatele lui Charlene, Hopp dădu ochii peste cap. Pentru a termina odată, o apucă pe Charlene de umăr și o trase afară din cameră. Se auziră zgomotele făcute de tocuri pe podeaua de lemn, un chicotit, apoi ușa se trînti în urma lor.

Nate putu s-o audă prin ușă pe Charlene care protesta spunînd:

– Hopp, ce ai? Încercam doar să fiu prietenoasă.

– E o mică diferență între ospitalitatea prietenoasă a gazdei și cea a matroanei de bordel. Într-una din zilele astea, o să-ți dai seama de această diferență.

Așteptă pînă cînd fu sigur că au plecat, traversă camera și încuie ușa. Apoi, își scoase geaca și căciula, lăsîndu-le să cadă pe podea. Își desfăcu hanoracul și îl aruncă și pe acesta. Se dezbrăcă și de vesta căptușită, adăugînd-o la grămadă.

Rămas numai în tricou, pantaloni și ghete se apropie de masă, luă supa și o lingură și se duse cu ele la fereastra întunecată.

Trei şi jumătate după-amiază, cel puţin aşa arăta ceasul de pe noptieră – şi era la fel de întuneric ca în crucea nopţii. Observă, în timp ce-şi sorbea supa, strălucirea celor cîteva becuri de pe stradă, în lumina cărora se desluşea conturul clădirilor. Erau împodobite cu ornamente specifice de Crăciun, cu Moşi Crăciuni şi reni din carton cocoţaţi pe acoperişuri.

Dar nu se vedea nici ţipenie de om, nicăieri nici o mişcare, nici un semn de viaţă.

Mînca mecanic, prea obosit şi prea flămînd pentru a-şi mai da seama de gustul supei.

Se gîndi că tot ceea ce vedea pe fereastră părea un imens platou de filmare. Clădirile puteau foarte bine să fie numai de faţadă, iar cei cîţiva oameni pe care-i întîlnise jos puteau să fie actori, figuranţi care să populeze această iluzie.

Poate că totul nu era decît o foarte complexă halucinaţie, născută din depresie, ură şi furie, amestec care îl aruncase în abisul ăsta înspăimîntător.

Se aştepta ca dintr-un moment într-altul să se trezească în apartamentul său din Baltimore, încercînd să adune energia necesară pentru o nouă zi.

Termină supa şi se apucă de sandviş, pe care-l mîncă tot la fereastră, studiind lumea pustie, zugrăvită în alb şi negru şi împodobită parcă nefiresc cu ornamente de sărbătoare.

Poate ar fi trebuit să coboare şi el în lumea aceea golită de orice urmă de viaţă. Poate că ar fi devenit un personaj în această stranie iluzie. Atunci, poate că totul s-ar cufunda în întuneric, ca ultimele cadre din filmele vechi. Şi totul s-ar sfîrşi.

Pe cînd stătea la fereastră, în parte, gîndindu-se cum ar fi să se termine totul, în parte, dorindu-şi asta, o siluetă intră în cadru. Era îmbrăcată în roşu – un roşu aprins, sfidător – culoare ce parcă însufleţea întregul peisaj.

Mişcările erau precise şi vioaie. Se vedea că silueta avea un ţel, un scop. Mergea cu paşi repezi, străbătînd abil troienele, stricîndu-le strălucirea cu umbra urmelor de paşi.

Eu am trecut pe aici. Trăiesc şi am fost pe aici.

Nu putea să-şi dea seama dacă era vorba de un bărbat, de o femeie sau de un copil, dar era ceva deosebit în strălucirea culorii, în hotărîrea cu care păşea, ceva ce îi trezi interesul şi îi reţinu privirea.

Parcă simţind că este studiată, silueta se opri brusc şi se uită în sus.

Nate fu iar cuprins de senzaţia că se scufundă într-o lume în alb şi negru. Faţă albă, ochi negri. Dar şi aceste amănunte erau destul de neclare din cauza întunericului şi a distanţei.

Urmă un moment lung de nemişcare, de linişte deplină. Apoi, silueta îşi continuă drumul, îndreptîndu-se către „The Lodge", şi dispăru din raza lui vizuală.

Nate trase perdeaua şi se îndepărtă de fereastră.

După un moment de gîndire, luă valizele de pe pat, lăsîndu-le să cadă pe podea, nedesfăcute. Se dezbrăcă, ignorînd răcoarea din cameră şi se strecură sub muntele de pături aşa cum intră ursul în vizuină pentru hibernare.

Se întinse pe pat, un bărbat de treizeci şi doi de ani, cu o claie deasă de păr şaten ce încadra o faţă lungă şi slabă, imobilă acum din cauza oboselii, şi cu ochii cenuşii umbriţi de o urmă de disperare. Sub barba de-o zi, se zărea pielea palidă de epuizare. Deşi mîncarea îi potolise puţin zbaterile stomacului, se simţea slăbit, ca ieşit dintr-o lungă convalescenţă.

Îşi dorea ca Barbie – Charlene – să-i fi adus o sticlă de ceva în loc de cafea. Nu obişnuia să bea mult, fapt care îl salvase de alcoolism după toate cele întîmplate. În orice caz, un păhărel sau două l-ar fi ajutat să se deconecteze de la tensiunea realităţii şi l-ar fi ajutat să doarmă.

Acum, putea să audă vîntul. Nu-i simţise încă prezenţa, dar acum îl auzea urlînd pe la ferestre. Odată cu vîntul percepu şi zgomotele pe care le scotea clădirea, precum şi sunetul propriei respiraţii.

Trei zgomote ale singurătăţii, cu atît mai singuratice împreună.

Ignoră-le, îşi spuse. Ignoră-le pe toate.

Se gîndi că va dormi cîteva ore. Apoi, va face un duş ca să îndepărteze jegul călătoriei şi se va îndopa cu cafea.

După asta, va vedea ce naiba va mai face.

Stinse luminile şi camera se cufundă în întuneric. În cîteva secunde făcu şi el la fel.

2

Întunericul îl înconjura, aspirîndu-l ca nisipurile mişcătoare, atunci cînd visul îl trezi brusc. Respiră precipitat, de parcă atunci ar fi ieşit la suprafaţă, zbătîndu-se după aer. Era lac de sudoare. Ieşi cu greu de sub muntele de pături.

Mirosul camerei nu îi era familiar – un amestec de cedru, cafea proaspăt rîşnită, un uşor iz de lămîie. Apoi, îşi aminti că nu se afla în apartamentul lui din Baltimore.

Înnebunise şi plecase în Alaska.

Cadranul luminat al ceasului arăta cinci patruzeci şi opt.

Apucase să doarmă puţin înainte ca visul să-l gonească înapoi la realitate.

Întotdeauna în vis era întuneric. Era o noapte neagră. Cădea o ploaie murdară, mohorîtă. Atmosfera era încărcată de mirosul sîngelui şi al corditei.

– *Dumnezeule, Nate! Sînt rănit!*

Ploaia rece îi biciuia obrajii şi simţea sîngele fierbinte prelingîndu-i-se pe degete. Sîngele lui şi al lui Jack.

Nu reuşea să oprească sîngele, aşa cum nu reuşise să oprească nici ploaia. Nici una, nici alta nu stăteau în puterea lui şi, în fundătura aceea din Baltimore, sîngele şi ploaia îi spălară şi ultima urmă de umanitate.

Trebuia să fiu eu, gîndi el. Nu Jack. El ar fi trebuit să fie acasă cu nevasta, cu copiii, şi eu ar fi trebuit să fiu cel care murea în fundătura aceea împuţită, sub ploaia aceea blestemată.

Dar el scăpase doar cu o rană la picior şi o a doua deasupra şoldului, de-ajuns pentru a-l doborî, pentru a-l încetini, aşa că Jack trebuise să o ia înainte.

Cîteva secunde, cîteva greşeli mărunte şi un om minunat murise.

Avea să trăiască cu imaginea asta tot restul vieţii. Luase în considerare şi varianta sinuciderii, dar i se părea o rezolvare prea egoistă, care nu l-ar fi onorat deloc pe prietenul său ucis, pe partenerul său. Viaţa era infinit mai grea decît moartea.

Viaţa era o pedeapsă mai dură.

Se ridică şi se duse la baie. Fu patetic de recunoscător pentru firicelul de apă caldă ce se prelingea din duş. Avea să dureze destul de mult pînă să dea jos mizeria şi transpiraţia, dar era în regulă. Timpul nu era o problemă.

Avea să se îmbrace, să coboare şi să bea o cafea. Poate o va suna pe Hopp şi vor merge împreună să vadă postul de poliţie. Poate o să reuşească să se adune, să fie ceva mai coerent şi să repare acea primă impresie de tăntălău cu ochii înceţoşaţi.

După ce se spălă şi se bărbieri, se simţi mult mai bine. Căută nişte haine curate şi se îmbrăcă.

Echipîndu-se pentru infernul de afară, se privi în oglindă.

– Ignatious Burke, şeful poliţiei din Lunacy, Alaska. Dădu din cap. Ei bine, şerifule, hai să-ţi facem rost de o stea.

Coborî scările, surprins de relativa linişte. Din cîte citise el, localurile de genul celui de la „The Lodge" erau locurile de întîlnire ale localnicilor. Serile de iarnă erau lungi, întunecoase şi singuratice, astfel că s-ar fi aşteptat să audă gălăgia specifică unui bar, zgomotul bilelor de biliard, vreun vechi şlagăr country-western venind dinspre tonomat.

Dar, cînd intră în restaurant, fu surprins să o găsească pe frumoasa Rose umplînd cănile de cafea, aşa cum făcea şi ultima dată cînd o văzuse. Foarte probabil era vorba de aceiaşi doi clienţi cărora le turna cafea, dar Nate nu era sigur. Băiatul ei şedea la o masă, colorînd febril în aceeaşi carte.

Nate îşi verifică ceasul pe care-l potrivise după ora locală. Şapte şi zece.

Rose se întoarse de la masă şi îi zîmbi.

– Şerifule!

– Cam linişte în seara asta.

Faţa ei se lumină de un zîmbet.

– E dimineaţă.

– Poftim?

– E şapte dimineaţa. Pun pariu că ţi-e cam foame.

– Eu...

– Durează un pic pînă te obişnuieşti. Dădu din cap spre ferestrele întunecate. Peste cîteva ore o să se lumineze puţin. Ia loc unde vrei. O să-ţi aduc o cafea pentru început.

Dormise toată ziua şi toată noaptea şi nu ştia dacă să se ruşineze sau să se bucure. Nu-şi mai amintea de cînd nu mai dormise mai mult de patru ore, în reprize agitate.

Îşi lăsă geaca pe bancheta unui separeu şi se hotărî că e timpul să facă un efort pentru a se integra în comunitatea locală. Merse pînă la masa la care şedea Jesse şi trase un scaun.

– E ocupat?

Băiatul îi aruncă o privire pe sub genele dese şi clătină încet din cap. Continuă, apoi, să coloreze, cu limba între dinţi, în timp ce Nate se aşeză.

– Arată grozav vaca aia mov, comentă Nate, atent la desenul băiatului.

– Vacile nu sînt mov decît dacă le colorezi aşa.

– Înţeleg. Iei lecţii de pictură la şcoală?

Jesse dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

– Nu mă duc încă la şcoală pentru că am doar patru ani!

– Glumeşti! Patru ani? Credeam că ai cel puţin şaisprezece! Nate se lăsă pe spate şi îi făcu cu ochiul lui Rose care îi aduse o cană pîntecoasă, albă şi îi turnă cafea.

– De ziua mea am mîncat tort şi am avut un milion de baloane. Nu-i aşa, mămico?

– Aşa e, Jesse. Rose puse un meniu lîngă cotul lui Nate.

– Şi o să avem un copil în curînd. Şi mai avem şi doi cîini, şi...

– Jesse, lasă-l pe şeriful Burke să se uite la meniu!

– De fapt, voiam să-l rog pe Jesse să-mi recomande ceva. Ce mă sfătuieşti să mănînc la micul dejun, Jesse?

– Clătite!

– Atunci, clătite să fie! Îi întinse meniul lui Rose. Ne-am hotărît.

– Dacă vă răzgîndiţi, anunţaţi-mă. Dar obrajii ei se coloraseră deja de plăcere.

– Ce fel de cîini? întrebă Nate şi se distră cu explicaţiile lui Jesse pe tot parcursul micului dejun.

O farfurie de clătite şi compania unui băieţel fermecător erau un fel mult mai plăcut de a începe ziua decît să te trezeşti în mijlocul unui coşmar. Dispoziţia lui se îmbunătăţi. Nate era pe punctul de a o suna pe Hopp cînd ea intră pe uşă.

– Am auzit că te-ai trezit, spuse femeia şi îşi dădu gluga jos. De pe geaca ei căzură cîţiva fulgi de zăpadă. Arăţi mai bine ca ieri.

– Îmi pare rău că prima impresie nu a fost prea bună.

– Nu-ţi face probleme. Mă bucur că ai apucat să dormi bine, ai mîncat bine şi ai avut o companie plăcută, adăugă ea, zîmbindu-i lui Jesse. Eşti gata să facem un tur?

– Sigur. Se îndreptă spre mormanul de haine.

– Eşti mai firav decît mă aşteptam.

Îi aruncă o privire lui Hopp. Ştia că nu era în cea mai bună formă. Orice bărbat care pierde cinci kilograme din cele optzeci pe care le avea de felul lui arată cam ieşit din formă.

– Dacă o să continuu să mănînc atîtea clătite, o să le pun la loc.

– Şi cu o claie de păr.

Îşi scoase căciula.

– Continuă să-mi crească din cap.

– Îmi plac bărbaţii păroşi. Deschise uşa cu o smucitură. Mai ales cei cu părul roşu.

– E şaten, o corectă el mecanic, şi-şi trase mai jos căciula.

– Bine. Mai stai şi tu jos, Rose! strigă ea în spate, şi amîndoi ieşiră în vîntul şi zăpada de afară.

Frigul îl izbi cu forţa unui tren.

– Iisuse Hristoase! Îți îngheață ochii în cap!

Intră repede în Fordul Explorer pe care ea îl parcase în curbă.

– Ai încă sîngele subțire!

– Chiar dacă ar fi ca o pastă, tot ar fi al dracului de frig! Scuză-mă!

– Nu roşesc aşa de uşor. Bineînțeles că e al dracului de frig; e decembrie. Încă rîzînd, porni motorul. O să începem turul cu maşina. N-are rost să orbecăim pe întuneric.

– Cîți oameni mor anual aici, ca urmare a hipotermiei şi a degerăturilor?

– Au murit mai mulți pe munte, dar majoritatea erau turişti sau inconştienți. Un tip pe nume Teek s-a îmbătat ca prostul într-o noapte, acum trei ani, în ianuarie, şi a murit de frig în fața propriei case citind *Playboy*. Oricum, nu-l prea ducea capul. Oamenii de prin părțile astea ştiu cum să aibă grijă de ei şi cheechakos care rămîn aici peste iarnă învață sau pleacă.

– Cheechakos?

– Veneticii. Nu poți glumi cu natura. Dacă înveți să trăieşti cu ea şi dacă te duce puțin şi capul, o poți face să lucreze pentru tine. Te poți bucura de ea – poți să schiezi, poți să patinezi pe rîul înghețat, poți pescui la copcă. Ridică din umeri. Fii precaut şi bucură-te de ea, nu pleacă nicăieri.

Conducea prudent de-a lungul străzii acoperite de zăpadă.

– Acolo e spitalul. Avem un medic şi o asistentă.

Nate studie clădirea scundă.

– Şi dacă ei nu fac față?

– Cu avionul pînă la Anchorage. Avem un pilot care locuieşte lîngă oraş. Meg Galloway.

– O femeie?

– Eşti misogin, Ignatious?

– Nu. Poate, gîndi el. Întrebam doar.

– Meg e fata lui Charlene. E un pilot foarte bun. Cam nebună, dar un pilot care zboară prin părțile astea trebuie să fie un pic nebun, după părerea mea. Te-ar fi adus ea din Anchorage, dar ai întîrziat o zi, iar ea avea programat un zbor în ziua aceea, aşa

că l-am chemat pe Jerk din Talkeetna. Probabil că o vei vedea pe Meg mai tîrziu, la întîlnirea cu contribuabilii de la primărie.

Şi nu va fi foarte amuzant, gîndi Nate.

– Aici e Magazinul din Colţ – aici găseşti tot ce-ţi trebuie, şi dacă nu-l au în magazin, găsesc ei o cale să-ţi facă rost de respectiva marfă. E cea mai veche clădire din Lunacy. Vînătorii au construit-o la începutul secolului al XVIII-lea iar Harry şi Deb au mai făcut unele îmbunătăţiri de cînd au cumpărat-o în '83.

Clădirea era de două ori mai mare decît spitalul, cu două etaje. Prin ferestre se vedeau deja luminile aprinse.

– Poşta funcţionează în clădirea băncii deocamdată, dar vara asta, avem de gînd să construim un sediu nou. Şi clădirea micuţă de alături e *„The Italian Place"*. Fac pizza bună aici. Nu onorează comenzi din afara oraşului.

– O pizzerie!

– Un italian din New York a venit aici, la vînătoare, acum trei ani. S-a îndrăgostit de locurile astea. N-a mai plecat. Johnny Trivani. La început, localul s-a numit „Trivani's", dar toată lumea îi spunea *La Italianul*, şi aşa i-a rămas numele. Patronul se gîndeşte să deschidă şi o brutărie, alături. Spune că o să-şi comande o nevastă din Rusia, pe Internet. Poate că aşa o să facă.

– Atunci o să facă şi *blinî* proaspete?

– Să sperăm. Ziarul oraşului are sediul acolo, în clădirea aceea, spuse ea, arătîndu-i cu degetul. Patronii sînt plecaţi din oraş. Şi-au dus copiii la San Diego pentru vacanţa de Crăciun. KLUN – radioul oraşului, emite din clădirea aceea. Mitch Dauber se ocupă de el aproape de unul singur. De cele mai multe ori face o treabă al dracului de bună.

– O să-l ascult şi eu.

Ea făcu un ocol, întorcîndu-se pe drumul pe care veniseră.

– La vreo jumătate de kilometru, în partea de vest a oraşului, se află şcoala, cu clasele unu – doisprezece, şi grădiniţa. Acum, are 78 de elevi. Avem şi program seral pentru adulţi. Ore de

educație fizică, cursuri de artă, chestii de-astea. De la îngheț pînă la dezgheț, cursurile se țin seara. În rest, ziua.

– Îngheț? Dezgheț?

– Cînd se sparge gheața rîului înseamnă că a venit primăvara. Cînd îngheață rîul, e timpul să-ți scoți izmenele de la naftalină.

– Am înțeles.

– 506 suflete locuiesc în ceea ce numim limitele orașului, și încă 110, plus minus, care locuiesc în raza districtului. De-acum înainte e districtul tău.

Pentru Nate, peisajul continua să arate ca un decor de cinema, ireal. Departe de el impresia că ar fi districtul său.

– Pompierii – toți voluntari – au sediul aici. Și asta e primăria. Încetini în fața unei clădiri masive din lemn. Soțul meu a ajutat și el la construcția clădirii ăsteia, în urmă cu treisprezece ani. El a fost primul primar al orașului Lunacy și a rămas în funcție pînă la moarte. În februarie, se fac patru ani de cînd a murit.

– Cum a murit?

– Infarct. Juca hochei pe lac. A dat un gol, s-a bucurat și, de emoție, a murit. Tipic pentru el.

Nate așteptă un moment.

– Cine a cîștigat?

Hopp pufni în rîs.

– Golul lui a egalat scorul. Meciul nu s-a mai terminat niciodată. Încetini din nou. Aici e locul tău de muncă.

Nate încercă să zărească ceva prin beznă și viscol. Era o clădire cochetă, din lemn, evident de construcție mai recentă decît cele din jur. Clădirea era stil bungalou, cu o verandă închisă și cu cîte o fereastră de-o parte și de alta a ușii, ambele prevăzute cu obloane verzi.

Din stradă pînă la ușă fusese făcută o potecă și un loc de parcare de pe care zăpada fusese recent îndepărtată cu plugul. O camionetă albastră era parcată acolo și o altă potecă îngustă ducea pînă la ușă.

Ambele ferestre erau luminate, iar pe hornul clădirii ieșea un firicel de fum.

– E deschis?

– Bineînțeles. Au fost anunțați că vii astăzi. Hopp pareă în spatele camionetei. Ești gata să-ți cunoști echipa?

– Mai pregătit ca niciodată.

Coborî din mașină, șocat din nou de asprimea frigului. Respirînd printre dinții încleștați, o urmă pe Hopp pe cărarea ce ducea la ușa de la intrare.

– Asta reprezintă ceea ce numim o intrare arctică. Hopp intră, la adăpost de vînt și zăpadă. Contribuie la reducerea pierderilor de căldură. Și e un loc bun pentru a-ți lăsa cojocul.

Își scoase geaca și o atîrnă într-un cuier pe care se mai aflau cîteva. Nate îi urmă exemplul, apoi, își scoase mănușile și le îndesă într-un buzunar al hainei. Își scoase, apoi, căciula și cagula, întrebîndu-se dacă avea să se obișnuiască vreodată să se îmbrace ca un explorator de la Polul Nord, de fiecare dată cînd trebuia să iasă afară.

Hopp împinse cealaltă ușă, intrînd într-o cameră plină de mirosul cafelei, amestecat cu cel de lemn ars.

Pereții încăperii erau zugrăviți într-un cenușiu industrial, iar podelele acoperite cu linoleum. O sobă cu lemne era plasată în colțul din dreapta al încăperii. Pe sobă, un ceainic imens scotea aburi.

Pe partea dreaptă a încăperii, erau două birouri metalice, lipite unul de celălalt, un șir de scaune de plastic și o măsuță joasă pe care erau răspîndite cîteva reviste. Pe peretele din spate, se afla o masă cu o stație de emisie-recepție, un computer și un brad de Crăciun din ceramică, vopsit într-un verde ce nu avea nimic natural.

Nate observă cele două uși de fiecare parte a încăperii și panoul pe care erau prinse diverse însemnări și notițe.

Și se mai aflau acolo trei persoane care făceau eforturi susținute să pară că nu se holbează la el.

Presupuse că cei doi bărbați erau ajutoarele sale, adjuncții șerifului. Unul părea că abia împlinise vîrsta necesară pentru a vota, iar celălat arăta suficient de bătrîn ca să-l fi putut vota pe

Kennedy. Amîndoi purtau pantaloni de lînă, bocanci şi cămăşi de flanel, pe piepţii cărora erau prinse insignele regulamentare.

Tînărul era băştinaş, cu un păr negru şi drept, bătos, care-i cădea pînă aproape de umeri, cu ochii migdalaţi, adînciţi în orbite şi întunecaţi ca noaptea şi cu o expresie dureros de inocentă întipărită pe faţa osoasă.

Bărbatul mai în vîrstă avea tenul aspru, tăbăcit de intemperii, cu faţa dură în care străluceau doi ochi de un albastru deschis. Constituţia lui îndesată contrasta cu delicateţea celuilalt. Nate se gîndi că arăta ca un fost militar.

Femeia era rotundă ca o mură, cu obrajii roşii şi plini şi cu un piept generos ce se zărea sub un pulover roz împodobit cu fulgi de zăpadă. Avea părul cărunt, prins într-un coc deasupra capului. Din coc ieşea capătul unui creion. În mînă ţinea o farfurie cu gogoşi.

– Ei bine, sînt toţi aici. Şerifule Ignatious Burke, asta e echipa ta. Adjunctul Otto Gruber.

Bărbatul cu faţa dură făcu un pas înainte şi întinse mîna.

– Şerifule!

– Adjunct Gruber!

– Adjunctul Peter Notti.

– Şerif Burke!

Îi atrase atenţia ceva din zîmbetul lui ezitant.

– Dumneata eşti rudă cu Rose?

– Da, domnule. Este sora mea.

– Şi, nu în ultimul rînd, dispecerul echipei, secretara şi stăpîna gogoşilor, Marietta Peach.

– Mă bucur că ai venit, şerif Burke. Avea un accent la fel de sudist, ca un suc de mentă sorbit pe verandă. Sper că te simţi mai bine.

– Da, mult mai bine. Mulţumesc, doamnă Peach.

– O să-i arăt şerifului şi restul postului, apoi, vă las să vă cunoaşteţi mai bine. Ignatious, hai să aruncăm o privire... camerei de oaspeţi.

Hopp o luă înainte prin uşa din dreapta. Uşa dădea către

două celule cu gratii groase de metal. Pereții erau proaspăt zugrăviți și se vedea că podeaua fusese curățată de curînd. Locul mirosea a Lysol.

În celule nu era nimeni.

– Astea vă folosesc la ceva? o întrebă Nate.

– Sînt ocupate mai ales de bețivi și golani. Trebuie să fii foarte beat și să faci destul de multă gălăgie pînă să ajungi să-ți petreci o noapte în pușcărie la Lunacy. O să ai parte de cîteva încăierări, din cînd în cînd de acte de vandalism, dar astea, mai ales, din partea adolescenților plictisiți. O să las subordonaților tăi ocazia de a te pune la curent cu situația infracțională din Lunacy. Aici nu avem avocați, așa că dacă cineva are nevoie disperată de unul, va trebui să suni tocmai în Anchorage sau în Fairbanks, asta dacă persoana în cauză nu preferă pe cineva anume. Avem în oraș un judecător la pensie, dar în cea mai mare parte a timpului el preferă să pescuiască la copcă decît să dea consultații juridice.

– Am înțeles.

– O să mă asurzești dacă mai vorbești atît de mult.

– Niciodată n-am fost în stare să-mi țin gura.

– Hai, să vorbim în biroul tău, spuse ea, dînd din cap, cu o jumătate de zîmbet agățat în colțul gurii.

O luară înapoi prin camera principală, acolo unde toată lumea încerca să pară ocupată. De cealaltă parte a biroului domnișoarei Peach, lîngă ușă, era rastelul cu arme. Nate numără șase puști, cinci carabine, opt pistoale și patru cuțite ce arătau destul de ciudat.

Vîrî mîinile în buzunare și, tuguind buzele, întrebă:

– Cum? N-aveți halebarde?

– Nu strică să fii pregătit.

– Da. Pentru următoarea invazie!

Hopp se mulțumi să zîmbească și deschise ușa de lîngă rastelul de arme.

– Ăsta e biroul tău.

Era o cameră pătrată, cu latura de vreo trei metri, cu un birou cenușiu în spatele căruia era amplasată singura fereastră a

încăperii. Pe birou se afla un computer, un telefon şi o veioză cu braţ. Pe un perete erau înghesuite două fişete şi alături o măsuţă. Pe măsuţă se aflau un filtru de cafea deja plin, două căni maro şi un coşuleţ plin cu plicuri de zahăr şi cutiuţe de lapte condensat. Mai erau acolo un panou, deocamdată gol, două scaune pliante pentru oaspeţi şi un cuier.

Strălucirea luminilor în geamul întunecat făcea ca locul să pară impersonal şi rece.

– Peach a avut grijă de toate, dar dacă mai ai nevoie de ceva, poţi să-ţi iei din dulapul de pe culoar. Toaleta e vizavi.

– În regulă.

– Ai vreo nelămurire?

– Am cîteva întrebări...

– De ce nu le pui?

– Bine! O să-ţi pun o singură întrebare, oricum, celelalte or să vină după aceea. De ce m-ai angajat?

– Corect! Te superi? întrebă ea arătînd către cana de cafea.

– Serveşte-te!

Turnă cafea pentru amîndoi, îi întinse o cană şi se aşeză pe un scaun pliant.

– Aveam nevoie de un şerif.

– Poate.

– Sîntem un oraş mic, destul de izolat şi ne descurcăm destul de bine şi singuri, dar asta nu înseamnă că nu avem nevoie de instituţii, Ignatious. Că nu avem nevoie de o linie care să despartă binele de rău şi de cineva care să tragă această linie. Bărbatul meu a avut funcţia asta cu mulţi ani înainte să marcheze ultimul lui gol.

– Şi acum te ocupi tu de asta.

– Corect. Acum eu o fac. În afară de asta, dacă avem poliţie proprie înseamnă că ne descurcăm singuri. Adică nu mai e nevoie să se amestece federalii şi poliţia statală. Un oraş ca ăsta poate trece nebăgat în seamă din cauza locului în care se află şi a dimensiunii sale. Dar acum avem poliţia noastră şi un departament de pompieri. Avem o şcoală bună, un hotel bun, un ziar care

apare săptămînal, un post de radio. Din cînd în cînd, din cauza vremii, rămînem izolaţi, dar ştim să ne descurcăm fără ajutoare. Avem însă nevoie şi de ordine şi clădirea aceasta şi oamenii care lucrează în ea sînt simboluri ale acestei ordini.

– De fapt, ai angajat un simbol.

– Dintr-un punct de vedere, da, asta am făcut. Îl fixă cu ochii ei căprui. Oamenii se simt mult mai în siguranţă în prezenţa simbolurilor. Pe de altă parte, aştept de la tine să-ţi faci datoria, şi mare parte din această activitate, în afară de menţinerea ordinii, o reprezintă relaţiile dintre oamenii comunităţii şi, din cauza asta, ţi-am arătat o parte din oraş şi ţi-am spus numele persoanelor mai importante. Mai sînt şi alţii. Bing are un service, poate repara orice fel de maşină sau motor, se pricepe şi la utilaje mai mari, la pluguri, lame pentru zăpadă. Compania Lunatic Air face transporturi de persoane şi de marfă, aduce provizii în oraş şi transportă orice.

– Lunatic Air!

– Adică Meg, spuse Hopp cu o jumătate de zîmbet. Aşezarea asta se află la marginea Interiorului şi s-a dezvoltat dintr-un cuib de vagabonzi şi hippioţi într-un oraş adevărat. O să ajungi să cunoşti oraşul, oamenii care locuiesc aici, relaţiile dintre ei, antipatiile şi legăturile dintre ei. Şi, apoi, va trebui să înveţi cum să te descurci cu toate astea.

– Şi aşa ajungem la întrebarea mea. De ce m-ai angajat? De ce n-ai peferat pe cineva care ştie deja toate lucrurile astea?

– Părerea mea e că cineva care cunoştea toate astea ar fi venit cu idei preconcepute. Ar fi avut şi el antipatiile, relaţiile şi simpatiile lui. Dacă aduci pe cineva din afară, problemele astea n-au cum să apară. Eşti tînăr. Ăsta a fost un avantaj ce a cîntărit mult în favoarea ta. N-ai nevastă sau copii care, probabil, n-ar fi putut să reziste aici şi te-ar fi tras înapoi. Ai mai mult de zece ani de experienţă ca poliţist. Ai exact calităţile pe care le căutam – şi nici nu te-ai tîrguit prea mult în privinţa salariului.

– Înţeleg ce spui, dar mai e şi reversul medaliei. Habar n-am ce trebuie să fac.

– Hmmm! Ea îşi termină cafeaua. Îmi pari un tip inteligent. O să te descurci tu, Nate. Se ridică în picioare. Acum te las să te apuci de treabă. La două e şedinţa la primărie. O să trebuiască să spui şi tu cîteva cuvinte.

– Oh, Doamne!

– Şi încă ceva. Se căută în buzunar şi scoase o cutiuţă. O să ai nevoie de asta. Deschise cutia şi scoase o stea argintie pe care i-o prinse de cămaşă. Ne vedem la două, şerifule!

El rămase în mijlocul încăperii, privind la cana de cafea, în timp ce de afară se auzeau voci înfundate. Nu ştia ce face – ăsta era adevărul adevărat – aşa că se gîndi că ar fi bine înceapă de undeva.

Hopp avea dreptate. Nu avea nici nevastă, nici copii. Nu-l mai lega nimic de locul de unde venise. De lume. Dacă avea să rămînă aici, atunci trebuia să pornească cu dreptul. Dacă rata şi şansa asta care i se oferise aici, la capătul lumii, atunci chiar nu mai avea unde să se ducă. Nu mai avea nimic de făcut.

Stomacul i se strînse ca în timpul zborului cu avionul atunci cînd se îndreptă cu cafeaua în mînă spre camera comună.

– Ăăă, puteţi să-mi acordaţi două minute?

Nu ştia dacă să stea în picioare sau să se aşeze, dar văzu că nu avea pe ce să stea. Puse cana cu cafea jos şi aduse lîngă birou două scaune de plastic. Îşi recuperă, apoi, cana de cafea şi îi zîmbi lui Peach.

– Puteţi veni puţin, doamnă Peach? Aşezaţi-vă acolo. Deşi clătitele îi căzuseră destul de greu la stomac, adăugă cu un zîmbet: Şi aduceţi şi cîteva gogoşi din acelea cu scorţişoară. Miros foarte apetisant.

Vizibil încîntată, Peach aduse întreg platoul şi un teanc de şervetele.

– Serviţi-vă, băieţi!

– Cred că şi pentru voi e la fel de stînjenitor ca şi pentru mine, începu Nate, luînd cu un şervetel o gogoaşă. Nu mă cunoaşteţi. Nu ştiţi ce fel de poliţist sînt, ce fel de om sînt. Nu sînt de prin părţile astea şi nu cunosc prea multe despre colţul ăsta de lume.

Şi voi ar trebui să ascultaţi de ordinele mele. Va trebui să ascultaţi de ordinele mele, se corectă el şi muşcă din gogoaşă. E absolut delicioasă, domnişoară Peach!

– Untura le face atît de bune.

– Sînt sigur. Nate îşi imagina arterele îngroşîndu-se. E greu să primeşti ordine de la cineva pe care nu-l cunoşti, în care nu ai încredere. N-aveţi nici un motiv să aveţi încredere în mine. Deocamdată. O să fac şi greşeli. Nu mă deranjează să-mi spuneţi cînd greşesc, atîta vreme cît n-o să-mi atrageţi atenţia în public. De asemenea, mă bazez pe voi, pe voi toţi, să mă puneţi la curent cu toate. Oameni pe care trebuie să-i cunosc, lucruri pe care ar trebui să le ştiu. Pentru început, o să vă întreb dacă vreunul dintre voi are probleme cu mine. Dacă prezenţa mea aici vă deranjează în vreun fel, spuneţi-mi acum, să dăm cărţile pe faţă, să rezolvăm lucrurile de la început.

Otto sorbi din cafea.

– Nu ştiu dacă mă deranjează ceva la tine, deocamdată. Aştept să văd fel de om eşti.

– Mi se pare corect. Dacă ai vreo problemă, să-mi spui. Poate că o să te ascult, poate că-ţi voi spune să te duci dracului. Dar cel puţin o să ştim pe ce picior dansăm.

– Şerif Burke?

Nate îl privi pe Peter.

– Spune-mi Nate. Pentru numele lui Dumnezeu, oameni buni, sper că nu o să vă luaţi după Hopp şi să-mi spuneţi tot timpul Ignatious.

– Mă gîndeam că poate ar fi o idee bună ca eu sau Otto să mergem cu tine în misiuni sau în patrulare. Măcar pînă înveţi să te descurci de unul singur prin oraş.

– Nu-i o idee rea. Împreună cu doamna Peach, o să alcătuiesc un orar, cu ture săptămînale.

– Poţi să-mi spui Peach. Nu vreau să spun decît că aştept să păstraţi curăţenia şi vreau ca toate serviciile – şi asta include şi curăţatul băii, Otto – să fie trecute în orarul ăsta ca toate celelalte

îndatoriri de serviciu. Mopurile, măturile şi găleţile nu sînt doar pentru femei.

– Eu m-am angajat aici ca ajutor de şerif, nu ca menajeră.

Peach avea o faţă blîndă, mămoasă. Dar, ca orice mamă care se respectă, cu o privire putea să găurească metalul.

– Şi eu sînt plătită ca dispeceră şi secretară, nu pentru a curăţa closete. Dar ceea ce este de făcut trebuie făcut.

– De ce nu facem treburile astea prin rotaţie pentru moment? o întrerupse Nate, care observase că spiritele se cam încinseseră. Şi o să vorbesc şi cu primarul Hopp despre o eventuală suplimentare a bugetului, poate vom reuşi să ne permitem să angajăm pe cineva care să vină şi să facă menajul o dată pe săptămînă. Cine are cheile de la rastelul de arme?

– Sînt încuiate în sertarul meu, răspunse Peach.

– O să te rog să mi le dai mie. Şi aş mai vreau să ştiu ce arme ştiţi să folosiţi fiecare dintre voi.

– Dacă e pistol, ştiu să trag cu el, replică Otto.

– E adevărat, dar acum eşti în timpul serviciului. Îşi lăsă scaunul pe spate ca să vadă ce armă purta Otto în toc. Vrei să rămîi cu revolverul de calibrul 38 ca armă de serviciu?

– E pistolul meu şi mi se potriveşte.

– În regulă. Eu o să-l iau pe cel de 9 mm din rastel. Peter, tu eşti mulţumit de arma ta?

– Da, domnule!

– Peach, tu te descurci cu o armă de foc?

– Eu am Coltul 45 al tatălui meu, încuiat în birou. M-a învăţat să-l folosesc atunci cînd aveam cinci ani. Şi mă descurc cu orice armă din rastel la fel de bine, ca soldatul universal aici de faţă.

– Am fost militar în Marina Militară, replică Otto cu o oarecare înflăcărare. Sînt puşcaş marin.

– Atunci, ne-am înţeles. Nate îşi drese vocea: După părerea voastră, cam cîţi dintre localnici poartă arme de foc?

Toţi trei se uitară uimiţi la el. Într-un tîrziu, Otto răspunse din vîrful buzelor:

– Cam toți.

– Minunat. Aveți o listă cu cei care au permis de portarmă?

– Fac eu rost de ea, spuse Peach.

– Ar fi minunat. Și poți să anexezi și o copie a regulamentului local?

– Desigur.

– Încă ceva, zise Nate în timp ce Peach se ridica. Dacă sîntem în situația să arestăm pe cineva, cine stabilește cauțiunea, cine fixează termenele de plată ale amenzilor și toate chestiile de genul ăsta?

Urmă un moment de liniște, apoi, Peter rupse tăcerea:

– Cred că tu, șerifule.

Nate răsuflă adînc.

– O să fie foarte distractiv!

Se întoarse în biroul lui, luînd cu el hîrtiile pe care i le ceruse lui Peach. Nu avea să-i ia mult timp pentru a le citi, dar măcar acum avea ceva de pus pe panoul de plută.

Cînd intră Peach, el își aranja hîrtiile, netezindu-le.

– Ți-am adus cheile pe care le-ai cerut, Nate. Astea sînt de la rastel, astea de la ușile din față și din spate ale postului, de la celule și de la mașina ta. Scrie pe ele de unde e fiecare.

– Mașina mea? Ce am?

– Un Grand Cherokee. E parcat pe stradă. Îi puse cheile în mînă. Hopp ne-a zis ca unul dintre noi să te învețe cum să umbli cu radiatorul special.

Citise despre chestiile astea. Era vorba despre radiatoare special proiectate pentru a menține motorul cald în zonele cu temperaturi scăzute.

– Ajungem și acolo.

– Răsare soarele!

– Cum? Nate se întoarse și privi pe fereastră.

Rămase nemișcat, cu brațele atîrnînd pe lîngă corp, cu cheile în mînă, privind la soarele portocaliu ce se ridica pe cer. Sub razele lui, muntele se trezea la viață, masiv și alb.

Peisajul umplu fereastra. Nate rămase fără grai.

– Nimic nu se compară cu primul răsărit pe care-l vezi iarna, în Alaska.

– Presupun că nu! Se apropie şi mai mult de fereastră, înmărmurit.

Zări rîul pe care aterizase, un ponton lung şi înclinat pe care nu-l mai observase pînă acum, gheaţa ce strălucea în bătaia soarelui. Văzu troienele de zăpadă, o turmă de cai, pîlcuri de copaci şi oameni. Erau şi oameni, atît de încotoşmănaţi, încît arătau ca nişte globuri colorate care alunecau pe întinderea albă de zăpadă.

Fumul se ridica din hornuri şi – oh, Doamne! zbura oare un vultur pe deasupra? În timp ce privea, un grup de copii alerga pe suprafaţa rîului îngheţat, ducînd crose de hochei şi patine pe umăr.

Şi muntele domina totul, ca un zeu.

Privind toate astea, uită de frig, de vînt, de izolare şi de propria lui tristeţe.

Privind toate astea, se simţea viu.

3

Poate că era prea frig, poate că toţi oamenii se comportau exemplar, poate erau cuprinşi de spiritul sărbătorilor ce bîntuia în săptămîna dintre Crăciun şi Anul Nou, poate cîte puţin din toate, cert e că primul apel veni aproape de prînz.

– Nate? Peach intră ţinînd în mînă o pereche de andrele şi un ghem de lînă roşie. A sunat Charlene, de la „The Lodge". Se pare că doi tipi s-au încăierat din cauza unei partide de biliard. S-au apucat să se îmbrîncească şi să se lovească.

– Bine. Se ridică şi scoase o monedă din buzunar. Alegeţi! le spuse lui Otto şi lui Peter.

– Cap. Otto lăsă din mînă revista pe care o citea. Nate aruncă moneda în aer.

O prinse şi o ţinu acoperită pe dosul palmei.

– Pajură. Deci, Peter, tu vii cu mine. E o mică încăierare la „The Lodge". Apucă un baston de cauciuc şi îl fixă la centură.

Ieşi pe culoar şi începu să se echipeze.

– Dacă nu s-au despărţit deja pînă cînd vom ajunge acolo, îi spuse lui Peter, vreau să-mi spui imediat cine sînt persoanele care se bat, ca să-mi pot face cît de cît o idee, ca să vedem dacă e vorba de ceva serios sau putem rezolva cu vorba bună.

Deschise uşa şi fu întîmpinat de gerul muşcător.

– Aia e maşina mea? întrebă el, arătînd cu capul către Jeep-ul negru parcat aproape de curbă..

– Da, domnule!

– Şi cablul acela, conectat la maşină, e pentru încălzit motorul.

– O să ai nevoie de el dacă o să opreşti maşina, fie şi pentru scurtă vreme. În portbagaj ai şi o pătură Mylar, cu care poţi acoperi motorul şi îl va menţine cald douăzeci şi patru de ore, poate. Dar unii o mai uită acolo şi, din cauza asta, motorul se supraîncălzeşte. Tot în portbagaj ai şi o pereche de cabluri electrice, în caz că ţi se descarcă bateria, continuă el scoţînd între timp cablul de la sistemul suplimentar de încălzire. Triunghiul reflectorizant şi trusa medicală şi...

– Avem destul timp să mă pui la curent cu toate astea, îl întrerupse Nate, întrebîndu-se dacă mersul cu maşina pe o stradă care se numea Lunatic Road ar presupune vreodată folosirea triunghiului reflectorizant sau a trusei de prim-ajutor. Hai să vedem dacă ajungem teferi la „The Lodge".

Se ureă la volan şi băgă cheia în contact.

– Scaune încălzite, sesiză el. Există un Dumnezeu!

Oraşul arăta diferit la lumina zilei, fără îndoială. Parcă mai mic, gîndi Nate conducînd maşina printre troiene. Zăpada se înnegrise la curbe din cauza gazelor de eşapament şi parcă nici ferestrele nu mai erau atît de strălucitoare, nici decoraţiunile de Crăciun nu mai arătau atît de bine în bătaia soarelui.

Nu mai arăta ca o carte poştală decît dacă priveai în depărtare, spre munte, dar, oricum, nu era nici pe departe un peisaj mohorît.

Sălbatic era un termen mai potrivit, hotărî el. Era o aşezare ridicată din gheaţă, zăpadă şi piatră, agăţată pe malul unui rîu, flancată de păduri unde, fără doar şi poate, mişunau lupii.

Se întrebă dacă erau şi urşi, dar hotărî că nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa asta, cel puţin pînă la primăvară. Asta dacă nu cumva toată povestea cu hibernarea nu era o aiureală.

Drumul de la postul de poliţie pînă la hotel dură mai puţin de două minute. Numărase zece oameni pe stradă, depăşise doar o camionetă maronie şi un vehicul de teren prăpădit şi văzuse trei snow-mobile parcate în faţă „La Italianul", unde mai observase şi o pereche de schiuri rezemate la intrare.

Se părea că oamenii din Lunacy nu intraseră în hibernare, spre deosebire de urşi.

Se îndreptă spre uşa principală de la „The Lodge", ajungînd înaintea lui Peter.

Încăierarea era în toi, judecînd după strigătele de încurajare – *Arde-l pe umflat, Mackie!* – şi după mulţimea de oameni. Se adunase acolo ceea ce Nate considera a fi o mulţime de oameni, judecînd după standardele din Lunacy, adică vreo cinci bărbaţi în pulovere, dintre care unul, la o privire mai atentă, se dovedi a fi o femeie.

În mijlocul lor, doi bărbaţi cu părul negru, zbîrlit, se tăvăleau pe podea, încercînd să se lovească reciproc. Singura armă pe care o zări era un tac de biliard rupt.

– Fraţii Mackie, îi spuse Peter.

– Fraţi?

– Da. Gemeni. Se bat ca chiorii de cînd erau în pîntecele mamei lor. Altfel, nu fac rău nimănui.

– În regulă!

Nate îşi făcu loc printre spectatori. Apariţia lui redusese strigătele la nivelul unor murmure. Îl prinse pe cel de deasupra şi-l trase de pe fratele său.

– Haide, potoliți-vă! Rămîi la podea! îi ordonă el celuilalt, dar acesta se ridicase deja, făcuse cîțiva pași în spate. Reuși să-i prindă fratelui său o directă în bărbie.

– *Red River,* dobitocule! strigă el, și începu să danseze victorios, cu pumnii ridicați deasupra capului, în timp ce fratele său rămăsese inert în brațele lui Nate.

– Peter, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Nate, văzînd că ajutorul său rămăsese imobil.

– Oh, scuze șefule! Jim! Potolește-te!

În loc să se conformeze, Jim Mackie continua să se agite, în uralele mulțimii.

Nate observă banii ce treceau de la unul la altul, dar se decise să ignore aspectul ăsta, pentru moment.

– Ia-l pe-ăsta! Nate i-l pasă pe bărbatul aflat în stare de inconștiență lui Peter și se îndreptă spre autoproclamatul campion. Adjunctul meu ți-a dat un ordin!

– Da? rînji el arătîndu-i dinții mînjiți de sînge și fixîndu-l cu o privire deloc prietenoasă. *Și ce dacă? Nu-mi dă mie nepricopsitul* ăla ordine!

– Ba da, îți dă! Stai să vezi de ce! Nate îl întoarse pe bărbatul din fața sa cu fața la perete și cu mîinile la spate și îi puse cătușele în mai puțin de zece secunde.

– Hei! mai apucă să spună proaspătul campion.

– Continuă să-mi faci probleme și o să te acuz și de opunere la arestare, pe lîngă celelalte. Peter, adu-l pe celălalt la secție, atunci cînd se trezește.

Dînd dovadă de lipsă de loialitate, mulțimea începu acum să-l susțină pe Nate cu strigăte și fluierături, în timp ce acesta îl împingea pe Jim Mackie către ușă.

Nate se opri cînd o zări pe Charlene ieșind din bucătărie.

– Vrei să faci o plîngere? o întrebă el.

Ea se holbă la el nedumerită, clipi, și, într-un final, se dezmetici.

– Eu... Păi, la naiba! Nu știu! Nu m-a mai întrebat nimeni pînă acum așa ceva. Ce fel fel de plîngere?

– Au spart cîte ceva pe aici.

– Oh! Păi ei întotdeauna plătesc stricăciunile cauzate. Dar au gonit şi vreo doi turişti care tocmai vroiau să servească masa.

– Bill a început!

– Haide, Jim, recunoaşte că amîndoi aţi început! Ca de fiecare dată. V-am mai spus, nu mai veniţi aici să vă bateţi şi să-mi alungaţi clienţii! Nu prea vreau să fac nici o plîngere. Vreau ca prostiile astea să înceteze. Şi să fiu despăgubită pentru pagube.

– Am înţeles. Hai să mergem, să vedem cum descurcăm povestea asta, Jim!

– Nu înţeleg de ce trebuie să...

Nate îl împinse afară, rezolvînd astfel problema.

– La naiba! Hainele mele!

– Ţi le va aduce adjunctul Notti. Urcă-te în maşină sau rămîi aici, să degeri. Cum vrei. Deschise portiera şi-l ajută pe Jim să urce.

După ce Nate se urcă la volan, Jim păru să-şi fi recuperat brusc demnitatea, în ciuda buzei sparte şi a ochiului umflat.

– Nu cred că aşa trebuie să te porţi cu oamenii! Nu e corect!

– Nici eu nu cred că e corect să-l pocneşti pe fratele tău, cînd altcineva îl ţine de mîini.

Jim luă o faţă ruşinată şi-şi lăsă bărbia în piept.

– M-a cam luat valul. Şi ticălosul ăla m-a enervat rău. Tu eşti străinul ăla care a fost numit şef al poliţiei, nu?

– Te prinzi repede, Jim!

Jim rămase tăcut tot restul drumului pînă la secţie. Coborîră, apoi, din maşină şi Nate îl trase înăuntru.

– Veneticul ăsta, începu Jim să se lamenteze în secunda în care dădu cu ochii de Otto şi de Peach, nu pea înţelege cum merg treburile în Lunacy!

– De ce nu îi explici tu? spuse Otto, cu o luminiţă ciudată în ochi. Lui Nate i se păru chiar că e un semn de satisfacţie.

– Am nevoie de o trusă de prim-ajutor. Poftеşte în biroul meu, Jim.

Nate îl aşează pe un scaun, desfăcu una dintre cătuşe şi o prinse de unul din braţele acestuia.

– Haide, cred că glumeşti! Dacă aş vrea să fug, aş putea să fug cu tot cu scăunelul ăsta!

– Bineînţeles că ai putea. Dar în cazul ăsta ar fi furt din avutul poliţiei.

Jim continuă să vocifereze. Era un bărbat slab, de vreo treizeci de ani, cu o chică de păr şaten deasupra unei feţe osoase, cu obrajii supţi. Avea ochii căprui, cel din stînga destul de bine aranjat de una dintre loviturile primite. Avea buza spartă şi continua să sîngereze.

– Nu-mi place de tine! se decise el în cele din urmă.

– Asta nu e ilegal. Deranjarea liniştii publice, distrugere, vătămare corporală. Astea sînt!

– Prin locurile astea, dacă un bărbat vrea să-l pocnească pe netrebnicul de frate-său, e treaba lui!

– Nu şi de-acum înainte. Prin părţile astea, de azi înainte, un bărbat va trebui să respecte proprietăţile publică şi privată. Şi va trebui să le acorde respectul cuvenit şi agenţilor de ordine.

– Lui Peter? Puştanului ăla cu caş la gură?

– Adică adjunctului „puştan" de acum înainte.

Jim tuşi uşor, odată cu aerul ieşindu-i din gură şi cîţiva stropi de sînge.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îl ştiu de cînd era în burtă la mă-sa!

– Atîta vreme cît poartă insignă, cînd îţi spune să te linişteşti, te linişteşti. Nu mă interesează dacă ai făcut cunoştinţă in vitro.

Jim îl privi ciudat, cu un amestec de uluială şi interes.

– Habar n-am despre ce naiba vorbeşti!

– Înţeleg. Cu coada ochiului o văzu pe Peach intrînd în cameră.

– Am adus trusa de prim-ajutor şi gheaţă. Îi aruncă lui Jim punga cu gheaţă şi puse trusa medicală pe birou, în faţa lui Nate. Apoi, se întoarse către Jim, cu mîinile în şolduri. Jim Mackie, n-ai de gînd să-ţi bagi mînţile în cap?

– Bill a început! Ruşinat şi îşi apăsă punga cu gheaţă pe buza sîngerîndă.

– Asta zici tu! Unde e Bill?

– Îl aduce Peter, spuse Nate. Atunci cînd o să-şi revină.

Peach pufni.

– Cînd o să afle maică-ta că trebuie să vă scoată pe cauţiune, o să-ţi învinetească şi celălalt ochi, îşi încheie ea pledoaria şi ieşi, trîntind uşa în urma ei.

– Dumnezeule! Doar n-o să mă bagi la închisoare pentru că l-am pocnit pe frate-meu!

– Aş putea să fac asta. Dar, avînd în vedere că e prima mea zi în serviciu, s-ar putea s-o las mai moale. Nate se lăsă pe spate. De la ce v-aţi luat la bătaie?

– Fii atent la asta. Încercînd să pară cît mai convingător, Jim îşi plesni genunchii cu mîinile. Dobitocul ăla susţinea sus şi tare că *Stagecoach* e cel mai bun western care s-a făcut vreodată, cînd toată lumea ştie că *Red River* e cel mai bun.

Nate rămase tăcut pentru cîteva momente.

– Atît?

– Atît, pentru numele lui Dumnezeu!

– Vroiam să fiu sigur. Tu şi fratele tău v-aţi luat la bătaie pentru că nu aţi ajuns la un numitor comun în ceea ce priveşte valoarea intrinsecă a două filme din opera cinematografică a lui John Wayne, *Stagecoach* şi *Red River*.

– Cum ai spus?

– Adică, v-aţi bătut din cauza unor filme de-ale lui John Wayne.

Jim se foi pe scaun.

– Se poate spune şi aşa. Cu Charlene ne înţelegem noi. Acum pot să plec?

– O să vă înţelegeţi cu Charlene şi, în afară de asta, o să plătiţi, şi o amendă de o sută de dolari fiecare, pentru tulburarea liniştii publice.

– La dracu! Nu poţi..

– Ba da, pot! Nate se aplecă înainte şi Jim putu să-i vadă acum mai bine ochii gri şi tăioşi, a căror căutătură îl făcu să se strîngă în scaun. Jim, ascultă-mă bine! Nu mai vreau ca tu şi cu Bill să vă bateţi în „The Lodge". Nici în altă parte, dar în momentul

ăsta vorbim despre „The Lodge". Există un copil care își petrece cea mai mare parte din zi acolo.

– Păi, la naiba, Rose îl duce în bucătărie de cîte ori se încing spiritele pe acolo. Nici eu și nici Bill nu i-am face niciodată vreun rău micuțului. Știi, noi suntem așa, mai vulcanici.

– Va trebui să vă potoliți, mai ales, cînd ieșiți în oraș.

– O sută de dolari?

– Îi puteți plăti lui Peach în douăzeci și patru de ore. Suma se dublează pentru fiecare zi de întîrziere. Dacă nu vreți să plătiți amenda, puteți să optați pentru petrecerea a cîte trei zile în vastele noastre apartamente.

– O să plătim. Bombăni, se foi pe scaun, oftă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, *Stagecoach*!

– Mie cel mai mult îmi place *Rio Bravo*.

Jim deschise gura, apoi, o închise. Se gîndi pentru un moment, analizînd cuvintele șerifului.

– E un film al naibii de bun, spuse el după cîteva clipe, dar nu se compară cu *Red River*!

Nate se gîndi că, dacă tulburarea liniștii publice avea să fie principala ocupație, luase decizia potrivită cînd hotărîse să vină în Lunacy. Încăierările între frați probabil că erau punctul culminant al acestor zile.

Nu căuta să fie pus la încercare.

Frații Mackie nu-i puseseră probleme. Cu Bill discuția decursese cam în aceeași manieră ca și cea cu Jim, cu singura diferență că Bill pledase cu pasiune și cu destul de multe argumente pertinente în favoarea lui *Stagecoach*. Nu părea nici pe departe deranjat de faptul că fusese pocnit, cît era supărat pe faptul că filmul său preferat era luat în rîs.

Peter îl băgă capul pe ușă.

– Șefule? Charlene a spus să te duci să-ți facă cinste cu masa.

– Mulțumesc, dar trebuie să mă pregătesc pentru ședință. Nu scăpase luminița de interes care apăruse în ochii lui Charlene

atunci cînd îl încătuşase pe Jim Mackie. Vreau să ai grijă de chestia asta, Peter. Mergi la „The Lodge", fă o listă cu ce s-a distrus în încăierare, vorbeşte cu Charlene pentru o estimare a pagubelor. Ai grijă ca totul să fie plătit de fraţii Mackie în cel mult patruzeci şi opt de ore.

– Sigur. Ai rezolvat-o super, şefule!

– N-a fost mare lucru. O să fac un raport. După ce-l termin vreau să te uiţi şi tu peste el, eventual să mai adaugi cîte ceva, dacă tu crezi că e cazul.

Se auzi un zgomot ce făcu geamurile să tremure. Nate se uită împrejur, mirat.

– Cutremur? Vulcan? Război nuclear?

– Castor, spuse Peter.

– Chiar dacă sîntem în Alaska, n-o să-mi spui acum că aveţi castori care să scoată astfel de sunete, că nu te cred!

Peter rîse, făcînd semn către fereastră.

– E avionul lui Meg Galloway. Un Castor. Aduce provizii.

Înconjurînd biroul, Nate reuşi să vadă un avion roşu, mic ca o jucărie. Amintindu-şi că şi el zburase cu unul la fel de mare, simţi că i se strînge stomacul şi se întoarse de la fereastră.

Apăsă pe butonul interfonului cînd acesta sună.

– Da, Peach?

– Cîţiva copii se distrau aruncînd cu bulgări de zăpadă în geamurile şcolii. Au reuşit să spargă unul înainte de a fugi.

– I-aţi identificat?

– Da, pe toţi trei.

Nate făcu o pauză, punîndu-şi ordine în gînduri.

– Vezi dacă poate să se ocupe Otto de treaba asta.

Se uită la Peter.

– Mai ai întrebări?

– Nu. Nu, domnule! Apoi, rînji. Mă bucur că ne-am apucat de treabă, atît.

– Da. E bine aşa.

Îşi făcu de lucru pînă cînd se făcu ora să plece la şedinţă. Era vorba mai mult de chestii organizatorice, de bucătărie internă,

lucruri ce îl ajutau să dea o notă personală respectivului loc, să-l transforme într-un cămin.

Măcar pentru cîtăva vreme locul ăsta avea să fie căminul său.

Încheiase contractul pentru un an, dar atît el, cît şi primăria din Lunacy luaseră în calcul o perioadă de probă de şaizeci de zile, timp în care fiecare parte putea să opteze pentru rezilierea contractului.

Faptul că putea să plece mîine, dacă vroia, îl liniştea, într-un fel. Dacă după două luni, avea să fie tot aici, avea să ştie cum să-şi ducă la capăt îndatoririle contractuale.

Se hotărî să meargă pe jos pînă la Primărie. I se părea de prost gust să meargă cu maşina pe distanţe atît de mici.

Cerul era senin, de un albastru intens, pe care vîrfurile acoperite cu zăpadă ale munţilor păreau lamele ascuţite ale unor cuţite. Temperatura scăzuse la cote inumane, dar chiar şi aşa văzu doi copii ţîşnind pe uşa Magazinului din Colţ cu cîte o acadea în mînă, plini de entuziasm şi nerăbdare, la fel cum sînt copiii oriunde în lume.

În momentul în care ajunseră pe trotuarul din faţa magazinului, o mînă apăru şi întoarse semnul pe care scria DESCHIS.

Acum erau mai multe maşini pe marginea drumului acoperit cu zăpadă, altele croindu-şi drum printre troiene.

Se părea că la şedinţă urma să aibă parte de o asistenţă numeroasă.

Simţi că i se strînge stomacul, senzaţie pe care şi-o amintea bine din timpul facultăţii, de la orele de oratorie. Întrunirile publice erau adevărate tragedii. Cît trăieşti înveţi.

Discuţiile obişnuite îi făceau plăcere. Interogatoriul unui suspect sau depoziţia unui martor nu-i ridicaseră probleme – cel puţin nu pînă acum. Dar să se ridice în picioare în mijlocul unei adunări publice şi să vorbească în propoziţii coerente... Simţea deja broboane de sudoare rece prelingîndu-i-se pe spate.

Adună-te, îşi spuse. Descurcă-te cumva în ora următoare şi, după aceea, nu va mai fi nevoie să faci chestia asta niciodată. Probabil.

Intră în clădire, trezindu-se de murmurul vocilor. Holul era dominat de cel mai mare peşte împăiat pe care-l văzuse Nate vreodată şi era plin de lume. Atenţia lui Nate se concentră asupra peştelui. Se întreba dacă nu cumva era vorba despre o balenă pitică, mutantă, şi cum Dumnezeu reuşise cineva să prindă un astfel de exemplar şi, cu atît mai mult, să-l urce pe perete.

Faptul că atenţia îi fusese distrasă de uriaşul exemplar, îl ajută să nu se gîndească la mulţimea de oameni care îşi concentraseră privirile asupra lui, şi nici la ceilalţi, mult mai mulţi, care deja aşteptau în sală, aşezaţi pe scaune pliante, orientate spre scena pe care era amplasat un pupitru.

– Un somon, spuse Hopp din spatele lui.

El continuă să privească uimit imensul peşte argintiu care-şi arăta gingiile negre într-un gest de eternă sfidare.

– Ăla e un somon? Am mîncat somon. Am servit somon la mai multe restaurante. Sînt cam aşa de mari, spuse el arătînd cu palmele.

– Înseamnă că n-ai mîncat somon regal de Alaska. Adevărul e însă că ăsta e un exemplar magnific. Soţul meu l-a prins. Avea patruzeci şi şase de kilograme şi trei sute de grame. Aproape a egalat recordul statului, dar, oricum, e un trofeu grozav.

– Ce-a folosit? Un motostivuitor?

Ea rîse în stilul ei caracteristic şi-l plesni bucuroasă peste umăr.

– Tu pescuieşti?

– Nu.

– Deloc?

– N-am nimic împotriva pescuitului, dar n-am încercat niciodată. Se întoarse şi amuţi. Ea se îmbrăcase cu un compleu elegant, cu dunguliţe subţiri, albe şi negre. Purta cercei cu perle şi se rujase din plin.

– Arăţi... impresionant, doamnă primar.

– Şi o pădure seculară e impresionantă.

– Păi, am vrut să zic că arăţi trăsnet, dar m-am gîndit că nu se cuvine.

Ea zîmbi larg.

– Eşti un băiat deştept, Ignatious!

– Nu chiar. Nu prea.

– Dacă eu pot să arăt trăsnet, atunci şi tu poţi să fii deştept. Totul e cum pui problema. Acum, ce să mai stăm la taclale, hai să te prezint membrilor din consiliul local. Apoi, o să ţinem cîte un mic discurs. Îl apucă de braţ şi-l conduse de parcă era o femeie care conducea un bărbat îm mijlocul unei petreceri. Am auzit că i-ai cunoscut deja pe fraţii Mackie.

– Da, am avut o discuţie în contradictoriu cu privire la filmele western.

– Mie-mi plac filmele cu Clint Eastwood. Cele de la începutul carierei. Ed Woolcott, vino să-l cunoşti pe noul nostru şerif.

Făcu cunoştinţă cu Woolcott, un tip cu înfăţişare dură, care-i strînse mîna lui Nate ca un adevărat politician. Avea o faţă aspră părul cărunt şi bogat, pieptănat pe spate . O cicatrice minusculă îi brăzda sprînceana stîngă.

– Eu conduc banca, îi spuse el lui Nate – lucru care explica într-un fel costumul bleumarin şi cravata cu dungulițe. Sper să vă deschideţi un cont la noi cît mai repede.

– O să am grijă de asta.

– N-am venit aici să ne facem reclamă, Ed. Lasă-mă întîi să-l prezint tuturor pe Ignatious.

Nate făcu cunoştinţă cu Deb şi Harry Miner, patronii Magazinului din Colţ, cu Alan B. Royce, judecătorul pensionat, cu Walter Notti, tatăl lui Peter, crescător de cîini de tracţiune, toţi făceau parte din consiliul local.

– Cînd programul îi va permite, ni se va alătura şi Ken Darby, medicul nostru.

– Nici o problemă. Nu ştiu dacă o să ţin minte toate astea.

Apoi, o cunoscu pe Bess Mackie, o femeie înaltă şi slabă, cu o coafură şocantă sub formă de palmier. Se postă în faţa lui, îşi încrucişă braţele peste pieptul slab şi pufni.

– Am auzit că azi mi-ai umflat băieţii!

– Da, doamnă, se poate spune şi aşa.

Bess mai pufni o dată, lăsînd aerul să iasă cu putere prin nările subțiri şi dădu de două ori din cap.

– Foarte bine! Data viitoare să-i dai şi cap în cap, să mă scuteşti de-o grijă!

Ea plecă să-şi găsească un scaun liber şi Nate consideră că era o primire destul de călduroasă din partea ei, avînd în vedere cele petrecute de dimineață.

Hopp îl impinse spre scenă, unde erau pregătite trei scaune, cîte unul pentru fiecare şi unul pentru Woolcott, care avea şi funcția de viceprimar.

– Deb o să deschidă şedința cu cîteva probleme legate de administrare, anunțuri şi chestii de genul ăsta, îi explică Hopp. Apoi, Ed o să ia cuvîntul şi o să mă prezinte pe mine. O să urmez eu, care o să te prezint pe tine. După ce spui şi tu cîteva cuvinte, o să închidem şedința. S-ar putea să fie şi cîteva întrebări din sală.

Nate simți un nod în gît.

– În regulă.

Îl direcționă către un scaun, se aşeză şi ea pe unul şi-i făcu semn cu capul lui Deb Miner.

Deb, o femeie micuță, cu o față frumuşică, încadrată de un păr blond, urcă pe scenă şi ocupă locul din spatele pupitrului.

Microfonul pocni şi țiui în timp ce ea îl manevra ajustîndu-l şi toată sala putu s-o audă dregîndu-şi vocea.

– Bună ziua tuturor. Înainte să trecem la ordinea de zi, vreau să fac cîteva anunțuri. Petrecerea de Anul Nou de la „The Lodge" va începe la ora nouă. Muzica va fi asigurată de formația The Caribous. Vor fi plătiți din contribuția fiecăruia, aşa că nu fiți zgîrciți. Şcoala o să organizeze o cină în scopuri caritabile de vineri într-o săptămînă. Banii ce se strîng vor fi folosiți pentru uniformele echipei de hochei. Avem şanse mari să ajungem campioni regionali, aşa că haideți să le luăm băieților uniforme noi, să putem fi mîndri de felul cum arată. Cina începe la ora cinci. În preț sînt incluse felul principal, o salată, o chiflă şi o băutură răcoritoare.

Adulții vor plăti șase dolari, copiii între șase și doisprezece ani patru dolari. Copiii sub șase ani au intrarea gratuită.

Urmară, apoi, detaliile privitoare la organizarea unei seri dedicate filmului, eveniment ce urma să fie găzduit tot de Primărie. Nate o asculta cu o jumătate de ureche, încercînd să nu se gîndească la momentul cînd urma să vină rîndul lui să vorbească.

Atunci o văzu intrînd.

Își dădu seama că era vorba de aceeași femeie pe care o privise pe fereastră în seara trecută. O recunoscu după geaca roșie și după mers. Avea gluga dată jos și peste păr purta o căciulă neagră.

Avea părul bogat, negru și drept.

În contrast cu negrul părului și roșul hainei, fața îi părea foarte palidă, cu pomeții înalți încadrați de șuvițele negre. Chiar și de la distanța aceea, Nate putea observa ochii ei albaștri. Un albastru strălucitor, glacial.

Purta pe umăr un rucsăcel de pînză și era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, bărbătești. În picioare avea o pereche de bocanci negri, zgîriați.

Ochii aceea de un albastru glacial îl fixară în timp ce ea parcurgea aleea centrală formată între scaunele pliante, apoi, se îndreptară către un tip slăbuț, probabil, un băștinaș.

Nu-și vorbiră, dar lui Nate ceva îi spunea că erau pe aceeași lungime de undă. Ea se dezbrăcă de geacă, în timp ce Deb trecea de la seara dedicată filmului la detalii despre următorul meci de hochei al echipei locale.

Sub geacă, avea un pulover verde măsliniu. Dedesubt, Nate putea ghici un trup atletic, zvelt.

Nu reușea să se hotărască dacă o găsea frumoasă sau nu. Nu era foarte drăguță – avea sprîncenele prea drepte, nasul un pic strîmb, buzele prea pline.

Dar chiar și așa, chiar dacă își făcuse deja o listă cu defectele ei, își simți măruntaiele răscolite de o senzație ciudată. Interesantă, era tot ce putea gîndi. Stătuse departe de femei în ultimele cîteva luni, lucru ușurat în mare parte și de dispoziția mizerabilă în care

se aflase. Dar simţea că femeia asta de gheaţă îi punea din nou sîngele în mişcare.

Îşi deschise sacul, scoase din el o pungă maronie şi, spre amuzamentul lui Nate, afundîndu-şi mîna în ea o scoase plină cu floricele de porumb. Începu să se înfrupte din ele, oferind cîteva şi vecinilor de scaun, în timp ce Deb termină de făcut toate anunţurile.

În timp ce Ed luă în stăpînire pupitrul şi începu să vorbească despre realizările consiliului local şi, progresele întregii comunităţi, nou-venita scoase din sac un termos argintiu, din care îşi turnă ceva ce părea a fi cafea.

Cine naiba era? Fiica tipului ce părea băştinaş? Diferenţa de vîrstă era îndeajuns de mare, dar nu prea semănau, cel puţin din cîte putu el să vadă.

Cînd observă că el se uita la ea, nici nu clipi, continuă să mănînce floricele şi să soarbă din cafea privind ţintă la el.

Atunci cînd i se dădu cuvîntul lui Hopp, oamenii aplaudară. Nate făcu un efort şi se concentră asupra şedinţei.

– N-o să pierd timpul cu discursuri politice. Am hotărît să ne dezvoltăm oraşul pentru a putea dovedi că putem să ne purtăm singuri de grijă, în spiritul tradiţional al acestui stat. Am votat în favoarea construirii unui post şi a înfiinţării unei secţii de Poliţie. Dezbaterile au fost animate, au existat argumente pertinente de ambele părţi. În final, am decis să aducem un străin să conducă acest departament, un tip cu experienţă şi fără nici o legătură cu Lunacy. Astfel încît să fie corect cu toată lumea, să-şi cunoască meseria, să asigure respectarea legii fără să favorizeze pe nimeni. Chiar astăzi a dovedit cu vîrf şi îndesat că poate să facă toate astea, cînd l-a reţinut pe Jim Mackie pentru că se luase la bătaie cu frate-său la „The Lodge".

În sală se stîrni rumoare şi fraţii Mackie, cu feţele încă purtînd urme de lovituri, rînjiră de la locurile lor.

– Şi ne-a şi amendat! strigă Jim.

– Asta înseamnă două sute de dolari în vistieria oraşului. În ritmul ăsta, dacă nu vă potoliţi, o să achitaţi singuri maşina de

pompieri pe care voiam s-o cumpărăm. Ignatious Burke este din Baltimore, Maryland, unde a lucrat unsprezece ani în Poliție, din care opt ca detectiv. Sîntem norocoşi să avem pe cineva cu experienţa şerifului Burke aici, să se ocupe de treburile oraşului. Aşa că vă rog să-l aplaudaţi pe noul nostru şef al Poliţiei!

Oamenii începură să aplaude. Nate gîndi *„La naiba!"* şi se ridică de pe scaun. Se îndreptă spre pupitru, cu mintea mai goală decît o coală albă de hîrtie. Din mulţime, cineva strigă „cheechako".

Urmară murmure, vociferări, se auziră şi cîteva certuri. Iritarea care îl cuprinse îi alungă emoţiile.

– Aşa e, asta sînt! Cheechako. Un venetic, un străin. Proaspăt sosit de dincolo de paralela 48.

Murmurele scăzură în intensitate pe măsură ce Nate scruta mulţimea.

– Cele mai multe lucruri pe care le ştiu despre Alaska le-am citit în atlas sau le-am aflat de pe Internet sau din filme. Nu ştiu prea multe despre oraşul ăsta, în afară de faptul că e al dracului de frig, că fraţilor Mackie le place să se bată şi că locul are o privelişte care-ţi taie răsuflarea. Dar îmi cunosc bine meseria şi pentru asta mă aflu aici!

Sau măcar o cunoşteam, gîndi el. Ştiam cum s-o fac. Şi palmele îi amorţiră.

Simţea că îşi pierde stăpînirea de sine, cînd întîlni privirea glacială a femeii în roşu. Buzele i se strînseră doar o idee şi continuă să-l fixeze în timp ce ridică paharul de cafea şi sorbi din el.

Se auzi vorbind. Poate că vorbea doar pentru ea.

– Meseria mea e să am grijă de oraşul ăsta şi asta am să fac. Poate că o să vă devin antipatic, un străin care vine să vă spună vouă ce aveţi voie şi ce nu, dar toţi va trebui să ne obişnuim cu chestia asta. Eu o să mă străduiesc să fac o treabă cît mai bună. În final, voi veţi fi aceia care veţi hotărî dacă o s-o fac destul de bine. Asta-i tot.

Urmară cîteva aplauze timide, apoi se înteţiră. Nate se pomeni uitîndu-se din nou în ochii aceia albaştri. Stomacul i se strînse, se

relaxă, apoi, se strînse din nou, apoi, femeia se pierdu prin mulţime. Cînd reuşi să o zărească din nou, mai apucă să vadă o geacă roşie îndreptîndu-se spre uşă.

– Cine e tipa? se lăsă pe spate şi o apucă pe Hopp de braţ. Femeia aceea care a venit mai tîrziu, cea cu geaca roşie, păr negru şi ochi albaştri?

– Cred că te referi la Meg. Meg Galloway. Fata lui Charlene.

Voise să-l vadă bine, mai bine decît în seara aceea cînd îl zărise pe fereastră, atunci cînd arăta la fel de misterios şi întunecat ca eroul unui roman gotic.

Nu arăta deloc rău, decise ea, dar de aproape părea mai degrabă trist decît întunecat.

Păcat! Îi plăceau mai mult bărbaţii întunecaţi.

Se descurcase destul de bine, asta putea spune. Suportase insulta – nesimţitul acela de Bing! – spusese ce avea de spus şi, cu o mică poticneală, trecuse peste toate.

După părerea ei, dacă tot urmau să aibă şi poliţie, el era o alegere destul de bună pentru funcţia de şerif. Nu-i păsă prea mult, atîta vreme cît nu avea să se amestece în treburile ei.

Dacă tot era în oraş se hotărî să facă nişte cumpărături, să-şi mai facă nişte provizii.

Văzu semnul ÎNCHIS pe uşa Magazinului din Colţ şi oftă adînc. Pescuî legătura de chei din rucsac, o găsi pe cea PE care erau gravate literele MC, descuie şi intră.

Luă cîteva cutii şi începu să treacă în revistă galantarele. Cereale uscate, paste, ouă, conserve, hîrtie igienică, făină, zahăr. Puse una dintre cutii pe tejghea şi începu să o umple pe cealaltă.

Se lupta cu o pungă de douăzeci şi cinci de kilograme de mîncare de cîini atunci cînd se deschise uşa şi intră Nate.

– E închis, şuieră Meg în timp ce ridica punga de pe podea pe tejghea.

– Văd.

– Dacă vezi că e închis, ce cauţi aici?

– Ciudat, şi eu vroiam să te întreb acelaşi lucru.

– Am nevoie de cîteva lucruri. Merse în spatele tejghelei, luă două cutii de cartuşe şi le puse în cutie.

– Înţeleg dar, în general, cînd cineva se aprovizionează dintr-un magazin închis se cheamă furt.

– Am auzit de chestia asta. Luă un carneţel negru de sub tejghea şi îl răsfoi. Pariez că acolo de unde vii tu oamenii sînt arestaţi pentru chestia asta.

– Aşa se întîmplă. De fiecare dată.

– Şi vrei să aplici regula asta şi aici, în Lunacy?

– Da. De fiecare dată.

Ea rîse scurt, pe un ton mai înalt decît Hopp, acelaşi stil însă, găsi un creion şi începu să scrie în carneţel. Păi, lasă-mă să-mi termin treaba aici şi, după aceea, poţi să mă arestezi. Ar fi a treia ta arestare pe ziua de azi. Cred că e un record.

Nate se aplecă peste tejghea, observă că ea nota meticulos în carneţel tot ce se afla în cutii.

– Mi-aş pierde timpul.

– Da, dar aici timpul nu e o problemă. La naiba, am uitat de Murphy. Te superi? Dă-mi şi mie de-acolo o sticlă de Săpun Lichid Murphy.

– Sigur. Se duse pînă la locul indicat, cercetă raftul şi alese o sticlă. Te-am văzut aseară pe fereastră.

– Şi eu te-am văzut, replică ea şi notă şi flaconul de săpun.

– Pilotezi avioane.

– Fac multe lucruri. Ridică privirea spre el. Ăsta e unul dintre ele.

– Ce altceva mai faci?

– Un poliţai isteţ ca tine ar trebui să fie în stare să afle destul de repede.

– Cîte ceva am aflat. Găteşti. Ai cîine. Probabil, chiar doi cîini mari. Eşti mai retrasă. Eşti cinstită, cel puţin atunci cînd îţi convine. Îţi place cafeaua neagră şi floricelele cu mult unt.

– Puţin, foarte puţin. Bătu cu creionul în carneţel. Vrei să afli mai multe, şerif Burke?

Directă, gîndi el. Uitase să adauge „directă". Aşa că fu şi el la fel de direct?

– Aşa mă gîndeam.

Îi zîmbi în felul în care îi zîmbise şi în sala de conferinţe, colţul din dreapta al gurii ridicîndu-se înaintea celui din stînga.

– Charlene s-a dat la tine?

– Poftim?

– Mă întrebam dacă nu cumva Charlene nu ţi-a oferit aseară tratamentul special pentru oaspeţi.

Nate nu putea să-şi dea seama ce-l deranja mai mult – întrebarea în sine sau răceala cu care îl privea.

– Nu.

– Nu e genul tău?

– Nu, nu chiar. Şi nu ştiu dacă se cuvine să vorbim despre mama ta în maniera asta.

– Eşti cam sensibil! Nu-ţi face probleme. Toată lumea ştie că lui Charlene îi place să sară în patul oricărui bărbat chipeş care trece pe aici. Chestia e că mie nu-mi prea place să mă înfrupt din resturi. Dar, avînd în vedere cum stau lucrurile deocamdată, poate că o să-ţi dau ocazia să afli mai multe.

Închise carneţelul şi îl puse la loc.

– Mă ajuţi să pun şi eu astea în maşină?

– Sigur. Dar am crezut că ai venit cu avionul.

– Aşa e. Am făcut schimb cu un prieten.

– OK, zise el şi ridică pe umăr sacul cu mîncare pentru cîini.

Afară era parcată o camionetă grena, cu o prelată, în care se aflau echipament de camping, o pereche de rachete de zăpadă şi două canistre de benzină. În cabină era un suport de arme, cu o puşcă şi o carabină.

– Vînezi? o întrebă el.

– Depinde de joc. Trînti la loc portiera camionetei şi îi zîmbi. Ce naiba cauţi aici, şerif Burke?

– Nate. Şi o să-ţi spun cînd o să aflu şi eu.

– În regulă. Poate ne întîlnim la petrecerea de Anul Nou. Să vedem dacă ne putem împrieteni.

Se urcă la volanul camionetei şi o porni. Din boxe porni acelaşi vechi cîntec şi acelaşi vechi dans, iar ea întoarse maşina spre stradă. O luă spre vest, acolo unde soarele aluneca deja în spatele munţilor, poleindu-i cu lumina din ce în ce mai slabă a asfinţitului.

Era doar trei şi un sfert după-amiază.

4

Fragmente de jurnal – *14 februarie 1988*

Eal dracului de frig. Nu vorbim despre asta, am înnebuni, dar pot să scriu aici. Voi putea citi mai tîrziu – poate prin iulie, cînd o să mă relaxez cu o bere rece, asaltat de gîngănii, vînînd tînţari de mărimea ciorilor – şi o să simt din nou asprimea scorpiei ăsteia albe.

O să ştiu că am fost aici, că am făcut asta. Şi berea va fi de o sută de ori mai bună.

Dar acum e februarie, iar iulie e la un veac depărtare. Scorpia e la putere.

Din cauza vîntului, temperatura a scăzut pînă la minus treizeci sau minus patruzeci de grade. Cînd e atît de frig, cîteva grade în plus sau în minus nu contează. Din cauza frigului, o lanternă a crăpat şi mi s-a rupt fermoarul de la geacă.

Noaptea durează şaisprezece ore, aşa că ridicăm şi strîngem cortul pe întuneric. Urinatul a devenit un exerciţiu obositor şi mizerabil. Ne păstrăm încă buna dispoziţie, cel puţin în cea mai mare parte a timpului.

E o experienţă pe care nu o poţi căpăta altfel. Cînd frigul te face să simţi că înghiţi sticlă pisată, ştiu că eşti viu cum numai muntele te poate face să te simţi. Cînd îţi rişti integritatea corporală

şi ieşi din cort să admiri aurora boreală, atît de strălucitoare, atît de încărcată de electricitate, încît ai senzaţia că ai putea să apuci o bucată din verdele acela tremurător şi s-o înfigi în tine pentru a-ţi reîncărca bateriile, îţi dai seama că nicăieri nu te poţi simţi mai viu decît aici.

Urcăm încet, dar n-am renunţat la ideea de a ajunge pînă în vîrf. Am fost încetiniţi de rămăşiţele avalanşei. Mă întreb cîţi alţii şi-au făcut tabăra aici, pe locul acum acoperit de zăpadă, şi cît va mai dura pînă cînd muntele se va scutura din nou şi va îngropa sub zăpadă adăpostul pe care ne-am chinuit să-l săpăm în coasta lui.

Ne-am certat puţin cu privire la felul în care urma să ocolim troienele de zăpadă rămase de pe urma avalanşei. Am trecut în frunte. Am petrecut o eternitate luptîndu-ne să depăşim şi să ocolim mormanele de zăpadă, dar nu exista o cale mai rapidă, indiferent de ce cred alţii. E o zonă periculoasă, cunoscută sub numele de Trecătoarea Nisipurilor Mişcătoare din cauza gheţarului ce se mişcă sub tine. Nu se vede, dar sub tine gheaţa alunecă la vale. Şi te poate aspira, pentru că dedesubt, sub mantia albă, sînt o grămadă de crevase gata să-ţi servească drept mormînt.

Ne-am căţărat pînă pe Creasta Singuratică ajutîndu-ne de pioleţi, cu promoroaca lipindu-ni-se de gene şi, după ce am ocolit Homul Diavolului, ne-am aşezat să mîncăm pe un covor de zăpadă neatinsă.

Soarele era o sferă aurie de gheaţă.

Am făcut cîteva fotografii, tot timpul cu teama că frigul va distruge aparatul.

Ascensiunea de după prînz a fost mai puţin graţioasă, dar mult mai încrîncenată. Poate că era din cauza amfetaminei pe care o luasem în loc de desert, dar eram foarte nervoşi, blestemam muntele şi ne înjuram între noi. Ne croiam cu greu drum prin zăpadă, în vreme ce globul auriu începu să se scufunde, scăldînd totul într-un portocaliu violent, bolnăvicios, ce poleia zăpada. Apoi, ne lăsă într-un întuneric ucigător.

La lumina lanternelor, am reuşit să ne săpăm un adăpost în

gheață. Am înoptat acolo, ascultînd urletul vîntului, alungînd oboseala cu cîteva țigări cu iarbă, bucurîndu-ne de sfîrșitul unei zile bune.

Ne-am poreclit după personajele din *Războiul Stelelor.* Acum sîntem Han, Luke și Darth. Eu sînt Luke. Ne amuzăm prefăcîndu-ne că ne aflăm pe planeta înghețată Toth, cu misiunea de a distruge o redută a Imperiului. Bineînțeles, asta înseamnă că Darth e inamicul nostru, dar așa jocul este mai distractiv.

Pînă la urmă, fiecare se distrează cum poate mai bine.

Am progresat destul de mult astăzi, dar am devenit cam nervoși. Îmi făcea plăcere să-mi înfig toporul în burta Anonimului, să urc centimetru cu centimetru pe spatele lui. Am urlat mult unul la celălalt, ne-am înjurat. La început, pentru a ne încuraja, pentru a ne motiva, dar, apoi, după ce au început să cadă bucăți de gheață, lucrurile au degenerat. Lui Darth i-au căzut cîteva în cap și m-a înjurat o oră fără încetare.

Pentru moment, am crezut că o să-și piardă cumpătul și o să mă umple de sînge, așa cum îl umplusem și eu din greșeală. Chiar și acum cred că se mai gîndește la chestia asta, după privirile ostile pe care mi le aruncă din cînd în cînd. Între timp, sforăiturile lui Han au început să concureze cu vijelia de afară.

O să-i treacă. Sîntem o echipă și fiecare dintre noi are și viața celorlalți în mîini. Așa că trebuie să-i treacă pînă mîine, cînd o să începem să urcăm din nou.

Poate ar trebui să încetinim ritmul, dar după două-trei pastile te cuprinde o stare de euforie ce te ajută să uiți de frig și de oboseală.

Nimic pe lume nu se compară cu asta. Strălucirea orbitoare a zăpezii, zgomotul pioleților înfigîndu-se în gheață sau trecînd prin zăpadă, scrîșnetul crampoanelor pe piatră, senzația de zbor pe care o ai la coborîrea în rapel și priveliștea mirifică a gheții arzînd în lumina asfințitului.

Chiar și acum, cînd stau cuibărit în cort și scriu asta, cu tot corpul îndurerat de oboseală, cu frica de degerături și chiar de

moarte zvîrcolindu-mi-se în creier, n-aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

Pe la şapte, Nate decise că muncise destul pentru o zi. Luă cu el un telefon mobil. În cazul în care suna cineva la secţie, apelul era redirecţionat automat către el.

Ar fi preferat să mănînce singur, în camera lui, în linişte, pentru a se putea relaxa, pentru a-şi putea goli creierul de toate amănuntele inutile ce intraseră acolo pe parcursul zilei. Şi pentru că aşa voia.

Dar, izolîndu-se, nu va reuşi să se integreze în oraşul ăsta, aşa că se aşeză într-un separeu liber de la „The Lodge".

Din camera alăturată se auzea zgomotul bilelor de biliard şi din tonomat răzbăteau acordurile unei melodii country. Mai mulţi bărbaţi şedeau cocoţaţi pe scaunele de la bar, urmărind un meci de hochei la televizor şi bînd bere. Aproape jumătate din mese erau ocupate, servite de o chelneriţă pe care nu o cunoştea.

Tipul pe care Hopp i-l prezentase ca fiind Profesorul se strecură printre mese către separeul lui Nate. Purta acelaşi sacou de tweed, cu exemplarul jerpelit din *Ulysses* în buzunar, şi în mînă avea o halbă de bere.

– Pot să-ţi ţin companie?

– Desigur.

– John Malmont. Dacă vrei ceva de băut, mai bine comanzi la bar. Dacă vrei să mănînci, Cissy va ajunge la tine în cîteva momente.

– Am venit să mănînc ceva, dar nu mă grăbesc. E cam aglomerat în seara asta. Aşa e de obicei?

– În oraş nu-s decît două locuri unde poţi mănînca şi doar într-unul poţi să şi bei ceva.

– Deci asta-i explicaţia.

– Oamenii din Lunacy sînt destul de sociabili, cel puţin între ei. Dacă mai pui la socoteală şi faptul că sînt sărbătorile, îţi dai seama de ce e aşa o aglomeraţie. Calcanul e bun în seara asta.

– Da? zise Nate şi deschise meniul. Locuieşti aici de mult?

– Se fac şaisprezece ani. De fel sînt din Pittsburgh, spuse el, anticipînd întrebarea. Am fost profesor la Carnegie Mellon.

– Ce-ai predat?

– Literatură engleză pentru tinerii ambiţioşi. Multora dintre ei le făcea o reală plăcere să disece şi să critice operele celor pe care îi studiau, cei mai mulţi răposaţi de ceva vreme.

– Şi acum?

– Acum predau literatură şi compoziţie unor adolescenţi plictisiţi, majoritatea mai interesaţi de o repriză de pipăială decît de explorarea încîntărilor pe care ţi le poate oferi cuvîntul scris.

– Salut, Profesore!

– Bună, Cissy. Şerif Burke, ţi-o prezint pe Cecilia Fisher.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Cissy. Era slabă ca o coadă de mătură, cu părul scurt şi ţepos vopsit în diferite nuanţe de roşu, iar în sprînceana stîngă avea un inel.

Îl gratulă cu un zîmbet luminos.

– Şi mie! Ce îţi pot oferi?

– O porţie de calcan. Am auzit că e bun.

– E foarte bun. Îşi notă comanda în carneţel. Cum doriţi să fie preparat?

– La grătar.

– În regulă. La comanda asta primeşti o salată din partea casei, sosul ţi-l alegi singur. Îţi recomand sosul casei. Îl prepară însuşi Big Mike.

– Atunci, aşa rămîne.

– Ca garnitură doreşti cartofi copţi, piure, cartofi prăjiţi sau orez?

– Orez.

– Ceva de băut?

– O cafea, mulţumesc.

– Mă întorc imediat cu cafeaua.

– E o fată tare drăguţă, comentă John, ştergîndu-şi ochelarii cu o batistă albă ca zăpada. A ajuns acum doi ani în oraş, cu un grup ce venise să urce pe munte. Tipul cu care era a bătut-o şi a lăsat-o aici numai cu ce avea în rucsac. N-avea destui bani să se întoarcă acasă – oricum, zicea că nu mai avea de gînd să se

întoarcă, aşa că Charlene i-a oferit o slujbă şi un loc unde să stea. Luă o înghiţitură de bere. Tipul s-a întors după ea o săptămînă mai tîrziu. Charlene l-a pus pe fugă.

– Charlene?

– Are o puşcă cu două ţevi, o ţine în bucătărie. După ce a aruncat o privire de-a lungul ţevilor acelora, băiatul s-a decis să plece fără Cissy. John întoarse capul şi amuzamentul din ochii lui lăsă locul pentru o clipă unei expresii de adoraţie.

Nate văzu persoana care era obiectul acelei adoraţii traversînd încăperea cu o cană de cafea în mînă.

– Ia te uită! Cei mai chipeşi bărbaţi din Lunacy la aceeaşi masă! Charlene îi turnă cafea în ceaşcă lui Nate şi se aşeză confortabil lîngă el. Despre ce vorbeaţi?

– Despre o femeie frumoasă, bineînţeles, spuse John şi îşi luă halba de bere. Poftă bună, şerifule!

– Deci... Charlene se arcui, atingînd cu sînii braţul lui Nate. Despre ce femeie era vorba?

– John îmi povestea cum a ajuns Cissy să lucreze la tine.

– Oh? Îşi trecu limba peste buzele proaspăt rujate. Ai pus ochii pe chelneriţa mea, Nate?

– Doar în speranţa că-mi va aduce cina mai repede. Nu putea să se eschiveze mai mult fără să arate – şi să se simtă – ca un idiot. Nu se putea mişca fără să atingă o parte sau alta a corpului ei. Ţi-au plătit fraţii Mackie pagubele?

– Au trecut pe-aici acum vreo oră şi au achitat tot. Nate, vreau să-ţi mulţumesc că-mi porţi de grijă. Mă simt mai în siguranţă cînd ştiu că eşti doar la distanţă de un telefon.

– Cred că te simţi destul de în siguranţă cu puşca aceea în bucătărie.

– Ei bine, zîmbi ea lăsînd capul pe spate, aia o ţin ca să fac impresie. Se trase mai aproape, parfumul ei seducător părînd că emană direct din decolteu. E greu să fii femeie singură într-un loc ca ăsta. Nopţile de iarnă sînt lungi. Şi friguroase. Te fac să te simţi singur. Îmi place să ştiu că un bărbat ca tine doarme sub

același acoperiș. Poate ne întîlnim mai tîrziu ca să ne ținem companie.

– Charlene, asta... e într-adevăr o propunere interesantă. Mîna ei i se așează ușor pe coapsă și începu să urce. El o apucă de mînă și i-o puse pe masă, deși se cam înfierbîntase. Stai un minut.

– Eu speram să dureze mai mult de un minut.

– Ha-ha! Dacă mai continua să se frece așa de el, amintindu-i de cînd nu mai fusese cu o femeie, se temea că nu va reuși să reziste șaizeci de secunde. Charlene, îmi place de tine, ești foarte drăguță, dar nu cred că ar fi o idee bună ca noi doi să... ne ținem companie. Abia am venit, deocamdată merg pe bîjbîite.

– Și eu la fel. Îi apucă o șuviță de păr și începu să o răsucească pe deget. Dacă nu poți să dormi, dă-mi un telefon. O să-ți arăt ce-am vrut să spun cînd am zis că ăsta e un local ce asigură servicii complete.

Îl fixă cu ochii ei albaștri și se strecură afară din separeu, reușind să-l mai mîngîie încă o dată sugestiv pe picior. Traversă încăperea cu mersul ei unduitor, iar Nate așteptă ca ea să ajungă pînă în celălalt capăt înainte de a da drumul aerului din plămîni.

Nu dormi prea bine. Cele două, mamă și fiică, îl tulburaseră destul pentru a-i alunga liniștea. Și mai era și bezna asta totală, parcă fără sfîrșit. Un întuneric primordial ce te făcea să-ți dorești să te înfunzi într-o peșteră călduroasă, lîngă o femeie fierbinte.

Lăsase o veioză aprinsă – la lumina ei răsfoi ordonanțele consiliului local și, într-un tîrziu, adormi cu lampa aprinsă. Îl trezi ceasul deșteptător.

Începu să ajungă la rutină. Mai mult, tînjea după un program care să nu-l oblige să gîndească prea mult, o monotonie care să-i acapareze atît de mult mintea, încît să nu mai poată vedea dincolo de ea. Aici ar fi putut reuși să ajungă la o astfel de rutină, rezolvînd mici dispute, aplanînd conflicte, petrecîndu-și ziua printre aceleași chipuri, auzind aceleași voci, făcînd aceleași lucruri iar și iar.

Ar fi putut să ajungă ca un hamster într-o roată. Și poate frigul

ăsta amarnic o să-l împiedice să se descompună. Aşa, nimeni n-o să-şi dea seama că murise demult.

Îi plăcea să stea în birou, ore la rînd, împărţind cu Otto şi Peter rezolvarea apelurilor ce soseau. De cîte ori prelua el un apel, îl lua pe unul dintre adjuncţi cu el pentru a-l ajuta să se integreze mai bine.

Oricum, se înţelegea destul de bine cu subalternii lui. Peter avea douăzeci şi trei de ani, se născuse şi crescuse în zonă şi părea că ştie pe toată lumea. De asemenea, părea să fie simpatizat de toată lumea.

Otto – fost sergent în Marina Militară, acum la pensie – venise în Alaska pentru pescuit şi vînătoare. Cu optsprezece ani în urmă, după ce divorţase pentru prima oară, se hotărîse să rămînă aici definitiv. Pe continent, avea trei copii mari şi patru nepoţi.

Se recăsătorise – cu o blondă care avea circumferinţa bustului mai mare decît coeficientul de inteligenţă, cel puţin aşa susţinea Peach – şi, în mai puţin de doi ani, divorţase din nou.

Atît el cît şi Bing considerau că ei sînt persoanele potrivite pentru postul pe care îl ocupa acum Nate. Dar, în vreme ce Bing era împotriva deciziei consiliului local de a aduce un străin să ocupe funcţia de şerif, Otto, probabil mai obişnuit să primească ordine, acceptase să devină adjunctul lui Nate.

Cît despre Peach, principala lui sursă de informaţii, ea trăia de mai bine de treizeci de ani în Alaska, încă de cînd fugise cu un băiat din Macon şi mersese cu el pînă în Sitka. Băiatul pierise, bietul de el, într-un accident pe mare, la mai puţin de şase luni după fuga lor.

Peach se recăsătorise şi trăise cu cel de-al doilea bărbat – un bărbat falnic, puternic ca un urs – în tundră, făcînd incursiuni ocazionale în Lunacy.

După ce murise şi el – îl prinsese revărsarea lacului şi îngheţase înainte să ajungă la cabana lor – îşi adunase toate lucrurile şi se mutase în Lunacy.

Se recăsătorise din nou, dar fusese o greşeală, şi îl alungase

pe beţivul acela infidel înapoi în Dakota de Nord, de unde venise.

Bineînţeles, se gîndea să se recăsătorească pentru a patra oară dacă avea să întîlnească bărbatul potrivit.

Peach avea cîte o mică bîrfă despre toată lumea. Ed Woolcott ar fi vrut să fie primar, dar trebuia să aştepte pînă cînd se sătura Hopp de funcţie. Nevastă-sa, Arlene, era cam cu nasul pe sus, dar, de vreme ce venea dintr-o familie înstărită, nu era de mirare.

Bing, ca şi Peter, îşi petrecuseră toată viaţa aici. Era fiul unei rusoaice şi al unui norvegian. Mama lui fugise cu un pianist, în '74, pe cînd Bing avea 13 ani. Taică-său, un bărbat care putea bea o halbă de vodcă dintr-o sorbitură, se întorsese în Rusia doisprezece ani mai tîrziu şi o luase cu el şi pe sora mai mică a lui Bing, pe Nadia.

Se zvonise că era gravidă, tatăl copilului fiind căsătorit.

Dave, soţul lui Rose, lucra ca ghid şi încă unul al naibii de bun, iar cînd avea timp, se ocupa cu diverse treburi ciudate.

Harry şi Deb aveau doi copii – băiatul era cam neastîmpărat – şi la ei în casă cînta găina.

Mai erau şi altele. Peach ştia întotdeauna ceva mai mult. Nate se gîndea că într-o săptămînă, maximum două, va afla tot ce avea nevoie să ştie despre Lunacy şi locuitorii lui. Atunci, munca lui avea toate şansele să devină rutina pe care şi-o dorea şi să se scufunde în monotonie.

Dar, de fiecare dată cînd se uita pe fereastră la soarele care răsărea din spatele munţilor, poleindu-i cu aur simţea o scînteie înlăuntrul lui. Un fior fierbinte ce îi amintea că mai exista încă o fărîmă de viaţă în el. Şi-atunci, de frică să nu se întindă văpaia, se întorcea de la fereastră.

În cea de-a treia zi, Nate avu de rezolvat un eveniment rutier, un accident în care erau implicate o maşină de teren, o camionetă şi un elan. Elanul scăpase cel mai ieftin şi acum stătea la vreo treizeci de metri depărtare de mormanul de fiare, privind spectacolul.

Era pentru prima dată cînd Nate vedea un elan – mult mai

mare şi mai urît decît îşi imaginase el –, aşa că era mai interesat de animal decît de cei doi bărbaţi care se înjurau, învinuindu-se reciproc.

Ceasul arăta opt şi douăzeci dimineaţa şi afară era întuneric beznă. Se aflau pe drumul numit de localnici Lake Drive.

Pe cînd viceprimarul şi un ghid montan pe nume Hawley urlau unul la celălalt, un Ford Explorer zăcea răsturnat în şanţ cu roţile îngropate în zăpadă şi cu capota îndoită ca o armonică, iar o camionetă Chevy zăcea pe-o parte, arătînd de parcă s-ar fi hotărît să tragă un pui de somn.

Amîndoi bărbaţii aveau feţele mînjite de sînge şi erau foarte nervoşi.

– Potoliţi-vă! Intenţionat, Nate le lumină pe rînd feţele cu lanterna. Văzu că amîndoi aveau nevoie de copci. Potoliţi-vă, am spus! Lămurim noi lucrurile imediat! Otto, are cineva o camionetă de depanare?

– Are Bing una. De obicei, el se ocupă de chestiile astea.

– OK, sună-l! Cheamă-l aici şi spune-i să ducă maşinile astea în oraş. Vreau să fie eliberată şoseaua cît mai repede. Nu le putem lăsa aici. Şi-acum... se întoarse către cei doi bărbaţi. Care dintre voi îmi poate spune, calm, ce s-a întîmplat?

Amîndoi începură să vorbească în acelaşi timp, dar Nate, simţind că Hawley mirosea a whisky, ridică o mînă ca să-i oprească, şi, apoi, îi făcu semn lui Ed Woolcott.

– Începe dumneata.

– Mergeam la serviciu, conducînd foarte prudent...

– Aiurea! comentă Hawley.

– O să-ţi vină şi ţie rîndul. Domnule Woolcott?

– Am văzut farurile venind spre mine cu o viteză mult prea mare pentru a fi considerată prudentă. Hawley deshise gura să spună ceva, dar Nate îl opri cu un gest al mîinii. Apoi, brusc, a apărut elanul acela. Am încetinit şi am virat pentru a-l ocoli şi m-am trezit faţă în faţă cu rabla asta. Am încercat să trec prin faţa lui spre marginea drumului, dar el mi-a tăiat intenţionat calea.

M-am trezit în şanţ. Mi-a distrus maşina! N-avea nici şase luni! A condus imprudent şi a şi băut! Dădu din cap scurt şi încrucişă braţele, sfidător.

– Am înţeles.

– Bing e pe drum, anunţă Otto.

– Bine. Domnule Woolcott, mergi dumneata acolo pentru ca Otto să-ţi consemneze declaraţia. Hawley? Dădu din cap şi se îndreptă spre camioneta răsturnată. Ajuns acolo, schimbă cîteva priviri cu elanul. Ai băut?

Hawley era un tip bine făcut, cam la un metru şi optzeci înălţime şi cu o barbă roşcată. Sîngele care-i cursese din rana din obraz îngheţase.

– Păi, da, am băut vreo două păhărele.

– Nu-i nici nouă dimineaţa!

– Rahat! Am fost la pescuit la copcă. Nu mă interesează cît naiba e ceasul. Am prins ceva peşte, îl am în lada frigorifică din portbagaj. Mergeam spre casă, să mănînc şi eu ceva şi să mă culc. Domnul bancher a văzut un elan şi a frînat brusc. Derapa dintr-o parte în alta a drumului, în timp ce elanul rămăsese pironit acolo – după părerea mea sînt cele mai proaste animale – aşa că a trebuit să trag şi eu de volan. Am derapat puţin şi Woolcott a intrat în mine. Ne-am ciocnit, şi vezi şi dumneata rezultatul.

Nate nu mai lucrase de mult la Circulaţie, şi niciodată nu mai făcuse reconstituirea unui accident de noapte pe un drum acoperit cu zăpadă şi pe un asemenea frig. Dar cînd examină la lumina lanternei urmele lăsate de cele două maşini înţelese că versiunea lui Hawley era mai aproape de adevăr.

– Problema e că tu ai băut. Va trebui să faci un test de alcoolemie. Ai asigurare?

– Da, dar...

– Descîlcim noi toată povestea asta, repetă Nate. Hai să intrăm undeva la căldură.

Nate conduse înapoi în oraş, cu Hawley şi Ed, şezînd tăcuţi pe bancheta din spate. Opri la spital, îl lăsă pe Otto să stea cu ei cît timp li se acordau îngrijirile medicale necesare, apoi se întoarse

la secție ca să-și tragă puțin sufletul. Folosi timpul pentru a verifica dacă cei doi mai primiseră vreo amendă pentru incidente de circulație. Se întoarse, apoi, la spital, bătîndu-și capul în căutarea unei soluții echitabile.

În camera de așteptare mai erau cîteva persoane. O tînără cu un copil adormit în brațe, un bătrînel îmbrăcat cu un halat maroniu care morfolea o pipă.

În spatele unei tejghele joase ședea o femeie. Citea un roman de duzină, pe coperta căruia se vedea un cuplu aproape dezbrăcat surprins în ipostaza unui sărut pătimaș. Ridică privirea din carte atunci cînd intră Nate.

– Șerif Burke?

– Da.

– Eu sînt Joanna. Doctorul a spus că poți veni aici, în spate, dacă vrei. El e în cabinetul unu, are grijă de Hawley. Nita îl coase pe Ed în cabinetul doi.

– Și Otto?

– E în birou. L-a sunat pe Bing să vadă dacă a rezolvat cu mașinile.

– Mă duc să văd ce face Hawley. Unde spuneai că e?

– Vă arăt eu. Puse o bucată de staniol ca semn de carte, se ridică și îl conduse spre ușa din dreapta ei. Pe aici, îl îndrumă ea, apoi, ciocăni la respectiva ușă. Doctore, a venit șeriful Burke.

– Intrați.

Era o cameră obișnuită de consultație – o masă, o chiuvetă, un scaun cu rotile. Doctorul purta o flanelă descheiată peste o bluză groasă. Îi cosea lui Hawley rana de la ochi și, cînd Nate intră, îi aruncă o scurtă privire. Era destul de tînăr, avea cam treizeci și ceva de ani, zvelt, cu o barbă cînepie ce se potrivea de minune cu părul lui cîrlionțat. Purta ochelari rotunzi, cu ramă de metal, care îi puneau în evidență ochii verzi.

– Ken Darby, se prezentă el. Ți-aș întinde mîna, dar e ocupată.

– Mă bucur să te cunosc. Cum se simte pacientul?

– Are cîteva tăieturi și vînătăi. Ești un ticălos norocos, Hawley!

– Să-mi spui asta atunci cînd o să-mi vezi mașina, la naiba!

Blestematul acela de Ed conduce ca o babă de optzeci de ani care şi-a rătăcit ochelarii.

– Va trebui să sufli în asta.

Hawley privi ostil fiola.

– Nu sînt beat.

– Atunci n-o să fie nici o problemă, nu-i aşa?

Hawley mormăi nemulţumit, dar acceptă şi, între timp, Ken îi aplică un plasture peste rana de la ochi.

– Ei bine, Hawley, alcoolemia ta e chiar la limită. Asta înseamnă că eu decid dacă te acuz sau nu de conducere sub influenţa băuturilor alcoolice.

– Ah, ce rahat!

– Dar, avînd în vedere că valoarea alcoolemiei e destul de scăzută şi că, în cazul tău, nu se observă semne de beţie, o să-ţi dau doar un avertisment. Ai grijă, data viitoare cînd mai mergi la pescuit la copcă şi tragi la măsea nu te mai urca la volan!

– Deocamdată, nu am nici o blestemată de maşină!

– De vreme ce nu pot să amendez elanul, compania ta de asigurări va trebui să rezolve problema cu cea a lui Ed. Totuşi, ai cîteva amenzi neplătite pentru depăşirea vitezei legale.

– Radare! Nenorociţii ăia din Anchorage!

– Probabil. După ce îţi repari maşina, încearcă să nu mai depăşeşti viteza legală şi cînd vrei să mai bei, ia pe cineva să conducă maşina. Dacă faci toate astea, o să ne înţelegem de minune. Ai nevoie de cineva ca să te ducă acasă?

Hawley se scărpină pe gît în timp ce Ken îi îngrijea rana de la frunte.

– Da, cred că am nevoie de cineva. Trebuie să trec pe la Bing, să văd ce se mai întîmplă cu maşina mea.

– Cînd termini aici, treci pe la secţie. Te ducem noi acasă.

– În regulă.

Ed nu fu foarte bucuros de decizia lui Nate. Şedea pe masa de examinare, cu obrajii tumefiaţi de airbag-uri şi cu buza spartă, fiindcă în momentul impactului îşi împlîntase dinţii în ea.

– Dar *băuse!*

– Alcoolemia era sub limita prevăzută de lege. De fapt, în cazul de față, elanul e de vină și nu pot să amendez un animal sălbatic. Ați avut ghinion. Două mașini s-au întîlnit cu un elan pe un drum îngust. Aveți amîndoi asigurare, pe cînd elanul cred că nu are. Nici unul dintre voi nu a fost rănit grav. Dacă privești așa lucrurile, se poate spune că ați scăpat ușor.

– Nu cred că se poate spune că am scăpat ușor, atîta vreme cît mașina mea cea nouă zace într-un șanț și eu m-am ales cu fața distrusă de airbag-uri, șerif Burke!

– Depinde de perspectiva din care privești lucrurile, cred.

Ed se dădu jos de pe masă, smulgîndu-și bandajul.

– Să înțeleg că așa o să împarți dreptatea în Lunacy?

– Cam așa ceva.

– Cred că nu te plătim cu atîția bani doar pentru a-ți ține cald scaunul din birou.

– A trebuit să-mi încălzesc scaunul din mașină pentru a veni pînă la locul accidentului.

– Nu-mi place atitudinea ta! Poți să fii sigur că o să discut cu primarul despre incident și despre comportamentul tău.

– Foarte bine! Ai nevoie de cineva care să te ducă acasă sau la bancă?

– Mă descurc și singur!

– În cazul ăsta, descurcă-te singur.

Nate ieși din încăpere și dădu peste Otto. Singurul semn că el auzise toată conversația fu o ridicare de sprînceană. Pe cînd ieșeau împreună din spital, Otto își drese vocea:

– Se pare că n-ai reușit să-ți mai faci un prieten.

– Și totuși am fost atît de prietenos, rînji Nate. Nu te poți aștepta de la un om să fie într-o dispoziție prea grozavă cînd abia i-a fost distrusă mașina și i se pun copci pe față.

– Cred și eu. Ed e cam îngîmfat și îi place să se dea mare. Are mai mulți bani decît oricine altcineva din oraș și nu vrea ca tu să uiți asta.

– E bine de ştiut.

– Hawley e un tip de treabă. Cunoaşte tundra şi se pricepe şi la ascensiuni. E destul de pitoresc pentru turiştii care vin aici să urce pe munte şi, în general, îşi vede de treaba lui. Mai bea din cînd în cînd cîte un păhărel, dar nu se îmbată. Vrei părerea mea? Te-ai descurcat onorabil.

– Părerea ta contează foarte mult. Mulţumesc. Termini tu chestia asta, Otto? Mă gîndesc să mă întorc la locul accidentului, să văd dacă au fost ridicate maşinile de-acolo.

Verificarea la faţa locului era o scuză destul de ieftină, dar nimeni în afară de el n-avea de unde să ştie chestia asta.

La locul accidentului, îl găsi pe Bing care, împreună cu un bărbat scund se chinuiau să scoată maşina de teren din şanţ. Opri maşina şi merse pînă la ei să-i întrebe dacă au nevoie de ajutor.

– Ştim noi ce avem de făcut. Bing, îi aruncă o lopată de zăpadă pe vîrful ghetelor.

– Atunci vă las să vă faceţi treaba.

– Găozar, murmură Bing după ce Nate porni înapoi spre maşină.

Auzindu-l, Nate se întoarse:

– Găozar e mai bine sau mai rău decît cheechako?

Tipul mai scund rîse scurt, înfipse lopata în zăpadă şi se sprijini de ea, pe cînd Bing îl măsura pe Nate.

– Acelaşi lucru!

– Voiam doar să verific.

Nate se urcă în maşină, lăsîndu-l pe Bing să privească lung în urma lui.

Conduse mai departe, îndepărtîndu-se de oraş, ţinînd aproape de marginea curbă a lacului.

Meg locuia prin părţile astea, cel puţin aşa bănuia. Bănuiala se adeveri atunci cînd observă avionul ei odihnindu-se pe suprafaţa îngheţată. O luă pe un drum forestier tăiat printre copaci şi-şi omorî maşina pînă în apropierea unei case.

– Sînt de serviciu.

Ea pufni:

– Nu cred că o să conteze dacă bei un pahar de şampanie ieftină. La naiba, Burke! Toată lumea din Lunacy e aici!

– Ai dreptate. Luă paharul, dar nu bău. Reuşi totuşi să se concentreze asupra ei. Purta o rochie roşie, foarte mulată pe corp, care îi evidenţia trupul atletic într-un fel de-a dreptul neruşinat. Părul, lăsat liber, îi cădea pe umerii albi ca laptele. Pantofii cu toc foarte înalt, de aceeaşi culoare ca şi rochia, îi puneau în valoare picioarele zvelte, musculoase.

Mirosea discret a umbre tainice.

– Arăţi extraordinar!

– Dacă ocazia merită, mă aranjez şi eu. Tu arăţi în schimb foarte obosit. „Şi rănit", gîndi ea. Aşa îi păruse cînd îl văzuse coborînd scările. Ca un om care ştie că are o rană imensă undeva pe corpul lui, dar nu are energia necesară s-o găsească.

– Încă nu m-am obişnuit cu fusul orar. Sorbi din paharul cu şampanie. Avea gust de sifon aromat.

– Ai coborît ca să te relaxezi şi să te simţi bine sau doar să te plimbi pe-aici făcînd pe durul, în misiune oficială?

– Mai degrabă a doua variantă.

Meg clătină din cap.

– Încearc-o pe prima pentru o vreme. Vezi ce se întîmplă. Se întinse şi-i desprinse insigna din piept.

– Hei!

– Dacă ai nevoie de ea, poţi s-o prinzi la loc, spuse ea îndesîndu-i-o în buzunarul cămăşii. Acum, hai, să dansăm!

– Nu ştiu să dansez asta!

– Nu-i nimic, o să conduc eu.

Chiar aşa şi făcu, şi aşa îl făcu să rîdă. Parcă avea gîtul cam ruginit, dar veselia îl făcu să se simtă mai bine.

– Trupa e din oraş?

– Toată lumea e din oraş. La pian e Mindy. E învăţătoare la ciclul primar. Pargo cîntă la chitară. Lucrează la bancă. La cobză cîntă Chuck. E pădurar în Denali. Agent federal de fapt, dar el e

atît de amabil, încît pretindem că are o slujbă adevărată. Şi la tobe e Big Mike. E bucătarul localului. Ţii minte toate astea?

– Poftim?

– Văd că te străduieşti să memorezi toate numele şi feţele oamenilor.

– Uneori, nu strică să-ţi aminteşti anumite lucruri.

– Alteori, e mai bine să uiţi unele lucruri. Privirea ei alunecă spre dreapta. Mi se face semn. Max şi Carrie Hawbaker. Ei conduc *The Lunatic*, ziarul nostru săptămînal. Au fost plecaţi din oraş cam toată săptămîna. Vor să-i ia un interviu noului nostru şef al poliţiei.

– Credeam că asta e o petrecere.

– Or să se repeadă asupra ta în momentul în care se opreşte muzica.

– Nu şi dacă te strecori afară împreună cu mine şi mergem să ne continuăm petrecerea în altă parte.

Ea întoarse capul şi îl privi drept în ochi.

– S-ar putea să mă intereseze, dacă vorbeşti serios.

– Şi de ce n-aş vorbi serios?

– Asta-i întrebarea. O să aflu eu odată.

Se întoarse şi le făcu cu mîna, nelăsîndu-i prea multe şanse. Îl trase după ea pînă la marginea ringului improvizat de dans, îi făcu cunoştinţă cu cei doi şi se făcu nevăzută, lăsîndu-l prins în cursă.

– Sînt foarte încîntat să vă cunosc. Max îi strînse entuziasmat mîna lui Nate. Carrie şi cu mine abia ne-am întors în oraş, aşa că n-am avut pînă acum ocazia să-ţi urăm bun venit. O să te rog să-mi acorzi puţin din timpul tău, să-mi dai un interviu pentru *Lunatic*.

– O să aranjăm noi cumva.

– Am putea să mergem acum în hol, să ne aşezăm şi ...

– Nu acum, Max! Carrie zîmbi. Fără muncă în seara asta. Dar înainte de a ne întoarce la petrecere, aş vrea să te întreb, şerif Burke, dacă te-ar deranja să ţii o rubrică poliţienească în ziar. Cred că aşa ar fi informată şi comunitatea despre activitatea

ta, despre cum abordează şi rezolvă problemele poliţia locală. Acum că avem un departament propriu de poliţie am vrea ca *Lunatic* să poată reflecta activitatea lui în paginile sale.

– Puteţi să faceţi rost de astfel de informaţii şi de la Peach.

Meg îşi făcu loc pînă la bar, îşi mai comandă un pahar de şampanie şi se aşeză pe un scaun înalt, ce-i permitea să privească ringul de dans în vreme ce-şi savura băutura. Charlene se strecură pe scaunul alăturat.

– Eu l-am văzut prima.

Meg nu-şi luă privirea de la dansatori.

– Contează mai mult pe cine vede el, nu crezi?

– Te dai la el numai ca să-mi faci mie în ciudă.

– Charlene, tu vrei orice poartă pantaloni. Sorbi din şampanie. Şi nu mă dau la el în mod special. Zîmbi în pahar. Dă-i drumul, fă-ţi jocul. N-am treabă cu tine.

– Primul bărbat *interesant* pe care l-am văzut în ultimele luni. Charlene se apropie, cu chef de bîrfă. Ştii că în fiecare dimineaţă îşî ia micul dejun cu Jesse? Nu-i aşa că-i dulce? Şi să vezi cum s-a descurcat cu fraţii Mackie... În plus, are ceva misterios. Chicoti. Şi eu mă topesc după bărbaţii misterioşi.

– Tu te topeşti după orice bărbat care mai poate avea erecţie.

Charlene se strîmbă dezgustată.

– De ce trebuie să fii atît de crudă?

– Te aşezi aici şi-mi spui că ai vrea să i-o tragi noului şef al poliţiei. Oricît de multe figuri de stil ai folosi, tot o cruzime rămîne. Eu doar renunţ la metafore.

– Semeni cu taică-tău!

– Aşa spui mereu, murmură Meg, în urma lui Charlene.

Hopp se aşeză pe scaunul pe care stătuse Charlene.

– Vă certaţi despre cîtă apă a curs la ultima ploaie.

– Cam prea filosofic spus. Ce bei?

– Voiam să mai iau un pahar din şampania asta oribilă.

– Îţi aduc eu unul. Meg se duse în spatele barului, umplu un pahar cu şampanie, apoi, şi pe al său. Vru să-şi înfigă dinţii în Burke.

Hopp îi aruncă o privire lui Nate, văzu că scăpase de soții Hawbaker, dar fusese acostat de Joe și Lara Wise.

– Treaba lor.

– Treaba lor, o aprobă Meg și ciocniră.

– Și faptul că pare mai degrabă interesat de tine n-o să îmbunătățească relațiile dintre tine și mama ta.

– Nu. Meg sorbi din pahar, gînditoare. Dar ar trebui să facă lucrurile mai interesante, cel puțin pentru o perioadă. Hopp dădu ochii peste cap și rîse. Nu mă pot abține, îmi plac încurcăturile.

– Sigur o să fie cu tipul ăsta. Hopp se întoarse cu scaunul și-l văzu pe Nate tîrît din nou la dans de Charlene. Nu cred în prostiile alea cu apele adînci, bla, bla bla. Tipii ăștia visători pot fi greu de strunit.

– Cred că e cel mai trist om pe care l-am văzut vreodată. Mai trist decît hoinarul acela care a trecut pe-aici acum vreo doi ani. Cum îl chema? McKinnon. S-a împușcat în magazia lui Hawley.

– Și n-a fost prea plăcut, nu-i așa? Ignatious poate fi destul de trist pentru a-și băga un pistol în gură, dar e prea orgolios ca să apese pe trăgaci. Oricum, e prea politicos.

– Pe asta te bazezi tu?

– Da. Pe asta mă bazez. La naiba! O să mai fac o ultimă faptă bună pe anul ăsta și-o să-l salvez din ghearele lui Charlene.

„Tipii triști și politicoși nu sînt deloc genul meu", gîndi Meg. Îi plăceau bărbații impulsivi, fără astîmpăr. Bărbații care nu se așteaptă să rămînă toată noaptea. Poți să bei cîteva pahare cu un tip, să te culci cu el dacă ai chef, și după aceea să-ți vezi de viața ta.

Fără încurcături, fără complicații.

Un bărbat ca Ignatious Burke? O relație cu el nu avea cum să nu fie complicată, trebuia să apară și încurcături. Și totuși s-ar putea să merite.

Oricum, îi făcuse plăcere să vorbească cu el și asta conta destul de mult în sistemul ei de valori. Putea să stea foarte bine zile în șir, chiar săptămîni, fără să schimbe o vorbă cu cineva. Așa că pentru ea conta foarte mult o conversație plăcută. Și îi

plăcuse şi tristeţea aceea care îi umbrea din cînd în cînd privirea. Tristeţea dispăruse de cîteva ori de pe chipul lui. Văzuse asta de dimineaţă, atunci cînd o ascultase pe Lorena McKennit în faţa casei sale şi din nou, cîteva momente, în timp ce dansau.

Stînd acolo, înconjurată de muzică şi de căldura oamenilor, realiză că-şi dorea să-i vadă din nou chipul luminat. Şi ştia şi cum să o facă.

Trecu din nou în spatele barului, găsi o sticlă şi două pahare. Le luă şi se strecură afară din încăpere.

Hopp o bătu încet pe Charlene pe umăr.

– Scuză-mă, Charlene, dar trebuie să vorbesc ceva cu şeriful Burke.

Charlene se strînse şi mai tare lîngă Nate. El se întreba cît mai avea pînă să-i frîngă şira spinării.

– Primăria s-a închis, Hopp!

– Primăria nu se închide niciodată. Hai, dă-i drumul băiatului!

– Bine, fie! Te aştept să terminăm dansul, frumosule!

– Hai să ne găsim un colţişor liniştit, Ignatious. Hopp îşi croi drum prin mulţimea de oameni şi ajunse la o masă pe care cineva o împinsese în încăperea unde se afla biliardul. Vrei ceva de băut?

– Nu, cred că vreau să găsesc ieşirea de serviciu.

– Poţi să fugi, dar nu te poţi ascunde într-un oraş atît de mic. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să dai ochii cu ea.

– Mai bine mai tîrziu. Dorea să se întoarcă în camera lui, în întunericul lui. Capul îi plesnea de durere, stresul îi provoca crampe în stomac, întocmai ca şi efortul pe care-l făcea doar pentru a trăi.

– Nu te-am luat de-acolo doar pentru a te scoate din mrejele lui Charlene. L-ai supărat foarte tare pe viceprimarul meu.

– Ştiu. Am procedat cum am crezut că e mai prudent, în limitele legii.

– Nu sînt aici pentru a judeca cum îţi faci treaba, Ignatious. Sublinie spusele cu un gest. Îţi spun doar ce s-a întîmplat. Ed e foarte snob, face caz de funcţia lui şi e destul de enervant aproape

tot timpul. Dar e un om bun şi munceşte din greu pentru oraşul ăsta.

– Ceea ce nu înseamnă că ştie să şi conducă.

Hopp rînji la auzul acestei remarci.

– A fost dintotdeauna un şofer destul de slab. Pe de altă parte, este un om bogat, puternic şi destul de ranchiunos. Nu va uita prea curînd că l-ai călcat pe bătături. Pentru tine, asta poate să pară un lucru neînsemnat, dar în Lunacy chestiile astea contează destul de mult.

– Nu cred că eu sînt primul om care-l deranjează.

– Nu eşti. Eu mă ciondănesc cu Ed mai tot timpul. Dar, aşa cum vede el lucrurile, noi sîntem pe picior de egalitate. Chiar se poate spune că îi sînt superioară ierarhic. Tu eşti un străin şi aşteaptă de la tine să te comporţi ca atare, să-ţi ştii lungul nasului. Pe de altă parte, dacă te-ai purta aşa, eu aş fi dezamăgită. Aşa că eşti între ciocan şi nicovală.

– Am mai fost în astfel de situaţii. Lungul nasului are ceva de-a face cu mirosul?

Îl privi uimită un moment, apoi, izbucni în rîs.

– Un mod elegant şi politicos de a-mi spune să-mi văd de treaba mea. Dar înainte să o fac, vreau să-ţi mai spun ceva. Dacă ajungi între Meg şi Charlene, află că atît ciocanul, cît şi nicovala sînt foarte fierbinţi, foarte lipicioase şi rele ca nişte diavoliţe.

– În cazul ăsta, n-ar trebui să mă bag între ele.

– Bine gîndit. Sprînceana ei se ridică în semn de mirare cînd sună telefonul lui mobil.

– Apelurile către secţie sînt transferate pe telefonul meu, spuse el scoţînd aparatul din buzunar. Burke!

– Ia-ţi haina, spuse Meg. Ne întîlnim în faţa clădirii în cinci minute. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Bine. În regulă! Puse telefonul la loc în buzunar în timp ce Hopp îl privi întrebătoare. Nu-i nimic. Cred c-o să mă retrag.

– Hmm-hmm! Foloseşte uşa aceea. Ieşi prin bucătărie.

– Mulţumesc! Şi la mulţi ani!

– La fel şi ţie! Hopp clătină din cap în timp ce-l privea îndepărtîndu-se. O să fie necazuri.

Îi luă mai mult de cinci minute ca să se întoarcă în camera lui, să se îmbrace, să se strecoare din nou afară şi să ajungă în faţa localului. Aproape ajunsese la locul întîlnirii cînd sesiză că nu fusese nici o secundă tentat să încuie uşa şi să se scufunde din nou în beznă.

Poate că era un pas înainte. Sau poate dorinţa fizică era mai puternică decît depresia.

Ea îl aştepta şezînd pe unul dintre cele două scaune pliante pe care le adusese dinăuntru şi le pusese în mijlocul străzii. Sticla de şampanie era înfiptă în zăpadă. Acoperită cu o pătură groasă, sorbea din pahar.

– Nu poţi sta pe frigul ăsta în rochie, chiar cu haina aia pe tine şi cu pătura deasupra.

– M-am schimbat. Am întotdeauna haine de schimb în rucsac.

– Păcat. Voiam să te mai văd în rochia aceea.

– Altă dată, în alt loc. Stai jos!

– Bine. De ce stăm în mijlocul străzii la ... doisprezece fără zece?

– Nu-mi prea place aglomeraţia! Ţie?

– Nici mie.

– Pentru o vreme, poate fi distractiv, la ocazii speciale. Dar după cîteva ore, încep să mă obosească. Oricum, spuse ea şi-i întinse un pahar, aşa e mai bine.

Fu surprins să constate că şampania nu îngheţase bocnă.

– Cred că ar fi mai bine să intrăm, ca să nu degerăm.

– Nu e chiar aşa de frig. Nu bate vîntul. Sînt cam minus cinci grade. În plus, dinăuntru nu poţi vedea asta.

– Ce să vezi?

– Uită-te în sus, veneticule!

Se uită în direcţia indicată de ea şi simţi că i se taie răsuflarea.

– Dumnezeule mare!

– Da, şi eu am crezut întotdeauna că e ceva dumnezeiesc. Un fenomen natural datorat latitudinii, razelor soarelui şi aşa mai departe. Explicaţiile ştiinţifice nu-i ştirbesc din frumuseţe sau din magie.

Cerul era inundat de o lumină verde, cu sclipiri aurii şi pîlpîiri roşietice. Liniile lungi, ciudate, pulsau parcă şi respirau, umplînd întunericul de viaţă.

– Aurora boreală se vede cel mai bine iarna, dar, de obicei, e prea frig pentru a o putea admira. M-am gîndit că noaptea asta e excepţia ce confirmă regula.

– Am auzit de aurorele boreale. Am văzut fotografii. În realitate, e cu totul altfel.

– Aşa se întîmplă, de obicei, cu cele mai bune lucruri. Din afara oraşului se vede şi mai bine. Cel mai bine se vede de pe unul dintre gheţari. Într-o noapte, cînd aveam vreo 7 ani, am urcat cu tata pe un gheţar doar pentru a ne uita la aurora boreală. Am stat întinşi pe spate ore în şir, aproape înghemaţi, privind cerul.

Lumina verde nepămînteană continua să-şi schimbe forma, strălucirea, să tremure şi să se mărească. Cerul era brăzdat de nestemate lichide.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– Poţi să spui că într-o zi a plecat într-o drumeţie şi dus a fost. Tu ai familie?

– Într-un fel.

– Ei bine, eu zic că n-ar trebui să stricăm momentul ăsta cu poveştile noastre triste. Hai, să ne bucurăm de spectacol!

Rămaseră tăcuţi în mijlocul străzii, legănîndu-se cu scaunele în nămeţi, în vreme ce deasupra lor raiul exploda în flăcări.

Luminile mişcară ceva înăuntrul lui, îi alungară încordarea, durerea de cap, ducîndu-l pe culmea minunii, acolo unde putea respira.

Ea aruncă o privire către „The Lodge", sesizînd că zomotul crescuse în intensitate. Începuseră strigătele ce marcau numărătoarea inversă.

– Se pare că am rămas doar noi doi, Burke.

– Un sfîrşit de an mai bun decît m-aş fi aşteptat. Vrei să mă prefac că te sărut pentru că aşa e tradiţia?

– Mai dă-o dracului de tradiţie! Îi apucă părul cu mîinile înmănuşate şi-l trase spre ea.

Buzele ei erau reci şi le simţi cum se încălzesc sub ale lui, atingerea lor dîndu-i o senzaţie ciudată, foarte puternică. Sărutul sufocant acţiona ca un starter pentru întregul său sistem zdruncinat, îi umplu măruntaiele de fiori şi îi puse sîngele în mişcare.

Se auzi gălăgie – zgomotul era înfundat, atenuat de distanţă şi de pereţii localului – cînd bătu miezul nopţii. Răsunară talăngi, goarne, strigăte. Şi peste toate astea putea auzi, clar ca o şoaptă, bătăile inimii lui.

Lăsă paharul din mînă şi aruncă la o parte pătura pentru a o putea atinge. Mormăitul de frustrare ce îi ieşea din gît avea drept cauză nesfîrşitele straturi de haine. Voia să atingă corpul acela puternic, apetisant, voia să-i simtă formele, gustul, mirosul.

Atunci, se auziră focurile de armă şi el tresări şi se trase înapoi.

– Sînt împuşcături de bucurie, asta-i tot! Respira precipitat, încercînd să-l tragă înapoi. Tipul ăsta chiar ştia să sărute, şi ea vroia să simtă din nou beţia buzelor, limbii, a dinţilor lui, răscolind-o.

Cine mai avea nevoie acum de şampanie ieftină?

– Poate, dar... ar trebui să verific.

Ea rîse ironic, se aplecă şi culese cele două pahare.

– Da, poate că ar trebui.

– Meg...

– Hai, şerifule, du-te! Îl lovi prietenește peste genunchi şi zîmbi privindu-l în ochii aceia cenuşii, fascinanţi şi plini de umbre. Serviciul e serviciu.

– N-o să dureze mult.

Era sigură că nu va dura mult. Cîteva focuri de armă în aer era ceva obişnuit de sărbători, la nunţi, naşteri, chiar şi la înmormîntări, în funcţie de ce simţeai pentru cel care pleca. Dar nu i se părea o idee bună să aştepte. Se apucă să strîngă scaunele, paharele,

sticla şi le duse pe verandă. Strînse şi pătura şi o puse în portbagajul maşinii ei. Apoi, se urcă la volan şi plecă spre casă, în timp ce luminile verzi continuau să împodobească bolta cerească. Şi atunci ştiu că Hopp avusese dreptate. Nate Burke însemna necazuri.

6

THE LUNATIC

Raport de poliţie

Luni, 5 ianuarie, ora 8:03 AM. A fost semnalată dispariţia unor rachete de zăpadă de pe veranda lui Hans Finkle. Apelul a fost preluat de adjunctul Peter Notti. Declaraţia lui Finkle conform căreia „acest (numeroase epitete „colorate" au fost eliminate) Trilby s-a apucat din nou de vechile lui îndeletniciri" nu a putut fi verificată. Încălţările au fost găsite mai tîrziu, în maşina lui Finkle.

Ora 9:22 AM. S-a anunţat un accident de circulaţie pe Rancor Road. Şeriful Burke împreună cu adjunctul Otto Gruber au preluat apelul. În accident au fost implicaţi Brett Trooper şi Virginia Mann. Nu au fost răniţi, dar Trooper s-a ales cu un deget de la picior scrîntit din cauza lovirii repetate cu piciorul a barei îndoite. Nu s-au depus plîngeri.

Ora 11:36 AM. Am fost anunţaţi că a avut loc o ceartă la „The Lodge" între Dexter Trilby şi Hans Finkle. Discuţia, care a abundat în expresii şi epitete „colorate", se pare că a pornit de la incidentul cu încălţările speciale pentru zăpadă. Apelul a fost preluat de şeriful Burke şi după cîteva discuţii a rămas ca problema

să se tranşeze prin organizarea unui meci de şah. În final, meciul a fost cîştigat de Trilby, cu scorul de doisprezece la zece. Nu s-a depus nici o plîngere.

Ora 1:45 PM. S-a înregistrat o reclamaţie cu privire la persoane care au dat muzica prea tare şi la vehicule ce circulă cu viteză pe Caribou. Apelul a fost preluat de şeriful Burke şi de adjunctul Notti. James şi William Mackie au fost surprinşi întrecîndu-se cu snow-mobilele, în timp ce puseseră un disc cu *Born to be wild* cu volumul la maximum. După ce s-a făcut constatarea la faţa locului, completată cu declaraţiile martorilor care asistaseră la cursă, a urmat o dispută aprinsă a protagoniştilor cu ofiţerii de poliţie, dispută în cursul căreia CD-ul în cauză a fost confiscat, consemnîndu-se şi declaraţia lui James Mackie potrivit căruia „Nu te mai poţi distra ca lumea în Lunacy!". Cei doi Mackie au fost amendaţi pentru depăşirea vitezei legale pe drumurile publice.

Ora 3:12 PM. Au fost semnalate ţipete în zona Rancor Wood, la trei kilometri şi jumătate de marginea oraşului. La locul respectiv, s-au deplasat şeriful Burke şi adjunctul Gruber. Sursa ţipetelor s-a dovedit a fi un grup de copii care se jucau de-a războiul, înarmaţi cu pistoale cu capse şi un bidon de ketchup. Şeriful Burke a declarat imediat armistiţiul şi i-a escortat pe soldaţi teferi, morţi sau răniţi – înapoi acasă.

Ora 4:58 PM. S-a raportat un incident la Moose. Şeriful Burke şi adjunctul Notti au preluat apelul. Cearta dintre un băiat în vîrstă de 16 ani şi o fată de aceeaşi vîrstă, cauzată de un presupus flirt al acesteia din urmă cu un alt băiat de 16 ani a fost aplanată. Nu s-au depus plîngeri.

Ora 5:18 PM. Un alt băiat de 16 ani a fost amendat pentru depăşirea vitezei şi folosirea exagerată a claxonului pe drumul din faţa localului Moose.

Ora 7:12 PM. După mai multe reclamaţii, şeriful Burke l-a ridicat pe Michael Sullivan de pe bordura de la intersecţia dintre Lunacy şi Moose, unde acesta urla o variantă proprie, cu versuri

improrvizate, a melodiei *Whiskey in the Jar.* Sullivan şi-a petrecut noaptea în închisoare, pentru propria siguranţă. Nu s-au depus plîngeri.

Nate continuă să citească rubrica destinată zilei respective, apoi şi restul celei de-a doua săptămîni de colaborare a sa în *The Lunatic*. Se aşteptase la reacţii negative atrunci cînd apăruse primul număr al ziarului ce conţinea o rubrică specială dedicată activităţii poliţiei. Dar nu fusese nici una. Se părea că oamenii nu aveau nici o problemă dacă li se publicau numele, chiar dacă apăreau în circumstanţe nu tocmai plăcute pentru ei.

Aruncă ziarul într-un sertar al biroului, alături de numărul precedent. Au trecut două săptămîni, se gîndi el.

Şi sînt încă aici.

Sarrie Parker se aplecă peste tejgheaua de la „The Corner Store". Îşi lăsase ghetele îmblănite şi geaca la intrare şi luase un pachet de gumă Black Jack din raft. Venise să afle ultimele bîrfe, nu la cumpărături, aşa că un pachet de gumă era cea mai ieftină scuză. Îl mîngîie pe cap pe Cecil, căţelul lui Deb. Ca de obicei, acesta stătea în coşuleţul lui tapiţat, pe tejgheaua magazinului.

– Şeriful Burke nu prea trece pe la „The Lodge".

Deb continuă să aşeze pe raft pachetele de ţigări şi cele de tutun de mestecat. Magazinul ei era locul unde puteai afla cele mai proaspete zvonuri şi bîrfe. Dacă ea nu ştia nimic, înseamnă că nu se întîmplase încă.

– Nici pe aici nu prea vine. E cam singuratic.

– În fiecare dimineaţă îşi ia micul dejun cu băiatul lui Rose, iar cina o serveşte în camera lui, singur. Nu prea are poftă de mîncare, după părerea mea.

Dacă tot luase pachetul de gumă din raft, Sarrie îl desfăcu.

– În fiecare dimineaţă îi fac curat în cameră, nu că ar fi prea multe de curăţat. Tipul n-are prea multe, decît hainele şi trusa de bărbierit. Nici o fotografie, nici o carte.

De cînd făcea curăţenie în aproape toate camerele de la „The Lodge", Sarrie se considera expertă în analiza comportamentului uman.

– Poate că celelalte bagaje trebuie să-i sosească.

– Să nu crezi că nu l-am întrebat! Sarrie îşi îndesă o bucată de gumă în gură. Am vrut să fiu sigură. L-am întrebat: „Cînd vă vin şi celelalte bagaje din sud, şerif Burke?" Şi el mi-a răspuns „Am adus totul cu mine". Nici nu telefonează nimănui, nici măcar din cameră. Şi nici nu primeşte vreun telefon. Din cîte îmi dau eu seama, tot ce face în camera aia e să doarmă. Deşi nu mai era nimeni în magazin, coborî vocea şi se aplecă. Şi în ciuda avansurilor pe care i le face Charlene, doarme singur. Dădu din cap, atotştiutoare. Cînd îi schimbi aşternuturile unui bărbat, ştii cum şi-a petrecut noaptea.

– Poate că o fac sub duş sau pe podea. Lui Deb îi făcu plăcere să vadă că pe faţa de veveriţă ai lui Sarrie se întipăreşte şocul. Nu scrie nicăieri că sexul se face obligatoriu în pat.

Sarrie îşi reveni repede, aşa cum îi stătea bine unei bîrfitoare profesioniste.

– Dacă Charlene ar fi avut parte de ceva acţiune, nu l-ar mai fi vînat mai ceva ca pe un iepure, nu-i aşa?

Deb făcu o pauză şi-l scărpină pe Cecil după ureche.

– Probabil că nu.

– Un tip care vine aici aproape numai cu hainele de pe el, care cucăie cu orele în camera lui, care nu dă atenţie unei femei dispuse şi care nu scoate mai mult de două vorbe decît dacă îl încolţeşti, e destul de ciudat. Părerea mea.

– N-ar fi primul bărbat de genul ăsta care apare aici.

– Poate. Dar e primul bărbat de genul ăsta care e numit şef al poliţiei. Încă mai era furioasă din cauza amenzii pe care o primise fiul ei cu o săptămînă în urmă. De parcă poţi să culegi douăzeci şi cinci de dolari din copaci. Tipul ascunde ceva.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sarrie! Ştii pe cineva de pe-aici care nu are ceva de ascuns?

– Nu-mi pasă de ce ascunde unul sau altul atîta vreme cît nu e în poziția de a aresta pe cineva.

Deb apăsă nerăbdătoare tastele casei de marcat.

– Atîta vreme cît nu plănuiești să pleci fără să-mi plătești guma, nu încalci nici o lege. Așa că n-ai de ce să te temi.

Bărbatul care era subiectul discuției din magazin ședea încă la birou. Dar acum era încolțit. Reușise, timp de două săptămîni, să se eschiveze, să-l evite, să scape cumva de Max Hawbaker. Nu voia să dea nici un interviu. Din punctul de vedere al lui Nate, presa era tot presă, indiferent că era vorba de un săptămînal dintr-un orășel sau de *Baltimore Sun*.

Poate că pe oamenii din Lunacy nu-i deranja ca numele să le apară în ziar, indiferent de motivul pentru care apărea, însă el nu reușise să scape încă de gustul amar pe care i-l lăsaseră întîlnirile lui cu reporterii după incidentul cu împușcăturile.

Știu că nu mai are cum să scape cînd o văzu pe Hopp intrînd în biroul lui însoțită de Max.

– Max are nevoie de tine pentru un interviu. Orașul trebuie să afle cîte ceva despre omul care se ocupă cu legea și ordinea. *The Lunatic* trebuie să intre la tipărit și vreau să apară și povestea asta, așa că dați-i bătaie.

Ieși din birou închizînd încetișor ușa după ea.

Max zîmbi vesel.

– Veneam încoace să te întreb dacă ai cîteva minute pentru un interviu și m-am întîlnit cu primarul.

– Îhî. Nate nu se putuse hotărî dacă să joace o pasiență pe calculator sau să accepte oferta lui Peter pentru o lecție de folosire a rachetelor de zăpadă, așa că nu putea susține că nu are timp.

Și-l închipuise pe Max ca pe un tocilar care își petrecuse mai mult de jumătate din liceu, fiind ținta glumelor proaste ale colegilor săi. Fața lui rotundă, plăcută, era încadrată de un păr castaniu. Avea cam un metru și șaptezeci de centimetri și cam cinci kilograme în plus față de greutatea ideală, kilograme concentrate mai ales la nivelul pîntecelui.

– Cafea?

– Dacă nu te superi.

Nate se ridică de la birou şi turnă cafea în două căni.

– Cum o vrei?

– Două cuburi de zahăr, două cutiuţe de lapte condensat. Ce părere ai despre noua noastră rubrică, cea dedicată activităţii poliţiei?

– E o chestie nouă pentru mine. Aţi notat toate faptele. Pare destul de amănunţită.

– Carrie a insistat să fie inclusă în sumar. O să înregistrez discuţia asta, dacă nu te deranjează. O să iau şi notiţe, dar aş vrea să înregistrez şi pe bandă audio.

– În regulă. Îi prepară cafeaua lui Max şi i-o aduse. Ce vrei să ştii?

Aşezîndu-se, Max scoase din rucsac un reportofon micuţ, îl puse pe birou, notă ora şi îl porni. Apoi scoase un carneţel şi un pix dintr-un buzunar.

– Cred că cititorii noştri ar vrea să afle cîte ceva despre omul din spatele insignei.

– Asta sună ca titlul unui film. Scuze, spuse el cînd îl văzu pe Max încruntîndu-se. Nu prea sînt multe lucruri de aflat.

– Hai să începem cu lucrurile elementare. Te deranjează dacă te întreb cîţi ani ai?

– 32.

– Şi ai fost detectiv în poliţia din Baltimore?

– Exact.

– Căsătorit?

– Divorţat.

– Se întîmplă şi celor mai buni dintre noi. Copii?

– Nu.

– Baltimore este oraşul tău natal?

– Acolo am trăit toată viaţa, în afara acestor ultime două săptămîni.

– Atunci cum se face că un poliţist din Baltimore a ajuns şeful poliţiei din Lunacy, Alaska?

– Am fost angajat.

Fața lui Max rămase la fel de amabilă, conversația continuă pe același ton prietenesc.

– Trebuie să fii și tu de acord cînd cineva să te angajeze.

– Aveam nevoie de o schimbare. „De un nou început, de o ultimă șansă", gîndi el.

– Unii ar putea fi de părere că e o schimbare cam bruscă.

– Dacă tot e să faci o schimbare în viața ta, de ce să nu faci una radicală? Mi-au plăcut postul și locul. Am acum șansa să-mi fac meseria într-o nouă locație, într-un ritm diferit.

– Adineauri vorbeam despre rubrica destinată poliției. Cred că reprezintă o noutate absolută pentru tine. Nu te temi că te-ai putea plictisi? Faptul că ai schimbat un oraș mare ca Baltimore pe o așezare cu mai puțin de 700 de suflete?

„Fii atent", gîndi Nate. Nu cumva arăta cam plictisit? Sau deprimat? Era greu să distingă între cele două stări de spirit, amîndouă îi dădeau un sentiment greu de inutilitate.

– Baltimore nu e decît un orășel mai mare. Realitatea e că în majoritatea timpului îți faci treaba într-un oarecare anonimat. Polițiștii seamănă între ei, dosarele curg.

„Și nu le poți rezolva niciodată pe toate", gîndi el. Indiferent de cît de mult ai lucra, nu le poți rezolva pe toate niciodată și ajungi să fi copleșit de cele nerezolvate.

Aici, continuă Nate, dacă sună cineva știu că eu sau unul dintre adjuncții mei vom veni la fața locului, vom încerca să rezolvăm problema. Și o să ajung să știu, după o perioadă, cine are nevoie de ajutor în momentul cînd va veni un apel. Nu va fi doar un nume pe un dosar, ci o persoană, un om pe care îl cunosc. Cred că asta o să-mi ofere un plus de satisfacție în munca pe care o fac.

Fu surprins să descopere că, fără să-și dea seama, spusese purul adevăr.

– Vînezi?

– Nu.

– Pescuiești?

– Pînă acum nu.

Max strînse din buze.

– Joci hockei? Schiezi? Faci alpinism?

– Nu. Peter mă învață cum să folosesc rachetele de zăpadă. Spune că o să-mi folosească la un moment dat.

– Are dreptate în privința asta. Ce-mi poți spune despre hobby-urile tale, ce-ți place să faci în timpul liber, de ce anume ești pasionat?

Serviciul nu-i prea lăsa mult timp liber. Mai bine spus, se corectă el, serviciul îi ocupa aproape tot timpul. Nu de asta îl părăsise Rachel?

– În privința asta sînt deschis la propuneri. Am început cu încălțările de zăpadă, să vedem ce urmează. Tu cum ai ajuns aici?

– Eu?

– Aș vrea să știu și eu cîte ceva despre omul care îmi pune atîtea întrebări.

– Mi se pare corect, zise Max, după o clipă de gîndire. Am absolvit Universitatea din Berkeley în anii '60. Sex, droguri și rock-and-roll. A apărut o femeie – normal – și ne-am hotărît să migrăm spre nord. Am stat o vreme în Seattle. Aici am cunoscut un tip pasionat de ascensiuni. M-am molipsit. Am continuat să mergem spre nord, femeia și cu mine. Eram împotriva sistemului, vegetarieni, intelectuali.

Zîmbi, un tip supraponderal, cu chelie, între două vîrste, amuzat de ceea ce fusese odată și ceea ce era acum.

– Ea voia să picteze. Eu urma să scriu romane despre punctele vulnerabile ale omului. Urma să ne gospodărim singuri. Ne-am căsătorit și asta a distrus totul. Ea s-a întors la Seattle, eu am ajuns aici.

– Scoți un ziar în loc să scrii romane.

– Oh, încă mai lucrez la romanele alea. Acum nu mai zîmbea, devenise distant și părea oarecum deranjat. Din cînd în cînd, le mai scot de la naftalină. Sînt oribile, dar încă mai lucrez la ele. Nici acum nu mănînc carne și sînt un verde – ecologist –, chestie

ce deranjează destui oameni. Acum cincisprezece ani, am întîlnit-o pe Carrie. Ne-am căsătorit. Zîmbetul îi reveni. De data asta a mers.

– Copii?

– O fată şi un băiat. 12, respectiv, 10 ani. Acum, hai, să ne întoarcem la tine. Ai făcut parte din poliţia oraşului Baltimore timp de unsprezece ani. Cînd am vorbit cu locotenentul Foster...

– Ai vorbit cu locotenentul meu?

– Fostul tău locotenent. Am adunat şi eu nişte informaţii. El te-a descris ca fiind o persoană minuţioasă şi perseverentă, tipul de poliţist care rezolvă cazuri şi lucrează bine în condiţii de stres. Nu că ne-ar deranja ca noul nostru şef al poliţiei să aibă astfel de calităţi, dar oare nu eşti prea calificat pentru postul ăsta?

– Asta e problema mea, replică Nate calm. Cam atît timp am putut să-ţi acord.

– Mai am doar cîteva întrebări. Ai avut două luni de concediu medical după incidentul din aprilie anul trecut, incident în care partenerul tău, Jack Behan şi un suspect au fost ucişi, iar dumneata ai fost rănit. Ai revenit la serviciu pentru încă patru luni, după care ţi-ai dat demisia. Înclin să cred că acest incident a contat destul de mult la luarea deciziei de a accepta postul oferit aici. Corect?

– Ţi-am spus motivele pentru care am acceptat postul ăsta. Moartea partenerului meu nu are nici o legătură cu vreo persoană din Lunacy.

Faţa lui Max împietri şi Nate îşi dădu seama că îl subestimase pe bărbatul din faţa lui. Un reporter rămîne un reporter, îşi reaminti el, indiferent de loc. Şi acesta mirosise un subiect interesant.

– Are legătură cu dumneata, şerifule. Cu experienţele şi motivaţiile tale, cu trecutul tău profesional.

– Trecut, ăsta e cuvîntul cheie.

– Chiar dacă *Lunatic* este un ziar mic, eu, în calitate de redactor, trebuie să-mi fac datoria şi să prezint povestea cît mai complet şi mai exact. Ştiu că incidentul a fost investigat şi că s-a

stabilit că ai făcut uz de armă în mod justificat. Şi totuşi în noaptea aceea ai omorît un om, şi asta atîrnă greu.

– Hawbaker, crezi că arma pe care o primeşti odată cu insigna e doar un accesoriu? Crezi că e doar de paradă? Un poliţist se gîndeşte în fiecare zi în care îşi ia arma la el, că aceea ar putea fi ziua în care va fi nevoit să o folosească. Şi, da, atîrnă greu. Se enervase, furia făcîndu-i vocea să sune mai rece decît vîntul de ianuarie ce bătea în ferestre. Aşa şi trebuie, să conteze mult, atît arma, cît şi ceea ce ai putea să faci cu ea. Dacă regret că am folosit arma în seara aceea? Nu, nu regret. Regret că nu am fost mai rapid. Dacă aş fi fost mai rapid, un om bun ar fi fost încă în viaţă. O femeie n-ar mai fi acum văduvă, iar cei doi copii ar fi avut un tată.

Max se lăsase pe spate în scaun şi îşi muşcase buzele de mai multe ori. Dar întrebă:

– Te simţi vinovat?

– Sînt singurul om care a ieşit viu din fundătura aceea. Furia îi dispăruse, lăsîndu-i ochii goi şi obosiţi. Pe cine altcineva să dai vina? Poţi să-ţi închizi reportofonul. Interviul ăsta s-a terminat.

Max se aplecă şi închise aparatul.

– Îmi pare rău că am atins un punct sensibil. Aici, oamenii sînt puţini, dar chiar şi aşa au dreptul să fie informaţi.

– Aşa spuneţi voi mereu. Trebuie să mă întorc la treabă.

Max luă reportofonul, îl băgă în buzunar şi se ridică.

– Oh, am nevoie şi de o fotografie pentru articol. Tăcerea lui Nate îl făcu să-şi dreagă vocea: O să vină Carrie mai tîrziu pentru asta. Ea e fotograful. Mulţumesc pentru timpul acordat. Şi... mult noroc cu încălţările de zăpadă.

După ce plecă Max, Nate rămase nemişcat. Aştepta furia ce nu se întoarse. Ar fi primit cu bucurie valul de furie, sălbatic, orbitor, fierbinte. Dar rămase rece.

Ştia ce se va întîmpla dacă rămînea îngheţat. Se ridică, mişcîndu-se încet, atent. Ieşi din încăpere şi luă o staţie de emisie-recepţie.

– Trebuie să ies pentru o vreme, îi spuse el lui Peach. Dacă apare ceva, poți să dai de mine cu ajutorul stației sau pe mobil.

– Se înrăutățește vremea, îi spuse ea. O să fie cam urît. Ar trebui să te întorci, să fii undeva la adăpost pînă la vremea cinei.

– O să mă întorc. Ieşi pe culoar şi se îmbrăcă. Îşi lăsă mintea goală de orice gînd cît timp se urcă în maşină şi conduse. Se opri în fața casei lui Hopp, se duse pînă la uşă şi ciocăni.

Hopp purta ochelari de citit cu şnur şi o bluză reiată groasă.

– Ignatious! Intră.

– Nu, mulțumesc. Să nu mă mai iei niciodată aşa, prin surprindere!

Ea îi studie chipul, făcîndu-şi de lucru cu şnurul ochelarilor.

– Hai să vorbim înăuntru.

– Asta-i tot ce am să-ți spun. Nu mai am nimic de adăugat.

Se întoarse şi plecă, lăsînd-o uimită în cadrul uşii.

Conduse maşina afară din oraş şi trase pe dreapta după ce se terminară casele. Cîțiva oameni patinau pe lac. Îşi imagină că se vor întoarce curînd la casele lor, începuse deja să se întunece. Ceva mai departe, pe întinderea înghețată a lacului, se vedea o cabană de pescuit dărăpănată.

Nu văzuse avionul lui Meg. Pe ea n-o mai văzuse din seara în care priviseră împreună aurora boreală.

Ar fi trebuit să se întoarcă, să-şi facă meseria pentru care era plătită. Chiar dacă n-o plăteau să facă prea multe. Se trezi în schimb conducînd mai departe.

Cînd ajunse la casa lui Meg, îi observă pe cei doi cîini păzind-o atent. Coborî din maşină şi aşteptă să vadă care e reacția lor la o asemenea vizită neaşteptată. Cîinii înălțară capetele aproape la unison, apoi, o luară la fugă spre el, lătrînd prietenos. După ce-i dădură de cîteva ori ocolul, unul dintre ei o rupse la fugă spre cuşcă, urcă treptele şi intră înăuntru. Se întoarse de-acolo cu un os mare în bot.

– Ce-i ăsta? Un os de mastodont?

Osul era ros, făcut harcea-parcea, dar Nate îl apucă, intuind ce aşteptau cîinii, şi-l azvîrli ca pe o suliță.

Cîinii o luară la fugă, împingîndu-se şi îmbrîncindu-se ca doi fundaşi la fotbal american care aşteaptă aceeaşi pasă. Plonjară în zăpada adîncă şi ieşiră la suprafaţă acoperiţi de pulberea albă. Amîndoi apucaseră osul. După o scurtă ciondăneală, se întoarseră amîndoi înapoi, ţinînd de os de parcă ar fi fost înhămaţi la un jug.

– Lucraţi în echipă, ha? Le luă osul din gură şi-l aruncă din nou, urmărind reluarea fazei.

Era la a patra rundă de aruncări cînd văzu cîinii îndepărtîndu-se de el, fugind către lac. Cîteva secunde mai tîrziu, auzi şi el zgomotul. Nate urmă cărarea făcută de cîini pînă la lac şi între timp zgomotul de motor creştea în intensitate.

Văzu strălucirea metalului roşu şi lumina caldă a soarelui ce apunea reflectîndu-se în geamul carlingii. Lui Nate i se părea că avionul se deplasează prea repede şi la o altitudine prea mică. Se aştepta ca în cel mai bun caz să agaţe vîrfurile copacilor, iar în cel mai rău să se prăbuşească pe suprafaţa îngheţată a lacului.

Zgomotul acoperea totul. Cu nervii întinşi la maximum, o privi desenînd cîteva cercuri în văzduh, apoi, intră pe o pantă descendentă şi ateriză lin pe gheaţă. Urmă o linişte atît de adîncă şi completă încît i se păru că poate auzi cum aerul pe care îl dislocau manevrele ei revine suspinînd parcă.

Lîngă el, cîinii fremătau nerăbdători şi, în cele din urmă, săriră din zăpada înaltă pe gheaţă. Alunecară, cu picioarele răşchirate, se redresară şi începură să latre frenetic şi cu o bucurie nedisimulată în momentul în care uşa se deschise. Meg sări afară, bocancii ei zornăind la contactul cu gheaţa. Se aplecă, se lăsă linsă pe faţă în timp ce îi freca energic pe spate. Într-un tîrziu, se îndreptă şi luă un pachet din avion. Şi abia atunci îi aruncă şi lui Nate o privire.

– A mai avut cineva vreun accident? strigă ea.

– Din cîte ştiu eu, nu!

Ea traversă porţiunea îngustă de gheaţă, cu cei doi cîini dansînd în jurul ei, apoi, urcă malul scund, acoperit cu zăpadă.

– Eşti de mult aici?

– De cîteva minute.

– Sîngele tău e încă prea subțire pentru a rezista pe gerul ăsta. Hai să intrăm.

– Unde-ai fost?

– Oh, pe-aici, pe colo. Am avut de transportat un grup zilele trecute. Fotografiau căprioare. Astăzi, i-am dus înapoi la Anchorage. M-am întors chiar la timp, spuse ea aruncînd o privire spre cer. Vine o furtună. Acolo, sus, aerul devenise foarte interesant.

– Ți se face vreodată frică acolo sus?

– Nu. Dar, din cînd în cînd, e foarte interesant. Intrară în hol şi ea îşi scoase geaca.

– Te-ai prăbuşit vreodată?

– Am fost nevoită să aterizez cam forțat, ca să zic aşa. Îşi scoase ghetele şi, luînd un prosop, se aplecă din nou şi începu să şteargă labele cîinilor. Du-te înăuntru. Termin într-un minut, şi e cam aglomerație aici, cu toți patru.

Nate intră în casă şi închise uşa interioară pentru a păstra căldura, aşa cum învățase.

Prin ferestre se vedeau ultimele raze de soare ale zilei, aşa că în încăpere se amestecau lumini şi umbre. Mirosul de flori îşi făcea simțită prezența; nu era vorba de trandafiri, ci de ceva mai sălbatic, cu o aromă mai puternică. Era amestecat cu mirosul cîinilor şi cu un iz de fum, rezultatul fiind o combinație ciudată, seducătoare.

Se aşteptase la un interior aranjat în stil rustic, dar chiar şi în semiîntunericul camerei putea să-şi dea seama ca nu ghicise nici pe departe.

În living, pereții erau zugrăviți într-un galben pal. Pentru a da impresia de soare, gîndi el, şi a sublinia maroniul. Şemineul era construit din piatră şlefuită, flăcările molcome ale buştenilor dinăuntru, dîndu-i o tentă aurie. Pe şemineu erau cîteva lumînări galbene şi albastre închis. Se asortau cu pereții şi cu sofaua albastră, lungă, pe care erau aruncate cîteva perne decorative, dintr-acelea pe care femeilor le place să le pună peste tot. Pe

spătar era o cuvertură groasă în care se amestecau cele două culori predominante.

Mai erau cîteva lămpi cu abajururile pictate, cîteva mese cu suprafețe strălucitoare, un covor cu diverse modele și două fotolii largi.

Pereții, decorați cu pasteluri, guașe și picturi în ulei, reprezentau peisaje din Alaska.

La stînga lui, o scară urca și Nate zîmbi, văzînd că primul stîlp era sculptat ca un totem.

Ușa se deschise. Cîinii intrară primii, fiecare sărind pe cîte un *fotoliu*.

– Nu e chiar așa cum m-am așteptat, comentă el.

– Lipsa surprizelor duce la plictiseală. Meg traversă camera, deschise un dulap încastrat în perete și scoase de-acolo cîteva lemne despicate.

– Lasă-mă pe mine!

– Mă descurc. Se aplecă și aranjă lemnele, apoi, se întoarse spre el, cu spatele la foc. Vrei să mănînci ceva?

– Nu. Nu, mulțumesc!

– Ceva de băut?

– Nu neapărat, nu.

Ea traversă camera și aprinse o lampă.

– Atunci, o partidă de sex?

– Eu...

– Ia-o tu înainte, sus pe scări, a doua ușă pe stînga. Eu trebuie să le pun apă și mîncare cîinilor.

Ieși din cameră, lăsîndu-l cu cei doi cîini care îl fixau cu ochii lor albaștri, de cristal. Putea să jure că zîmbiseră.

Cînd se întoarse, îl găsi în exact același loc.

– N-ai găsit scările? Mare detectiv mai ești!

– Ascultă, Meg... Am condus pînă aici pentru a... Își trecu o mînă prin păr, dîndu-și seama că habar n-avea ce să spună. Ieșise din oraș bîntuit de bezna aceea îngrozitoare de care scăpase la un moment dat, cînd se jucase cu cîinii.

– Nu vrei să facem sex?

– Ştiu să recunosc o întrebare capcană cînd o aud.

– Ei bine, în timp ce te gîndeşti la răspuns, eu mă duc sus să mă dezbrac. Îşi scutură părul de pe umeri. Dacă te interesează, să ştii că arăt foarte bine goală.

– Îmi imaginez.

– Eşti cam nesigur, dar nu mă deranjează asta. Urcă treptele şi înclină capul. Zîmbi şi-i făcu semn cu degetul. Hai, frumosule, vino!

– Aşa, dintr-o dată?

– De ce nu? Nu e ilegal, cel puţin deocamdată. Sexul e simplu, Nate. Restul e foarte complicat. Aşa că, deocamdată, hai, să fim simpli.

Continuă să urce scările. Nate aruncă o privire cîinilor şi respiră adînc.

– Să vedem dacă îmi reamintesc cum e să fiu simplu.

Urcă şi se opri în faţa primei uşi. Pereţii erau de un roşu cald, în afară de unul, placat cu oglinzi. Pe peretele opus celui cu oglinzi se afla o comodă pe care stăteau un televizor, un DVD şi un sistem stereo. Alături, cîteva aparate de gimnastică de ultimă oră. În faţa televizorului era un echipament pentru exerciţii, iar lîngă oglinzi – Bowflex şi un raft pentru gantere.

Se gîndi că, dacă ar deschide minifrigiderul, ar găsi sticle de apă minerală, poate şi cîteva băuturi energizante.

Încăperea îi dădu de înţeles că trupul pe care era pe cale să-l vadă gol era lucrat serios.

Ea lăsase uşa dormitorului deschisă şi se ghemuise în faţa unui alt şemineu, aprinzînd focul. În cameră era un pat imens, cu baldachin, făcut din lemn de culoare întunecată. Picturile şi lămpile accentuau umbrele verzi şi albe ale încăperii.

– Ţi-am văzut echipamentul.

Ea îi zîmbi peste umăr.

– Nu încă.

– Ha! Am vrut să spun aparatele de fitnes din camera de alături.

– Tu mergi la sală, şerifule?

– Obişnuiam. „Înainte de Jack", gîndi el. În ultima vreme, nu prea.

– Îmi place să transpir, să simt beţia endorfinei.

– Şi mie îmi plăcea.

– Atunci, trebuie să te apuci din nou!

– Da! Locul tău arată fantastic.

– Mi-a luat cîţiva ani să-l aranjez. Am nevoie de spaţiu, altfel devin neliniştită. Cum preferi, lumina aprinsă, stinsă? Văzînd că el nu răspunde, îi aruncă o privire peste umăr. Stai liniştit, şerifule, n-o să te rănesc decît dacă îmi ceri tu.

Se duse pînă la noptieră şi trase un sertar.

– Siguranţa pe primul loc, spuse ea şi-i aruncă un prezervativ în tipla. Gîndeşti prea mult, decise ea cînd îl văzu cum stă acolo, oarecum perplex. Şi, gîndi ea, adorabil cu chica lui de păr în dezordine şi cu ochii lui trişti, de erou. Pun pariu că rezolvăm noi şi chestia asta. Poate ai nevoie de puţină atmosferă. Nici asta nu mă deranjează. Aprinse o lumînare micuţă, apoi, se plimbă prin cameră şi mai aprinse cîteva. Puţină muzică... Deschise un dulap şi porni CD player-ul dinăuntru, ajustînd volumul pînă la minimum. Era Alanis Morissette de data asta, cîntînd cu vocea ei ciudată despre frica de fericire. Poate că ar fi fost mai bine dacă ne-am fi îmbătat puţin înainte, dar acum e prea tîrziu pentru asta.

– Eşti o originală, murmură Nate.

– Poţi să pariezi pe fundul tău cel frumos că aşa e. Îşi trase puloverul peste cap şi-l aruncă pe un scaun. Lenjeria groasă face strip-tease-ul un pic mai puţin erotic, dar rezultatele or să compenseze acest mic inconvenient.

El avea deja o erecţie de zile mari.

– Ai de gînd să-ţi scoţi şi tu hainele sau vrei să mă ocup tot eu de asta?

– Sînt cam nervos. Şi, vorbind aşa, mă faci să mă simt ca un idiot:

„Oh, da!" gîndi ea. Realmente adorabil. Întotdeauna i se părea adorabilă sinceritatea la un bărbat.

– Eşti nervos pentru că te gîndeşti prea mult. Îşi lăsă în jos

pantalonii şi păşi, lăsîndu-i pe podea. Se aşeză pe pat şi-şi scoase şosetele. Dacă n-ar fi fost apelul ăla în noaptea de Anul Nou, am fi ajuns deja în pat.

– Cînd m-am întors, tu plecaseşi deja.

– Pentru că am început să mă gîndesc. Vezi, e mortal. Dădu la o parte cuvertura şi cearşafurile.

El îşi lăsă cămaşa peste puloverul ei. Cînd îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi-l puse alături, murmură:

– Sînt de serviciu.

– În cazul ăsta, nu ne rămîne decît să sperăm că toată lumea o să-şi vadă de treabă. Îşi scoase sutienul gros. Fiecare muşchi din corpul lui se încordă.

Avea un corp sculptural, cu o piele delicată ca de porţelan. Dar n-avea nimic fragil. În schimb, era încrezătoare şi teatrală, o fotografie alb-negru, poleită de lumină.

Cînd se ridică să stingă lumina, lăsînd camera luminată doar de lumînări şi de focul din şemineu, Nate tresări surprins să observe un mic tatuaj, două aripi roşii întinse pe spatele ei.

– Jumătate din gînduri mi s-au evaporat.

Ea rîse.

– Hai să ne ocupăm şi de restul. Scapă de pantaloni, Burke!

– Da, doamnă!

Îşi desfăcu cureaua, apoi, simţi că degetele îi amorţesc, în timp ce ea se ocupa de restul lenjeriei. Îşi simţi gura uscată ca iasca.

– Aveai dreptate. Arăţi foarte bine goală.

– Mi-ar face plăcere să spun şi eu acelaşi lucru. Se băgă în pat şi se întinse. Hai, frumosule! Vino şi ia-mă! Coborî un deget de-a lungul pieptului, privindu-l cum se dezbracă. Mmmmm, nu-i rău, ai un tors frumuşel! Arăţi destul de în formă pentru cineva care nu s-a mai antrenat de mult cu regularitate. Şi... Zîmbi, ridicîndu-se în coate cînd el îşi scoase pantalonii. Hei, da' văd că ai renunţat de tot la gînduri! Îmbracă-ţi soldatul şi hai la război!

El se conformă, dar cînd se aşeză pe pat, îşi trecu degetele peste umărul ei.

– Lasă-mă un minut, să-mi pregătesc strategia de luptă. N-am mai văzut o piele ca a ta! E atît de pură!

– Nu judeca o carte după copertă.

Ridicîndu-se pe-o parte, se întinse, îl apucă de păr şi îl trase către ea.

– Dă-mi buzele alea. Nu mi-au ajuns cele de dinainte.

Îşi simţi corpul copleşit de o dorinţă cumplită în care se topiseră toate nevoile, toată disperarea, toate obsesiile. Gustul ei îi explodă în gură, pasiunea ei lacomă, coaptă îi turnă foc în vene. Gura lui o căută pe-a ei, se hrăni cu ea pînă cînd pasiuni de mult uitate şi îngropate în corpul lui se treziră din nou la viaţă.

Nu se mai sătura de gura ei, de gîtul ei, de sînii ei. Oftaturile, şi gemetele, şi strigătele ei, pe toate le simţea biciuindu-i dorinţa crudă, alimentîndu-i foamea.

Îi strecură o mînă între coapse, înnebunit să simtă umezeala aceea, căldura aceea, şi o duse atît de repede, atît de violent pe culmile plăcerii, încît amîndoi se cutremurară.

Era ca şi cînd ar fi urcat un deal verde, liniştit, care s-ar fi transformat pe neaşteptate într-un vulcan. Ea înţelese că asta era înăuntrul lui. Surpriza periculoasă de sub aparenţa calmă a unui om rănit. Ochii lui trişti, felul lui rezervat o făcuseră să-l dorească. Dar nu se aşteptase la aşa ceva, odată masca scoasă.

Se arcui, uimită, cînd el împrăştie căldură în corpul ei. Şi cînd ţipă, strigătul ei era plăcere pură. Se rostogoli cu el, înfigîndu-şi unghiile adînc în spatele lui, muşcîndu-l, mîinile ei posesive alunecînd pe pielea umedă.

Îşi simţea plămînii arzînd la fiecare răsuflare.

Ar fi vrut să o devoreze, să o cotropească şi să o cucerească. O pătrunse îngropîndu-şi faţa în părul ei, dar ea îi cuprinse capul în mîini şi-l privi, îl fixă cu ochii ei sălbatici, albaştri, cînd el o penetră cu forţă, pierzîndu-se în adîncurile ei. Îl privi pînă cînd el se goli înlăuntrul ei.

Se simţi stors pînă cînd din trupul lui nu mai rămase decît învelişul plin cu aer. Nu-şi mai amintea greutatea aceea imensă

care-i învăluia mintea şi-i îngreuna trupul, făcînd ca ridicarea din pat, dimineaţa să fie un exerciţiu de voinţă şi autocontrol.

Era surd, orb şi împlinit. Dacă ar fi putut să plutească tot restul drumului spre uitare, în starea asta, n-ar mai fi avut de ce să se plîngă.

– Nu adormi în timpul lucrului.

– Ha? Cum?

– Treci în marşarier, frumuşelule!

Pînă la urmă nu orbise. Putea să zărească lumina, umbre, forme. Nu prea erau coerente, dar măcar putea să vadă. E sigur că putea să şi audă, pentru că vocea, vocea ei era acolo, făcîndu-şi loc prin ţiuitul slab din corpul lui.

Şi putea să o şi simtă, zvîrcolindu-se sub el, trupul acela fin, ferm, curbat, scăldat de sudoare, şi mirosul de săpun, de sex, de femeie.

– Dă-mi un ghiont, spuse el după un moment. Cred că am paralizat.

– De-aici nu se vede. Dar îşi puse o mînă pe umărul lui şi, nu fără efort, îl împinse de pe ea. Apoi, răsuflă adînc şi exclamă: *Dumnezeule!*

– Cred că L-am văzut doar o fracţiune de secundă. Zîmbea.

– Oh!

Nu avea destulă energie ca să se întindă, aşa că preferă să caşte. „Cineva era *foarte* tensionat. Mmmm. Norocul meu!"

Circuitele din creierul lui începură să funcţioneze din nou. Le auzea parcă zumzăind pe măsură ce intrau în funcţiune.

– A trecut ceva vreme de cînd eu...

Curioasă, se întoarse spre el. Văzu cicatricele pe care le simţise cu degetele. Văzu urmele rănilor, ştia că e vorba de răni provocate de glonţ, pe coapsă şi pe şold.

– Cîtă vreme anume? Cam o lună? Ochii lui rămaseră închişi, dar buzele i se strînseră. Două luni? Iisuse, mai mult? Trei?

– Mai degrabă cred că aproape un an.

– La naiba! Nu e de mirare că am văzut stele!

– Te-a durut?

– Nu fi prost!

– Poate că nu sînt, dar sigur m-am folosit de tine.

Intenționat, ea își plimbă un deget pe cicatricea ce șerpuia de-a lungul pieptului lui. El nu tresări, dar îl simți încordîndu-se și se hotărî s-o lase mai moale.

– Aș spune mai degrabă că ne-am folosit unul pe celălalt atît de bine și de minuțios, încît cred că toți oamenii pe o rază de o sută cincizeci de kilometri stau relaxați în pat și fumează o țigară.

– Ți-a plăcut?

– Suferi de pierderi de memorie, Burke? Se întinse și-l împunse cu cotul în spate. Ai uitat a cui a fost ideea?

El rămase tăcut o clipă.

– Am fost căsătorit cinci ani. Am fost un soț fidel. Ultimii doi ani de căsnicie au fost destul de dificili. De fapt, ultimul an a fost de-a dreptul îngrozitor. Sexul devenise o problemă. O luptă continuă. O armă. Orice altceva decît plăcere firească. Așa că sînt cam ruginit și nu știu prea bine ce așteptări are o femeie în domeniul ăsta.

„Nu e prea delicat", cugetă ea.

– Nu sînt orice femeie. Sînt eu. Îmi pare rău că fosta ta soție și-a bătut joc de tine, dar pot să-ți spun că încă funcționezi perfect, așa că a sosit vremea să treci peste problema asta.

– Am trecut de mult. Se întoarse, băgîndu-și brațul pe sub ea. O simți încordîndu-se, simți că ezită înainte de a se relaxa și o lăsă să-și pună capul pe umărul lui. Nu vreau ca ăsta să fie sfîrșitul relației noastre.

– O să vedem cum ne simțim data viitoare.

– Aș vrea să pot rămîne, dar trebuie să plec. Îmi pare rău.

– Nu ți-am cerut să rămîi.

El întoarse capul ca să o privească. Avea încă obrajii roșii și ochii somnoroși. Dar era un polițist prea bun pentru a nu observa îngrijorarea care se ascundea sub relaxarea ei.

– Mi-aș fi dorit să-mi ceri să rămîn, dar, avînd în vedere că aș fi obligat să te refuz, ar fi o dorință irosită. Dar mi-ar face plăcere să mă întorc.

– Nu te poți întoarce în seara asta. Vine furtuna și dacă te-ar prinde aici, lucru ce nu se va întîmpla, ai rămîne blocat. Ar putea să dureze cîteva zile. Asta nu mi-ar conveni.

– Dacă tot o să fie atît de rău, întoarce-te cu mine în oraș.

– Nu! Asta m-ar deranja realmente. Se relaxă din nou și-și trecu degetele prin părul lui, mîngîindu-l apoi pe față, pe piept. Mă simt bine aici. Am destule provizii, lemne, cîinii mei sînt cu mine. Îmi place o furtună bună, îmi place singurătatea ei.

– Și după ce trece?

Ea își mută umărul, se întoarse și se îndepărtă. Ridicîndu-se din pat, se duse goală, spre dulap, lumina flăcărilor jucînd pe pielea ei albă și pe tatuajul ei. Îmbrăcă un halat gros, flauşat.

– Poate îmi dai un telefon și, dacă sînt acasă, poți veni să-mi aduci o pizza. Își strînse halatul, zîmbind în timp ce înnoda cordonul. O să-ți dau un bacșiș foarte bun.

7

Primii fulgi de zăpadă începură să cadă în timp ce el conducea înapoi spre oraș. Nu arătau foarte periculoși, așa mari și pufoși cum erau. De fapt, îi găsea chiar pitorești. Îi aminteau de zăpezile copilăriei lui, acelea ce începeau să cadă în timpul nopții și continuau și dimineața, de entuziasmul care îl cuprindea cînd alerga la fereastra dormitorului: „Azi n-avem școală!"

Amintirile îl făcură să zîmbească, amintirile zilelor în care zăpada era o bucurie și nu o povară sau un pericol. Poate că ar trebui să trezească la viață o parte din aceste amintiri ale copilăriei. Să privească altfel oceanele și rîurile albe care îl înconjurau, să se gîndească la eventualele posibilități. Învăța să meargă cu ghete speciale pentru zăpadă, poate va reuși să învețe și să schieze. Ar putea fi destul de interesant să meargă cu schiurile. Oricum, în ultimile luni pierduse destul de mult în greutate. Genul ăsta de

exercițiu, combinat cu mesele copioase ce i se serveau mereu, aveau să-l ajute să-şi reintre în formă.

Poate că ar fi bine să-şi cumpere o pereche de schiuri şi să le încerce, doar aşa, ca distracție. Mai distrează-te şi tu, pentru numele lui Dumnezeu! Şi aşa ar avea ocazia să vadă împrejurimile şi alfel decît din goana maşinii.

Se opri să admire o mică turmă de căprioare care îşi croia drum printre copacii din stînga lui. Blana lor lălîie şi de culoare închisă se detaşa clar pe albul zăpezii ce le ajungea pînă la genunchi. Asta în cazul în care căprioarele au genunchi.

Pentru băiatul, de oraş, care era Nate, asta era o lume complet nouă. Pînă acum experiențele lui în sînul naturii se rezumaseră la două excursii cu cortul în Western Maryland.

Parcă maşina în fața secției de poliție, îşi reaminti să conecteze cablul pentru încălzirea motorului, apoi, îi văzu pe Peter şi pe Otto întinzînd o sfoară cu noduri de-a lungul trotuarului, cam la înălțimea taliei. Îşi trase mănuşile groase şi se duse către ei.

– Ce faceți aici? Ce-i asta?

– Frînghie de ghidare, spuse Otto, răsucind-o pe după un stîlp.

– Pentru?

– Oamenii se pot pierde după cîțiva paşi dacă e zăpadă mare.

– Nu poate fi atît de rău. Nate se uită de-a lungul străzii, pierzînd schimbul de priviri dintre Otto şi Peter. Cît au anunțat?

– Ar putea ajunge pînă la un metru şi jumătate.

Nate se întoarse brusc.

– Îți bați joc de mine?

– O să bată şi vîntul, aşa că s-ar putea să se facă troiene şi de patru cinci metri. Tonul lui Otto trăda o evidentă plăcere. Continuă să întindă frînghia. Asta nu e ca zăpada din sud.

Nate se gîndi la Baltimore şi la faptul că doar zece centimetri de zăpadă puteau paraliza traficul în tot oraşul.

– Vreau ca vehiculele parcate pe marginea străzii să fie mutate şi să fie verificate toate echipamentele de îndepărtare a zăpezii.

– De obicei, oamenii îşi lasă maşinile acolo unde îi prinde zăpada, îi spuse Peter. Le scot ei după aceea.

Nate se gîndi o clipă să se adapteze obiceiurilor locului, apoi, dădu din cap. Era plătit să menţină ordinea, aşa că, fir-ar să fie, asta o să facă!

– Mutaţi-le de pe stradă. Orice maşină care mai e parcată pe marginea străzii după o oră va fi ridicată. Alaska sau nu, tot doi metri de zăpadă o să fie pe stradă. Pînă cînd se potoleşte furtuna sîntem de serviciu douăzeci şi patru de ore din zi, şapte zile pe săptămînă. Nici unul dintre noi nu părăseşte postul de poliţie fără să ia cu el o staţie de *emisie-recepţie*. Care e politica în ceea ce priveşte persoanele care locuiesc în afara oraşului?

Otto se scărpină în bărbie.

– N-avem nici una.

– O să o pun pe Peach să facă lista şi ia legătura cu toţi. O să amenajăm un adăpost pentru persoanele care vor să vină în oraş.

De data asta prinse schimbul de priviri dintre cei doi. Peter zîmbi uşor.

– N-o să vină nimeni.

– Poate că nu, dar măcar vor avea o opţiune. Gîndul îi zbură la Meg, care se afla la zece kilometri depărtare, complet izolată. Ea n-ar veni, cel puţin din cîte apucase el să o cunoască. Cîtă frînghie avem?

– Destulă. În general, oamenii îşi întind singuri frînghii de ghidare.

– Va trebui să fim siguri de asta. Intră în clădire ca să o pună pe Peach la treabă.

Îi luă cam o oră pînă stabili procedurile de urmat şi încă zece minute să scape de Carrie Hawbaker care dăduse buzna cu camera ei digitală. Spre deosebire de soţul ei, Carrie era mai hotărîtă şi mai energică, făcîndu-i bucuroasă semn să-şi vadă de treabă pentru ca ea să ia cîteva instantanee.

O lăsă să-şi facă treaba în timp ce el stabili cu Peach detaliile planului de urgenţă pentru înzăpeziri. Nu avea timp să se gîndească

la poze sau la cît de bine apăruse în interviul pe care i-l acordase lui Max.

– Ai luat legătura cu toți cei care trăiesc în afara orașului?

– Mai am de contactat douăsprezece persoane.

– A anunțat cineva că vine încoace?

– Deocamdată nu. Împături lista. Oamenilor le place să trăiască în afara orașului, Nate!

El clătină din cap.

– Chiar și așa, ia legătura cu ei. Apoi, vreau să te duci acasă și să mă suni cînd ajungi.

Obrajii ei înfloriră într-un zîmbet.

– Măi, da' ce grijuliu ești!

– Siguranța publică e viața mea.

– Și parcă ești și mai vesel! Îl împunse cu creionul. Mă bucur să văd asta!

– Se pare că vijelia a scos la iveală latura mea veselă.

Se uită spre ușă, uimit că o vedea deschizîndu-se din nou. Oare oamenii din Lunacy nu stau pe-acasă pe timp de furtună?

Hopp își scutură părul.

– Ninge serios deja, anunță ea. Am auzit că vrei să dai mașinile la o parte de pe carosabil, șerifule!

– Peste puțină vreme, plugul o să înceapă să curețe strada.

– O să fie nevoie de mai multe ture.

– Da, așa se pare.

Ea dădu din cap.

– Ai o clipă?

– Doar una. Îi făcu semn spre biroul lui. Ar trebui să fii acasă, doamnă primar. Dacă se așază un metru de zăpadă, o să fi îngropată pînă la subsuori.

– Oi fi eu mică, dar sînt inimoasă, și dacă nu ies măcar puțin în timpul unei furtuni mă aleg cu rău de cabană. E ianuarie, Ignatious. Ne așteptam la așa ceva.

– Oricum, sînt numai cinci grade, afară e întuneric ca-ntr-o scorbură, zăpada a și început să se așeze serios și vîntul a ajuns la șaizeci de kilometri pe oră.

– Văd că eşti la curent cu toate.

– Lunacy Radio. Făcu un gest către radioul portabil de pe biroul lui. Au promis că o să emită douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru dacă se înteţeşte furtuna.

– Aşa fac mereu. Şi dacă tot ai adus vorba de mass-media...

– Am dat interviul. Carrie a făcut pozele.

– Şi încă mai eşti furios din cauza asta. Clătină din cap către el. Oraşul tocmai şi-a înfiinţat un post de poliţie şi a adus un şerif din afară. Astea sînt ştiri, Ignatious.

– N-am cum să te contrazic.

– Tu şi cu Max dansaţi un fel de step.

– Mai degrabă era vorba de un pas-în-doi. Abia am învăţat dansul.

– Indiferent de coregrafie, eu am oprit dansul. Şi prin asta am încălcat o limită. Îmi cer scuze pentru asta.

– Accept scuzele.

Ea îi întinse mîna şi el i-o strînse, surprinzînd-o.

– Du-te acasă, Hopp!

– Şi eu ţi-aş spune acelaşi lucru.

– N-am cum. Mai întîi vreau să-mi îndeplinesc un vis din copilărie. O să conduc un plug de zăpadă!

La fiecare respiraţie, simţea că inhalează ace de gheaţă. Aceleaşi ace îşi făceau loc prin spatele ochelarilor de protecţie şi-i intrau în ochi. Fiecare centimetru de pe corpul său era învelit, acoperit cu două sau chiar cu trei straturi de haine, şi chiar şi aşa îi era înfiorător de frig.

Nimic din ce-l înconjura nu părea real. Nici vîntul înspăimîntător, nici motorul plugului ce-i spărgea urechile cu zgomotul lui, nici peretele alb de zăpadă pe care farurile puternice ale maşinii abia puteau să-l străpungă. Din cînd în cînd, putea zări lumina unui stîlp, dar în rest, lumea se rezuma la cei douăzeci de centimetri de lumină din faţa lamei galbene.

Nu voia să lege nici o conversaţie. Nu credea că Bing ar avea

chef să stea de vorbă cu el, dar, oricum, zgomotul infernal făcea imposibil orice schimb de replici.

Trebuia să admită că Bing manevra imensa maşinărie cu precizia şi delicateţea unui chirurg. Nu era vorba de simpla curăţare a zăpezii, aşa cum îşi imaginase Nate. Trebuia ocolite potecile, trebuia evitate tomberoanele, curăţate intrările şi mai trebuia făcute o grămadă de alte manevre, toate executate în nişte condiţii de vizibilitate atît de precare şi cu o asemenea viteză, încît Nate fu nevoit să-şi reprime strigătele de protest de mai multe ori.

Nu avea nici o îndoială că lui Bing i-ar fi plăcut la nebunie să-l audă, ţipînd ca o fată, aşa că strîngea din dinţi, înghiţind orice sunet ce ar fi putut semăna cu un astfel de ţipăt.

După ce aruncă încărcătura cupei, Bing luă sticla maronie ce o ţinea sub scaun, deşurubă dopul şi luă o înghiţitură lungă. Numai mirosul care-l izbi pe Nate în faţă era destul de puternic pentru a face să-i lăcrămeze ochii.

Şedeau amîndoi, contemplînd muntele de zăpadă, aşa că Nate hotărî să rişte un comentariu:

– Am auzit că alcoolul scade temperatura corporală! strigă el.

– Propagandă de rahat! Parcă pentru a-şi sublinia spusele, Bing mai luă o înghiţitură lungă din sticlă.

Avînd în vedere că erau singuri, în întuneric, în furtună, şi că Bing era cu vreo treizeci de kilograme mai greu decît el, precum şi faptul că, – Nate era convins de asta – Bing abia aştepta un motiv ca să-l îngroape în muntele de zăpadă, de unde cadavrul lui nu ar fi găsit decît spre primăvară, Nate decise că nu era cazul să-l contrazică. Sau să menţioneze că legea interzicea orice recipient deschis ce conţine alcool în interiorul unui vehicul, sau pericolele la care se expun persoanele care consumă băuturi alcoolice în timpul manipulării maşinilor grele.

Bing îşi întoarse către el trupul uriaş. Nate nu putea să-i distingă decît ochii care-i scînteiau între căciulă şi masca de schi.

– Încearcă şi tu! Împinse sticla în mîna lui Nate.

Nu părea momentul potrivit să menţioneze că nu obişnuia să bea. Decise că ar fi mai bine, mai camaraderesc din partea lui să

ia o înghiţitură. Cînd o făcu, simţi că îi explodează capul. Lichidul îi pîrjoli gîtul şi stomacul.

– Sfînă Fecioară!

Se înecă şi, atunci cînd inhală, simţi flăcări în locul acelor de gheaţă de pînă atunci. Prin vuietul urechilor putu să audă hohotele de rîs sau, poate era vorba, de urletele unui lup gigantic.

– Ce naiba e asta? Continuă să gîfîie, cu lacrimile ţîşnindu-i din ochi şi îngheţîndu-i pe faţă. Acid de baterie? Plutoniu? Focul iadului lichid?

Bing luă sticla înapoi, mai trase o duşcă şi o astupă.

– Whisky de balegă de cal.

– Oh, perfect!

– Bărbatul care nu poate să bea whisky nu e bărbat adevărat!

– După criteriul ăsta, sînt femeie!

– Hai că te duc înapoi, Mary! Am făcut tot ceea ce se putea face pentru moment.

– Lăudat fie Iisus!

Ridurile din jurul ochilor lui Bing puteau să sugereze un zîmbet. Băgă în marşarier şi întoarse maşina.

– Am pus douăzeci de dolari pariu că nu te prinde aici sfîrşitul lunii.

Nate rămase nemişcat, cu gîtlejul arzînd, cu ochii usturîndu-l, cu picioarele sloi, în ciuda bocancilor şi a şosetelor groase.

– Cine ţine pariul?

– Jim Slăbănogul, e barman la „The Lodge".

Nate dădu din cap, bucuros.

Habar n-avea cum vedea Bing pe unde merge, dar la cît de bine se orienta, tipul părea că l-ar fi putut conduce şi pe Magellan. Intră din nou cu maşina în iadul alb şi nu se mai opri decît în curba de la „The Lodge".

Nate îşi simţi gleznele şi genunchii trosnind atunci cînd sări din maşină. Simţi atingerea zăpezii pe genunchii lui deveniţi sloiuri şi arsura vîntului îngheţat. Apucă frînghia de ghidare şi se trase spre intrarea în local.

Căldura din interior era aproape dureroasă. Din tonomat se

auzea vocea lui Clint Black, care înlocui huruitul înfiorător al plugului. La bar şi la mese şedeau vreo zece-doisprezece oameni care mîncau, beau, discutau de parcă afară nu s-ar fi dezlănţuit urgia.

Lunatici, gîndi el. Nici unul nu e în toate minţile.

Îşi comandă o cafea – foarte fierbinte – şi o friptură în sînge. Ar fi mîncat-o bucuros crudă.

Răspunse cu mişcări ale capului la cele cîteva saluturi şi încă se lupta cu capsele şi fermoarele hainei cînd Charlene se năpusti asupra lui.

– Bietul de tine! Cred c-ai îngheţat de tot! Lasă-mă să te ajut cu haina!

– Mă descurc. Eu...

– Cred că ţi-au îngheţat de tot degetele!

Ar fi fost prea de tot, prea suprarealist dacă ar fi lăsat-o pe mama femeii cu care tocmai se culcase să-l dezbrace de geacă.

– Mă descurc, Charlene. Ai putea să-mi dai cafeua aceea, dacă vrei. Ţi-aş fi recunoscător!

– Ţi-o aduc eu imediat. Îl mîngîie pe obrazul rece. Tu aşază-te undeva.

Reuşi să-şi scoată toate hainele groase, rămase doar în tricou şi pantaloni şi se îndreptă spre bar. Îşi scoase portofelul şi-i făcu semn tipului căruia i se spunea Jim Slăbănogul.

– Uite aici o sută de dolari, spuse el destul de tare pentru a fi auzit de toţi. Pune-o la pariu. Pariez că rămîn. Bagă portofelul la loc în buzunar şi se aşeză lîngă John. Profesore!

– Şerifule!

Nate înclină capul ca să citească titlul cărţii pe care o răsfoia Profesorul.

– *Cannery Row.* Bună. Mulţumesc, Charlene!

– N-ai pentru ce! Puse ceaşca de cafea în faţa lui. Friptura e foarte bună în seara asta. Pun să ţi-o încălzească imediat. Asta dacă nu vrei să mă ocup eu personal de chestia asta.

– Ar fi grozavă o friptură. Ai destule camere libere dacă vreunul din oamenii ăştia hotărăşte să rămînă aici peste noapte?

– Întotdeauna avem camere libere la „The Lodge". Mă duc să-ți încălzesc friptura.

Nate se suci pe scaunul de la bar, cercetînd încăperea, sorbind din cafea. Cineva alesese un cîntec vechi de-al lui Springsteen, iar din tonomat se revărsa vocea *Șefului,* cîntînd despre zilele glorioase, acoperită din cînd în cînd de zgomotul bilelor de biliard. Recunoscu pe toată lumea – erau clienții obișnuiți ai localului, oameni pe care îi întîlnea aproape în fiecare seară. Din poziția lui nu-i putea vedea pe cei care jucau biliard, dar le putea auzi vocile. Erau frații Mackie.

– Crezi că se va îmbăta cineva înainte de a pleca acasă? îl întrebă el pe John.

– Poate frații Mackie, dar o să-i convingă Charlene de contrariu. Majoritatea or să plece cam într-o oră, iar ceilalți or să rămînă pînă dimineață.

– Tu din care categorie faci parte?

– Asta depinde de tine! John ridică halba.

– Ce vrei să spui?

– Dacă accepți propunerea lui Charlene, o să mă duc în camera mea, singur. Dacă nu, o să dorm la ea în cameră.

– Eu am venit doar să mănînc ceva.

– Atunci, mă duc la ea în cameră.

– John! Nu te deranjează chestia asta?

John își contemplă berea.

– Dacă mă deranjează sau nu, asta n-o să schimbe situația. Așa e ea. Romanticii spun că, atunci cînd iubești, n-ai de ales. Eu nu sînt de acord. Oamenii au posibilitatea să aleagă. Asta e alegerea mea!

Charlene aduse friptura, un coșuleț cu felii de pîine proaspătă și o bucată consistentă de plăcintă cu mere.

– Bărbații care lucrează pe o astfel de vreme trebuie să mănînce bine! O să vezi că am dreptate, Nate.

– Așa o să fac. Ai vorbit cumva cu Meg?

Charlene clipi des, părînd că încearcă să traducă numele din cine știe ce limbă străină.

– Nu, de ce?

– Mă gîndeam că poate aţi vorbit. Începu să mănînce pîine, lăsînd friptura să se răcească puţin. Dacă tot e singură acolo, cu toată grozăvia asta afară...

– Nimeni nu stie să se descurce singur mai bine decît Meg. N-are nevoie de nimeni. Nici de vreun bărbat, nici de maică-sa.

Se îndepărtă, trîntind uşa de la bucătărie în urma ei.

– Cred că am atins un punct sensibil, comentă Nate.

– Toate femeile sînt sensibile, cînd vine vorba de asta. Mai degrabă, o deranjează că te interesează mai mult fiica ei decît ea.

– Îmi pare rău că o deranjează, dar ăsta e adevărul. Gustă din friptură. Avea garnitură de cartofi, morcovi, fasole şi ceapă, iar bucata de carne era tare, nu părea a fi de vită. Căldura mîncării ce îi alunecă în stomac îl făcu să uite de frigul de afară. Ce fel de carne e asta?

– Trebuie să fie de elan.

Nate mai luă o lingură, o studie, murmură un „OK" şi continuă să mănînce.

Continuă să ningă toată noaptea, iar el dormi ca un buştean. Cînd se trezi, imaginea pe care o vedea pe fereastră semăna cu ecranul unui televizor plin de purici. Se auzea vîntul, îl simţea apăsînd ferestrele.

Lumina era întreruptă, aşa că aprinse cîteva lumînări, vederea lor făcîndu-l să se gîndească la Meg.

Se îmbrăcă, uitîndu-se la telefon. Probabil că nici acesta nu mergea. Şi, oricum, nu poţi suna o femeie la şase şi jumătate dimineaţa doar pentru că ai făcut sex cu ea. N-avea de ce să-şi facă griji din cauza ei. Trăise aici toată viaţa. Se adăpostise în casă împreună cu cîinii ei şi cu destule lemne de foc.

Oricum îşi făcea griji. Coborî din cameră, ghidîndu-se cu lanterna.

Era pentru prima dată cînd vedea localul gol. Mesele erau goale, barul curăţat. Nu mirosea nici a cafea, nici a şuncă prăjită.

Nu se auzea zumzetul conversațiilor de dimineață. La masă nu şedea nici un băiețel care să ridice capul spre el şi să-i zîmbească.

Nu era decît întuneric. Se auzea urletul vîntului şi... un sforăit. O luă în direcția din care venea zgomotul şi îi văzu în raza lanternei pe frații Mackie. Dormeau pe masa de biliard, unul cu capul la picioarele celuilalt, sforăind liniştiți sub păturile groase.

Se strecură în bucătărie şi, după căutări îndelungi, găsi o brioşă. O luă cu el, apoi, se echipă pentru vremea de afară. Cu brioşa în buzunar, deschise uşa de la intrare.

Mai să-l doboare vîntul. Forța lui, şocul frigului, senzația neplăcută a zăpezii ce intra în ochi, în nas şi în gură, toate îl întîmpinară ca într-un salut de bun venit.

Pe trotuar, zăpada îi ajungea pînă la coapse. Se gîndi că un om s-ar fi putut îneca în stratul de zăpadă fără să poată scoate vreun sunet, murind asfixiat înainte de a muri de frig. Reuşi să ajungă în stradă unde, mulțumită lui Bing, plugului său şi a whisky-ului de bălegar, zăpada nu-i depăşea gleznele. Trebuia să traverseze aproape pe orbeşte şi, fără ajutorul frînghiei de ghidare, să ajungă la secție. Închise ochii, încercînd să-şi refacă în minte imaginea străzii, gîndindu-se la amplasamentul clădirilor. Apoi, încovoindu-se sub rafalele vîntului, dădu drumul frînghiei, luă lanterna în mînă şi porni să traverseze strada.

După aspectul stihiilor ce îl înconjurau, putea la fel de bine să se afle în plină sălbăticie, nu într-un oraş cu străzi pavate şi trotuare cu oameni dormind la adăpostul zidurilor caselor. Vuietul vîntului îl asurzea, forța lui împotrivindu-se fiecărei mişcări pe care o făcea.

Mereu mor oameni în timp ce traversează strada, îşi aminti el. Viața e plină de riscuri şi de surprize neplăcute. Doi tipi pot ieşi liniştiți dintr-un bar şi unul dintre ei poate ajunge mort pe o alee.

Un idiot poate să iasă din casă în timpul unui viscol, poate să traverseze strada şi să ajungă să rătăcească fără direcție ore în şir, pînă cînd ar cădea doborît de frig la doi paşi de adăpost.

Continua să înjure cînd bocancul lui lovi ceva solid. Vizualiză mental curba şi bîjbîi după frînghia de ghidare.

– Pentru următoarea noastră senzațională ispravă, murmură el, trăgîndu-se spre trotuarul troienit. Se luptă cu nămeții pînă cînd ajunse la răscrucea de frînghii, schimbă direcția și înotă prin zăpadă pînă la ușa de la intrarea în secție.

Își pescui cheile din buzunar, întrebîndu-se de ce se mai osteniseră să încuie ușa, și se folosi de lanternă ca să găsească yala. Se scutură de zăpadă în hol, dar păstră geaca pe el. După cum se aștepta, înăuntru era foarte frig. Atît de frig, încît observă că ferestrele erau acoperite de gheață în interior.

Cineva mai prevăzător făcuse o provizie bună de lemne lîngă sobă. Aprinse focul și își încălzi mîinile de pe care nu-și scosese încă mănușile. Cînd își recăpătă respirația, închise ușa sobei.

Avea lumînări, o lampă cu baterii, așa că se considera capabil să înceapă treaba.

Găsi radioul cu baterii și căută postul local. Așa cum promiseseră, emiteau în forță și un DJ cu un simț al umorului destul de dezvoltat pusese o melodie de la Beach Boys.

Își mîncă brioșa șezînd la biroul său, cu o ureche atent la radio și cu cealaltă la eventualele apeluri pe stația lui Peach, resimțind din plin lipsa cofeinei.

Pe la opt și jumătate era tot singur. O oră destul de rezonabilă, decise el și se așeză la stația radio. Peach îl învățase să umble cu respectivul aparat și socoti că acum era momentul să-l încerce singur.

– Aici *KLPD*, cheamă *KUNA*. Recepție *KUNA*. Meg, ești acolo? Ridică receptorul sau răspunde, ori cum naiba se spune.

– Nu recepționa decît paraziți, un bîzîit și vreo două piuituri.

– Aici *KLPD*, cheamă *KUNA*. Recepție Galloway.

– Aici *KUNA*, recepție. Burke, ai licența pentru operarea radioului ăla? Terminat.

Știa că era ridicol, dar pur și simplu se simți ușurat la auzul sunetului vocii ei. Din cap și pînă în picioare era numai plăcere.

– Sînt un fel de Cof P. Comes cu insignă.

– Trebuie să spui „terminat".

– Da, terminat. Adică nu. Tu ești bine? Terminat.

– Afirmativ. Stăm bine şi frumos. Stăm înfofoliţi şi ascultăm taku. Tu? Terminat.

– Am supravieţuit traversării străzii. Ce e aia taku? O trupă rock? Terminat.

– E un vînt al dracului de puternic, Burke. Ca acela care zgîlţîie ferestrele în momentul de faţă. Ce naiba cauţi la secţie? Terminat.

– Sînt de serviciu. Se uită împrejur şi observă că respiraţia lui se transforma în abur. Ai lumină?

Ea făcu o pauză.

– O să spun eu „terminat" în locul tău. Bineînţeles că s-a oprit curentul pe vremea asta. Oricum, funcţionează generatorul. Stăm bine, n-ai de ce să-ţi faci griji. Terminat.

– Dă şi tu un semn de viaţă din cînd în cînd şi n-o să-mi mai fac griji. Hei, ştii ce-am gustat ieri? Terminat.

– În afară de mine? Terminat.

– Ha! „Doamne, cît de bine mă simt", gîndi el. Nu mai băga de seamă frigul infernal. Da, în afară de tine. Am băut whisky de balegă de cal şi am mîncat friptură de elan. Terminat.

Ea rîse îndelung şi tare.

– O să facem un veteran din tine, Burke! Trebuie să-mi hrănesc cîinii şi să pun lemne pe foc. Mai vorbim. Terminat transmisia.

– Terminat transmisia, murmură el.

Se făcuse destul de cald în cameră, aşa că îşi scoase geaca, păstrînd totuşi fesul şi vesta groasă. Răsfoia printre dosare, încercînd să pară ocupat, cînd uşa se deschise şi intră Peach.

– Mă întrebam dacă e cineva suficient de ţicnit să vină azi la serviciu, spuse ea.

– Doar eu. Cum naiba ai ajuns pînă aici?

– Oh, m-a adus Bing cu plugul. Îşi scutură cu palma puloverul albastru şi pufos.

– Plugul face pe taxiul. Stai, lasă-mă să te ajut! Îi luă sacul imens pe care îl adusese cu ea. Nu trebuia să vii astăzi.

– Serviciul e serviciu.

– Da, dar... Cafea? Ai adus cafea? Scoase termosul din sac.

– Nu ştiam dacă ai şi pornit generatorul.

– Nu numai că nu l-am pornit, dar nici nu cred că ştiu unde este. Şi cum mecanica nu e punctul meu forte, nu eram sigur că, în cazul în care l-aş găsi, aş şti ce să fac cu el. Aici chiar e cafea! Mărită-te cu mine şi fă-mi mulţi, mulţi copii!

Chicoti ca o fetiţă şi făcu un gest că l-ar lovi.

– Ar trebui să fii foarte atent cu genul ăsta de propuneri. Dacă am fost măritată de trei ori, nu înseamnă că nu sînt dispusă să încerc şi a patra oară. Serveşte-te cu cafea şi ia şi o gogoaşă cu scorţişoară!

– Poate am putea să trăim împreună în păcat! Puse sacul pe birou şi-şi turnă repede o cană de cafea. Aroma îl izbi ca un pumn minumat. Pentru totdeauna.

– Dacă o să continui să zîmbeşti aşa, poate o să-ţi accept propunerea. Poftim, uite ce ne-a adus taku, adăugă ea cînd intră Peter.

– Maică sfîntă! E vijelie mare afară. Am vorbit cu Otto. E pe drum încoace.

– Tot cu Bing ai venit?

– Nu, am venit cu tata, cu sania.

– Cu sania! Altă lume, gîndi Nate. Dar Peach avea dreptate, serviciul e serviciu. Foarte bine! Peter, hai să pornim generatorul. Peach, ia legătura cu detaşamentul de pompieri. Vreau să formăm o echipă şi să curăţăm trotuarele de îndată ce se luminează, pentru ca oamenii să poată ajunge unde au nevoie. Au prioritate trotuarele din jurul spitalului şi cele din jurul secţiei. Cînd ajunge Otto aici, spune-i că fraţii Mackie dorm buştean pe masa de biliard de la „The Lodge". Să se asigure că pot ajunge acasă teferi. Îmbrăcă geaca, trecînd mental în revistă sarcinile fiecăruia. Să vedem dacă putem afla cam în cît timp o să avem din nou curent. Oamenii or să vrea să ştie. La fel şi cu telefoanele. După ce mă întorc, vreau să compunem un comunicat pe care să-l dăm la radio, un comunicat despre ce ştim, cu informaţiile pe care le avem. Vreau ca lumea să ştie că sîntem la datorie, în caz că are nevoie de noi.

Nate observă că şi asta îl făcea să se simtă bine.
– Peter?
– Sînt în spatele tău, şefule!

Fragmente de jurnal – *18 februarie 1988*

Azi fost la un pas să-l pierdem pe Han într-o crevasă. S-a întîmplat foarte repede. Urcam, foarte motivaţi, la cîteva ore după oprire. Înghemţaţi, înfometaţi, nervoşi, dar foarte porniţi. Numai un alpinist poate să înţeleagă adevăratul gust al acestei combinaţii. Darth e în faţă, conduce ascensiunea, singura modalitate prin care putem să-l împiedicăm să mai arunce cu rahat, apoi Han, iar eu asigur flancul.

Dar am uitat de ziua de ieri. Zilele au început să se confunde una cu cealaltă, toate semănînd între ele ca nişte uşi mari, albe care se deschid spre alte uşi mari şi albe.

M-am pierdut în ritmul pulsului ce-mi bubuie în cap, în vraja ascensiunii, în nemărginirea albă care ne înconjoară. Ne căţărăm, ne tîrîm în sus pe blestemata asta de stîncă, ne mişcăm bine, ţinta noastră e raiul.

L-am auzit pe Darth ţipînd *Piatră!* Şi un bolovan dislocat de pioletul lui zbură ca o ghiulea spre noi, trecînd la cîţiva centimetri de capul lui Han. O fracţiune de secundă mi-a fulgerat prin minte că nu, nu vreau să mor aşa, strivit de pumnul lui Dumnezeu, aruncat de pe munte ca un ţînc. Am scăpat şi eu, ca şi Han, ca prin urechile acului, bolovanul trecînd la o distanţă infimă de mine, rostogolindu-se la vale, stîrnind în urma lui o mică avalanşă de pietre.

L-am înjurat pe Darth, dar asta nu era nimic neobişnuit. Ajunsesem să ne înjurăm unul pe celălalt pentru toate nimicurile. De cele mai multe ori în glumă. Chestia asta ne ajuta să „calmalizăm" adrenalina ce ne copleşea pe măsură ce urcam şi aerul devenea atît de rarefiat, încît fiecare respiraţie era un adevărat supliciu.

Ştiam că Han era destul de slăbit, dar continuam să urcăm. Continuam, mînaţi de obsesiile noastre şi de înjurăturile neobosite ale lui Darth.

În spatele ochelarilor de protecție, ochii lui sugerau nebunie. Erau ochii unui posedat. În vreme ce eu socotesc muntele ca pe o curvă prin măruntaiele căreia îmi croiam drum cu pioletul, totuși, era o curvă pe care o iubeam. Cred că pentru Darth muntele era un demon. Un demon pe care își jurase să-l supună.

În noaptea aceea, am adormit legați cu pitoane, prinși între lumea neagră de dedesubt și cerul negru de deasupra.

Am privit aurora, o pîlpîire neclară de jad lichid aruncat pe oglinda aceea de întuneric.

Astăzi, Darth a trecut din nou în frunte. Se pare că a fi primul e o altă obsesie de-a lui, și o eventuală ceartă pe tema asta n-ar fi decît o pierdere inutilă de timp. Oricum, eram destul de preocupat de starea lui Han, așa că am preferat din nou poziția de închizător de pluton, măcar așa îl puneam pe cel mai slab dintre noi la adăpost, în mijloc. Astfel, nevoia lui Darth de a fi mereu primul și poziționarea mea în spate au salvat viața unuia dintre noi.

Am împachetat frînghiile. Parcă am mai spus că se făcuse prea frig pentru a putea folosi frînghiile, nu? Oricum, ne mișcam destul de bine, urcam profitînd de scurta perioadă de lumină, vîntul purtînd departe și blestemele și înjurăturile noastre.

Atunci, l-am văzut pe Han împiedicîndu-se și începînd să alunece. Era ca și cum pămîntul ar fi dispărut de sub el. Un moment de neatenție, un petec de zăpadă moale și Han se prăbușea spre mine. Nu-mi amintesc, jur, dacă l-am prins eu sau el a întins mîinile în lateral. L-am prins totuși cumva de mînă, reușind, totodată, să-mi înfig pioletul în stratul de gheață, rugîndu-mă să țină, rugîndu-mă ca tîrfa asta să nu ne arunce pe amîndoi în neant. Parcă eram de o eternitate prăbușit pe burtă, ținîndu-l de mîini, în vreme ce el se bălăbănea peste buza prăpastiei. Țipam amîndoi din toți rărunchii, eu săpam cu degetele în crusta înghețată în căutarea unei prize mai solide, dar continuam să alunecăm. Doar cîteva secunde mai mult și i-aș fi dat drumul sau ne-am fi prăbușit amîndoi.

În momentul acela, pioletul lui Darth se înfipse în pămînt lîngă

mine, la doar doi centimetri de umărul meu, exact cînd inima mea începuse să bată cu puterea unui ciocan pneumatic. Folosi pioletul drept sprijin şi se aplecă, prinzîndu-l pe Han de braţ. Muşchii mei suprasolicitaţi scăpară astfel de o parte din povară şi începurăm, amîndoi să ne tîrîm înapoi. Reuşirăm să-l aducem sus şi pe Han, tot tîrîş, cu sîngele vuindu-ne în urechi şi cu inimile bubuind în piepturi.

Ne-am rostogolit departe de buza văii şi am rămas întinşi în zăpadă, tremurînd în bătaia razelor reci ale soarelui galben. Am continuat să tremurăm, parcă ore în şir, la doar cîţiva metri de moarte, de dezastru.

De data asta, n-am mai avut puterea să rîdem. Chiar şi mai tîrziu, nici unul dintre noi nu mai avea destulă energie ca să transforme coşmarul acela într-o glumă. Eram prea zduncinaţi pentru a continua ascensiunea şi, oricum, Han se rănise destul de grav la gleznă. Nu avea să poată ajunge sus, toţi ştiam asta.

Nu ne rămînea decît să cioplim o platformă în gheaţă şi să ridicăm acolo tabăra. Am scos cîteva merinde din saci în timp ce Han se îndopa cu calmante. Era foarte slăbit, suficient de conştient însă pentru ca teama să-l facă să rotească ochii la auzul vîntului ce se izbea în valuri ucigaşe de pereţii subţiri ai cortului.

Ar fi trebuit să ne întoarcem.

Ar fi trebuit să ne întoarcem. Dar cînd am deschis discuţia despre asta, Darth a înnebunit, ocărîndu-l pe Han, ţipînd la mine cu o voce sugrumată, ca de femeie. Părea pe jumătate nebun, poate mai mult de jumătate, urlînd în întuneric, cu bucăţi de gheaţă atîrnîndu-i de sprîncene şi de barba ţepoasă, cu ochii scăpărînd de furie. Accidentul lui Han ne costase o zi şi, pe legea lui, n-avea să-l coste întreaga ascensiune!

Avea dreptate, nu puteam să neg. Ajunsesem atît de aproape de ţintă! Poate Han o să se simtă mai bine după o noapte de odihnă.

Mîine o să urcăm şi dacă Han n-o să poată să vină cu noi, o să-l lăsăm aici şi-o să-l luăm la întoarcere.

Era o nebunie, bineînţeles; chiar şi după ce se îndopase cu

medicamente, Han nu arăta prea bine şi era speriat de moarte. Dar mă prinsesem în joc. Nu mai era momentul să dăm înapoi.

Vîntul urlă ca o sută de cîini turbaţi. Chiar şi numai zgomotul ăsta ar fi de-ajuns pentru a înnebuni un om.

8

Zăpada căzu fără oprire timp de treizeci de ore, iar vîntul continua să bată. Furtuna era ca o fiară rece şi albă ce urla dezlănţuită zi şi noapte, cu dinţii rînjiţi, cu fălcile căscate, pregătită să muşte pe oricine s-ar fi încumetat să iasă afară şi s-o înfrunte.

Generatoarele zumzăiau şi torceau, comunicaţiile se reduseseră doar la staţiile radio. Deplasarea era imposibilă, vijelia se abătuse asupra întregii părţi de sud-est a Alaskăi. Maşinile şi camionetele erau îngropate în zăpadă, avioanele, blocate la sol. Chiar şi pentru săniile trase de cîini vremea era prea vitregă.

Orăşelul Lunacy era complet izolat, o insulă îngheţată în mijlocul oceanului alb.

Prea ocupat pentru a ne lăsa pradă depresiei, prea uimit pentru a blestema, Nate se îndeletnicea cu preluarea apelurilor de urgenţă – un copil care se lovise de masă şi trebuia dus la spital pentru a i se coase rănile, un bărbat care făcuse un infarct în timp ce îşi deszăpezea camioneta, un mic incendiu pornit de la o sobă nesupravegheată, o ceartă domestică.

Mike Beţivul, poreclit aşa pentru a-l deosebi de Big Mike, bucătarul, dormea într-o celulă, descuiată, revenindu-şi după excesele bahice din seara trecută. În cealaltă celulă era închis Manny Ozenburger, reconsiderîndu-şi situaţia după ce trecuse cu camioneta peste snowmobilul vecinului său.

Cîteva echipe lucrau la deszăpezirea străzii principale, încercînd să cureţe drumul pînă la Magazinul din Colţ.

Îi găsise pe Harry şi pe Deb jucînd cărţi, aşezaţi la o masă

încărcată de conserve, în timp ce Cecil era ghemuit în coşuleţul lui.

– E o furtună dată dracu'! strigă Harry.

– Iadul pe pământ.

Nate îşi dădu jos gluga, se opri să-l mîngîie puţin pe Cecil. Avea răsuflarea tăiată şi parcă era surprins că mai trăia încă.

– Am nevoie de nişte provizii. O să rămîn la secţie pînă cînd se termină urgia asta.

Ochii lui Deb sclipiră.

– Oh? S-a întîmplat ceva la „The Lodge"?

– Nu. Nate îşi scoase mănuşile şi începu să aleagă de pe rafturi cîteva alimente strict necesare. Oricum trebuie să stea o persoană la staţia radio şi acum avem şi doi „oaspeţi".

– Am auzit că Mike Beţivul a făcut-o lată. Gin!

– Gin? La naiba, Harry!

– Da, a făcut-o lată, încuviinţă Nate, punînd pe tejghea pîine, carne conservată, chipsuri. Rătăcea pe străzi fredonînd în gura mare cîntecele lui Bob Seger. L-au zărit cei de la deszăpezire şi l-au adus la secţie după ce s-a prăbuşit în zăpadă, cu faţa în jos, în mijlocul străzii. Adăugă pe tejghea şi un pachet cu şase cutii de Cola. Dacă nu-l vedeau şi nu-l ridicau de-acolo, l-am fi găsit prin aprilie la fel de mort ca şi Elvis.

– O să trec astea în carneţel, şerifule. Harry îşi scoase caietul şi notă atent toate produsele. Şi nu sînt aşa sigur că Elvis e mort. Ţi-ajung astea?

– Trebuie să-mi ajungă. Drumul înapoi va fi o adevărată aventură.

– Stai şi dumneata puţin să-ţi tragi sufletul, să bei o cafea. Deb se ridică de la masă. Să-ţi fac şi un sandviş.

Nate se uită uimit la ea. De obicei, nu aşa îi tratau oamenii pe poliţişti.

– Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc. Dacă aveţi nevoie de ceva, la naiba, fluieraţi!

Îşi trase mănuşile, ridică gluga şi-şi săltă pe umăr sacul cu provizii.

Afară, situația nu se îmbunătățise în ultimele cinci minute. Vijelia se repezi asupra lui cu fălcile căscate pe cînd el se chinuia să găsească drumul înapoi cu ajutorul instinctului şi al frînghiei de ghidare.

Lăsase lumina aprinsă pentru a avea un punct de reper.

Putea să audă huruitul înfundat făcut de plugul lui Bing şi spera din toată inima ca el să nu se îndrepte în direcția lui, să nu dea peste el din greşeală – sau intenționat. Bestia, aşa cum îi plăcea să numească furtuna, încerca din toate puterile să zădărnicească eforturile echipelor de deszăpezire, dar munca lor nu putea trece neobservată. Stratul de zăpadă nu mai era pînă la talie, ci doar pînă la genunchi.

Auzi împuşcături. Trei focuri rapide de armă. Se opri, încercînd să-şi dea seama din ce direcție veneau, apoi, clătină din cap şi îşi continuă drumul. Spera din toată inima să nu găsească pe cineva zacînd acum în zăpadă, rănit, pentru că nu l-ar putea ajuta nicicum.

Mai avea mai puțin de trei metri pînă la uşa secției, concentrîndu-se din răsputeri asupra razei de lumină ce răzbea prin vijelie, bucurîndu-se la gîndul că înăuntru îl aştepta căldura binefăcătoare, cînd din iadul alb se detaşă silueta plugului lui Bing.

Inima i se opri în loc. I se păru chiar că aude cum corpul i se goleşte de sînge. Lama plugului părea enormă, o maşinărie imensă venind spre el.

Plugul se opri la mai puțin de o palmă de vîrful bocancilor lui.

Bing se aplecă în afară. Barba lui încărcată de zăpadă îl făcea să semene cu un Moş Crăciun nebun.

– Ai ieşit la o plimbărică?

– Da. Nu mă mai satur. Ai auzit şi tu împuşcăturile?

– Da. Şi?

– Şi nimic. Ai nevoie de o pauză. Înăuntru e destul de cald. Facem şi cîteva sandvişuri.

– De ce l-ai închis pe Manny? Tim Bower conduce blestematul ăla de snowmobil ca un adolescent tîmpit de cîte ori are ocazia! Tulbură nenorocita asta de ordine publică!

Nate decise că era cazul să sară peste partea cu distrugerea şi conducerea periculoasă, altfel îngheța de tot. Zise:

– Tim Bower conducea nenorocitul ăla de snowmobil în momentul în care Manny l-a distrus!

– S-a dat jos destul de repede, nu?

În ciuda gravității situației, Nate se trezi rînjind.

– A plonjat cu capul înainte într-un munte de zăpadă. Jim Slăbănogul a văzut toată faza. Zicea că a fost un salt de campion.

Bing abia mîrîi, dădu din cap şi bägă plugul în marşarier.

După ce ajunse înăuntru, Nate făcu vreo cîteva sandvişuri, îi duse unul lui Manny, care mai era încă supărat, şi aruncă o privire şi în celula lui Mike Beţivul.

Hotărî să mănînce la stația radio. Îi făcea plăcere să audă vocea lui Meg, să simtă legătura aceea ciudată, sexy. Trecuse multă vreme de cînd avusese cui să povestească despre cum îi mersese în ziua aceea, multă vreme de cînd avusese cu cine să vorbească. Conversația cu Meg îi făcea prînzul mai apetisant, atenuînd senzația de singurătate.

– Tim a distrus snowmobilul ăla de nenumărate ori, spuse ea după ce Nate îi povesti despre sfîrşitul tragic al vehiculului. Manny a făcut tuturor un serviciu. Terminat.

– Poate. Cred că pot să-l conving pe Tim să nu depună plîngere – asta dacă Manny o să acopere pagubele. După ce trece vijelia, ai de gînd să vii în oraş? Terminat.

– Nu-mi stă în obicei să fac multe planuri. Terminat.

– Se apropie seara de film. Speram să gust din floricelele tale. Terminat.

– Este o posibilitate. Am programate cîteva curse după ce voi curăța avionul. Dar îmi plac filmele. Terminat.

Luă o înghițitură de Cola şi şi-o imagină şezînd lîngă stația radio cu cîinii la picioare şi cu focul arzînd potolit în şemineu, în spatele ei.

– Hai să stabilim o întîlnire. Terminat.

– Nu îmi plac întîlnirile. Terminat.

– Niciodată? Terminat.

– Lucrurile se întîmplă atunci cînd se întîmplă. Cum amîndurora ne-a plăcut partida de sex, probabil că se va mai întîmpla.

Pentru că nu spusese „terminat", el îşi imagină că se gîndea. E sigur că Nate se gîndea.

– Hai să-ţi propun ceva, Burke. Data viitoare cînd se vor întîmpla lucrurile acelea, o să te rog să-mi spui o poveste lungă şi tristă. Terminat.

Nate revăzu cu ochii minţii tatuajul roşu din josul spatelui ei.

– Ce te face să crezi că ştiu o astfel de poveste? Terminat.

– Eşti cel mai trist om pe care l-am cunoscut vreodată, frumuşelule. Îmi spui povestea şi vedem ce se mai întîmplă după aceea. Terminat.

– Dacă noi... La dracu!

– Ce-i zgomotul ăla? Terminat.

– Se pare că Mike Beţivul s-a trezit şi-şi vomită şi maţele în celulă. Manny găseşte lucrul ăsta destul de neplăcut şi, pe bună dreptate, adăugă el în timp ce sunetele făcute de cineva în suferinţă se revărsau dinspre celule. Trebuie să plec. Terminat.

– Dumnezeule! Viaţa unui poliţist e plină de pericole. Terminat şi încheiat transmisia.

În circumstanţele date, Nate hotărî să-i lase pe ambii prizonieri să se ducă acasă cu plugul. Înfruntînd stihiile, ieşi afară să mai pună benzină în generator.

După un moment de gîndire, luă un pat pliant şi îşi aşternu culcuşul lîngă staţia radio. Apoi, căută prin sertarul lui Peach şi luă de acolo unul dintre romanele ei de duzină.

Se întinse cu cartea în mînă,– propunîndu-şi să o pună la loc ca să nu afle nimeni –, cu cutia de Cola şi cu vuietul furtunii în minte.

Cartea era mai bună decît îşi imaginase şi firul acţiunii îl antrenă, ducîndu-l pe tărîmurile înverzite ale Irlandei, în zilele romantice

ale castelelor şi ale prinţeselor. Romanul avea o bună doză de magie şi fantezie, iar el plonjă în vîrtejul aventurilor vrăjitoarei Moira şi ale prinţului Liam cu un interes considerabil. Prima scenă de dragoste îl făcu să se oprească pentru un moment din citit, gîndindu-se cum citea Peach scenele astea de sex între telefoane şi gogoşi. Dar era captivat.

•

Adormi cu cartea deschisă pe piept şi cu luminile aprinse.

Vrăjitoarea avea chipul lui Meg. Părul ei negru ca tuşul flutura în vînt ca nişte aripi. Stătea pe un deal alb, în lumina strălucitoare a soarelui ce trecea prin veşmintele roşii, aproape transparente. Înalţă braţele, lăsînd să-i alunece mantia de pe umeri, apoi dezgolindu-se cu totul. Goală, păşi spre el. Ochii ei albaştri străluceau cînd deschise braţele ca să-l cuprindă. Îi simţi buzele peste ale sale, flămînde, fierbinţi. Era sub ea, înconjurat de ea. Cînd se ridică, vîntul îi flutura părul. Cînd se aplecă din nou peste el, căldura ei îl arse.

– De ce eşti trist?

Brusc, plăcerea se transformă în durere, o durere bruscă nimicitoare. Sub şocul ei, trupul lui se încordă. Simţi arsura gloanţelor.

Dar ea zîmbea, doar zîmbea.

– Eşti viu nu-i aşa? Ridică o mînă scăldată în sîngele lui. Dacă sîngerezi înseamnă că eşti viu.

– M-a împuşcat! Iisuse, sînt rănit.

– Şi viu, spuse ea, lăsînd sîngele să i se scurgă de pe mînă pe faţa lui.

Era din nou în fundătura aceea, simţind mirosul sîngelui şi al corditei. Simţind mirosul gunoiului şi al morţii. Simţind umezeala ploii. Era frig, prea frig pentru luna aprilie. Frig şi umezeală şi întuneric. Totul era începeţoşat, strigătele, durerea pe care o simţise cînd glonţul îi pătrunsese în picior.

Căzuse şi Jack o luase înainte.

N-ar fi trebuit să fie aici. Ce naiba căutau ei aici?

Se auziră mai multe împuşcături, apoi, văzu strălucirea lanternelor în noapte. Cîteva bufnituri. Să fie sunetul oţelului pătrunzînd în carne? Apoi, simţi durerea aceea năucitoare în şold şi se prăbuşi din nou. Aşa că începu să se tîrască, să se tîrască spre grămada de moloz unde partenerul lui, prietenul lui, zăcea în agonie.

Jack întoarse capul către el; avea ochii roşii, la fel de roşii ca sîngele care-i ţîşnea din piept.

– M-ai omorît! Idiot nenorocit! Dacă trebuia să moară cineva, acela erai tu! Acum vezi dacă poţi să trăieşti cu asta pe conştiinţă!

Se trezi acoperit de o sudoare rece, auzind încă vocea din vis a partenerului său. Se ridică în capul oaselor, pe marginea patului, şi îşi cuprinse capul în mîini.

Pînă acum, gîndi el, nu prea m-am descurcat să trăiesc cu asta pe conştiinţă.

Se chinui să se ridice, duse patul înapoi în celulă. Se gîndi în treacăt la pastilele pe care le avea în sertarul biroului, dar renunţă la idee şi ieşi să toarne benzina ce mai rămăsese în rezervorul generatorului.

Abia cînd se întoarse înăuntru îşi dădu seama că ninsoarea se oprise.

Văzduhul parcă încremenise, era o tăcere perfectă. Lumina slabă a lunii se revărsa peste munţii de zăpadă, dîndu-le o uşoară tentă albăstruie. Aburul respiraţiei îl învălui, făcîndu-l să se simtă ca o insectă prinsă într-un strop de chihlimbar.

Furtuna trecuse şi el era încă în viaţă.

Vezi dacă poţi să trăieşti cu asta pe conştiinţă! Ei bine, aşa avea să facă. O să vadă dacă va putea să trăiască cu o asemenea povară.

Intră înapoi în secţie, puse de cafea şi dădu drumul la radio. O voce adormită, pe care o recunoscu ca fiind a lui Mitch Dauber, vocea oraşului, dădea citire cîtorva anunţuri locale, ştirilor şi prognozei meteo.

Oamenii începeau să iasă, urşii îşi părăseau bîrlogurile. Îşi croiau poteci prin zăpadă cu plugurile şi lopeţile. Se adunau să discute, să mănînce, să se plimbe şi să se culce.

Trăiau.

THE LUNATIC

Raport de poliţie,
Miercuri, ianuarie15

Ora 9:12 A.M. S-a anunţat un incendiu în locuinţa lui Bert Myers. Pompierul voluntar Manny Ozenburger şi şeriful Ignatious Burke au preluat apelul. Incendiul a fost provocat de abuzul de gazolină. Myers a suferit cîteva arsuri minore la mîini, atunci cînd a scos cu mîna buştenii din şemineu. Ozenburger a caracterizat acest gest ca fiind al unui „dobitoc".

Ora 12:15 P.M. Jay Finkle, în vîrstă de 5 ani, a suferit cîteva răni uşoare în urma unei căzături de pe tricicletă în dormitorul casei sale. Şeriful Burke l-a însoţit pe Peter Finkle, tatăl lui Jay, care a mers cu băiatul la spitalul din Lunacy. Jay s-a ales cu patru copci şi cu o acadea. Tricicleta nu a fost deteriorată, iar Jim a declarat că va conduce mai atent pe viitor.

Ora 2:00 P.M. Timothy Bower l-a reclamat pe Manny Ozenburger. Martorii au confirmat că Ozenburger a lovit intenţionat cu camioneta sa snowmobilul lui Bower în timp ce acesta îl conducea. Deşi consideră că dintr-un sondaj sumar de opinie rezultă că 52% din cei intervievaţi, Bower a meritat-o, Ozenburger a fost reţinut pentru cercetări şi în eventualitatea depunerii unei plîngeri. Membrii detaşamentului de pompieri voluntari din Lunacy vor organiza un dejun gratuit pentru a susţine eliberarea lui Manny.

Ora 2:55 PM. Kate D. Igleberry a reclamat că a fost agresată de partenerul ei de viaţă, David Bunch, în locuinţa lor de pe

Rancor Road. În același timp, Bunch susține că a fost agresat de Igleberry. Șeriful Burke și adjunctul Otto Gruber s-au deplasat la fața locului. Amîndoi reclamanții și-au dovedit afirmațiile cu vînătăile de pe față și de pe corp și, în ceea ce-l privește pe Bunch, și cu o urmă de mușcătură pe fesa stîngă. Nu s-au depus plîngeri.

Ora 3:40 P.M. James și William Mackie au fost amendați pentru conducere cu depășirea vitezei legale a două snowmobile. William Mackie susține că „snowmobilele nu sînt nenorocite de mașini". După părerea lui, pentru vehiculele de agrement nu ar trebui impuse limitări de viteză, și are de gînd să ridice această problemă la următoarea ședință a consiliului local.

Ora 5:25 P.M. Echipele de deszăpezire au dat de un bărbat care mergea împleticit pe un drum la sud de Rancor Woods. Putea fi auzit cîntînd *A Nation Once Again.* Ulterior, a fost identificat ca fiind Michael Sullivan; a fost transportat la sediul poliției din Lunacy și predat șerifului Ignatious Burke.

Singur în secție, Nate citi și restul raportului. Continua cu un incident de tulburare a liniștii publice de către o persoană aflată sub influența alcoolului, pierderea și găsirea unui cîine și apelul disperat al unei persoane din afara orașului care avea un acces sever de rău de cabană și pretindea că niște lupi jucau poker pe veranda lui.

În fiecare paragraf, erau tipărite numele persoanelor implicate, indiferent de cît de stînjenitoare erau informațiile pentru indivizi. Se gîndea cum ar fi fost dacă, de exemplu, *Baltimore Sun* ar fi fost la fel de meticulos și nemilos în ce privește lista apelurilor, numele participanților și descrierea a acțiunilor întreprinse de polițiștii din Baltimore.

Trebuia să admită că găsea ideea deosebit de amuzantă.

Se gîndi că Max și Carrie tipăriseră ziarul de îndată ce se oprise furtuna. Fotografiile făcute în timpul vijeliei și după aceea erau foarte reușite. Și reportajul ce le însoțea, purtînd semnătura lui Max, era de-a dreptul poetic.

Nu-l deranja articolul despre el, cel puțin nu atît de mult pe cît se aşteptase. De fapt, avea să păstreze ziarul respectiv, împreună cu celelalte două numere pe care le ținea în sertarul biroului. Îi va duce un exemplar şi lui Meg atunci cînd o va întîlni.

La o săptămînă de la declanşarea furtunii, străzile fuseseră în cea mai mare parte curățate. Dacă ar trece pe la ea ca să-i lase un ziar, n-ar însemna neapărat că era vorba de o întîlnire. Şi dacă ar suna înainte pentru a se asigura că e acasă şi nu zboară pe undeva ăsta nu putea fi considerat un plan. Era doar un gest normal, practic.

Nate împături ziarul şi îl puse în sertarul biroului. Aştepta ca, din moment în moment, să sosească toată lumea la serviciu. Se ridică şi se duse să mai pună cîteva lemne în sobă.

Hopp năvăli pe uşa de la intrare.

– Avem necazuri, spuse ea.

– Mai mari decît cei douăzeci de centimetri de zăpadă?

Ea îşi dădu gluga jos. I se văzu fața albă ca laptele.

– Au dispărut trei băieți.

– Dă-mi mai multe detalii, spuse el şi se trase înapoi. Cînd unde şi cine i-a văzut ultima oară?.

– Steven Wise, fiul lui Joe şi al Larei, vărul lui Scott din Talkeetna şi încă un prieten de-al lor, de la colegiu. Joe şi Lara credeau că Steven şi Scott au plecat la Prince William pe timpul vacanței de iarnă. Şi părinții lui Scott credeau la fel. Lara şi mama lui Scott au vorbit aseară prin radio pentru a mai alunga plictiseala şi au descoperit că nu se prea potriveau cele spuse de copiii lor. Au intrat la idei, s-au îngrijorat suficient pentru ca Lara să încerce să-l sune pe Steven la colegiu. Nu s-a întors încă acolo. Nici el şi nici Scott.

– Unde la colegiu, Hopp?

– În Anchorage! Îşi trecu o mînă peste față.

– În cazul ăsta trebuie să anunțăm poliția din Anchorage.

– Nu. Nu. Lara a vorbit cu prietena lui Steven. Idioții ăia au plecat într-o ascensiune de iarnă pe versantul sudic al Anonimului.

– Ce anonim?

– E vorba de blestematul acela de munte, Ignatious! În ochi i se citea groaza. Un munte al naibii de mare! Sînt plecaţi de şase zile. Lara şi-a ieşit din minţi.

Nate intră în biroul lui şi luă harta.

– Arată-mi care e muntele!

– Ăsta! indică ea cu degetul. E foarte popular printre localnici şi numeroşi turişti îl folosesc pentru ascensiuni, un fel de pregătire pentru escaladarea vîrfului Denali. Dar o escaladă în ianuarie e sinucidere curată, mai ales, în cazul unor puşti neexperimentaţi. Trebuie să anunţăm Salvamontul. Să înceapă să-i caute cu avionul de cum se face lumină.

– Asta înseamnă că mai avem trei ore. O să iau legătura cu cei de la Salvamont. Ia-ţi o staţie de emisie-recepţie, cheamă-i aici pe Peter, pe Otto şi pe Peach. Vreau să ştiu, în afară de Meg, ce piloţi mai avem în zonă. Trecu în revistă numerele de telefon listate cu grijă de Peach. Ce şanse mai avem să-i găsim în viaţă?

Hopp se aşeză pe un scaun, în mînă cu o staţie de emisie-recepţie.

– Au nevoie de un miracol!

La numai cinci minute de la primirea apelului, Meg era deja îmbrăcată şi se echipa de drum. Fu tentată să ignore apelul ce venea de la radioul poliţiei, dar răspunse, gîndindu-se că poate era vorba de noutăţi în cazul alpiniştilor dispăruţi.

– Aici Kuna, recepţie. Terminat.

– Merg cu tine. O să te aştept lîngă rîu. Terminat.

O cuprinse iritarea în timp ce îndesa medicamente în geantă.

– N-am nevoie de copilot, Burke! Şi nici n-am timp de pierdut pentru a-ţi arăta împrejurimile! Te anunţ cînd îi găsesc. Terminat.

– Vin cu tine. Băieţii merită şi o a doua pereche de ochi. Şi ai mei sînt încă buni. Te aştept lîngă rîu. Terminat şi încheiat transmisia.

– La naiba! Urăsc eroii! Săltă bagajul şi ieşi, precedată de cei doi cîini. Luă şi restul echipamentului şi îşi croi drum pînă la lac la lumina lanternei.

De cînd se înseninase făcuse două drumuri şi îi mulţumea acum lui Dumnezeu că nu trebuia să mai piardă o oră pentru a-şi dezgropa avionul din zăpadă. Nu se gîndea la cei trei băieţi, vii sau morţi pe munte. Punea doar un picior înaintea celuilalt.

Scoase husele de pe aripi şi le împături. Avu ceva de furcă cu ele, dar munci mai puţin decît dacă ar fi fost nevoită să curețe gheaţa de pe aripi. Goli tuburile de drenaj din rezervoarele de pe aripi, apoi, se cățără pentru a verifica din ochi nivelul combustibilului. Apoi, umplu rezervorul.

Verifică flapsurile, cîrma, fiecare parte mobilă a avionului, pentru a se asigura că totul e în perfectă stare de funcționare.

Mulți îşi pierduseră viața din cauza unui şurub desfăcut.

Se concentră asupra verificărilor, roti elicea de mai multe ori şi şterse toate petele de ulei.

Sări în carlingă, puse deoparte bagajul şi îşi prinse centura.

Apăsă pe starter şi porni motorul. Elicea începu să se învîrtă, mai împiedicat la început, apoi, urmă un rateu. În timp ce motorul se încălzea, Meg verifică indicatoarele.

Aici avea controlul deplin, atît cît putea controla cineva ceva.

Cînd eliberă frînele mai stăruia ceața de dinaintea zorilor.

Puse flapsurile în poziție de decolare, ciocăni cadranele instrumentelor şi se întoarse să se uite dacă eleroanele şi cîrma răspund la comenzi. Mulțumită, se aşeză comod şi îşi fixă centura de siguranță.

Îşi sărută vîrfurile degetelor şi atinse cu ele fotografia cu Buddy Holly lipită pe bord. Şi tură motoarele.

Încă nu se hotărîse dacă să se îndrepte sau nu către Lunacy. Încă se mai gîndea la asta în timp ce făcea ture pe suprafața înghețată a lacului pentru a prinde viteza necesară decolării.

Poate că se va duce, poate că nu.

Decolă, ridicîndu-se de la sol exact cînd spre est îşi făcea apariția prima rază de lumină. Ridică din umeri şi îndreptă avionul spre Lunacy.

El o aştepta acolo unde spusese că va fi. Stătea la marginea gheții, cu un munte de zăpadă în spate. Pe umăr avea un rucsac.

Meg spera din toată inima ca să-i fi spus cineva bietului cheechako să-şi ia echipamentul de urgenţă. O văzu şi pe Hopp cu el şi i se strînse stomacul cînd îi recunoscu, în spatele celor doi, pe Joe şi pe Lara.

Asta o făcu să se gîndească la ceea ce ar putea să se fi întîmplat. La cadavrele pe care le transportase uneori. La ceea ce ar fi posibil să transporte astăzi.

Se lipi de panglica de gheaţă, lăsă motoarele pornite şi-l aşteptă pe Nate.

Curentul de aer stîrnit de elice îi răvăşise părul şi hainele. Se urcă în carlingă, îşi aranjă rucsacul şi îşi puse centura de siguranţă.

– Sper că ştii în ce te bagi, spuse ea.

– Habar n-am!

– Poate că e mai bine aşa. Îşi sărută degetele, atinse fotografia lui Buddy Holly, aruncă o privire spre persoanele care rămăseseră în dreapta şi porni avionul.

Contactă turnul de control din Talkeetna şi le transmise datele sale de identificare. Apoi, se ridicară de la sol şi se îndreptară spre nord-est, peste pădure, în lumina slabă a soarelui ce răsărea.

– Burke, tu eşti doar ochi şi balast. Dacă Jacob n-ar fi plecat la Nome să-şi viziteze fiul, nici nu te-aş fi luat.

– Înţeleg. Cine-i Jacob?

– Jacob Itu. Cel mai bun pilot pe care l-am cunoscut vreodată. El m-a învăţat să zbor.

– Tipul cu care ţi-ai împărţit floricelele de porumb la şedinţa consiliului local?

– Da. Intrară într-un gol de aer şi îl văzu că strînge pumnii. Dacă ţi se face rău, n-o să-mi pară bine.

– Nu mi-e rău. Nu prea-mi place să zbor.

– De ce?

– Din cauza gravitaţiei.

Ea zîmbi, în vreme ce avionul continua să se zgîlţîie.

– Dacă te deranjează turbulenţele, nu cred că o să ai o zi prea bună! Încă te mai poţi răzgîndi.

– Spune-le asta copiilor pe care-i căutăm.

Zîmbetul ei pieri. Privea munții înălțîndu-se maiestuos în fața lor, în timp ce pămîntul se desluşea din ce în ce mai puțin din cauza vitezei avionului şi a norilor.

– De aceea te-ai făcut polițist? Misiunea ta e salvarea oamenilor?

– Nu. Tăcu, apoi, cînd avionul traversă încă un gol de aer. De ce ține un pilot fotografia lui Buddy Holly pe bord?

– Ca să-i aducă aminte că se întîmplă şi necazuri.

Cînd răsări soarele, ea scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare şi şi-i puse la ochi. Dedesubt se vedeau şerpuind urme de sanie, se zărea focul ce ieşea pe hornuri, un pîlc de copaci, o ridicătură de pămînt. Folosea reperele de la sol în aceeaşi măsură ca şi jojele.

Găseşti un binoclu în compartimentul de acolo, îi spuse ea. Reduse uşor turația motorului, încetinind viteza.

– Mi l-am adus pe-al meu. Deschise fermoarul gecii şi-l scoase. Numai să-mi spui unde să mă uit.

– Dacă au urcat pe versantul sudic, cred că au fost lăsați pe Sun Glacier.

– Lăsați? De către cine?

– Asta-i întrebarea, nu-i aşa? Îşi încleştă dinții. Un nenorocit prea interesat de bani pentru a rata o asemenea şansă. Pe-aici sînt mulți oameni care au avioane şi ştiu să zboare cu ele. Dar asta nu-i face neapărat piloți. Oricine ar fi fost, e clar că nu i-a prevenit de venirea furtunii şi sigur nu a venit după ei.

– Nebun nenorocit.

– Nebunia nu-i neapărat un lucru rău. Dar prostia însă e. Şi despre asta e vorba în cazul de față. Condițiile or să se înrăutățească după ce ne apropiem de munte.

– Nu spune „munte" şi „înrăutățească" în aceeaşi propoziție!

Nate privi pe geam în jos. Un pîlc de copaci, un ocean de zăpadă, o porțiune de gheață – de fapt, un lac înghețat -, un grup de şase-şapte cabane, toate apăreau şi dispăreau printre norii de dedesubt. Îşi imaginase că va avea dinaintea ochilor un peisaj

sterp, golaş, în schimb găsise ceva extraordinar. Cerul căpătase deja albastrul acela adînc, străjuit de eleganţa maiestuoasă a munţilor.

Se gîndi că băieţii aceia erau izolaţi în sălbăticia asta de şase zile.

Ea aplecă avionul brusc spre dreapta şi Nate abia mai găsi resursele necesare pentru a ţine ochii deschişi. Munţii albi, albaştri şi monstruoşi, înghiţiră întregul peisaj. Avionul trecu printr-o deschidere şi el putu vedea în ambele părţi numai piatră, gheaţă şi moarte.

Peste huruitul motoarelor se auzi la un moment dat un tunet puternic. Şi un val imens de zăpadă ţîşni de pe munte.

– Ce nai...

– Avalanşă! Vocea ei rămase calmă atunci cînd avionul începu să tremure din toate încheieturile. Ţine-te bine!

Zăpada se prăvălea în josul muntelui, alb peste alb, bucăţi de gheaţă erau aruncate parcă dintr-un vulcan alb, totul însoţit de un urlet asemenea celui făcut de o mie de trenuri în mişcare, iar avionul se mişca în stînga, în dreapta, în jos, în sus.

Crezu că o aude pe Meg blestemînd cînd asupra avionului se abătu o ploaie de bucăţi de gheaţă şi de zăpadă întărită ce răpăiau pe tabla aparatului. Zăpada scuipată de munte împroşcă parbrizul cu alte bucăţi de gheaţă. Nu frica îl copleşi, ci sora ei mai mare, o spaimă smerită.

Metalul ţiuia şi gemea sub rafalele de gheaţă şi piatră care loveau avionul. Vîntul îl smucea, îl împingea, îl învîrtea, pînă cînd păru inevitabil că se vor izbi de munte sau pur şi simplu să se dezintegreze sub ploaia de şrapnele.

Apoi, strecurîndu-se printre pereţi de gheaţă, zburară peste o vale îngustă, îngheţată şi ieşiră din iad.

– Să mă pupi în fund! Meg chiui, lăsă capul pe spate şi rîse îndelung. *Asta* a fost o cursă adevărată!

– Extraordinară, aprobă Nate şi se răsuci în scaun, încercînd să mai prindă cîteva imagini din spectacolul pe care îl lăsau în urmă. N-am mai văzut niciodată aşa ceva!

– Munții sînt foarte schimbători. Nu poți ști niciodată cînd o să te atace! Întoarse privirea spre el. Te comporți bine sub presiune, șerifule!

– Așa și tu. Se lăsă înapoi în scaun. Și se întrebă dacă bătăile nebunești ale inimii nu-i rupseseră vreo coastă. Și... vii des pe-aici?

– De cîte ori am ocazia. Ar trebui să începi să folosești binoclul acela. Avem de acoperit o zonă destul de mare și nu sîntem singurii care o acoperim. Uită-te cu atenție! Își fixă căștile. Eu o să iau legătura cu turnul de control.

– Încotro ar trebui să mă uit?

– Într-acolo, îi arătă ea cu bărbia. În direcția orei unu.

În comparație cu Denali, muntele părea destul de blînd, frumusețea lui pălind în fața măreției „Muntelui". Între ceea ce localnicii numeau Anonimul și Denali se ridicau mai multe creste mai mici și încă vreo cîteva, de dimensiuni mai mari, ce se înălțau, semețe, ca un zid în fața cerului.

– Cît de mare e?

– Patru mii și încă mai crește. O ascensiune destul de dificilă în aprilie sau mai, foarte grea, dar nu imposibilă în timpul iernii. Asta dacă nu e vorba de un grup de puști de colegiu dornici de aventură, caz în care vorbim de sinucidere curată. Dacă se află cine a transportat trei minori pînă pe versantul sudic în ianuarie, persoana respectivă n-o să aibă o viață prea ușoară.

El recunoscu tonul vocii ei – plat, lipsit de orice emoție.

– Crezi că sînt deja morți.

– Ba bine că nu!

– Dar ești aici, oricum.

– N-ar fi prima oară cînd caut cadavre sau cînd le găsesc. Se gîndi la alimentele și echipamentul din avion – rații de urgență, medicamente, pături electrice – și se rugă să aibă ocazia să le folosească. Uită-te după urme de tabără. Corturi, echipament, corpuri omenești. Sînt o grămadă de crevase. O să mă apropii cît pot de mult.

Nate îşi dorea să-i găsească în viaţă. Avusese parte de destulă moarte, avusese destule pierderi. Nu venise pentru a căuta cadavre, ci trei adolescenţi. Trei băieţi, poate înspăimîntaţi, poate răniţi, pierduţi, dar vii, pe care să-i poată duce înapoi familiilor îngrozite.

Cercetă cu binoclul întinderea îngheţată. Văzu prăpăstiile care-ţi tăiau răsuflarea, pragurile înguste, pereţii transparenţi de gheaţă. Nu putea să nu se întrebe de ce voiau omenii să ajungă pe vîrful acela, riscîndu-şi viaţa, integritatea corporală, înfruntînd condiţii atît de vitrege, foamea, suferinţa. Oamenii erau în stare să facă lucruri nebuneşti de dragul sportului. Nate era foarte conştient de rafalele de vînt ce scuturau avionul, de apropierea neliniştitoare a pereţilor de stîncă, dar îşi struni frica, reuşind să se concentreze asupra căutării.

Continuă să privească muntele prin binoclu pînă cînd ochii începură să-l usture. Coborî binoclul şi clipi de cîteva ori pentru a-şi limpezi privirea.

– Deocamdată nimic.

– Muntele e mare.

Meg făcea cercuri concentrice deasupra întinderii de gheaţă, transmiţînd continuu turnului de control cordonatele, iar el continua să cerceteze fiecare metru. Nate văzu spre vest încă un avion, o mică jucărie galbenă şi, ceva mai departe, vîrtejul stîrnit de un elicopter. Muntele făcea ca totul să pară mic. Acum, cînd se concentra asupra lui, nu-i mai părea blînd defel.

Dedesubt se îngrămădeau fragmente de gheaţă, cîmpuri de zăpadă, bucăţi de piatră desprinse din versanţi, înconjurate de pîrîiaşe delicate de gheaţă, poleite de şi mai multă gheaţă.

Nate văzu petice niciodată atinse de razele soarelui, prăpăstii adînci. Dintr-una din aceste văgăuni răzbătu o rază de lumină, de parcă soarele s-ar fi reflectat într-un cristal.

– E ceva acolo, jos! strigă el. Metal sau sticlă! A reflectat lumina. În crevasa aceea!

– O să fac cîteva tururi.

El îşi apăsă mai tare binoclul pe ochi, dorindu-şi din tot sufletul să-şi fi luat ochelarii de soare. Zăpada reflecta lumina soarelui făcînd să-i lăcrimeze ochii.

Meg înălţă avionul şi-l apropie de peretele muntelui. În timp ce se învîrteau deasupra locului respectiv, Nate văzu o pată de culoare mişcîndu-se pe albul zăpezii.

– Stai! Acolo! Ce-i aia? Acolo, la ora patru? Pentru numele lui Dumnezeu, Meg, ora patru!

– La naiba! Unul dintre ei e încă în viaţă!

Acum putea să-l vadă bine. Albastrul intens, mişcarea, forma vag umană care dădea disperată din braţe spre ei. Meg aplecă uşor avionul spre dreapta, spre stînga, apoi, se repezi înapoi.

– Aici Beaver-niner-zulo-niner-Alfa-Tango. Am găsit unul, spuse ea în microfonul căştilor. În viaţă, chiar deasupra lui Sun Glacier. Mă duc spre el.

– Ai de gînd să aterizezi? întrebă Burke după ce ea repetă apelul şi comunică turnului de control coordonatele exacte. Pe aia?

– Ţie o să-ţi fie mai bine, îi spuse ea. Va trebui să ieşi din avion. Nu pot să ies eu, vîrtejurile de aer sînt prea periculoase în zonă şi n-am nici timp şi nici loc destul pentru a opri în siguranţă.

El privi în jos, la silueta care se împiedică, se rostogoli şi în cele din urmă rămase nemişcată, aproape invizibilă în vîrtejul de zăpadă stîrnit de elicele avionului.

– Ai face bine să-mi dai cîteva sfaturi, şi încă repede!

– Eu aşez avionul, tu cobori, te caţări pînă acolo, îl iei şi-l aduci aici. Apoi, mergem toţi acasă şi bem o bere mare!

– Cam succintă lecţia!

– N-avem timp pentru mai mult. Ajută-l să meargă. Dacă nu poate, tîrăşte-l! Ia-ţi şi ochelari de protecţie, o să-ţi trebuiască. Nu e loc de fineţuri. N-ai decît să traversezi un platou şi să te caţări pe cîteva stînci.

– Numai că trebuie s-o fac la cîteva mii de metri deasupra nivelului mării. Mare scofală!

Ea zîmbi, luptîndu-se din răsputeri să mențină stabilitatea avionului.

– Așa te vreau!

Vîntul se năpustea în rafale asupra avionului și ea făcea tot posibilul să riposteze, ridica vîrful aeronavei, repoziționa aripile. Se apropie de locul ales pentru aterizare, coborî roțile și reduse turația motorului.

Nate hotărî să nu-și țină răsuflarea – oricum, inspirația și expirația puteau să nu mai reprezinte o opțiune în scurt timp. Dar ea reuși să așeze avionul pe panglica de gheață dintre peretele muntelui și hăul prăpastiei.

– Mișcă! ordonă ea, dar el își desfăcuse deja centura de siguranță. Probabil că acolo, jos, sînt minus douăzeci de grade, așa că grăbește-te! Nu încerca să-i acorzi primul ajutor decît dacă eu trebuie să decolez. Tu cară-l doar pînă aici și aruncă-l înăuntru!

– Am înțeles!

– Și încă ceva! strigă ea cînd el deschise ușa avionului și vîntul se năpusti înăuntru. Dacă trebuie să ridic avionul, nu intra în panică. Am să mă întorc să te iau!

Nate sări jos. N-avea vreme de întrebări său amănunte. Simți mușcătura aprigă a frigului. Aerul era atît de rece încît la fiecare respirație simțea cuțite în beregată. Se trezi înconjurat de munți de zăpadă, kilometri pătrați de umbră, oceane de gheață.

Începu să se cațăre pe ghețar, nu atît de repede pe cît sperase. Cînd ajunse la porțiunea de rocă, se lăsă ghidat de instinct, croindu-și drum în sus, țopăind din piatră în piatră ca o capră neagră, apoi, se scufundă pînă la genunchi în zăpadă, cînd esacaladă zidul scund.

Nu auzea decît vîntul, mugetul motoarelor și zgomotul propriei respirații.

Se aruncă lîngă trupul băiatului și, în ciuda sfaturilor lui Meg, îi

caută pulsul. Fața puștiului era cenușie, cu pete ce păreau să fie piele moartă pe obraji și pe bărbie. Dar deschise ochii.

– Am reușit! Vocea lui semăna cu un croncănit. Am reușit!

– Da! Hai să plecăm dracului de-aici!

– Sînt sus, în peșteră! N-au putut, n-au reușit să coboare. Scott e bolnav. Brad – cred că și-a rupt piciorul. Eu am plecat după ajutor. Am plecat...

– Ai reușit! Ne poți arăta unde sînt ceilalți după ce te urci în avion. Poți să mergi?

– Nu știu. O să încerc!

Nate îl ajută să se ridice, sprijinindu-l.

– Hai, Steven! Pune un picior înaintea celuilalt! Ai ajuns atît de departe!

– Nu-mi mai simt picioarele!

– Încearcă să le ridici pe rînd. O să-ți dai drumul mergînd.

Simțea deja mușcătura gerului prin mănuși, dorindu-și să se fi gîndit să-și mai ia o pereche.

– Nu mă prea pricep la ascensiuni, nu destul ca să te duc în spate. Ține-te bine de mine și ajută-mă să cobor. Trebuie să coborîm pentru a-i ajuta pe prietenii tăi!

– A trebuit să-i las acolo, să mă duc după ajutor. A trebuit să-i las cu mortul!

– E-n regulă! O să ne întoarcem după ei. Acum trebuie să coborîm! Ești gata?

– Pot s-o fac!

Nate o luă înainte. Dacă puștiul aluneca sau cădea, el ar fi putut să-i oprească prăbușirea. Coborînd Nate continua să urle spre el. Vorbea cu el pentru a-l ține conștient, îi cerea să răspundă la întrebări pentru a-l menține alert.

– De cînd ai plecat de lîngă prietenii tăi?

– Nu știu! Două zile, poate trei... Hartborne nu s-a mai întors. Sau... mi s-a părut că-l văd, dar nu l-am văzut!

– Aproape am ajuns! O să ne arăți unde sînt prietenii tăi, doar peste cîteva minute.

– În peştera de gheaţă, cu mortul!

– Care mort? Nate sări de pe gheţar. Cine a murit?

– Nu ştiu. Vocea i se înmuiase acum, după ce Nate îl prinsese, amortizîndu-i căderea. L-am găsit în peşteră. Îngheţat bocnă, se holba la noi. Avea ochii larg deschişi şi o toporişcă în piept. Ca o fantomă.

– Cred şi eu! Aproape că îl căra pe Steven în spate către avionul ce tremura din toate încheieturile. Ştie unde sînt ceilalţi!

– Du-l în spate şi pune nişte pături pe el! În rucsac găseşti o trusă de prim – ajutor. În termos e cafea fierbinte. Nu-l lăsa să bea prea multă!

– Trăiesc? Tînărul tremura din tot corpul.

– Da, trăieşti!

Nate îl întinse pe podea, în spatele scaunelor, şi-l acoperi cu pături, în timp ce avionul decola. Auzi geamătul vîntului şi urletul motoarelor şi se întrebă dacă vor scăpa cu viaţă.

– Acum trebuie să ne spui unde sînt prietenii tăi.

– Pot să vă arăt! Clănţănind din dinţi, încercă să apuce cana de cafea.

– Lasă-mă pe mine, spuse Nate. Tu doar bea!

După cîteva înghiţituri, începu să plîngă.

– Nu credeam c-o să scap cu viaţă! Mă gîndeam că n-o să fiu în stare să ajung pînă la avion, iar ei or să moară acolo.

– Ai reuşit!

– Avionul nu era acolo! El nu era acolo!

– Dar noi eram! Noi am fost acolo! Coordonîndu-şi destul de greu mişcările din cauza trepidaţiilor avionului, Nate îi duse cu grijă cana de cafea la buze.

– Aproape că ajunsesem sus, dar Scott a început să se simtă rău, iar Brad a căzut. Am ajuns pînă la peşteră, ne-am adăpostit înăuntru înainte să înceapă furtuna. Am rămas acolo. E un cadavru acolo!

– Asta ai mai spus.

– Nu inventez nimic!
Nate dădu din cap.
– O să ne arăți!

9

Nate ura spitalele. Era unul dintre lucrurile care îl aruncau din nou în întuneric. Petrecuse prea multă vreme într-un astfel de loc după ce fusese rănit. Destul de mult timp pentru ca durerea, suferința și sentimentul de vinovăție să fuzioneze, alcătuind hăul negru al depresiei.

Nu reușise să scape de ea. Tînjea după un somn liniștit, izbăvitor, dar coșmarurile erau mai rele decît întunericul. Spera să moară. Să dispară în tăcere. Nu se gîndise la sinucidere. Ar fi cerut prea mult efort, prea multă implicare.

Nimeni nu-l învinovățise de moartea lui Jack. El ar fi vrut ca ei să o facă, în schimb îl copleșiseră cu florile și simpatia lor, cu admirația lor chiar. Și toate astea apăsau pe umerii lui ca plumbul.

Terapia, antidepresivele, ședințele cu psihologul abia ajungeau la el. Le acceptase supus pe toate doar pentru a scăpa de doctori și de prietenii îngrijorați. Le acceptase supus timp de mai multe luni.

Acum era din nou într-un spital, simțind atingerea ușoară și duioasă a deznădejdii. Era ușor, atît de ușor să cedeze, să se cufunde în întuneric...

– Șerif Burke?

Nate se holba la ceașca de cafea pe care o ținea în mînă. Cafea neagră. N-o voia. Nu-și amintea exact cum ajunsese ceașca în mîna lui. Era prea obosit pentru cafea. Era prea obosit pentru a se ridica și a o arunca.

– Șerif Burke?

Ridică privirea, se concentră asupra unei fețe. Femeie, în jur de cincizeci și cinci de ani, ochi căprui, ochelari cu rame subțiri. Nu-și amintea cine este.

– Da, îmi cer scuze!

– Steven vrea să vă vorbească. S-a trezit și acum e lucid.

Își reveni încet, ca dintr-un vis. Cei trei băieți, muntele.

– Cum se simte?

– E tînăr și în putere. Era foarte deshidratat și s-ar putea să-și piardă cîteva degete de la picior, dar la fel de bine s-ar putea să le păstreze pe toate. Așa că se poate spune că a avut noroc. Ceilalți doi sînt pe drum. Sper să fie în aceeași stare.

– Deci i-au luat. De pe munte.

– Așa mi s-a spus. Puteți să stați cîteva minute cu Steven.

– Mulțumesc.

O urmă, învăluit de sunetele specifice unui spital de urgență. Vocile, piuiturile aparatelor, plînsul convulsiv al unui sugar.

Intrară într-un salon și văzu corpul pe un pat. Obrajii aveau aceeași culoare ca bandajele. Părul îi era acoperit, iar ochii aburiți de îngrijorare.

– Tu m-ai salvat!

– Nate Burke. Sînt noul șef al poliției din Lunacy. Văzu că Steven îi întinsese mîna, așa că o apucă și o strînse cu grijă, atent la acul perfuziei. Prietenii tăi sînt pe drum.

– Am auzit. Dar nimeni n-a vrut să-mi spună în ce stare sînt.

– O să aflăm cînd ajung aici. Nu s-ar afla pe drum încoace dacă tu nu ne-ai fi spus unde sînt, Steven. Asta compensează aproape faptul că ați fost suficient de nesăbuiți să plecați așa.

– La momentul respectiv părea o idee destul de bună. Încercă să zîmbească. Totul a mers prost. Și cred că s-a întîmplat ceva și cu Hartborne. I-am dat numai jumătate din bani, tocmai pentru a ne asigura că se va întoarce după noi.

– Verificăm și chestia asta. Poți să-mi spui care e numele lui întreg și orice alte informații pe care le ai despre el?

– Păi, Brad îl știe mai bine. De fapt, Brad îl știe pe un tip care-l cunoștea.

– Bine. În cazul ăsta o să vorbim cu Brad.

– Ai mei or să mă omoare!

Ah, cum e să ai douăzeci de ani, se gîndi Nate, şi să te intereseze mai mult ce vor zice părinţii decît că ai trecut milimetric pe lîngă moarte!

– Poţi să fii sigur! Povesteşte-mi despre tipul mort din peşteră, Steven.

– Nu spun minciuni!

– Nici nu te-am acuzat de aşa ceva!

– L-am văzut toţi! Nu aveam cum să plecăm din peşteră din cauza piciorului lui Brad. Am hotărît ca eu să cobor, să mă întîlnesc cu Hawthorne şi să aduc ajutoare. Ei au trebuit să rămînă acolo cu el. Cu Omul Înghețat. Stătea acolo, nemişcat, cu ochii holbaţi. Cu pioletul înfipt în piept. Am făcut şi poze. Strînse ochii de durere cînd încercă să se îndrepte. Am făcut poze, repetă el. Cred că aparatul e în buzunarul vestei. Cred că acolo l-am pus. Poţi să te uiţi.

– Stai puţin!

Nate se duse spre grămada de haine, o răscoli şi scoase vesta. Deschise fermoarul unui buzunar şi găsi acolo o cameră digitală nu cu mult mai mare decît un card de credit.

– Nu ştiu cum să umblu cu asta!

– Îţi arăt eu. Trebuie să întorci butonul, apoi, uite, aici e ecranul. Şi de aici poţi să selectezi pozele memorate . Ultimele le-am făcut cadavrului. Am făcut trei, aşa am vrut eu! Uite!

Nate privi cu atenţie faţa mortului. Părul ar fi putut fi negru sau şaten, dar gheaţa ce îl acoperea îl argintase. Era destul de lung, pînă la umeri, acoperit cu o căciulă de culoare închisă trasă pînă peste ochi. Faţa era îngustă, albă, străbătută de o pereche de perciuni plini de gheaţă. Fusese de prea multe ori în prezenţa morţii pentru a nu o recunoaşte întipărită în ochii omului mari şi albaştri ai omului acela.

Mută la poza anterioară.

Văzu corpul unui bărbat între douăzeci şi patruzeci de ani. Şedea cu spatele rezemat de peretele de gheaţă, cu picioarele

desfăcute. Purta o geacă cu galben şi negru, pantaloni de fîş, bocanci de alpinist şi mănuşi groase. Din piept îi ieşea ceea ce părea a fi mînerul unei toporişti.

– Aţi atins cadavrul?

– Nu. De fapt, l-am împuns puţin. Era îngheţat bocnă.

– Bine, Steven. Va trebui să-ţi iau aparatul de fotografiat. O să ţi-l înapoiez.

– Sigur. Nici o problemă. Ştii, cred că e acolo de ani de zile! Poate de zeci de ani! Vreau să-ţi spun că ne-am speriat îngrozitor, dar măcar aşa nu ne-am mai gîndit la rahatul în care intrasem. Crezi că au aflat ceva despre Brad şi Scott?

– O să mă interesez. Mă duc să chem doctorul. Va trebui să mai stăm de vorbă.

– Oricînd, omule! Pe bune, mulţumesc că mi-ai salvat viaţa!

– Ai mai multă grijă de ea!

Ieşi din salon, strecurînd aparatul de fotografiat în buzunar. Se gîndi ca trebuia să ia legătura cu Poliţia Statală. O crimă în munţi depăşea jurisdicţia lui. Dar asta nu însemna că nu putea să-şi facă şi el cîteva copii de pe fotografiile acelea pentru a le pune la dosar.

Oare cine era? Cum ajunsese acolo? De cînd zăcea acolo? Tot întrebîndu-se, traversă tot holul spitalului şi ajunsese deja la camera de gardă cînd ceilalţi doi băieţi fură aduşi înăuntru. Se gîndi că era mai bine să stea de o parte şi, cînd o văzu pe Meg în spatele echipelor de intervenţie, se îndreptă spre ea.

– E ziua lor norocoasă, spuse ea.

Nate reuşi să vadă în fugă chipul unuia dintre băieţi şi clătină din cap.

– E un punct de vedere!

– Orice zi în care muntele îţi cruţă viaţa poate fi considerată o zi norocoasă. Faptul că-i adusese înapoi teferi, deşi se aşteptase să aducă trei cadavre, o înveselesc. Probabil că o să-şi piardă cîteva degete, băiatul cu piciorul rupt o să aibă ceva mai mult de suferit şi pe toţi îi aşteaptă cîteva şedinţe la psiholog, dar nu sînt morţi. S-a cam întunecat, e destul de tîrziu, aşa că nu văd nici un

motiv pentru care ar trebui să plecăm la ora asta. N-o să ne întoarcem în seara asta. O se rezerv o cameră la The Wayfarer. Prețurile sînt rezonabile și mîncarea e destul de bună. Ești gata?

– Mai am de făcut cîteva lucruri. Te găsesc eu.

– Dacă întîrzii mai mult de douăzeci de minute, mă găsești la bar. Vreau alcool, mîncare și sex. Îi aruncă un zîmbet sugestiv. Nu neapărat în ordinea asta!

– Sună destul de bine. Ne întîlnim acolo.

Meg își încheie geaca.

– Oh, știi reflecta aia pe care ai văzut-o pe munte? Un avion prăbușit. Probabil e vorba de tipul care i-a dus pe băieți pînă acolo. Pînă la urmă, muntele tot a luat pe cineva.

Trecuseră aproape nouăzeci de minute, așa că o găsi pe Meg la bar, așa cum promisese. Pereții încăperii erau acoperiți cu lambriuri de lemn, afumați și decorați cu capete de animale. Ea stătea în fața unei beri și a unui pahar de tărie și își făcea de lucru cu un bol de chipsuri. Sedea cu picioarele pe scaunul din fața ei, dar cînd Nate se apropie le dădu jos.

– Iată-te! Hei, Stu? La fel și pentru prietenul meu!

– Numai o bere, o corectă Nate. Sînt buni de ceva? o întrebă el pescuind un chips.

– Umplu stomacul. După ce mai bem cîte ceva ne vom duce să mîncăm cîte o friptură. Ai rămas să vezi ce fac ceilalți doi?

– Asta și încă vreo cîteva lucruri. Își scoase căciula și-și trecu o mînă prin păr. Echipa de salvare a ajuns cumva pînă la peșteră?

– Băieții au ieșit singuri atunci cînd au auzit avionul. Înmuie un chips în sos. Prioritatea era să-i aducem cît mai repede jos, la spital. În cele din urmă o să meargă cineva și după bagajele pe care le-au lăsat acolo.

– Și după cadavru.

Ea ridică din sprîncene.

– Ai înghițit istoria aceea?

– Da, am crezut-o. Mai mult, puștiul a făcut și poze.

Meg își mușcă buzele și mai luă un chips.

– Adevărat?

– Berea! se auzi de la bar.

– Stai un pic, spuse ea. Ți-o aduc eu.

– Încă un rînd, Meg? o întrebă Stu.

– Nu, lasă-l să mă prindă din urmă. Aduse sticla cafenie la masă. A făcut poze?

Nate încuviință şi luă o înghiţitură de bere. Cu o cameră digitală pe care o avea la el. L-am convins pe un tip de la spital să-mi facă şi mie nişte copii după respectivele poze. Bătu uşor cu degetul în plicul cafeniu pe care-l aruncase pe masă. A trebuit să predau aparatul de fotografiat celor de la Poliția Statală. Poate o să fac şi eu parte din echipa de anchetă, poate că nu. Ridică din umeri.

– Vrei să participi şi tu?

– Nu ştiu. Ridică iar din umeri şi îşi plimbă degetele pe suprafața plicului. Chiar nu ştiu.

Oh, cît ai vrea să te implici şi tu, gîndi ea. Parcă-l vedea făcîndu-şi planul de bătaie. Sau ce orice altceva făceau poliţiştii. Dacă asta ar trebui pentru ca ochii aceia cenuşii să se trezească din nou la viață, spera din tot sufletul ca băieții din Poliția Statală să-l lase şi pe el să se joace cu ei.

– Probabil că nu e acolo de mult timp.

Ea ridică paharul.

– Ce te face să crezi asta?

– L-ar fi găsit cineva pînă acum.

Meg dădu din cap şi luă o înghiţitură de whisky.

– Nu neapărat. O astfel de peşteră poate fi îngropată în zăpadă, acoperită de o avalanşă, ascunsă privirii eventualilor alpinişti. O altă avalanşă poate că i-a redescoperit intrarea. Depinde şi de locul unde se afla cadavrul în peşteră. De cît de adînc a fost ascuns. Poate să fie acolo de cîteva luni sau, la fel de bine, de cincizeci de ani.

– Oricum, de chestiile astea o să se ocupe criminaliştii. După ce-l vor studia, vor putea să spună de cînd stă acolo şi poate vor reuşi chiar să-l identifice.

– Încerci deja să rezolvi cazul. Amuzată, gesticulă spre plic: Arată-mi şi mie pozele. Poate o să fim ca Nick şi Nora Charles!

– Ăsta nu-i un film, Meg! Nu e o privelişte prea plăcută.

– Nici tranşarea unui elan nu este prea plăcută! Mai ronţăi un chips şi trase plicul spre ea. Dacă e localnic, poate îl recunoaşte cineva. Deşi sînt destul de mulţi venetici ce se aventurează pe Anonim. Hainele pe care le poartă ar trebui...

O văzu cum păleşte, cum privirea ei devine fixă – şi se blestemă Dar cînd încercă să-i ia fotografia din mînă, ea se trase înapoi, îndepărtîndu-i braţul cu mîna liberă.

– Nu trebuia să vezi asta! Hai s-o punem înapoi în plic.

Trebuia să se uite. Chiar dacă i se tăiase răsuflarea, chiar dacă stomacul i se strînse. Dar trebuia să vadă. Intenţionat, scoase şi restul fotografiilor din plic şi le înşiră pe masă. Apucă paharul de whisky şi-l dădu peste cap.

– Ştiu cine e!

– L-ai recunoscut? Fără să-şi dea seama, Nate îşi trase scaunul lîngă al ei, pentru a putea privi împreună fotografiile. Eşti sigură?

– O, da! Sînt sigură! E tatăl meu!

Se ridică de la masă. Era foarte palidă, dar nu tremura.

– Te rog, plăteşte tu consumaţia, şerifule. O să renunţ la friptură.

El se grăbi să strîngă fotografiile, scoase cîteva bancnote din buzunar şi le lăsă pe masă, dar ea traversase deja holul şi urcase treptele cînd reuşi s-o ajungă din urmă.

– Meg!

– Lasă-mă puţin!

– Trebuie să-ţi vorbesc.

– Vino peste o oră. Camera 232. Acum du-te, Ignatious!

Continuă să urce treptele, cu mintea goală, fără să simtă nimic. Nu încă, nu înainte de a ajunge în spatele unei uşi încuiate. Erau lucruri pe care nu dorea să le împartă cu nimeni..

Nate nu se duse după ea. O parte din creierul ei înregistră informaţia şi îi aprecie discreţia şi sensibilitatea. Intră în camera în care îşi dusese deja bagajele, încuie uşa şi puse şi lanţul de

siguranță. Apoi, se repezi în baie și vomă să-și dea sufletul. După ce se calmă, se așeză pe podeaua rece, cu fruntea pe genunchi. Nu plînse. Spera să poată plînge la un moment dat. Dar nu acum. Acum era rece, răvășită și – slavă Domnului! – furioasă.

Cineva îi ucisese tatăl și-l abandonase acolo. Pentru mulți ani. Pentru mulți ani în care trăise fără el. În care trăise cu impresia că o părăsise fără să se uite înapoi. Cu impresia că nu fusese destul de bună sau de importantă pentru el. Destul de deșteaptă, destul de frumoasă. Sau orice altceva îi trecea prin cap în momentele în care dorul de el îi lăsa un gol în stomac.

Dar el nu plecase de lîngă ea. Plecase pe munte, ceva la fel de firesc pentru el ca respirația. Și murise acolo. Nu muntele îl omorîse. Ar fi putut să accepte asta, ar fi numit-o destin sau soartă. Îl omorîse un om, iar asta era de neacceptat. Și de neiertat. Nu putea să lase o asemenea faptă nepedepsită.

Se ridică, se dezbrăcă, dădu drumul la apa rece și intră sub duș. Lăsă apa să-i curgă pe față pînă cînd mintea i se limpezi. Apoi, se îmbrăcă și se întinse pe pat, în întuneric, și se gîndi la ultima dată cînd îl văzuse pe tatăl ei.

Intrase în camera ei pe cînd se făcea că învață la istorie. Cît timp se făcea că învață scăpa de treburile casnice. Se săturase de ele. Își amintea și acum bucuria pe care o simțise cînd văzuse că era vorba de tatăl ei și nu de mama. El *niciodată* nu-i făcea capul calendar cu prelegeri despre lecții și treburi casnice.

Îl considera cel mai frumos bărbat din lume, cu părul lui lung și negru, cu zîmbetul lui. O învățase tot ce știa, toate ce erau importante. Despre stele și alpinism, despre cum poți supraviețui în sălbăticie, cum să faci un foc de tabără, o învățase să pescuiască și cum să curețe și să pregătească ceea ce prinsese. O luase cu el atunci cînd zburase cu avionul lui Jacob și lecțiile de zbor pe care i le dădea Jacob erau micul lor secret.

El se uitase la cartea pe care o avea deschisă pe pat în fața ei. Și dăduse ochii peste cap.

– Plictisitor!

– *Urăsc* Istoria! Am lucrare mîine.

– Prostii! Te descurci tu! Ca întotdeauna! Se aşează lîngă ea pe pat şi o gîdilă. Hei, puştoaico, trebuie să plec pentru o vreme.

– Cum aşa?

Ridică o mînă şi îşi frecă degetul mare de cel arătător.

– Avem nevoie de bani?

– Mama ta zice că da. Ea ştie mai bine.

– V-am auzit azi dimineaţă cum vă certaţi.

– Nimica toată. Nouă ne place să ne certăm. O să caut ceva de lucru, să fac ceva parale. Şi aşa toată lumea va fi fericită. Vreo două săptămîni, Meg. Poate trei.

– Cînd eşti plecat nu prea am ce face!

– Găseşti tu ceva!

Chiar dacă avea numai 13 ani, putuse să-şi dea seama că era deja cu gîndul departe. O mîngîie absent pe cap, ca un unchi.

– Cînd mă întorc, mergem să pescuim la copcă.

– Sigur. Se întristă, gata să-l îmbrăţişeze înainte ca el s-o îmbrăţişeze.

– Ne vedem mai tîrziu, dulceaţă!

Se folosi de toată puterea pe care o avea pentru a se abţine să sară din pat şi să alerge după el. Stătu încordată pînă cînd îl auzi îndepărtîndu-se. De-atunci, din după-amiaza aceea, se gîndise de o mie de ori că ar fi trebuit să cedeze acelui impuls – ar fi fost ultimul lor contact. Şi, acum, retrăind amintirea aceea, îşi dorea acea îmbrăţişare.

Rămase acolo pînă cînd auzi ciocăniturile în uşă. Se dezmetici, se ridică, aprinse lumina şi îşi trecu o mîna prin părul ce nu i se uscase încă. Îi deschise uşa lui Nate care ţinea o tavă încărcată, o alta odihnindu-se pe podea, lîngă uşă.

– Trebuie să mîncăm. Şi el urîse oamenii care încercaseră să-l hrănească şi să aibă grijă de el în perioadele lui de depresie. Dar chestiile astea chiar aveau efectul scontat, şi asta conta.

– Bine. Îi făcu semn spre pat, singurul loc suficient de mare pentru a pune ambele tăvi. Apoi, se aplecă să ia tava de lîngă uşă.

– Dacă după ce mîncăm vrei să rămîi singură, o să-mi iau o cameră separată.

– N-are nici un rost. Se aşează pe pat, cu picioarele încrucişate sub ea, şi se năpusti asupra fripturii, ignorînd salata.

– Aia e a mea, spuse el şi schimbă tăvile. Am înţeles că tu o preferi mai în sînge. Eu nu.

– Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? În afară de faptul că ai adus cafea în loc de whisky.

– Dacă simţi nevoia, cobor după o sticlă.

Ea ridică din umeri şi începu să-şi taie friptura.

– Te cred în stare. Cum am ajuns eu să iau cina în Anchorage cu aşa un tip de treabă?

– Nu sînt neapărat un tip de treabă. Te-am lăsat singură o oră ca să-ţi revii. Ţi-am adus mîncare ca să te mai întremezi şi vreau să-mi mai spui cîte ceva despre tatăl tău. Meg, îmi pare rău, e într-adevăr o pierdere dureroasă. După ce vorbeşti cu mine, va trebui să mergem şi la poliţiştii care se ocupă de anchetă.

Ea îşi mai tăie o bucată de friptură şi îşi înfipse furculiţa într-un cartof din garnitură.

– Spune-mi, te rog. Erai un poliţist bun acolo de unde ai venit?

– Este singurul lucru pe care mă pricep să-l fac foarte bine.

– Te-ai ocupat şi de crime?

– Da.

– O să vorbesc cu cine se ocupă de anchetă, dar vreau să te ocupi tu de toată tărăşenia asta pentru mine.

– Nu prea pot face mare lucru.

– Întotdeauna se găseşte ceva. O să te plătesc.

El luă o înghiţitură, tăcut.

– O pierdere dureroasă, repetă el. Tocmai de aceea n-o să te pocnesc pentru insulta asta.

– Nu ştiu prea mulţi oameni care consideră banii drept o insultă. Dar! Vreau o persoană de încredere care să-l caute pe ticălosul care mi-a ucis tatăl.

– Abia m-ai cunoscut.

– Ştiu că eşti bun în pat. Zîmbi uşor. Ştiu, chiar şi cei buni la pat pot fi nemernici. Dar mai ştiu că îţi păstrezi calmul în situaţii limită şi că eşti destul de loial sau de prost, pentru a te căţăra pe

un ghețar ca să salvezi un puști pe care nu l-ai mai văzut în viața ta. Și că ești suficient de meticulos încît să întrebi la restaurantul hotelului cum îi place lui Meg friptura. Cîinii mei te plac. Ajută-mă cu chestia asta, șerifule!

Se întinse și o mîngîie pe păr, atingîndu-i ușor șuvițele negre.

– Cînd l-ai văzut ultima oară?

– În februarie 1988. Pe șase februarie.

– Știi unde a plecat?

– Spunea că pleacă să caute ceva de lucru. Am crezut că aici, în Anchorage sau în Fairbanks. El și cu maică-mea se certaseră pe tema banilor și a altor chestii. Era ceva obișnuit. El spunea că va pleca pentru cîteva săptămîni. Nu s-a mai întors niciodată.

– Mama ta l-a dat dispărut?

– Nu. Se încruntă. Cel puțin din cîte știu eu. Am crezut, ca de altfel toată lumea, că și-a luat tălpășița. Se certaseră, continuă ea, mai mult ca de obicei. El nu-și mai găsea locul. Chiar și eu puteam să-mi dau sema de asta. Nu era cel mai corect și mai responsabil om, Nate, deși întotdeauna s-a purtat bine cu mine și niciodată nu ne-a lipsit nimic esențial. Dar pentru Charlene asta nu era destul și se certau. Se liniști și mai luă cîteva îmbucături, doar pentru că mîncarea se afla acolo. Se îmbăta, fuma iarbă, din cînd în cînd mai pierdea bani la jocuri de noroc și pleca de cîte ori avea chef. Îl iubeam – poate tocmai pentru că era așa. Avea 33 de ani cînd a plecat, în după-amiaza aceea și acum, cînd pot să văd altfel lucrurile, îmi dau sema că îl îngrozea chestia asta. Să fii tatăl unei adolescente și să stai cu aceeași femeie an după an. Poate că a avut un moment de criză. Poate că ascensiunea aceea pe timp de iarnă era doar o ultimă nebunie adolescentină sau poate că, oricum, n-avea de gînd să se întoarcă. Dar cineva a luat această decizie pentru el.

– Avea dușmani?

– Probabil, dar nimeni nu-l ura atît de tare încît să-l rănească. Mai supăra pe cîte cineva, dar nimic grav.

– Dar tatăl tău vitreg?

Meg luă cîteva înghițituri de salată.

– Ce-i cu el?

– La cîtă vreme după dispariţia lui s-a recăsătorit Charlene? Cum a divorţat?

– În primul rînd, n-a trebuit să divorţeze. Ea şi tatăl meu n-au fost căsătoriţi. El nu credea că o căsnicie stă în acte şi în toate prostiile de genul ăsta. Ea s-a măritat cu bătrînul Karl Hidel la mai puţin de un an de la dispariţia lui. Dacă te gîndeşti că Hidel a urcat pe Anonim şi i-a înfipt o toporişcă în piept tatălui meu, poţi să renunţi la pista asta. Avea 68 de ani şi vreo treizeci de kilograme în plus, cînd s-a însurat cu Charlene. Făcu o pauză în care atacă bolul de salată. Şi fuma ca un horn. Abia putea să urce scările, darămite pe munte.

– Cine ar fi putut să urce cu tatăl tău?

– Dumnezeule, Nate, oricine! Oricine voia să simtă că-i creşte adrenalina. Ştii cum sînt copiii din ziua de azi? Dacă îi laşi, se apucă să-ţi povestească despre ce s-a întîmplat acolo sus ca şi cînd ar fi vorba de cea mai frumoasă aventură din viaţa lor. Alpiniştii sînt mai nebuni decît piloţii!

Văzînd că el nu spune nimic, oftă şi mai luă puţină salată.

– Era un alpinist foarte bun şi asta ştia toată lumea. Poate că a acceptat să fie ghid pentru un grup într-o ascensiune de iarnă. Sau poate că s-a întîlnit cu vreo doi prieteni de-i lui şi s-au hotărît, într-un moment de inconştienţă, să-i rîdă în nas morţii.

– A folosit vreodată ceva mai tare decît marijuana?

– Poate. Probabil. Charlene ar trebui să ştie. Se frecă la ochi. La naiba! Va trebui să-i spun!

– Meg, era vreunul dintre ei implicat şi într-o altă relaţie cît timp au fost împreună?

– Ăsta e un fel mai delicat de a mă întreba dacă îşi cam făceau de cap? Nu ştiu. Întreab-o pe ea.

O pierdea. Mînia şi nerăbdarea ei aveau să-i facă imposibil acest pseudo-interogatoriu în următoarele două minute.

– Zici că-i plăceau jocurile de noroc. Era ceva serios?

– Nu. Nu ştiu. N-am auzit niciodată c-ar fi fost vreun cartofor înrăit. Pierdea bani dacă-i avea. Sau făcea cîteva datorii, pentru

că nu cîştiga foarte des. Dar nimic serios. Cel puţin nu în oraş. De asemenea, n-am auzit niciodată că ar fi folosit şi altceva decît droguri uşoare. Şi sînt destui cei care s-ar fi bucurat să-mi spună aşa ceva dacă ar fi fost cazul. Nu pentru că l-ar fi urît. Oamenii nu-l urau. Ci doar pentru că unora le face plăcere să-ţi spună astfel de lucruri.

– În regulă. Puse o mînă pe coapsa ei. O să pun şi eu cîteva întrebări şi o să fiu drăguţ cu cel care primeşte cazul, poate o să mă ţină şi pe mine la curent.

– Bine. Hai să mergem! Se ridică din pat, lăsîndu-şi cina pe jumătate neterminată. Se plesni cu palmele pe picioare. Ştiu locul ăsta. Muzica e destul de bună. Bem şi noi ceva şi după aceea ne întoarcem şi facem sex atîrnaţi de candelabru.

În loc să comenteze cumva brusc schimbarea ei de dispoziţie, el se mulţumi să arunce o privire lustrei vechi ce atîrna din tavan.

– Nu pare prea rezistentă.

Remarca lui o făcu să rîdă.

– O să trăim periculos!

10

Cînd se trezi, visul se destrămase, lăsîndu-i în gură doar un gust amar, un pic sărat. De parcă ar fi înghiţit lacrimi. O putea auzi pe Meg respirînd lîngă el, uşor, regulat. O parte din el, luptîndu-se cu povara disperării, ar fi vrut să se întoarcă spre ea. Pentru confortul şi uitarea de sine pe care ţi le oferă sexul.

Ar fi fost caldă şi s-ar fi trezit la viaţă lîngă el.

În schimb, se îndepărtă de ea. Şi ştiu, *ştiu* că era prea îngăduitor; alegînd tristeţea, îşi făcea singur rău. Dar se ridică totuşi din pat şi îşi căută hainele pe întuneric. Se îmbrăcă şi ieşi, lăsînd-o dormind.

În vis se făcea că urcă pe munte. Își croia drum printre gheață și pietre, la mii de metri deasupra lumii. În aerul rarefiat al înălțimilor, fiecare respirație era un chin. Trebuîa să urce, era silit să se tîrască încet, pas cu pas, sub el se întindea un ocean alb, învîrtejit. Dacă ar fi căzut, s-ar fi înecat în el în tăcere. Se cățără pînă cînd degetele începură să-i sîngereze, lăsînd urme roșii pe piatra înghețată.

Epuizat, fără suflu, se tîrî pe un prag. Și văzu intrarea în peșteră. Dinăuntru se vedea pîlpîind o lumină ce îi reaprinse flacăra speranței. Se tîrî înăuntru.

Interiorul era grandios, ca un palat mitic de gheață. Formațiuni calcaroase imense țîșneau parcă din tavan și din podea, formînd piloni și arcade albe și albăstrui pe care gheața le împodobea cu străluciri de diamant. Pereții, foarte netezi, străluceau ca oglinda, reflectîndu-i imaginea de sute de ori.

Se ridică în picioare și se uită împrejur, uimit de splendoarea, spațiul și strălucirea locului.

Ar fi putut să trăiască aici, singur. Ar fi avut fortăreața lui sihastră. Și-ar fi putut găsi pacea aici, în liniștea, frumusețea și solitudinea asta.

Apoi, observă că nu era singur.

Trupul era sprijinit de un perete al peșterii, sudat acolo de anii de frig neîntrerupt. Din piept îi ieșea mînerul toporiștii și sîngele înghețat strălucea roșu, roșu, roșu pe canadiana lui neagră.

Și inima i se opri în loc cînd înțelese că nu venise aici pentru a-și găsi pacea, ci din datorie.

Oare cum va putea duce cadavrul ăsta pînă jos? Cum să-l care tot drumul acela infernal și lung, drumul înapoi spre civilizație? Nu știa cum. Nu avea nici priceperea, nici puterea și nici echipamentul necesar.

Pereții peșterii îi reflectau imaginea atunci cînd se îndreptă spre cadavru. O sută de imagini ale lui, o sută de imagini ale mortului. Imaginea morții îl însoțea peste tot.

Gheața începu să crape, pereții să se clatine. Se auzi un zgomot ca de tunet și căzu în genunchi la picioarele mortului. Ajunse față

în față cu Galloway, ce avea dinții strînși într-o grimasă însîngerată.

Și era chipul lui Jack – și vocea lui Jack, în vreme ce coloanele de gheață se prăvăleau, iar podeaua peșterii se surpa.

– Nu mai există scăpare pentru nici unul dintre noi. Aici, toți sîntem morți.

Se trezise exact cînd îl înghițea peștera.

Meg nu fu surprinsă să nu-l găsească pe Nate lîngă ea. Era trecut de opt cînd se trezi ea, așa că își imagină că i se făcuse foame sau se plictisise așteptînd-o să se trezească.

Îi era recunoscătoare pentru compania pe care i-o oferise și pentru felul direct în care-și manifestase compasiunea. O lăsase să se descurce în voia ei cu șocul, durerea și cu ce altceva mai simțise atunci, și asta era ceva ce aprecia la un prieten sau la un amant.

Era destul de sigură că erau și una, și alta.

Acum trebuia să se descurce – cu ea însăși, cu mama ei, cu toți cei din oraș. Cu poliția. Oricum, deocamdată n-avea de ce s-o mai lungească. O să fie destul timp pentru asta cînd se va întoarce în Lunacy.

Se gîndi că va da de Nate sau el de ea, înainte să se facă ora cînd trebuiau să plece înapoi. Între timp, avea nevoie de o cafea.

În restaurant se servea micul dejun și era destul de aglomerat. Cazarea ieftină și mîncarea bună atrăgeau numeroși piloți și ghizi care foloseau Anchorage ca punct de plecare. Văzu o mulțime de fețe cunoscute.

Apoi îl văzu pe Nate.

Ședea singur la o masă din colț, în partea din spate a restaurantului. Își dădu seama că stătea de mult acolo, pentru că acela era unul dintre locurile cele mai vînate. Avea în față un ziar și o cană cu cafea. Dar nici nu citea și nici nu bea din cafeaua aceea. Părea departe, pierdut în propriile gînduri. Niște gînduri întunecate și triste. Privindu-l din cealaltă parte a încăperii aglomerate, sesiză că nu mai văzuse niciodată pe cineva mai singur

decît omul ăsta. Se gîndi că, oricare ar fi fost povestea lui lungă şi tristă, cu siguranţă era una nemaiîntîlnită.

Cînd porni spre el, cineva îi strigă numele. Pe cînd răspundea, îl văzu pe Nate tresărind. Îl observă cum se adună, ia cana de cafea şi-şi corectează poziţia înainte de a privi spre ea. Îi zîmbi.

Un zîmbet uşor, încărcat de subînţelesuri.

– Ai dormit bine?

– Destul de bine. Se aşează în faţa lui. Ai mîncat?

– Încă nu. Ştiai că există oameni care vin din Montana să lucreze în fabricile de conserve de aici?

Ea aruncă o privire spre ziar şi observă articolul despre care vorbea Nate.

– Da, ştiam. Se plăteşte bine.

– Da, dar asta nu e o navetă banală. Îmi închipuiam că oamenii care trăiesc în Montana cresc vaci sau cai, ori au cîte o tabără de pregătire paramilitară. Sînt de acord, e o generalizare grosolană, dar, totuşi...

– Eşti un locuitor tipic al Coastei de Est. Salut, Wanda!

– Bună, Meg! Chelneriţa, care nu avea mai mult de 20 de ani, foarte ţanţoşă, puse pe masă încă o cană cu cafea şi scoase carneţelul. Cu ce vă servesc?

– Două ouă ochiuri, şuncă canadiană, mezeluri asortate, pîine prăjită de secară. Ce face Jocko?

– I-am dat papucii.

– Ţi-am spus eu că e un ratat! Tu ce vrei, Burke?

– Ăăăă... Nu prea avea poftă de mîncare, dar spera ca imaginea şi aroma mîncării să-l ajute în direcţia asta. Omletă cu şuncă, un pic de caşcaval şi pîine de secară.

– Am înţeles. Acum umblu cu un tip pe nume Byron, îi spuse ea lui Meg. Scrie poezii.

– Mai rău n-are cum să fie. Wanda se îndepărtă şi Meg se întoarse către Nate. Părinţii Wandei veneau aici ca să lucreze ca sezonieri cînd ea era mică. Aici îşi petrecea verile în timp ce părinţii ei lucrau la fabricile de conserve. S-a îndrăgostit de locurile astea şi s-a mutat definitiv aici anul trecut. Are prostul obicei de

a umbla cu tot felul de nemernici, dar, în afară de asta, e o fată de treabă. La ce te gîndeai înainte să vin eu?

– La nimic, serios. Îmi pierdeam vremea cu ziarul.

– Nu-i adevărat. Dar, avînd în vedere că mi-ai făcut un serviciu aseară, n-o să insist.

El nu neagă, ea nu insistă. După cum nici nu dădu curs tentației de a-l mîngîia pe obraz. Cînd se înțelegea atît de bine cu cineva, confortul nu era o prioritate. Așa că îl trata cu aceeași curtoazie cu care aștepta să fie tratată la rîndul ei.

– Mai trebuie să facem ceva înainte de plecare? Că dacă mai durează mult, va trebui să vorbesc cu cineva să se ducă să vadă ce-mi fac cîinii.

– Am sunat la Poliția Statală. De anchetă se ocupă un oarecare sergent Coben, cel puțin deocamdată. Probabil că va dori să vorbească și cu tine și, la un moment dat, și cu mama ta. Lucrurile n-or să se miște prea mult pînă cînd n-or să trimită o echipă să aducă jos cadavrul. Am vorbit și cu cei de la spital. Starea băieților e satisfăcătoare.

– Ai fost cam ocupat. Spune-mi, șerifule, porți de grijă tuturor?

– Nu, sînt doar o persoană minuțioasă.

Auzise și gogoși mai mari la viața ei, doar trăise în Lunacy.

– Te-a lucrat ca la carte, nu-i așa? Fosta nevastă?

El ridică din umeri.

– Probabil.

– Vrei să-mi povestești? S-o bîrfim la micul dejun?

– Nu prea.

Așteptă pînă cînd Wanda le aduse mîncarea și le umplu cănile cu cafea. Apoi, Meg atacă ouăle, lăsînd gălbenușul să se scurgă pe farfurie.

– M-am culcat cu un tip în facultate, începu ea. Arăta foarte bine. Cam prostuț, dar avea o răbdare de invidiat. A început să mă bată la cap. Cum că ar trebui să mă machiez și eu mai mult, să mă îmbrac mai elegant, să nu mă mai cert atît cu toată lumea. Bla, bla, bla... Nu că n-aș fi fost superbă, spuse ea subliniind cuvintele cu o fluturare a furculiței, sau sexy, sau deșteaptă, oh

nu, doar că ar fi trebuit să mă aranjez şi eu mai mult, să intru în rîndul lumii.

– Nu, eşti superbă!

Ea rîse şi ochii îi sclipiră. Muşcă dintr-o felie de pîine.

– Ia mai taci! E povestea mea!

– Eşti mai mult decît superbă. Frumuseţea e doar ceva genetic. Tu eşti... vie, hotărî el. Impetuoasă, voluntară. Asta vine din interior, deci e cu atît mai valoroasă decît frumuseţea. Părerea mea!

– Oho! Se lăsă pe spate, surprinsă, şi uită pentru moment de mîncarea din faţa ei. Dacă ar fi venit din partea altcuiva, un astfel de comentariu m-ar fi lăsat mută. În cazul de faţă, am pierdut firul. Despre ce naiba vorbeam?

Fu rîndul lui să zîmbească şi căldura zîmbetului cuprinse şi ochii lui cenuşii.

– Despre nemernicul din facultate cu care te-ai culcat.

– Aşa-i! Aşa-i! Atacă mezelurile. Au fost mai mulţi, dar nu asta contează acum. Aveam 20 de ani şi insultele pasiv-agresive ale tipului ăstuia începuseră să mă irite, mai ales, după ce aflasem că se culca şi cu o păpuşică prostuţă, siliconată şi putred de bogată.

Rămase tăcută, concentrîndu-se asupra micului dejun.

– Şi ce-ai făcut?

– Ce-am făcut? Sorbi puţină cafea. Următoarea dată cînd m-am culcat cu el, l-am călărit de i-au mers fulgii şi după aceea i-am strecurat cîteva somnifere în băutură.

– L-ai drogat?

– Da, şi ce-i cu asta?

– Nimic, nimic.

– Am plătit doi tipi să-l care pînă într-una din sălile de lectură. Şi l-am îmbrăcat pe ticălos cu lenjerie feminină – sutien, portjartier, ciorapi negri. Pînă i-am pus ciorapii a fost un chin. L-am machiat, i-am încreţit părul. I-am făcut şi cîteva poze, ca să le pun pe Internet. La opt, cînd au început să apară studenţii, el încă mai dormea. Mai luă o înghiţitură de ou. A fost un spectacol pe cinste,

mai ales, cînd s-a trezit şi cînd şi-a dat seama ce i se întîmplase – a început să ţipe ca o fată.

În semn de apreciere faţă de hotărîrea şi inventivitatea răzbunării ei, Nate ridică spre ea cana de cafea.

– Pot să pariez că nu ţi-a mai zis niciodată nimic despre felul în care te îmbrăcai.

– Morala: cred în răzbunare. Pentru lucrurile mărunte şi pentru cele mari. Pentru toate. Mi se pare o dovadă de lene sau de lipsă de imaginaţie să laşi ceva nerăzbunat.

– Nu l-ai iubit.

– Nu, la naiba! Dacă l-aş fi iubit, nu l-aş mai fi făcut de rîs! În schimb, i-aş fi administrat o doză bună de suferinţă.

Nate se juca distrat cu resturile omletei.

– Spune-mi, noi sîntem unicate?

– Eu mă consider unicat în toate privinţele.

– Relaţia noastră, spuse el răbdător. E o chestie unică?

– Asta cauţi tu?

– Eu nu căutam nimic. Apoi, ai apărut tu.

– O-ho! Dădu drumul unei lungi respiraţii. Asta a fost tare! Se pare că ai o mulţime de faze din astea. N-am nimic împotrivă dacă mă atîrn de candelabru numai cu tine atîta vreme cît ne simţim bine amîndoi.

– Mi se pare corect.

– Te înşela, Burke?

– Da. Mă înşela.

Meg dădu din cap şi continuă să mănînce.

– Eu nu înşel pe nimeni. Bine, uneori mai trişez la cărţi, din distracţie. Şi uneori mai mint, cînd situaţia o impune. Sau cînd minciuna e mai distractivă decît adevărul. Pot fi răutăcioasă dacă vreau, şi asta se întîmplă destul de des. Se opri pentru un moment şi-i luă mîna într-a sa pentru a stabili o legătură fizică între ei. Dar nu lovesc niciodată pe cineva căzut decît dacă eu sînt cea care l-a doborît. Şi nu dobor pe nimeni decît dacă o merită. Şi niciodată nu-mi calc cuvîntul. Aşa că îmi dau cuvîntul că n-o să te înşel.

– Decît la cărți.

– Ei bine, da. În curînd se luminează. Ar trebui să plecăm.

Nu știa cum avea s-o scoată la capăt cu Charlene. Oricum ar fi luat-o, rezultatul final era același. Isterie, acuzații, lacrimi, furie. Cu Charlene, astfel de situații erau întotdeauna dificile.

Probabil că Nate îi ghicise gîndul, pentru că o opri pe Meg în fața ușii de la „The Lodge".

– Poate că ar trebui să-i dau eu vestea. Am mai avut ocazia să anunț familiilor astfel de evenimente.

– Ai mai anunțat pe cineva că iubitul ei zace într-o peșteră înghețată, mort de cincisprezece ani?

– Impactul e aproape același în toate cazurile.

Vocea lui era calmă, blîndă în comparație cu tonul ei răstit. Sunetul ei o calma. Mai mult, o făcea să-și dorească să se cuibărească la pieptul lui.

– Oricît de mult mi-aș dori să te las pe tine s-o faci, mai bine mă ocup eu de chestia asta. După ce termin, ești binevenit s-o calmezi.

Intrară în restaurant. Cîțiva oameni ședeau la mese sau la bar, bînd cafea sau luînd masa. Meg își scoase geaca și îi făcu semn lui Rose.

– Charlene?

– În birou. Am auzit că Steven și prietenii lui or să se facă bine. Drumurile sînt încă blocate, dar Jerk i-a dus azi-dimineață cu avionul pe Joe și pe Lara la spital. Cafea?

Nate o privi pe Meg ieșind pe o ușă.

– Sigur.

Meg traversă holul, ocoli tejgheaua și intră în birou fără să bată la ușă. Charlene vorbea la telefon, așezată în spatele biroului. Flutură nervoasă din mînă către Meg.

– Ascultă, Billy, dacă tot vrei să mă zăpăcești, măcar invită-mă undeva mai întîi.

Meg se întoarse. Maică-sa se tîrguia pentru prețul proviziilor,

aşa că trebuia s-o lase să-şi facă numărul. Biroul nu arăta prea eficient. Era aidoma lui Charlene – feminin, ţipător şi naiv. Foarte mult roz, o grămadă de cîrpe nefolositoare care nu făceau altceva decît să adune praful. Pe pereţi atîrnau tablouri cu flori în rame aurii, iar pe canapea erau îngămădite tone de pernuţe de mătase. Mirosea a trandafiri de la odorizantul pe care Charlene îl pulveriza de cîte ori intra în încăpere. Biroul era ornat cu reproduceri după antichităţi, pe care le comandase dintr-un catalog şi pe care dăduse o căruţă de bani. Totul era roz, inclusiv obiectele de papetărie şi post-it-urile. Toate erau inscripţionate *Charlene* cu un scris pretenţios, aproape ilizibil.

Lîngă canapea se afla o lampă cu picior, aurie, cu abajurul roz, mai potrivită, după părerea lui Meg, într-un bordel decît într-un birou.

Întotdeauna se întrebase cum de putea fi fiica unei persoane ale cărei gusturi, gînduri şi modalităţi de exprimare erau atît de diferite de ale ei. Şi totuşi poate că toată viaţa ei nu fusese altceva decît o continuă revoltă împotriva mamei sale.

Se întoarse cînd o auzi pe Charlene spunînd la revedere persoanei cu care vorbea la telefon.

– Încerca să mă ducă cu preţul! Cu un hohot scurt, Charlene îşi turnă un pahar de apă din carafa de pe birou.

Locul nu arată prea eficient, gîndi Meg, dar aparenţele pot fi adesea înşelătoare. Cînd era vorba de afaceri, Charlene putea să-şi calculeze cîştigul sau pierderea pînă la ultimul bănuţ, în orice moment al zilei sau al nopţii.

– Am auzit că eşti un fel de eroină. Charlene sorbi din pahar privindu-şi fiica. Tu şi cu şeriful acela sexy. Aţi rămas în Anchorage pentru a sărbători?

– Se înserase.

– Sînt convinsă. Să-ţi dau un sfat. Un tip de felul lui Nate are multe bagaje. Iar tu eşti obişnuită să călătoreşti repede şi cu cît mai puţine. Nu vă potriviţi prea bine.

– O să ţin minte asta. Trebuie să-ţi vorbesc.

– Am de dat o mulțime de telefoane și de semnat un munte de acte. Știi doar că în perioada asta a zilei sînt foarte ocupată.

– E vorba de tatăl meu.

Charlene coborî paharul cu apă. Fața îi împietri, păli, apoi, culoarea îi reveni violent în obraji. Rozul lor se asorta cu încăperea.

– Ai auzit ceva de el? Te-ai întîlnit cu el în Anchorage? Ticălosul! Sper că nu-i trece prin minte să se întoarcă aici și să continuăm relația! De la mine nu va scoate nimic și, dacă ai puțină minte, și tu ar trebui să faci la fel! Își împinse scaunul și se ridică, cu obrajii din ce în ce mai roșii. Nimeni, *nimeni* nu mă părăsește și, apoi, se întoarce la mine! Niciodată! Pat Galloway poate să se ducă dracului!

– E mort.

– Probabil că are el o explicație pregătită! Întotdeauna s-a priceput să... Cum adică e mort? Arăta mai degrabă furioasă decît șocată. Își dădu părul pe spate. E ridicol! Cine te-a mințit în halul ăsta?

– E mort. Se pare că a murit de mult. Poate chiar la cîteva zile după ce a plecat de-aici.

– De ce spui asta? De ce-mi spui asta? Culoarea din obraji i se evaporase, lăsîndu-i fața albă, albă și suptă, îmbătrînită brusc. Nu mă poți urî atît de tare!

– Nu te urăsc. Întotdeauna ai greșit crezînd că te urăsc. Poate asta e impresia pe care ți-am lăsat-o de cele mai multe ori, dar nu te urăsc. Băieții aceia pe care i-am adus de pe munte au găsit o peșteră de gheață. S-au adăpostit acolo pentru o vreme. El era acolo. Acolo a stat în tot timpul ăsta.

– Vorbești prostii! Vreau să pleci! Vocea ei devenise țipăt. Pleacă dracului de aici, acum!

– Au făcut poze, continuă Meg, în ciuda faptului că Charlene apucase un presse-papier de pe birou și-l ridicase deasupra capului. Le-am văzut. L-am recunoscut.

– Nu-i adevărat! Se întoarse, apucă un bibelou de pe un raft și-l aruncă. Ai inventat toate chestiile astea ca să te răzbuni pe mine!

– Pentru ce? Meg ignoră toate statuetele şi bibelourile ce se spărgeau în jurul ei, de pereţi, de podea, rămînînd nemişcată chiar şi cînd un ciob o zgîrie pe faţă. Era modul obişnuit în care Charlene se manifesta la nervi. Sparge. Distruge. Apoi, pune pe cineva să cureţe resturile. Şi cumpără altele noi. Pentru că ai fost o mamă denaturată? Pentru că eşti o stricată? Pentru că te-ai culcat cu tipii cu care mă culcam şi eu doar pentru a-ţi dovedi că eşti destul de tînără pentru a mi-i fura? Sau poate pentru că toată viaţa n-ai făcut decît să-mi repeţi mereu cît de dezamăgită eşti de fiica ta? Ce să aleg mai întîi?

– Te-am crescut singură! Am făcut o grămadă de sacrificii pentru ca ţie să nu-ţi lipsească nimic!

– Păcat că nu mi-ai plătit şi lecţii de vioară! Acum s-ar fi potrivit de minune! Şi ştii ceva, Charlene? Aici nu e vorba de mine sau de tine! E vorba de el! El e mort!

– Nu te cred!

– Cineva l-a ucis. L-a omorît. Cineva i-a înfipt o toporişcă în piept şi l-a lăsat pe munte.

– Nu! Nu, nu, nu, nu! Faţa ei încremeni, la fel de rece şi de împietrită ca cerul din spatele ei. Se prăbuşi pe podeaua plină de cioburi. Oh, Dumnezeule, nu! Pat! Pat!

– Pentru numele lui Dumnezeu, ridică-te! O să te răneşti! Încă furioasă, Meg înconjură biroul, o apucă pe Charlene de braţe şi o ridică.

– Meg! Megan! Respiraţia lui Charlene se precipită, ochii îi înotau în lacrimi. E mort?

– Da.

Lacrimile îi ţîşniră din ochi şi începură să i se prelingă pe obraji. După o clipă îşi puse capul pe umărul lui Meg şi-o îmbrăţişă. Meg rezistă impulsului de a se desprinde din îmbrăţişare. O lăsă pe mama ei să plîngă, să o strîngă în braţe şi să plîngă. Şi îşi dădu seama că aceasta era prima îmbrăţişare sinceră pe care o împărţeau în mai mulţi ani decît putea ea să numere.

*

După ce trecu furtuna o duse pe Charlene sus, în camera ei. Ca şi cînd ai dezbrăca o păpuşă, gîndi ea scoţîndu-i hainele. Îi îngriji cele cîteva mici tăieturi de pe corp şi o îmbrăcă într-o cămaşă de noapte.

– Deci nu m-a părăsit!

– Nu. Meg intră în baie şi căută în dulăpiorul cu medicamente. Era ticsit de pilule ca întotdeauna. Găsi un calmant şi umplu un pahar cu apă.

– L-am urît pentru că m-a părăsit.

– Ştiu.

– Şi tu m-ai urît pentru asta.

– Poate. Ia asta.

– Ucis?

– Da.

– De ce?

– Nu ştiu. După ce Charlene luă pastila, puse paharul de-o parte. Întinde-te.

– L-am iubit.

– Poate că l-ai iubit.

– L-am iubit, repetă ea în timp ce Meg o învelea. Şi l-am urît că m-a lăsat singură. Nu suport să fiu singură.

– Acum dormi puţin.

– Rămîi aici?

– Nu. Meg trase draperiile şi întunericul învălui camera. Eu nu urăsc singurătatea. Am nevoie de singurătate. Oricum, cînd te vei trezi, n-o să mai ai nevoie de mine.

Dar rămase pînă cînd Charlene adormi.

Cînd cobora scările, se întîlni cu Sarrie Parker.

– Las-o să doarmă. La ea în birou e o mizerie de nedescris.

– Am auzit. Sarrie ridică din sprîncene. Cred că s-a enervat aşa de tare din ceva ce i-ai spus tu.

– Tu vezi dacă poţi să cureţi biroul înainte ca ea să se întoarcă.

Continuă să meargă şi îmbrăcă geaca imediat după ce intră în restaurant.

– Trebuie să plec, îi spuse ea lui Nate.

El se ridică de la bar şi o prinse din urmă la uşă.

– Unde?

– Acasă. Vreau să merg la mine acasă. Primi cu bucurie frigul de afară, vîntul rece mîngîindu-i uşor obrajii.

– Cum se simte?

– I-am dat un calmant. Cînd o să se trezească va tăbărî pe tine. Îmi pare rău. Îşi puse mănuşile şi se frecă la ochi. Dumnezeule! Dumnezeule! A fost exact aşa cum m-am aşteptat. Isterie, furie, de ce mă urăşti... chestiile obişnuite.

– Ai o tăietură pe faţă!

– E doar o zgîrietură. De la un ciob de bibelou. Aşa reacţionează la furie – aruncă diverse lucruri. Respira încet, mergînd spre rîu. Privi cum aburul, fantoma respiraţiei ei se răspîndi în aer. Dar cînd şi-a dat seama, cînd a înţeles că nu-mi băteam joc de ea, a cedat. Nu m-am aşteptat să se întîmple aşa ceva. Nu m-am aşteptat să văd ceea ce am văzut pe faţa ei. Chiar l-a iubit. La asta nu m-am gîndit. Nu am crezut niciodată că l-a iubit.

– Nici una dintre voi nu ar trebui să fie singură în momentele astea.

– Ea nu o să fie. Eu am nevoie de singurătate. Lasă-mă cîteva zile, Burke. Oricum o să fii ocupat pînă peste cap. Cîteva zile doar, apoi, vedem noi ce se va mai întîmpla. Vino după aceea la mine. O să-ţi fac ceva de mîncare, apoi, ne băgăm în pat.

– Telefoanele funcţionează din nou. Dacă ai nevoie de ceva, poţi să mă suni.

– Da, pot. Dar n-o s-o fac. Nu încerca să mă salvezi, şerifule! Îşi puse ochelarii de soare. Tu ocupă-te de detalii.

Se întoarse, îi prinse capul în mîini şi-l trase spre ea, sărutîndu-l pătimaş. Apoi se retrase şi îl bătu uşor pe obraz cu mîna înmănuşată.

– Doar cîteva zile, repetă ea, apoi, se îndepărtă spre avion.

Meg nu se uită înapoi, dar ştiu că el rămăsese acolo, lîngă rîul

îngheţat, ştiu că o privise pînă ce avionul decolase. Îşi goli mintea, de tot şi pluti pe deasupra copacilor, la marginea cerului.

Nu simţi nodul din gît decît atunci cînd văzu fumul ce se ridica din hornul casei sale şi săgeţile argintii, cîinii ei care alergau prin zăpadă spre lac. Şi cînd văzu şi silueta aceea ridicîndu-se de pe pragul casei sale şi luînd-o încet în urma cîinilor, ochii i se umplură de lacrimi.

Mîinile începură să-i tremure şi se luptă din greu să şi le stăpînească, măcar pînă ateriza. El o aştepta, bărbatul care o tratase ca pe fiica lui după ce propriul ei tată plecase.

Coborî din avion, străduindu-se să-şi menţină calmul vocii.

– Credeam că vii peste o zi sau două.

– Am simţit că trebuie să vin acum. Îi studie chipul. S-a întîmplat ceva.

– Da. Dădu din cap şi se aplecă să-şi mîngîie cîinii. S-a întîmplat ceva.

– Hai înăuntru să-mi povesteşti.

Abia după ce intră în casă, la căldură, după ce el îi făcu un ceai şi-i hrăni cîinii, după ce o ascultă fără să spună nimic, abia atunci ea dădu drumul lacrimilor.

11

Fragmente de jurnal – *18 februarie 1988*

Am stat desupra norilor. Pentru mine, ăsta este momentul culminant al unei ascensiuni. Toată oboseala, toată durerea, crunta suferinţă provocată de frig, toate parcă dispar cînd ajungi sus. Parcă te naşti a doua oară. Frica de moarte sau de viaţă dispare în locul ăsta pur. Aici nu există mînie, întristare, trecut sau viitor. Aici nu există decît clipa.

Ai reuşit. Ai supravieţuit.

Am dansat pe zăpada neatinsă, la mai bine de patru mii de metri deasupra nivelului mării, cu soarele străpungîndu-ne ochii, însoțiți de urletele nebune ale vîntului. Strigătele noastre răsunau și se loveau de tării și exuberanța noastră se pierdea în oceanul de nori.

Cînd Darth a propus să sărim, aproape că l-am ascultat. La naiba! Aici eram zei.

El vorbise serios. Îmi dădu un brînci – nu prea tare – și atunci mi-am dat seama că vorbește serios. Hai să sărim! Hai să zburăm! Cred că prin venele prietenului meu curgea cam mult drog. O ultimă doză, cam mare, care să-l ajute să termine ascensiunea.

Mă apucă de braț, provocîndu-mă. A trebuit să mă smulg, să mă lupt cu el pentru a mă îndepărta de buza prăpastiei. M-a înjurat pentru chestia asta, dar a făcut-o rîzînd. Rîdeam amîndoi. Nebunește.

A spus ceva cam ciudat, dar în locul acela te puteai aștepta la așa ceva, zic eu. Începu să mă boscorodească, încă rîzînd, blestemîndu-mi norocul. Am agățat-o pe cea mai sexy femeie din Lunacy și totuși îmi puteam permite să stau degeaba în timp ce ea muncea. Puteam să plec oricînd simțeam nevoia și nu numai că puteam să mă duc la curve sau să-mi pierd banii la cărți, ci și să stau pe acoperișul lumii doar pentru că așa vreau eu!

Și acum nici nu voi sări!

Îmi spuse că lucrurile aveau să se schimbe. Se va întoarce roata. O să-și găsească și el o femeie dorită de toți bărbații, o să umfle potul cel mare, o să trăiască pe picior mare.

L-am lăsat în pace în nebunia lui. Era un moment prea frumos pentru a-l strica cu mici răutăți.

Am trecut de la bucuria nebună la calm, un calm profund și complet. Nu eram zei, eram doar niște oameni care reușiseră să ajungă în vîrful încă unui munte. Știu că o mie de lucruri pe care le-am făcut pot părea neînsemnate. Dar nu ăsta. Ăsta avea să mă marcheze pe viață.

Noi nu am cucerit muntele, am devenit una cu el.

Cred că, pentru că am reușit să fac asta, am devenit un om

mai bun. Un tată mai bun, un partener mai bun. Ştiu că o parte din aiurelile îndrugate de Darth sînt adevărate. Nu merit tot ce am, nu în momentul ăsta. Ştiu că dorinţa de a fi mai mult decît ceea ce sînt nu mă cuprinde decît aici, unde stau în bătaia vîntului deasupra unei lumi pline de durere şi frumuseţe, acoperită acum de norii ăştia care parcă mă îmbie să sar prin ei, să ajung mai repede la durerea şi frumuseţea de acolo, de jos.

E ciudat că tînjesc după lumea de jos după tot ce am lăsat acolo, acum, cînd stau în locul ăsta, unde mi-am dorit atît de tare să ajung.

Nate studia fotografiile făcute în peşteră. Nu era nimic nou de văzut şi oricum ştia pe de rost fiecare detaliu pentru că în ultimele trei zile le studiase atent de cîte ori avusese ocazia.

Primise de la Poliţia Statală cîteva notiţe, sărace în informaţii. Dacă vremea avea să se îmbunătăţească, va trimite o echipă de criminalişti şi vor recupera cadavrul în următoarele patruzeci şi opt de ore. Ştia că îi supuseseră deja pe cei trei băieţi unor interogatorii amănunţite, dar întrebările şi răspunsurile îi parveniseră în cea mai mare parte prin intermediul unor canale neoficiale.

Şi-ar fi dorit să poată începe investigaţia, dar nu era cazul lui.

Ştia că nu îi vor da voie să examineze peştera sau să participe la autopsie după ce vor aduce cadavrul. Şi mai ştia că echipa de investigaţie îi va da numai informaţiile pe care le vor crede ei de cuviinţă.

Poate că după ce cadavrul avea să fie identificat ca fiind al lui Patrick Galloway, se va putea implica mai mult. Dar, oricum, nu va lua parte la investigaţii.

Dorinţa lui de a fi implicat îl surprindea pînă şi pe el. Trecuse mai bine de un an de cînd perspectiva unei anchete nu-l mai stimulase atît de tare. Voia să participe la rezolvarea cazului. Poate că şi fiindcă Meg era implicată avea legătură cu asta, dar cea mai mare parte de vină o aveau fotografiile. De fapt, era vorba de bărbatul din fotografiile alea.

Rămăsese înghețat acolo șaptesprezece ani. Fusese perfect conservat și toate detaliile morții lui se conservaseră odată cu el. Cadavrul era cheia întregului mister, dacă știai ce să cauți.

Oare avusese loc o luptă? Sau fusese luat prin surprindere? Îl cunoștea pe cel care îl omorîse? Ori poate era vorba de mai mulți ucigași?

De ce fusese omorît?

Auzi o ciocănitură în ușă și strecură dosarul într-un sertar.

Peach băgă capul pe ușă.

– Deb a prins doi puștani care furau din magazin. Peter e liber. Vrei să-l trimit să-i aducă aici?

– Bine. Anunță-le părinții, cheamă-i și pe ei aici. Ce-au furat?

– Au încercat să șterpelească niște reviste cu benzi desenate, ciocolată și un pachet de șase beri Miller. Ar fi trebuit să știe că Deb are ochi de vultur. Jacob Itu e aici. Vrea să-ți vorbească, dacă ai o clipă liberă.

– Sigur, trimite-l încoace.

Nate se ridică de la birou și se duse la cafetieră. Încă un ceas de lumină, calculă el, deși ziua aceea fusese mohorîtă și întunecată. Se uită pe fereastră spre Anonim, studiindu-l în timp ce sorbea din cafea.

Se întoarse cînd îl auzi pe Jacob apropiindu-se. Bărbatul era tipul clasic de băștinaș din Alaska de Nord, cu fața osoasă și ochii întunecați și pătrunzători. Părul argintiu era strîns în coadă. Purta o pereche de ghete ponosite și peste hainele de lucru avea o vestă lungă, cafenie. Nate îi dădu cam 55 de ani, dar la vîrsta lui arăta foarte bine, într-o formă fizică de invidiat.

– Domnule Itu. Nate îi făcu semn către un scaun. Cu ce vă pot fi de folos?

– Patrick Galloway a fost prietenul meu.

Nate dădu din cap.

– Cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Trupul nu a fost încă recuperat, examinat sau identificat oficial. Nate se așeză în spatele biroului. Era același răspuns pe care îl

dăduse tuturor celor care-l opriseră pe stradă sau la „The Lodge" în ultimele zile. Cei de la Poliția Statală se ocupă de caz. Vor informa oficial rudele imediat ce va avea loc identificarea cadavrului.

– Meg nu şi-ar fi confundat tatăl.

– Nu. Sînt de acord.

– Nu poți lăsa pe alții să-ți facă dreptate.

Asta fusese şi credința lui, odată. Şi credința aceasta îi dusese, pe el şi pe partenerul său într-o fundătură întunecată din Baltimore.

– Nu e cazul meu. Nu se află în jurisdicția mea şi nici pe teritoriul meu.

– A fost unul dintre ai noştri şi fiica lui, de asemenea, e de-a noastră. Cînd ai venit aici, ai stat în fața oamenilor ăstora şi-ai promis că-ți vei face datoria față de ei.

– Aşa am făcut şi aşa voi face. Nu vreau să mă eschivez, dar în cazul ăsta nu prea am ce face.

Jacob făcu un pas înainte, prima lui mişcare de cînd intrase în încăpere.

– Acolo de unde ai venit, te-ai ocupat de crime.

– Da, asta era slujba mea. Dar acum nu mai sînt acolo. Ai fost la Meg?

– Da. E o femeie puternică. E obişnuită cu suferința. N-o s-o lase s-o copleşească.

Aşa cum fac eu? gîndi Nate. Dar omul ăsta cu privirea pătrunzătoare, omul ăsta care abia îşi stăpînea furia n-avea cum să vadă înlăuntrul lui.

– Mai spune-mi cîte ceva despre Galloway. Cu cine ar fi urcat pe munte?

– El îi cunoştea mai bine.

– *Îi* cunoştea?

– Pentru o ascensiune pe Anonim, pe timpul iernii e nevoie de cel puțin trei persoane. Era el nesăbuit şi impulsiv, dar nu s-ar fi încumetat să plece la drum cu mai puțin de doi tovarăşi. Şi n-ar fi

urcat cu străini. Sau nu numai cu străini. Jacob zîmbi cu subînțeles. Dar își făcea destul de ușor prieteni.

– Și dușmani?

– Un bărbat invidiat își face ușor dușmani.

– Pentru ce era invidiat?

– Pentru o femeie superbă. Pentru un copil deștept. Pentru felul lui de-a fi, pentru lipsa ambiției care-i permiteau să facă numai ce voia în cea mai mare parte a timpului.

O femeie frumoasă era adesea un motiv de crimă între prieteni.

– Charlene era încurcată cu altcineva?

– Nu cred.

– El?

– Se poate ca el să se fi bucurat de farmecele altor femei atunci cînd era departe de casă, așa cum fac mulți bărbați. Mie nu mi-a spus niciodată că ar avea pe cineva în oraș.

– N-ar fi fost nevoie să-ți spună. Oricum, ai fi aflat.

– Da.

– Și ar fi aflat și alții. Într-un loc ca ăsta, așa ceva s-ar fi aflat imediat. Se gîndi un moment. Droguri?

– Cultiva puțină marijuana. Doar pentru uz personal.

Nate ridică din sprîncene.

– Doar iarbă? Văzînd că Jacob ezită, se lăsă pe spate. Oricum, acum nu mai poate fi arestat pentru asta.

– În special, iarbă, dar nu cred că ar fi refuzat dacă i s-ar fi oferit altceva.

– Avea pe cineva care îi asigura marfa? În Anchorage, de exemplu?

– Nu cred. Rareori avea destui bani pentru a-i cheltui pe astfel de lucruri. Charlene se ocupa de bani și era destul de zgîrcită. Lui îi plăcea să meargă pe munte, să pescuiască și să călătorească. Îi plăcea să și zboare, dar niciodată nu l-a interesat să învețe să piloteze avionul. Cînd avea nevoie de bani, muncea. Nu-i plăceau regulile, legile și restricțiile. Mulți vin aici tocmai din acest motiv. Pe tine nu te-ar fi înțeles.

Acum, era mai important, după părerea lui Nate, ca el să-l poată înțelege pe Patrick Galloway.

Îi mai puse cîteva întrebări și, după ce Jacob plecă, își completă notițele.

Acum, venise timpul să se ocupe de cealaltă problemă, mai concretă, a celor doi puști care furaseră din magazin. Cu asta, cu dispariția unei perechi de schiuri și cu o tamponare ușoară își umplu timpul pînă la terminarea programului.

Era seara lui liberă. Peter și Otto erau de serviciu. Pînă dimineață n-avea să-l deranjeze nimeni, decît dacă ar avea loc un masacru.

O lăsase pe Meg cîteva zile, să se liniștească. Spera să fie pregătită pentru el.

După părerea lui făcuse o greșeală cînd hotărîse să se ducă pînă la „The Lodge" pentru a-și lua haine de schimb, în caz că avea să rămînă peste noapte la Meg.

Charlene îl prinse cînd era încă în cameră.

– Vreau să vorbesc cu tine. Se strecură pe lîngă el, intră în cameră și se așeză pe pat. Era îmbrăcată în negru – un pulover strîmt, pantaloni și mai strîmți și o pereche de pantofi cu tocuri înalte și subțiri.

– Sigur. Mergem jos să bem o cafea?

– E vorba de o discuție privată. Închizi ușa, te rog?

– Sigur. Dar rămase lîngă ușă, pentru orice eventualitate.

– Vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să te duci în Anchorage și să le spui oamenilor acelora că trebuie să-mi predea mie trupul lui Pat.

– Charlene, încă nu au adus cadavrul din peșteră.

– Știu asta. Crezi că nu am vorbit în fiecare zi la telefon cu birocrații ăia nenorociți? L-au abandonat acolo.

Ochii i se umplură de lacrimi și Nate simți un gol în stomac.

– Charlene!

Se uită împrejur, căutînd din priviri o batistă, un prosop, un tricou, orice, pînă la urmă ajunse în baie. Ieși de acolo cu o rolă de hîrtie igienică pe care i-o dădu femeii.

– Deplasarea unei echipe de intervenţii pînă acolo şi recuperarea în sine a cadavrului presupun eforturi deosebite. Nu voia să adauge că, după şaptesprezece ani, cîteva zile în plus sau în minus nu mai contau. Acolo, sus, sînt furtuni, vîntul bate foarte puternic. Dar am vorbit şi eu astăzi cu sergentul Coben şi mi-a spus că, dacă se înseninează, mîine dimineaţă, la prima oră, vor trimite acolo o echipă.

– Mi-au spus că nu pot fi considerată rudă pentru că nu am fost căsătoriţi legal. Rupse puţină hîrtie igienică şi îşi îngropă faţa în ea.

– Oh! Nate pufni, dezumflîndu-i obrajii. Dar Meg...

– Nu e copil legitim. Charlene flutură nervoasă peticul de hîrtie, în timp ce vocea ei se transformă într-un scîncet. De ce să i-l dea ei? Probabil că o să-l trimită la părinţii lui, în Est. Şi asta nu e *corect!* Nu e *drept!* Pe ei i-a părăsit, nu-i aşa? Dar pe mine nu m-a părăsit. Nu intenţionat. Şi ei mă urăsc şi n-or să mă lase să-l îngrop eu.

Nate mai văzuse cazuri în care rudele decedatului se certau pe cadavru şi niciodată nu i se păruse un spectacol prea frumos.

– Ai vorbit cu ei?

– Nu, n-am vorbit cu ei, se răsti ea şi lacrimile îi secară brusc, devenind reci. Ei nici măcar nu mă recunosc. Sigur, au vorbit cu Meg de cîteva ori, i-au trimis şi nişte bani la majorat. Destul de puţin, avînd în vedere că sînt putrezi de bogaţi. Nu le-a păsat de Pat cît timp a trăit şi acum, că e mort, îl vor cu tot dinadinsul. Îl vreau înapoi! Îl vreau înapoi!

– Bine, hai s-o luăm pe rînd. Văzu că nu se poate altfel, aşa că se aşeză lîngă ea pe pat şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri, lăsînd-o să plîngă la pieptul lui. Eu o să ţin legătura cu Coben. Oricum, vreau să-ţi spun că va mai dura pînă cînd trupul o să fie înapoiat rudelor. O să dureze o vreme. Şi, după părerea mea, fata lui, Meg, e la fel de îndreptăţită ca şi părinţii.

– Ea nu o să lupte pentru el. Ei nu-i pasă de chestii de genul ăsta.

– O să vorbesc eu cu Meg.

– Ce motiv ar fi avut cineva să-l omoare pe Pat? El n-a făcut niciodată rău nimănui! Numai mie. Rîse amar, un rîs plin de tristețe și jale. Și niciodată cu intenție. Nu te-ar fi făcut să plîngi, nu te-ar fi înfuriat niciodată intenționat.

– Enerva multă lume?

– De cele mai multe ori pe mine mă înnebunea. Oftă. L-am iubit ca o nebună.

– Dacă ți-aș cere să încerci să-ți amintești ce s-a întîmplat în perioada de dinainte de plecarea lui, ai putea să faci asta? Să-ți amintești toate amănuntele, chiar și cele mai neînsemnate.

– Cred că aș putea să încerc. S-a întîmplat atît de demult încît aproape că nici nu îmi mai pare real.

– Chiar și așa, aș vrea să încerci să-ți amintești. Lasă să treacă cîteva zile și încearcă să-ți amintești. Notează tot pe o hîrtie pe măsură ce îți amintești. Tot ce a spus, tot ce a făcut, oamenii cu care s-a întîlnit, orice ți s-a părut ciudat la vremea aceea. Și, apoi, o să vorbim despre toate astea.

– A stat acolo atîta vreme, șopti ea, singur, în gerul ăla. De cîte ori m-am uitat spre munți de-a lungul anilor? Acum, de fiecare dată cînd o fac, îl văd pe Pat. Îmi era mai ușor atunci cînd îl uram, știi?

– Da, cred că știu.

Charlene își suflă nasul și se îndreptă.

– Vreau să-i aduc trupul aici. Asta ar fi vrut și el.

– O să facem tot ce putem pentru asta. Văzu că își revenise cît de cît și că nu mai plîngea și consideră că venise timpul să mai afle cîte ceva. Charlene, spune-mi, ce știi despre Jacob Itu?

Ea se șterse la ochi.

– Ce-i cu el?

– Care-i povestea lui? Cum s-a cunoscut cu Pat? Mă ajută să-mi fac o idee generală.

– Pentru a putea afla ce s-a întîmplat cu Pat?

– Exact. Era prieten cu Jacob?

– Da. Își suflă din nou nasul, ceva mai delicat. Jacob e un tip mai... misterios. Cel puțin eu nu l-am înțeles niciodată.

Judecînd după expresia ei, Nate înțelese că voia să spună că nu reușise să-l bage în pat. Interesant, își spuse el.

– Mie mi s-a părut un tip singuratic.

– Da, se poate spune și așa. Ridică din umeri. Se înțelegea bine cu Pat. Cred că, într-un fel foarte ciudat, Pat îl amuza. Dar amîndurora le plăcea să vîneze, să pescuiască, să urce pe munte și toate rahaturile de genul ăsta. Pat se pricepea foarte bine la asta. Pleca împreună cu Jacob în tundră și rămîneau acolo zile în șir, în timp ce eu rămîneam acasă cu copilul, cu slujba și cu toate celelalte pe cap.

– Deci asta îi lega? o întrerupse Nate.

– Da, asta și faptul că amîndoi urau guvernul, dar prin părțile astea toată lumea urăște guvernul. Lui și lui Pat le plăcea să meargă în drumeții și să mănînce numai ce prindeau. Dar mai era și Meg la mijloc.

– Ce-i cu Meg?

– Ei bine..., își reluă vechiul statut, de persoană care adoră bîrfa. El rămase pe pat, lîngă ea, ca să nu strice atmosfera pe care o crease, cel puțin nu pînă cînd avea să afle ceea ce voia.

– Jacob a fost căsătorit.

– Adevărat?

– Cu secole în urmă. Milenii. Cînd avea vreo optsprezece-nouăsprezece ani și trăia într-un sătuc de băștinași de lîngă Nome. Expresia ei se animase, ochii îi străluceau acum. Știu asta de la Pat și de la încă vreo cîteva persoane. Jacob nu prea vorbește cu mine. Începu din nou să suspine.

– Așadar, era însurat, o ajută Nate.

– În tinerețe, în tribul lui. Crescuseră împreună, le făcuseră pe toate împreună, știi, aiurelile alea cu suflete pereche... Ea a murit la naștere. Și ea, și copilul – o fetiță. Durerile facerii au început prea devreme, cu vreo două luni mai devreme, și au fost ceva complicații. Oricum, nu-mi aduc aminte exact ce s-a întîmplat, dar știu că nu au putut ajunge la spital, oricum, nu în timp util. Trist, spuse ea după un moment, și fața, ochii și glasul i se umplură de o tristețe sinceră. Foarte trist.

– Da, aşa e.

– Pat spunea că ăsta e motivul pentru care Jacob s-a făcut pilot. Dacă ar fi avut un avion, probabil că ar fi ajuns la timp la spital... După aceea, s-a mutat aici; spunea că n-a mai putut rămîne acolo fiindcă viaţa lui se sfîrşise. Sau ceva de genul ăsta. În orice caz, după ce a venit la noi şi a văzut-o pe Meg, a zis că spiritul ei i-a vorbit. Şi nici nu se drogase, spuse ea dînd ochii peste cap. Jacob nu se droga. Spunea adesea chestii de genul ăsta. I-a spus lui Pat că Meg era copilul lui spiritual, şi Pat a considerat asta o chestie extraordinară. Pentru mine era cam ciudat, dar pe Pat nu-l deranja deloc. Considera că el şi cu Jacob deveniseră astfel fraţi.

– El şi Pat s-au certat vreodată? De exemplu, s-au certat vreodată din cauza lui Meg?

– Din cîte ştiu eu, nu. Oricum, Jacob nu se ceartă niciodată. Te fixează doar cu una dintre privirile lui lungi şi – cum se spune? – de nepătruns. Cu o privire de nepătruns. El s-a ocupat de Meg după ce Pat a plecat. Dar Pat n-a plecat. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. A murit.

– Îmi pare rău. Mulţumesc pentru informaţii. Asemenea lucruri mă ajută să lămuresc multe aspecte.

– Vorbeşte şi cu Meg. Charlene se ridică. Spune-i să vorbească ea cu oamenii aceia din Boston, să-i facă să înţeleagă că locul lui Pat e aici. Fă-o şi pe ea să înţeleagă asta! Pe mine n-o să mă asculte. Nu m-a ascultat şi n-o să mă asculte niciodată. Contez pe tine, Nate!

– O să văd ce pot face.

Păru satisfăcută de răspuns şi ieşi, lăsîndu-l pe Nate aşezat pe pat, gîndindu-se la situaţia lui ingrată, prins între două femei dificile.

N-o sunase. Ar fi putut să-l refuze sau, pur şi simplu, să nu răspundă la telefon. În cel mai rău caz, chiar dacă l-ar alunga cînd s-ar trezi cu el la uşă, măcar ar şti că ea e în regulă.

Conducea maşina prin tunelul de zăpadă în care se

transformase drumul. Cerul se mai înseninase puțin, așa cum anunțaseră și meteorologii; acum se puteau zări luna și stelele, luminînd munții care umpleau orizontul, reflectîndu-se în peticele de gheață de pe rîu.

Auzi muzica încă înainte de a-i vedea casa. Umplea întunericul, înghițindu-l pur și simplu. Luminile străpungeau bezna. Le lăsase aprinse, pe toate, astfel încît casa, curtea și copacii din apropiere erau scăldați în lumină. Și peste toate plutea muzica aceea tulburătoare. Lui i se păru că seamănă cu o arie de operă, deși muzica nu era unul dintre punctele sale tari. Era tristă, genul acela de cîntec ce-ți frînge inima și totuși îți înalță sufletul.

Meg făcuse o potecă prin zăpadă, o potecă largă de aproape un metru și jumătate. Curățase și veranda, iar cutia de lîngă ușă era plină cu lemne proaspăt tăiate.

Ajunse la ușă și ciocăni, apoi, își dădu seama că nimeni nu ar fi putut auzi ciocăniturile din cauza muzicii. Încercă ușa, văzu că era descuiată și o deschise. Cîinii, care dormeau cu toată muzica săriră spre el. După cîteva lătrături începură să dea din coadă. Nate răsuflă ușurat să constate că își aduceau aminte de el.

– Bine, foarte bine! Unde-i mama voastră?

În hol nu era nimeni. Strigă de vreo două ori, nu-i răspunse nimeni și intră în sufragerie. Focul ardea în șemineu și încă un foc era aprins în bucătărie. Pe plită fierbea ceva ce părea să fie mîncare.

Se uită împrejur, vru chiar să guste din mîncare și, în momentul acela, prinse cu coada ochiului o mișcare la fereastră. Se apropie de geam. Acum putea să o vadă, silueta ei conturîndu-se clar în baia de lumină. Mărșăluia prin zăpadă, chinuindu-se cu o pereche de încălțări mari de zăpadă, pe care localnicii le muneau „labe de urs". Pe cînd o privea, ea se opri și ridică privirea spre stele. Rămase acolo, împietrită, privind în sus, scăldată în muzică. Apoi, aruncă brațele în lături și căzu pe spate.

Dintr-un salt, Nate era la ușă. Se năpusti afară, sări treptele, alunecînd pe poteca proaspăt curățată.

O strigă pe nume și ea se ridică din zăpadă.

– Ce? Salut, de unde-ai apărut?

– Ce s-a întîmplat? Te-ai rănit?

– Nu, am vrut doar să mă întind în zăpadă pentru cîteva minute. S-a înseninat. Dacă tot eşti aici, ajută-mă să mă ridic!

Exact în momentul în care îi întindea mîna, cîinii se năpustiră asupra lor.

– Ai lăsat uşa deschisă, reuşi să spună Meg, tăvălindu-se prin zăpadă cu unul dintre cîini.

– Îmi pare rău! Nu mi-a mai stat gîndul la uşă cînd te-am văzut prăbuşindu-te. Am crezut că ai leşinat. O ridică în picioare. Ce faci aici?

– Am fost în garaj să repar snowmobilul ăsta vechi pe care mi l-am cumpărat acum cîteva luni. Din cînd în cînd mai meşteresc cîte ceva la el.

– Te pricepi la snowmobile?

– Talentele mele sînt nenumărate şi variate.

– Te cred pe cuvînt. Privind-o, toate greutăţile zilei i se şterseră din minte. Mă gîndeam să-mi cumpăr şi eu un snowmobil.

– Zău? Atunci, după ce-l repar pe acesta, poate facem un tîrg. Hai înăuntru să bem ceva. Pornind spre intrarea în casă îi aruncă o privire. Şi... zici că erai prin împrejurimi şi te-ai gîndit să-mi faci o vizită?

– Nu.

– Ai vrut să vezi ce fac?

– Da, şi parcă ziceai ceva de o masă din partea casei?

– Numai asta speri?

– Nu.

– Foarte bine. Pentru că sînt gata şi pentru partea a doua. Luă mătura de lîngă uşă şi i-o întinse. Scutură-mă puţin, te rog! După ce o curăţă de zăpadă, ea se descălţă. Scoate-ţi haina, intră pentru cîteva minute! spuse ea şi începu să se dezbrace.

– Hei! Părul tău!

Ea îşi agăţă geaca în cuier şi îşi trecu o mînă prin păr.

– Ce-i cu el?

– E mult mai scurt.

Acum îi venea pînă la baza gîtului, drept şi negru, des şi ciufulit acum de mîinile ei.

– Am vrut o schimbare. Aşa că l-am tuns. Traversă încăperea şi scoase din dulap o sticlă şi pahare. Între timp îi aruncă o privire şi văzu că zîmbea. Ce-i?

– Îmi place. Te face să arăţi... cum să spun... tînără şi frumoasă.

Ea îl privi pieziş.

– Tînără şi frumoasă, adică ai vrea să mă îmbrac într-un sarafan, să-mi pun o pereche de săndăluţe şi să-ţi spun „Tăticule"?

– Nu ştiu ce-i ăla sarafan, dar te poţi îmbrăca într-unul dacă vrei. Şi eu unul aş sări peste partea cu „Tăticule".

– Cum doreşti, replică ea şi turnă vin roşu în două pahare. Mă bucur să te văd, Burke!

Nate se apropie de ea, îi luă paharele din mînă şi le puse pe masă. Apoi, îi cuprinse capul cu mîinile, se aplecă uşor, cu ochii deschişi, şi o sărută. Încet, în tăcere, pînă cînd în ochii ei se aprinse dorinţa. Şi o privi cum se uita la el în timp ce se sărutau, văzu ochii aceea de un albastru perfect clipind o singură dată.

Îi dădu drumul, luă paharele de pe masă şi îi întinse unul.

– Şi eu mă bucur să te sărut.

Meg strînse buzele şi fu surprinsă să constate că fierbinţeala care le cuprinsese nu se risipise.

– N-am cum să te contrazic.

– Mi-am făcut griji din pricina ta. Poate că nu trebuia să-ţi spun, dar ăsta e adevărul. Nu e obligatoriu să stăm de vorbă despre cele întîmplate dacă nu te simţi pregătită.

Meg îşi bău vinul şi îşi mai turnă unul. Are multă răbdare, gîndi ea, iar sărutul îi dovedise că şi îndrăzneală.

– Oricum, mai devreme sau mai tîrziu tot trebuie s-o fac. Ştii să faci o salată?

– Ăăă... mai întîi, deschizi punga de salată pe care ai cumpărat-o de la magazin, apoi, răstorni conţinutul într-un castron.

– Nu te prea pricepi la gătit.

– Nu.

– Şi totuşi în stadiul actual al relaţiei noastre, cînd încă eşti

mort după mine, o să înveți să tai niște legume fără să te plîngi. Ai curățat vreodată un morcov? îl întrebă ea pornind spre frigider.

– Da. Da, am curățat.

– Ei bine, există un precedent. Scoase legumele din frigider, le puse pe masă, și-i întinse un cuțit și-un morcov. La treabă!

În timp ce el curăța morcovul, ea se apucă să spele varza.

– În unele culturi, tăierea părului la femei e semn de doliu. Oricum, nu din cauza asta m-am tuns. Îl lăsasem lung destul de multă vreme și mă obișnuisem cu el, în felul meu. Dar am simțit nevoia de o schimbare.

– Crima schimbă totul.

– Mai mult decît moartea, îl aprobă ea. Moartea e un lucru natural. E un necaz pe care nimeni nu și-l dorește, dar totul e ciclic și nimeni n-are voie să sară din carusel. Scutură varza de apă cu mișcări bruște, care-i puneau în evidență degetele lungi, cu unghii scurte. Aș fi putut accepta moartea lui. Însă n-am să accept că a fost omorît. Așa că o să-i bat la cap pe tipii ăia din Poliția Statală și o să te bat și pe tine la cap pînă cînd o să fiu mulțumită. Asta ar putea să te îndepărteze de mine, dar așa stau lucrurile!

– Nu cred c-o să mă îndepărteze de tine. De mult n-am mai fost îndrăgostit de o femeie, așa că am de recuperat.

– De ce nu?

– De ce nu ce?

– De ce n-ai mai fost îndrăgostit de mult de o femeie?

– Eu... hmmm.

– Erai inhibat?

El clipi și reuși să scoată un hohot chinuit de rîs.

– Iisuse! Asta da întrebare! Dar e prea ciudat să purtăm o astfel conversație în timp ce facem salată.

– Atunci să ne întoarcem la crimă, replică ea.

– Cine i-a dus pînă sus? o întrebă el.

– Cum?

– Au avut nevoie de un pilot, nu-i așa? Care să-i ducă pînă la tabăra de plecare sau cum naiba îi spune.

– Oh! Se opri şi bătu cu cuţitul în fundul de lemn. Mi-am adus aminte că tu, de fapt, eşti poliţist. Nu ştiu, şi după atîta amar de vreme e foarte greu de aflat. Dar, Jacob şi cu mine o să putem dezlega misterul.

– Oricine o fi fost, atunci cînd i-a adus înapoi, a transportat numai doi oameni, nu trei, şi nu a anunţat acest lucru. De ce?

– Astea sînt întrebările la care trebuie să aflăm răspunsuri. E bine. Măcar avem o direcţie în care să mergem.

– Cei care se ocupă de anchetă îşi vor pune şi ei aceleaşi întrebări, se vor îndrepta în aceeaşi direcţie. Poate că ar trebui să te ocupi de problemele tale mai personale.

– Vrei să spui de lupta pentru custodia cadavrului şi de funeraliile pe care le pregăteşte Charlene. Începu să taie varza roşie în fîşii lungi. Mi-a împuiat deja capul cu toate prostiile astea şi de aceea de ieri n-am mai răspuns la telefon. Mie mi se pare o idioţenie să te certi pentru un cadavru. Mai ales, cînd ea habar n-are dacă familia lui se va împotrivi ca el să fie îngropat aici.

– Te-ai întîlnit cu ei?

Meg scoase o oală şi o umplu cu apă pentru paste.

– Da. Am vorbit cu mama lui de cîteva ori şi, cînd mi-a propus să mă duc acolo pentru a-i cunoaşte, am fost destul de curioasă ca să accept invitaţia. Aveam 18 ani. Charlene s-a enervat înfiorător, ceea ce n-a făcut decît să-mi doresc şi mai mult să mă duc. După ce puse oala cu apă pe foc, învîrti puţin în sos şi se întoarse să termine salata. Sînt de treabă. Îngîmfaţi, snobi, nu exact genul de oameni pe care aş vrea să-i am lîngă mine mereu, nu chiar genul de oameni care şi-ar fi dorit să mă aibă lângă ei mereu. Dar cu mine s-au purtat bine. Mi-au dat şi bani, lucru care i-a făcut să crească în ochii mei. Se întinse după sticlă şi îşi umplu paharul. Ridică din sprîncene spre Nate.

– Mulţumesc, mai am.

– Banii mi-au ajuns pentru un avans la achiziţionarea avionului şi pentru casa asta, aşa că pot spune că le datorez destul de mult. Făcu o pauză şi sorbi gînditoare din vin. Nu cred că or să se certe cu Charlene şi nici că vor insista să-l îngroape în Est. Ea

vrea să creadă asta pentru că-i place să-i urască. La fel de mult cum lor le place s-o ignore. În felul acesta, toți pot pretinde că l-au iubit mai mult decît au făcut-o de fapt. Aduse farfuriile și i le dădu lui Nate pentru a le pune pe masă. Tăcerea ta e tot o tehnică de interogatoriu?

– Poate fi. Se numește tehnica ascultării.

– Mai cunosc o singură persoană care e un ascultător la fel de bun ca tine, mă rog, o persoană cu care aș fi dispusă să-mi petrec atît de mult timp. E vorba de Jacob. E o calitate pe care o întîlnești destul de rar. Și tata mă mai asculta cîteodată, dar, după o vreme, puteai observa că nu mai era atent. Te auzea, dar nu te mai asculta. Jacob mă ascultă întotdeauna. Oricum, spuse ea după un oftat adînc Patrick Galloway. A fost un ticălos nechibzuit. L-am iubit, și pot spune că, în ceea ce mă privește, n-a fost niciodată lipsit de considerație la adresa mea, dar a fost cu familia lui care, indiferent de vina lor, nu merita să fie părăsită de fiul lor încă dinainte ca el să împlinească 18 ani. Și a fost cu Charlene, pe umerii căreia a lăsat toate treburile casei, de la cîștigarea banilor și pînă la muncile casnice. Cred, totuși, că l-a iubit, asta a fost crucea ei. Nu știu dacă el a iubit-o.

Scoase din dulap un recipient de sticlă cu paste, vărsă conținutul în apa fierbinte și dădu focul mai mic. Apoi continuă să povestească, amestecînd între timp în oală.

– Și nu cred că ar mai fi rămas prea multă vreme lîngă noi dacă cineva nu l-ar fi omorît înainte de a avea ocazia să plece. Dar acum nu pot fi sigură că ar fi plecat și, oricum, el n-a mai apucat să ia o decizie. Asta contează. Contează că cineva i-a luat viața. Și asta e ceea ce mă preocupă. Nu unde va fi îngropat.

– Bună judecată!

– Nu sînt o femeie prea chibzuită, Burke. Sînt o femeie egoistă. O să-ți dai tu seama destul de curînd de chestia asta. Scoase o cutie de plastic din frigider, o agită și turnă conținutul peste castronul de salată. În sertar ai să găsești o franzelă. E proaspătă, de azi-dimineață.

El deschise sertarul, găsi pîinea.

– Nu ştiam că ai fost în oraş.

– N-am fost. Am vrut să mă ascund vreo cîteva zile. Despachetă pîinea şi tăie cîteva felii subţiri. Unul din lucrurile care mă împiedică să-mi pierd minţile atunci cînd mă ascund e coptul pîinii.

– Coci pîine. Nate adulmecă pîinea. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva care să coacă pîine. Sau să ştie să piloteze un avion. Sau să se priceapă la motoare de snowmobil.

– Sînt o femeie cu o mulţime de talente. O să-ţi mai arăt cîteva dintre ele mai tîrziu, în pat. Mai pune-mi nişte vin, te rog! Am cam terminat cu bucătăria.

Era cea mai relaxantă cină din viaţa lui, poate datorită femeii din faţa sa, poate datorită atmosferei.

Spusese despre ea că nu e chibzuită, dar vedea el foarte bine că era o femeie foarte echilibrată. Totul în jurul ei respira echilibru – felul în care trăia, cum îşi îngrijea casa, cum făcuse faţă şocului, durerii, chiar şi furiei.

Jacob spusese despre ea că e puternică. Nate începea să creadă că se afla lîngă cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse.

O femeie care se simţea foarte bine în pielea ei.

Începu să-l întrebe cum îşi petrecuse ziua. Lui Nate îi trebui destul de mult să se acomodeze cu discuţia. Pe vremea cînd era căsătorit, obişnuia să-şi lase munca de o parte cînd venea acasă.

Dar ea îşi dorea să afle, să comenteze, să bîrfească, să facă haz.

Şi totuşi sub relaxarea pe care o simţea lîngă ea îl bîntuia fiorul excitaţiei, tensiunea aceea sexuală ce îi încingea sîngele ori de cîte ori se afla în prezenţa ei.

Simţea nevoia să-şi strecoare mîinile în părul ei, să o sărute pe ceafa descoperită acum de părul scurt. Se imagină făcînd asta şi stomacul i se strînse, iar povara zilei păru să i se ridice de pe umeri.

La un moment dat, ea se întinse, îşi puse picioarele la el în

poală şi se lăsă pe spate, sorbind din paharul de vin, iar lui i se uscă gura şi mintea i se tulbură.

– Obişnuiam şi eu să fur din magazine. Le aruncă celor doi cîini cîte o bucată de pîine şi mintea lui zbură imediat la mama sa, la cît de furioasă ar fi fost la vederea unei astfel de scene. Îi făcea plăcere să privească superbele animale care hăpăiseră pîinea imediat, înhăţînd-o din zbor.

– Adică... erai o hoaţă.

– Nu cred că se poate pune semnul de egalitate între hoţie şi furtul din magazine.

– În ambele cazuri, iei lucruri şi nu plăteşti pentru ele.

– Bine, bine! Dădu ochii peste cap. Dar a fost mai degrabă o fază trecătoare, cel puţin în cazul meu. Oricum, eu eram prea şmecheră pentru a fi prinsă, aşa cum s-a întîmplat cu cei doi puşti pe care i-ai reţinut astăzi. Nu luam niciodată ceva ce aş fi putut folosi. Era mai mult ceva de genul: „mmm, mă întreb dacă pot să fac asta şi să scap!" Apoi, ascundeam prada la mine în cameră şi noaptea o scoteam şi mă uitam la ea. După vreo două zile o duceam înapoi, pe aceeaşi cale, lucru care era cel puţin la fel de periculos şi producător de adrenalină. Cred că aş fi fost o hoaţă priceputa dacă aş fi trăit în altă parte, pentru că pentru mine contează mai puţin ce furi şi mai mult cum o faci.

– Tu nu furi...

– Nu, dar dacă tot veni vorba, ar fi distractiv să văd dacă mă mai pricep. Şi dacă aş fi arestată, am eu o şustă cu şeful poliţiei. Se ridică în capul oaselor şi se aplecă să-l bată uşor pe coapsă. El o studia cu ochii lui cenuşii şi serioşi. Nu te îngrijora, toată lumea din oraş ştie că-s nebună şi nu m-ar lua în serios. Se ridică în picioare. Hai să ducem vasele astea de aici. Dai tu, te rog, drumul cîinilor afară? La ora asta le place să alerge.

După ce aranjă bucătăria după placul ei şi după ce cîinii se liniştiră şi se aşezară pe podea, fiecare ronţăind cîte un os imens, Meg se duse în living şi se apucă să caute prin CD-uri.

– Nu cred că Puccini se potriveşte cu ce am pregătit pentru restul serii.

– Asta era? Muzica aceea de operă?

– Ei bine, cred că asta dovedeşte cît de mult te pricepi la genul ăsta de muzică.

– Chiar nu ştiu nimic despre astfel de muzică. Mi-a plăcut cînd am auzit-o afară, cînd am venit. Ciudată şi tînguitoare.

– S-ar putea să mai existe o speranţă în ce te priveşte. Hmm, aş putea să pun Barry White, dar ar fi prea evident. Ce zici de Billy Holiday?

– Ah, cîntăreţul ăla de blues care a murit?

Se întoarse către el.

– Ei bine, ce ştii tu despre muzică?

– Ştiu şi eu cîte ceva. Cam ce e pe la radio sau la *VH-1*. Privirea ei amuzată îl făcu să-şi bage mîinile în buzunare. Îmi place Norah Jones.

– Atunci Norah Jones să fie. Găsi CD-ul şi-l puse în combină.

– Şi Black Crowes, continuă el să se apere. Şi să ştii că şi ultimele piese ale lui Jewel sînt destul de bune, Springsteen încă e Şeful. Şi mai e şi....

– Nu te mai chinui. Rîse şi-l apucă de mînă. Jones îmi place şi mie. Îl împinse pe scări în sus. Dacă mă tratezi cum trebuie, oricum o să-mi aud propria muzică.

– Dar nu mă presa.

– Sînt convinsă că ai să te descurci. Ajunsă în capul scărilor, se întoarse către el şi-l împinse cu spatele printr-o uşă. Ia-mă, şerifule! Te aştept de mult s-o faci.

– Eu mă gîndesc la tine tot timpul. Chiar şi în cele mai nepotrivite momente.

Meg îi cuprinse talia cu braţele. Avusese nevoie de el, îl dorise mult. Era ceva nou pentru ea, ceva foarte ciudat să dorească, să aibă nevoie de cineva anume.

– Cum ar fi?

– De exemplu, mi te imaginez goală în vreme ce fac, împreună cu Peach, programul turelor pentru săptămîna viitoare. Poate fi foarte neproductiv.

– Îmi place să ştiu că te gîndeşti la mine goală, în special în

momentele nepotrivite. Îl muşcă uşor de obraz. De ce nu mă dezbraci acum?

– Dacă vrei să ştii, îmi place de tine şi îmbrăcată, spuse el ridicîndu-i puloverul.

Îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea corpul ei gol sub mîinile lui şi faptul că trebuia să-i scoată hainele una cîte una înainte de a ajunge la piele. Şi cît de fierbinte şi de netedă era pielea aceea! Şi îi plăcea parfumul discret, sexy pe care-l emana trupul ei.

Ea îl atinse, nerăbdătoare şi totuşi delicată, scoţîndu-i hainele în acelaşi timp în care el i le scotea pe ale ei. Şi gesturile ei aprinseră în el scînteia a ceva mai mult decît o simplă dorinţă sexuală. Ceva ce hiberna în el de multă vreme.

Putea să se piardă în ea fără să se simtă nici o clipă pierdut. Se putea desprinde fără teama că nu va mai găsi drumul înapoi. Cînd gura lui o găsi pe-a ei şi simţi gustul supunerii şi-al dorinţei, avea tot ce-şi dorise.

Ajunseră la pat şi se întinseră. O auzi oftînd şi se întrebă dacă ea era la fel de uşurată sau de plină de dorinţă ca şi el. Meg îl trase spre ea şi i se oferi cînd gura lui lacomă îi căută gîtul, cînd dinţii lui îşi făcură loc spre ceafa ei. Nate îi simţi inima bătînd uşor lîngă a lui şi atingerea binefăcătorare a mîinilor ei pe spate.

Ea dorea să-i facă pe plac. I se întîmpla foarte rar, de obicei se purta ca o femeie obişnuită să se ocupe în primul rînd şi, nu de puţine ori şi în ultimul rînd, de nevoile ei. Dar acum voia să i se dăruiască întru totul, să îndepărteze umbra aceea de tristeţe din ochii lui. Şi într-un fel ştia că, dacă i se va dărui, el nu o va dezamăgi.

În căldura buzelor sale, în foamea neostoită a mîinilor sale era ceva mai mult decît o căutare a satisfacţiei. O parte a minţii ei îşi făcea griji din cauza asta, dar le alungă. Mai tîrziu, va avea timp berechet pentru griji şi regrete.

Se ridică spre el, îi găsi faţa cu mîinile, cu buzele şi aruncă în amestecul acela tandru şi un strop de violenţă.

El se urcă peste ea, înfiorînd-o, încingînd-o şi în cele din urmă

îi prinse mîinile pentru a o împiedica să-l excite prea mult, prea repede.

Trebuia să o guste. Umerii, sînii, pîntecul. Trupul ei se cutremură sub cotropirea fierbinte a buzelor lui şi respiraţia i se transformă în geamăt în timp ce degetele ei se strînseră, împletindu-se cu ale lui.

Limba lui o exploră, o pătrunse, o duse pe culmile extazului.

Atinse repede orgasmul, înfierbîntîndu-se şi relaxîndu-se pe măsură ce trupul îi era inundat de plăcere. Întregul organism îşi ţipă descărcarea, apoi se pregăti de mai mult.

Şi el îi dădu mai mult, şocînd-o, pînă cînd ea îşi înfipse dinţii în carnea lui, pînă cînd trupul ei amorţi şi se relaxă sub efectul drogului pe care i-l trimisese în sînge.

– Meg! Îşi lipi gura de pîntecul ei, sub inimă, peste ea.

Mîinile ei, acum libere, îi prinseră coapsele, iar el le ridică pe ale ei.

În sfîrşit o pătrunse. Conectaţi. Lipiţi. Îşi lăsă fruntea pe a ei, luptă să-şi recapete răsuflarea şi aşteptă cîteva clipe pentru a-şi limpezi mintea, fiindcă voia să fie conştient de fiecare secundă, de fiecare moment, de fiecare senzaţie.

Îl îmbrăţişă, îl îmbrăţişă strînsatunci cînd trupurile lor se contopiră şi minţile li se înceţoşară. Cu o fracţiune de secundă înainte de descărcare, el îi mai şopti o dată numele.

UMBRĂ

Încearcă să urmezi o umbră, mai repede ca tine va zbura;
Să zbori încearcă şi te va urma...

BEN JOHNSON

Şi evenimentele viitoare îşi aruncă umbra înainte.

THOMAS CAMPBELL

12

Îi plăcea să stea întinsă în pat, în întuneric. Mai ales, cînd se relaxa după o partidă bună de sex.

Auzi cîinii venind şi aşezîndu-se pe podea, la picioarele patului.

Orologiul vechi din biroul ei bătu zgomotos ora nouă.

Prea devreme pentru somn, se gîndi ea. Şi prea moleşită pentru a umbla prin casă.

Atunci înseamnă că era timpul potrivit pentru a-şi satisface curiozitatea, pentru a afla cîte ceva despre bărbatul de lîngă ea.

– De ce te înşela?

– Cum?

– Nevastă-ta. De ce te înşela?

Îl simţi mişcîndu-se, îndepărtîndu-se puţin de ea. Un psiholog ar fi putut elabora cîteva teorii plecînd de la acest gest.

– Cred că nu-i ofeream ceea ce dorea ea.

– Eşti bun la pat. Mai mult decît bun. Stai puţin. Se dădu jos din pat şi, dacă tot era decisă să-i smulgă cîteva informaţii, îşi puse un halat pe ea. Mă întorc imediat, îi spuse şi se duse să aducă vin şi pahare curate.

Cînd se întoarse în dormitor, el se ridicase din pat, îşi trăsese pantalonii şi punea lemne pe foc.

– Poate că ar trebui să...

– Dacă „plec" e următorul cuvînt, ia-ţi gîndul. N-am terminat cu tine. Se aşeză pe pat şi umplu paharele. A venit timpul pentru povestea aceea lungă şi tristă, Burke. Ai putea să începi cu soţia ta, fiindcă, probabil, de acolo a pornit totul.

– Nu ştiu dacă ea a fost principala cauză.

– Aţi fost căsătoriţi, îl ajută Meg. Ea te-a înşelat.

– Cam atît e de spus.

Ea se mulţumi să ridice capul şi să-i întindă un pahar. El ezită, dar se întoarse spre pat. Acceptă paharul de vin şi se aşeză lîngă ea pe pat.

– N-am reuşit s-o fac fericită. Nu e uşor să fii măritată cu un poliţist.

– De ce nu?

– Pentru că... „Păi să recapitulăm", gîndi el. Eşti chemat la serviciu la orice oră din zi sau din noapte. Programul de lucru e o pacoste. Aproape de fiecare dată cînd îţi faci planuri trebuie să le anulezi. Te întorci tîrziu acasă şi mintea ta e tot la serviciu. Cînd investighezi crime, e posibil ca moartea să se ţină după tine fără voia ta.

– Pare destul de adevărat. Sorbi din vin. Spune-mi, cînd te-a luat de bărbat ştia că eşti poliţist?

– Da, dar..

– Nu, nu, eu pun întrebările aici. De cît timp vă cunoşteaţi cînd ai cerut-o de nevastă?

– Nu mai ţin minte. De un an. Sorbi încet din vin, privind focul. Aproape doi, cred.

– Era retardată? Proastă?

– Nu. Meg, pentru numele lui Dumnezeu!

– Voiam doar să spun trebuie să fii ori una, ori alta dacă stai cu un poliţist un an şi ceva şi habar n-ai care sînt regulile după care se desfăşoară viaţa lui.

– Da, poate. Dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-ţi placă aceste reguli sau că vrei să trăieşti după ele.

– Sigur, oamenii au dreptul să se răzgîndească oricînd. Nici o lege nu interzice asta. Vreau să spun doar că atunci cînd te-a luat de bărbat ştia la ce să se aştepte. Aşa că nu putea să folosească aceste chestii ca scuză pentru infidelitatea ei şi nici nu te putea învinovăţi pe tine dacă lucrurile nu mergeau bine din cauza programului şi meseriei tale.

– S-a măritat cu ticălosul acela cu care mă înşela, aşa că lucrurile se potrivesc.

– Bine, să zicem că s-a îndrăgostit de altcineva. Se mai întîmplă şi rahaturi de genul ăsta. Dar asta e vina ei. Mi se pare însă o chestie meschină şi ticăloasă să te învinovăţească pe tine pentru faptele ei.

Se uită la ea.

– De unde ştii că a făcut-o?

– Pentru că mă uit la tine, frumosule. Greşesc?

Nate luă o înghiţitură de vin.

– Nu.

– Şi tu ai lăsat-o!

– O iubeam.

Îl mîngîie pe obraz şi îşi trecu o mînă prin părul lui ciufulit şi o umbră apăru în ochii ei.

– Bietul Nate! Vasăzică ţi-a frînt inima şi ţi-a dat şi-un şut în fund. Ce s-a întîmplat mai departe?

– Ştiam că lucrurile nu merg bine. Am ignorat chestia asta, aşa că a fost vina mea. Mi-am închipuit că o să treacă de la sine. Poate dacă m-aş fi străduit mai mult...

– Dacă şi cu parcă se plimbau într-o barcă...

El dădu drumul unei jumătăţi de hohot de rîs.

– Ce dură eşti!

Ea se întinse şi-l sărută pe obraz.

– Aşa e mai bine? Prin urmare, după părerea ta, nu ai dat destulă atenţie crăpăturilor ce apăruseră la suprafaţa gheţii. Ce s-a mai întîmplat după aceea?

– Au apărut crăpături şi mai mari. Am vrut să-mi iau cîteva zile de concediu, să mergem undeva, să ieşim din oraş, să ne redescoperim. Măcar să încercăm ceva. Pe ea nu a interesat-o. Eu îmi doream copii. Vorbisem despre asta înainte să ne căsătorim, dar între timp ea se cam răzgîndise. Ne-am certat de cîteva ori pe tema asta. Ne certam pentru o grămadă de lucruri. N-a fost numai vina ei, Meg.

– Niciodată nu e vina unuia singur.

– Am venit acasă într-o zi. Avusesem o zi grea. Primisem un caz, o crimă îngrozitoare, fuseseră uciși doi copii și mama lor. Ea mă aștepta. Îmi spune că vrea să divorțeze, că s-a săturat să stea și să mă aștepte pînă cînd eu mă hotărăsc să vin acasă. Se săturase să-și facă planuri pe care eu să le dau peste cap, se săturase să aștepte pînă cînd eu aveam să fiu atent și la nevoile și dorințele ei, și așa mai departe. Am început să țip, ea a început să țipe și, pînă la urmă, mi-a spus că e îndrăgostită de altcineva – care pînă la urmă s-a dovedit a fi ticălosul acela de avocat al nostru – și se văd de luni de zile. Mi-a spus totul. Cum am părăsit-o eu din punct de vedere emoțional, cum nu eram niciodată atent la nevoile și dorințele ei, cum o obligam eu mereu să renunțe la toate planurile ei în ultimul moment. Oricum, nu ne potriveam, așa că voia să plec. Îmi împachetase deja cea mai mare parte din lucruri.

– Și tu ce-ai făcut?

– Am plecat. Venisem de la serviciu, unde avusesem de-a face cu uciderea unei tinere de 26 de ani și a copiilor ei de 8 și, respectiv, 10 ani. Și după ce Rachel și cu mine am țipat unul la altul aproape o oră, nu ne-a mai rămas nici un pic de vlagă. Mi-am pus bagajele în mașină, am condus o vreme fără țintă și pînă la urmă am ajuns la partenerul meu acasă. Am dormit cîteva nopți pe canapeaua lui.

După părerea lui Meg, femeia – Rachel – ar fi trebuit să doarmă pe canapeaua vreunui prieten după ce Nate i-ar fi dat un șut sănătos în fund pentru a o ajuta să iasă pe ușă. Dar nu spuse nimic.

– Ce s-a întîmplat între timp?

– Am primit actele de divorț. Am vrut să vorbesc cu ea, dar ea încheiase relația cu mine și mi-a spus destul de limpede. Nu voia să mai fie măritată cu mine. Urma să facem partajul și să ne vedem fiecare de drumul lui. Oricum, eu eram însurat cu slujba mea, așa că nu mai era nimic de spus. Asta-i tot. Toată povestea.

– Nu cred. Un tip ca tine poate să se aleagă cu inima frîntă, poate chiar și abătut o vreme pe chestia asta. Dar mai devreme sau mai tîrziu tot își iese din minți. Tu de ce nu te-ai înfuriat?

– Cine spune că nu m-am înfuriat? Se ridică în picioare, puse jos paharul de vin şi se apropie de foc. Apoi, se duse la fereastră. A fost un an foarte prost. Un an lung şi prost. Sau poate doi. Maică-mea a auzit de divorţ şi asta a pus şi mai multe paie pe foc. Toate s-au spart în capul meu.

– De ce?

– O plăcea pe Rachel. Nu fusese de acord ca eu să mă fac poliţist. Tatăl meu murise, căzut la datorie, cînd eu nu aveam decît 17 ani şi ea n-a reuşit niciodată să-şi revină. Se descurcase destul de bine ca soţie de poliţist. Dar nu şi ca văduvă de poliţist. Şi niciodată nu m-a iertat că am dorit să calc pe urmele tatălui meu. Credea cumva că Rachel şi mariajul mă vor schimba. Nu m-au schimbat şi, din punctul ei de vedere eu am distrus căsnicia asta. Lucrul ăsta mă enerva grozav, aşa că, o vreme, m-am concentrat numai asupra slujbei şi am lăsat furtuna să treacă.

– Şi după aceea?

Se întoarse de la fereastră şi veni să se aşeze pe pat.

– Rachel s-a recăsătorit. Chestia asta a fost o lovitură destul de grea pentru mine, deşi nu ştiu de ce, şi cred că s-a văzut. Jack, partenerul meu, mi-a propus să ieşim în oraş, să bem şi noi o bere. Jack era un familist convins. Trebuia să se întoarcă acasă, la nevastă şi la copii, dar eu eram deprimat şi el, ca partener, s-a simţit dator să mă scoată la o bere, să mă liniştesc. Ar fi trebuit să se ducă acasă, nu să meargă cu mine în cine ştie ce bar în crucea nopţii. Ar fi trebuit să fie acasă, în pat cu soţia lui. Dar n-a fost să fie aşa. Şi cînd am ieşit, am văzut că la cîteva sute de metri de bar un ticălos vindea droguri. Tipul a început să tragă în direcţia noastră şi noi ne-am luat după el. Am intrat într-o fundătură şi eu am fost rănit.

„Împuşcat", gîndi Meg.

– De acolo ai cicatricele alea pe picior şi pe şold.

– Am căzut, împuşcat în picior, dar i-am spus lui Jack că nu e nimic grav. Am folosit celularul ca să chem ajutoare. Am reuşit să mă ridic, dar tipul acela l-a împuşcat pe Jack. În piept şi în abdomen. Dumnezeule! Nu pot ajunge la el. Nu reuşesc să ajung

la el şi nebunul acela vine înapoi. Se vedea clar că era drogat, apucat. Era o nebunie din partea lui să se întoarcă, deşi putea să fugă liniştit. A mai tras o dată în mine, dar n-am simţit glonţul decît ca pe o pişcătură. Doar o săgeată fierbinte sub coaste. Şi eu mi-am golit încărcătorul în el. Nu-mi amintesc foarte bine faza asta, dar mi s-a spus că aşa s-a întîmplat. Îmi amintesc doar că m-am tîrît pînă la Jack şi că l-am văzut murind. Îmi amintesc felul în care s-a uitat la mine, cum mi-a strîns mîna şi cum mi-a spus numele ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Şi, apoi, cînd şi-a dat seama ce se petrece, cum a rostit numele soţiei sale. Îmi amintesc asta în fiecare noapte.

– Şi tu socoteşti că tu ai fost de vină.

– Dacă nu eram eu, el nu s-ar fi aflat acolo.

– Eu nu văd lucrurile aşa. Îi venea să-l strîngă în braţe, să-l legene ca pe un copil. Pentru el ar fi fost o greşeală, ştia asta. Pentru ea, un simplu gest de tandreţe. Se mulţumi să se aşeze lîngă el şi să-i pună mîna pe coapsă. Fiecare decizie pe care o ia cineva are consecinţe. Nici tu nu te-ai fi aflat acolo dacă soţia ta te-ar fi aşteptat acasă. Aşa că poţi foarte bine s-o învinovăţeşti pe ea şi pe tipul cu care te înşela. Sau poţi să dai vina pe tipul care l-a împuşcat, pentru că, ştii, pe undeva, din vina lui s-a întîmplat, ce s-a întîmplat.

– Ştiu toate astea. Le-am mai auzit pînă acum de multe ori. Dar asta nu schimbă cu nimic felul în care mă simt la ora trei dimineaţă sau la ora trei după-amiază. Sau oricînd mă apucă amocul.

– Ai făcut psihoterapie?

– S-a ocupat departamentul de poliţie de chestia asta.

– Medicamente?

El ridică din umeri.

– Nu-mi plac doctoriile.

– Cu ajutorul chimiei poţi duce o viaţă mai uşoară, spuse ea, dar nu zîmbi.

– Medicamentele îmi induc o stare de nervozitate, ori mă fac să nu mă mai simt în apele mele. Nu pot să-mi fac treaba drogat,

şi dacă nu-mi pot face meseria, nimic nu mai are rost. Dar nici să rămîn în Baltimore nu mai puteam. Nu mai puteam să fac faţă vieţii de zi cu zi. Încă un trup, încă un caz – iar între timp încercam să rezolv cazurile pe care Jack şi cu mine le primisem înainte de incident. Nu-mi pica bine să văd pe altcineva la biroul lui Jack. Sau să ştiu că îşi lăsase o nevastă şi copii care-l iubeau, că el nu i-ar fi lăsat dacă nu aş fi fost eu.

– Şi aşa ai ajuns aici.

– Pentru a mă îngropa. Dar lucrurile au început să se întîmple. Am văzut munţii. Am văzut aurora boreală. Se uită la ea şi îşi dădu seama după zîmbetul de pe faţa ei că înţelesese. Nu avea nevoie să spună mai mult. Aşa că vorbi în continuare. Şi te-am văzut pe tine. Am avut aceeaşi reacţie la toate. Ceva dinlăuntrul meu voia să se trezească la viaţă. Nu-mi dau seama exact ce, şi nu ştiu dacă sînt destul de bun pentru tine. Nu sînt un pariu prea sigur.

– Îmi plac pariurile cu şanse mici. Hai să vedem ce se întîmplă.

– Ar trebui să plec.

– Nu ţi-am spus că n-am terminat cu tine? Îţi spun eu ce-ar trebui să facem. Ar trebui să ieşim afară şi să facem o baie fierbinte, după aceea să ne întoarcem aici şi să ne mai tăvălim puţin în pat.

– Să ieşim? Adică să ieşim afară? Să facem o baie afară acum, la aproape zece grade sub zero?

– În cadă nu sînt zece grade sub zero. Hai, Burke, curaj! Încearcă ceva nou! Şi mai spală-ţi amărăciunea asta!

– Am putea să rămînem aici şi să încercăm ceva nou.

Dar ea se dădu jos din pat.

– O să-ţi placă, îi promise şi-l trase jos din pat.

Avusese dreptate: chiar îi plăcea. Nebunia frigului, plonjonul aproape dureros în apa fierbinte, senzaţia absurd de erotică pe care i-o dădea apropierea corpului ei gol sub cerul plin de stele şi de magia luminilor acelea schimbătoare.

Aburul se ridica de pe suprafaţa apei şi în jurul lor cîinii alergau dezlănţuiţi. Singurul dezavantaj era că trebuia să fugă din nou

înapoi în casă prin gerul muşcător şi posibilitatea unui atac de cord.

– Faci des asta?

– De cîteva ori pe săptămînă. Îţi pune sîngele în mişcare.

– Cred şi eu!

Se cufundă mai mult în apa ferbinte şi lăsă capul pe spate. Şi aurora boreală îi umplu cîmpul vizual.

– Oh, Doamne! Vă plictisiţi vreodată de priveliştea asta? Sau măcar vă obişnuiţi cu ea?

Ea luă aceeaşi poziţie ca şi el, bucurîndu-se de gerul care-i biciuia obrajii în timp ce căldura îi învăluia trupul.

– Te obişnuieşti cu ea aşa cum proprietarul se obişnuieşte cu lucrurile lui. Mă simt de parc-ar fi a mea şi aş împărţi-o cu cîţiva norocoşi. Aproape în fiecare noapte ies afară s-o privesc. În jurul meu e pustiu şi e linişte deplină. Şi da, atunci parcă e toată a mea.

În seara asta erau străluciri mov, punctate de vîrtejuri albastre şi dîre de roşu. Ea alesese un CD cu Michelle Branch, care cînta despre lumina ce străluceşte în întuneric.

Bîjbîind, îi găsi mîna în apa fierbinte şi degetele li se împreunară.

– Cred că asta e perfecţiunea, murmură el.

– Aşa se pare.

Lăsă muzica şi luminile să-l învăluie, se afundă în căldură şi muzică.

– O să te sperii dacă o să mă îndrăgostesc de tine?

Un moment ea nu spuse nimic.

– Nu ştiu. S-ar putea.

– Şi eu s-ar putea să mă sperii. Pentru mine e ca o revelaţie. Că mi-a mai rămas destul suflet pentru aşa ceva.

– Eu aş zice că ţi-a mai rămas destul. Pe de altă parte, *eu* nu ştiu dacă mai am destul suflet pentru a începe o chestie de genul ăsta.

El o privi şi-i zîmbi.

– Cred că va trebui să aflăm.

– Poate că ar trebui să încercăm să trăim momentul, să ne bucurăm de ce avem.

– Asta faci tu? Trăieşti clipa?

Roşul devenea mai puternic, dominînd movul blînd şi dulce.

– Sigur.

– Nu te cred. Nu poţi să-ţi petreci viaţa fără să-ţi planifici nimic, fără să construieşti pentru viitor.

Mişcarea umerilor ei agită apa.

– Planurile sînt planuri, viaţa e altceva.

– Ihî. Nu şi pentru oamenii ca noi. Slujba e viaţa. Asta e una dintre problemele noastre sau una dintre calităţile noastre. Depinde cum priveşti problema.

Îl privea, încruntată.

– Iată un exemplu de filosofie de cană.

Îi urmări privirea cînd ea se ridică la auzul lătratului cîinilor.

– Întotdeauna fac aşa?

– Nu. Poate urmăresc o vulpe sau un elan. Dar rămase încruntată pînă cînd cîinii tăcură. E prea devreme pentru urşi. Oricum, Rock şi Bull pot face faţă aproape oricărui animal. O să-i chem înapoi imediat.

Adusese cu el două hălci de carne proaspătă. Cîinii îl cunoşteau, aşa că nu avea de ce să se teamă. Dar nu strica să fie pregătit. Tocmai de aceea se afla aici, supraveghind casa de la adăpostul copacilor, pentru că îi plăcea să fie pregătit.

Nu era foarte sigur ce însemna faptul că poliţistul şi fata vechiului său prieten îşi făceau de cap în cadă. Poate că era bine. O relaţie i-ar ţine pe amîndoi ocupaţi.

Oricum, nu dădea doi bani pe poliţistul acela. Era pus acolo mai mult de formă, pentru a strînge beţivii de pe stradă şi a potoli încăierările. Nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa lui.

Apoi, încetă să-şi facă griji în privinţa cadavrului. Încetase să se mai gîndească la el şi îşi scosese toată povestea din minte cu mulţi ani în urmă. I se întîmplase altcuiva. Nici nu se întîmplase.

N-o să fie nici o problemă.

Dar acum era o problemă.

Dar o va rezolva.

Acum era mai bătrîn, mai calm. Acum era mult mai atent.

Va trebui să elimine toate verigile slabe. Dacă una dintre ele va fi Meg Galloway, îi va părea rău pentru ea. Dar trebuia să se protejeze pe sine.

Şi ar fi bine să înceapă încă de acum.

Îşi puse arma pe umăr şi le dădu cîinilor ultimele bucăţi de carne.

Pregătise totul. Stînd în biroul întunecat, nu vedea nimic, nu se gîndea la nimic. Trebuia să-i vorbească, bineînţeles. Aşa era normal, aşa era corect. Şi el era un om corect.

Şi, totuşi, ce periculos pentru el să se afle acolo la ora aceea din noapte. Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi trebuit să găsească nişte explicaţii, nişte scuze. O negare plauzibilă, gîndi el zîmbind uşor.

Trecuse atît de mult timp de cînd făcuse ceva periculos. Trecuse mult timp de cînd urca pe munţi şi trăia liber. Gustul pentru toate astea îi trezi vechea emoţie.

De aceea, îl porecliseră cîndva Darth, din cauza severităţii şi a înclinaţiei lui către treburile întunecate. Asta îl împinsese să facă toate nebuniile acelea sublime. Asta îl făcuse să-şi ucidă un prieten.

„Dar pe vremea aceea eram un alt om", îşi reaminti el. Între timp, se schimbase. Ceea ce făcea acum nu făcea din curiozitate sau din plăcere, ci pentru a-l proteja pe omul inocent care devenise.

Avea tot dreptul să facă asta.

Aşa că, atunci cînd vechiul lui prieten intră pe uşa din spate, el îl aştepta în linişte. Calm ca o bucată de gheaţă.

Max Hawbaker tresări cînd îl văzu pe bărbatul aşezat în spatele biroului.

– Cum ai intrat aici?

– Ştiu doar că laşi uşa din spate descuiată de cele mai multe ori. Se ridică, mişcîndu-se încet, relaxat. Nu te puteam aştepta afară. Mă putea vedea cineva.

– Bine, bine. Max îşi scoase haina şi o puse deoparte. E o nebunie din partea ta să vii să te întîlneşti cu mine aici, la ziar, în toiul nopţii. Ai fi putut să vii acasă la mine.

– Ne putea auzi Carrie. Sper că nu i-ai spus nimic. Ai jurat!

– Nu, nu i-am spus. Max îşi trecu o mînă peste faţă. Doamne-Dumnezeule, mi-ai spus că a căzut! Mi-ai spus că a înnebunit şi a tăiat coarda. Că a căzut într-o prăpastie.

– Ştiu ce ţi-am spus. Nu-ţi puteam spune adevărul. Şi-aşa a fost destul de îngrozitor, nu crezi? Delirai şi erai terminat cînd am ajuns la tine. Ţi-am salvat viaţa, Max. Te-am adus înapoi, jos.

– Dar...

– Ţi-am salvat viaţa!

– Da. În regulă. Da.

– O să-ţi explic totul. Scoate sticla aia pe care-o ţii în sertar. Trebuie să bem ceva.

– Toţi anii ăştia! A stat acolo toţi anii ăştia! Aşa! Chiar avea nevoie de ceva de băut, aşa că apucă două căni de cafea, apoi scoase sticla de whisky din sertar. Ce-ar trebui să cred? Ce-ar trebui să fac?

– A încercat să mă omoare. Nici acum nu-mi vine să cred. „O negaţie plauzibilă", gîndi el din nou.

– Pat? Pat a încercat...

– Luke, ţi-aduci aminte? Skywalker, cavalerul Jedi. Cu cît lua mai multe droguri, cu atît înnebunea mai tare. La un moment dat, a încetat să mai fie un joc. Cînd a ajuns în vîrf, a vrut să sară şi bestematul era să mă tragă şi pe mine după el.

– Dumnezeule! Dumnezeule!

– Spunea că e o glumă, dar mai tîrziu mi-am dat seama că nu fusese deloc o glumă. În timp ce ne întorceam, coborînd în rapel pe versant, şi-a scos cuţitul. Hristoase, a început să-mi taie coarda şi rîdea întruna! Abia am putut să ajung pe un prag înainte ca el s-o taie de tot. Am luat-o la fugă.

– Nu-mi vine să cred! Max înghiţi băutura din cană şi îşi mai turnă o porţie.

– Nici mie nu mi-a venit să cred cînd s-a întîmplat. Îşi pierduse

minţile. Drogurile, altitudinea, la naiba, nu ştiu de ce! Am ajuns în peştera aceea de gheaţă. Eram speriat şi furios în acelaşi timp. El a venit după mine.

– De ce nu mi-ai povestit toate astea pînă acum?

– M-am gîndit că n-o să mă crezi. Am ales calea mai uşoară. Şi tu ai fi făcut la fel.

– Nu ştiu. Max îşi trecu o mînă prin părul rar.

– Şi *tu* ai ales calea cea mai uşoară! Atunci cînd ai aflat că a căzut ai fost de acord să-ţi ţii gura! Ai promis că nu vei spune nimic, nimănui, niciodată. Patrick Galloway a plecat într-o direcţie necunoscută. Şi cu asta, basta!

– Nu ştiu de ce am făcut-o.

– Ţi-au prins bine cele trei mii de dolari pentru ziar, nu-i aşa?

Max roşi şi privi paharul cu băutură.

– Poate că am greşit atunci cînd i-am luat. Poate a fost o greşeală. Voiam doar să uit toată tărăşenia asta. Am încercat să construiesc ceva aici. Nici măcar n-am apucat să-l cunosc prea bine! Dar acum nu mai putem schimba nimic, aşa că nu mai contează. Şi tu ai zis că dacă am spune cuiva ce s-a întîmplat acolo, dacă am povesti despre moartea lui, ar urma o anchetă!

– Aşa s-ar fi întîmplat. Şi s-ar fi descoperit şi drogurile, Max, şi ştii că nu îţi puteai permite să mai fii implicat într-un scandal cu droguri. Nu puteai risca o anchetă în care poliţiştii să se întrebe dacă tu, sau oricare dintre noi, nu cumva estevinovat de moartea lui. Indiferent cum ar fi murit, tot ar fi urmat o anchetă, nu-i aşa?

– Da. Dar acum...

– A trebuit să mă apăr. A sărit la mine cu cuţitul. S-a năpustit asupra mea. Spunea că muntele cere un sacrificiu. Am încercat să fug, dar n-aveam unde. Am apucat pioletul şi... Îşi strînse mîinile în jurul căniişi se prefăcu că bea. Oh, Doamne!

– Ai fost în legitimă apărare. O să te susţin.

– Cum? N-ai fost acolo!

Max luă o înghiţitură de whisky în timp ce o broboană de sudoare i se prelingea pe tîmplă.

– Oricum, or să afle că am fost acolo. Acum are loc o anchetă.

A intrat poliţia pe fir şi nu ne mai putem ascunde. O să facă cercetări. Poate o să-l găsească pe cel care ne-a dus acolo.

– Nu cred c-o să-l găsească.

– Chestia asta începe să semene prea mult cu o crimă, aşa că o să se facă cercetări peste cercetări. O să ne găsească şi pe noi. Există oameni care ne-au văzut împreună cu el în Anchorage. S-ar putea să-şi amintească. E mai bine dacă ne ducem acum şi le spunem ce ştim, le explicăm toată tărăşenia. Asta înainte să fim arestaţi pentru crimă. Avem amîndoi o reputaţie, o poziţie socială şi profesională. Iisuse, eu trebuie să mă gîndesc şi la Carrie, şi la copii! Va trebui să-i spun totul lui Carrie, să-i explic ce s-a întîmplat înainte de a merge la poliţie.

– Ce crezi că se va întîmpla cu reputaţia şi cu poziţiile noastre sociale şi profesionale dacă se află chestia asta?

– O să le putem proteja dacă ne ducem la poliţie şi le spunem tot.

– Asta vrei să faci?

– Asta *trebuie* să facem! M-am tot gîndit la chestia asta de cînd l-au găsit. Am plănuit totul. Trebuie să mergem la poliţie înainte să vină poliţia să ne caute.

– Poate că ai dreptate. Poate că aşa ar trebui să facem. Puse cana jos şi începu să se plimbe prin spatele scaunului lui Max. Scoase o mănuşă din buzunar şi şi-o puse pe mînă. Îmi mai trebuie puţin timp. Să mă gîndesc, să pun lucrurile în ordine...

– Hai să mai aşteptăm o zi. Max întinse mîna după sticlă. Asta ne va oferi amîndurora timpul de care avem nevoie. Cred c-ar fi mai bine să mergem mai întîi la şeriful Burke, să-l atragem de partea noastră.

– Crezi c-o să reuşeşti? În vocea lui calmă se strecurase o urmă de amuzament.

– Da. Chiar cred c-o să meargă.

– Asta cred c-o să meargă mai bine. Apucă din spate braţul drept al lui Max şi-l obligă să apuce pistolul. Cu stînga îi prinse gîtul, ducîndu-i mîna cu pistolul la tîmplă. Vechiul lui prieten se dezechilibră şi căzu pe spate, sufocîndu-se. Şi apăsă pe trăgaci.

Împuşcătura făcu un zgomot asurzitor în camera mică şi îi smuci mîna. Dar se asigură că degetul lui Max era lipit de trăgaci. „Amprentele", gîndi el cu mintea limpede precum cristalul. Şi reziduurile de praf de puşcă. Dădu drumul trupului şi Max se prăbuşi peste birou, iar arma căzu lîngă scaun.

Deschise precaut computerul, folosindu-se de mîna înmănuşată. Găsi fişierul în care se afla documentul pe care începuse să-l scrie în timp ce-l aştepta pe prietenul său.

„Nu mai pot trăi cu conştiinţa încărcată. Stafia lui s-a întors să mă bîntuie. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut, cer scuze tuturor celor pe care i-am făcut să sufere.

Iertaţi-mă.

Eu l-am ucis pe Patrick Galloway. Şi acum mă voi duce după el în iad.

Maxwell Hawbaker"

Simplu, direct, clar. Dădu aprobator din cap şi lăsă computerul deschis. Lumina ecranului şi a veiozei de pe birou se revărsa peste sîngele şi resturile de materie cenuşie împrăştiate pe jos.

Îndesă mănuşa într-o pungă de plastic şi o puse în buzunarul hainei înainte de a o îmbrăca. Scoase o pereche de mănuşi noi şi şi le trase pe mîini, îşi luă fularul, pălăria, apoi, apucă singurul lucru pe care îl atinsese cu mîna goală, cana din care băuse.

Intră în baie, vărsă whisky-ul din cană în chiuvetă şi dădu drumul la apă. Spălă bine cana, se înapoie în birou şi o puse la loc.

Ochii lui Max îl fixau goi, aducîndu-i un gust de fiere în gură. Se sili să-l ignore şi se concentră asupra detaliilor. După o ultimă privire în jurul camerei, se declară satisfăcut şi ieşi pe unde intrase.

Merse spre casă folosind numai drumuri lăturalnice, cu fularul tras pe faţă şi cu pălăria trasă pe ochi, în caz că vreun insomniac s-ar uita pe fereastră.

Deasupra lui, cerul fremăta în lumina aurorei boreale.

„Am făcut ceea ce trebuia să fac, gîndi el. Acum, totul s-a sfîrşit."

Ajunse acasă şi intră în baie ca să se spele de duhoarea de sînge şi cordită ce parcă se agăţase de el. Apoi îşi turnă un pahar de whisky şi privi mănuşa mistuindu-se în flăcări.

Acum nu mai rămăsese nimic de făcut, aşa că îşi scoase totul din minte.

Şi dormi somnul inocenţilor.

13

În drum spre ziar, Carrie se opri la „The Lodge" ca să cumpere două sandvişuri cu şuncă şi ouă. Fusese surprinsă şi oarecum deranjată să vadă că Max plecase înainte să se trezească ea. Nu era prima oară cînd pleca la redacţie în toiul nopţii şi rămînea să doarmă acolo sau cînd pleca în zori, înainte ca ea sau copiii să se trezească, dar de fiecare dată lăsa un bileţel pe pernă, lîngă ea.

Astăzi nu găsise însă nici un bileţel şi nu primise nici un răspuns cînd sunase la ziar.

Max nu se purta aşa de obicei. Dar, în ultima vreme, nu prea fusese în apele lui. Şi asta începea să o îngrijoreze.

Descoperirea cadavrului lui Patrick Galloway era un subiect gras. Cadavrul care se presupunea că ar fi al lui Pat Galloway, îşi reaminti ea. Trebuiau să stabilească modul de abordare a poveştii, cît spaţiu să ocupe articolul în ziar, să hotărască dacă să meargă sau nu la Anchorage atunci cînd va fi coborît cadavrul.

Răscolise deja prin arhiva foto şi alesese cîteva poze cu Pat pentru a le publica împreună cu articolul.

Îşi aminti şi de fotografiile celor trei băieţi care găsiseră cadavrul. Şi ei trebuiau intervievaţi, cel puţin Steven Wise, care locuia în oraş. Ar fi vrut să se ocupe Max de chestia asta, se pricepea mai bine la interviuri decît ea.

Lui Max nu-i plăcea să vorbească despre acest subiect. Ba chiar se răstise la ea cînd adusese vorba despre asta.

Probabil că venise timpul să se ducă la spital şi să-şi facă analizele. Avea stomacul foarte sensibil şi-l supăra cînd nu mînca sau nu dormea cum trebuie. Ceea ce se întîmplase, îşi aminti ea, cam de cînd apăruse problema asta cu Galloway.

„Poate că am început să îmbătrînim", gîndi ea parcînd maşina în faţa redacţiei ziarului, şi asta se simte. Şi poate şi din cauză că-l cunoscuse cît de cît pe bietul om. În cele cîteva luni scurse între venirea lui Max în Lunacy şi... plecarea lui Pat, se imprieteniseră oarecum. Poate era mai bine să aştepte pînă se clarificau toate aspectele.

Dar nu putea să înţeleagă de ce Max îşi vărsa nervii pe ea.

Îl cunoscuse pe Pat înaintea lui Max şi totuşi moartea lui nu o afectase atît de tare. Îi părea rău, desigur, pentru Charlene şi pentru Meg – şi ele ar fi trebuit să fie intervievate – şi avea de gînd să-şi exprime condoleanţele cu prima ocazie.

Dar, pînă la urmă, era vorba de un subiect gras de presă. Max şi cu ea trebuiau să înceapă o investigaţie jurnalistică. Pentru numele lui Dumnezeu, în cazul de faţă aveau avantajul terenului propriu! Asta însemna că articolul lor ar fi putut fi preluat şi de alte ziare, cu tiraje mai mari.

E bine, îi va programa ea însăşi consultaţia la medic, apoi, îl va bate la cap să se ducă. Aveau treabă pînă peste cap, articolul cu Galloway şi reportajul despre Iditarod. Iisuse, era deja februarie şi întîi martie se apropia cu paşi repezi! Trebuiau să se apuce de lucru dacă voiau să apuce să se înscrie în cursă înainte de termenul limită.

Avea nevoie de soţul ei în formă maximă şi, dacă era nevoie, avea să-i reamintească asta urlînd din toate puterile.

Coborî din maşină ţinînd în mînă punga cu mîncare. Hîrtia era deja pătată cu grăsime şi din interior se ridicau aburi îmbietori. Dădu nemulţumită din cap cînd zări lumina aprinsă în camera din spate. Putea să parieze că Max adormise din nou cu capul pe birou.

– Carrie!

– Bună, Jim! Se opri pe trotuar pentru a schimba cîteva vorbe cu barmanul. Cam devreme pentru tine!

– Am ieşit să cumpăr cîte ceva. Dădu din cap spre Magazinul din Colţ. Se anunţă vreme frumoasă, aşa că m-am gîndit că mi-ar prinde bine o partidă de pescuit. Aruncă o privire spre fereastra luminată: Şi altcineva lucrează cu noaptea-n cap.

– Îl ştii pe Max.

– Are stofă de ziarist, spuse el. Hei, Profesore. Te duci la şcoală?

John se opri şi se alătură celor doi.

– Într-acolo mă îndreptam. Am zis să merg pe jos cît mai am ocazia. La radio au anunţat că azi va fi mai cald.

– Vine primăvara, anunţă Carrie. Şi mie mi se răceşte micul dejun. Ar trebui să mă duc înăuntru şi să-l scot pe Max din birou.

– Ceva noutăţi în cazul Galloway? o întrebă John.

Ea îşi scoase cheile.

– Dacă aflăm ceva o să puteţi citi toate amănuntele în următorul număr al ziarului. S-aveţi o zi bună!

Intră şi aprinse luminile.

– Max! Scularea! Cu punga cu micul dejun între dinţi, îşi scoase haina şi o puse în cuier. Îndesă într-un buzunar mănuşile şi în celălalt căciula. Cu un gest reflex, îşi ciufuli părul. Max! strigă ea din nou, oprindu-se la biroul ei şi pornind computerul. Ţi-am adus micul dejun, deşi nu ştiu dacă meriţi, fiindcă în ultima vreme te-ai purtat ca un urs constipat. Lăsă punga pe birou, se duse la filtrul de cafea, luă cana şi intră în baie ca să o umple. Sandvişuri cu şuncă şi ou. M-am întîlnit adineauri cu Jim Slăbănogul şi cu Profesorul. De fapt, pe Profesor l-am văzut şi mai devreme, la „The Lodge", – lua micul dejun înainte de a pleca la şcoală. Era destul de vesel. Mă întreb dacă acum, după ce Charlene a aflat de moartea vechiului său iubit, nu se gîndeşte să se cupleze cu ea. Bietul om!

Porni filtrul de cafea şi scoase cîteva farfurii de carton, şervetele pentru sandvişuri. Se apucă să fredoneze *„Little Dancer"* a lui Elton John, melodia pe care o ascultase pe drum, în maşină.

– Maxwell Hawbaker, nu ştiu cum te mai pot suporta! Daca ai de gînd să continui să fii mereu morocănos şi întors pe dos o să-mi caut pe altcineva, mai tînăr şi mai vesel. Asta o să fac! Cu cîte o farfurie în fiecare mînă se îndreptă spre încăperea micuţă care îi servea lui Max drept birou. Dar înainte să te părăsesc pentru armăsarul meu sălbatic de 25 de ani, o să te internez în spital pentru...

Se opri în cadrul uşii şi mîinile i se înmuiară. Sandvişurile căzură pe podea, pe rînd. Şi deşi începură să-i vuiască urechile, putu să audă ţipătul.

Nate era deja la a doua ceaşcă de cafea şi discuta cu Jesse despre castelul *LEGO* pe care începuseră să-l construiască în dimineaţa aceea. Prima cafea o băuse la Meg şi mintea lui zbura încă la ea.

Meg urma să plece astăzi spre nord, cu un transport de marfă, apoi, să se oprească în Fairbanks pentru a cumpăra cîte ceva pentru localnicii din Lunacy. Scuteau, astfel, cheltuielile unui drum dus-întors pînă în oraş – mai ales, că iarna drumurile erau impracticabile –, iar Meg percepea un comision de cinci procente. Îi spusese lui Nate că asta reprezenta o mică parte din afacerile ei, dar era un venit constant.

În dimineaţa aceea apucase să arunce o privire şi în biroul ei. Era decorat în acelaşi stil cu restul casei, respira confort şi eficienţă. Un birou solid, masiv, un computer negru, un monitor cu ecranul plat. Mai notă un scaun de piele, o pendulă veche şi cîteva schiţe în creion atîrnate pe pereţi. În cameră se aflau, pe lîngă o plantă imensă, cu frunzele asemenea unor limbi lungi şi verzi, într-un ghiveci imens, roşu strălucitor, şi cîteva dulapuri albe ca zăpada şi un glob de cristal atîrnat de un lanţ în faţa ferestrei.

Lui Nate i se păru un spaţiu practic şi feminin în acelaşi timp.

Nu plănuiseră nimic pentru mai tîrziu. Ea refuza însăşi noţiunea de plan, iar el se împăcase cu ideea. Avea nevoie de timp de gîndire. Voia să se gîndească la drumul pe care urmau să-l apuce.

Femeile nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Poate lucrurile vor fi altfel de data asta. Sau poate era ceva temporar, o chestie de moment. Înlăuntrul lui se treziseră la viață o mulțime de sentimente pe care le crezuse anesteziate de multă vreme. Nu avea cum să știe ce era real și ce nu. Și dacă asta era real, nu avea de unde să știe dacă putea să continue. Sau dacă voia să continue.

Hotărî că, pentru moment, cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să-și bea cafeaua, să mănînce micul dejun și să construiască un castel de plastic împreună cu un copil care se bucura de simpla lui prezență.

– Ar trebui să-i punem și un pod, spuse Jack. Un pod care să urce și să coboare.

– Un pod basculant? îl tentă Nate. Cred că putem să meșterim unul. Ne-ar trebui niște gută.

Puștiul îl privi cu ochii plini de bucurie.

– Super!

– Poftim, șerifule!

Surprinse o grimasă de durere pe fața lui Rose, atunci cînd fata se aplecă să pună farfuria pe masă.

– Te simți bine?

– Mi-a cam înțepenit spatele. Așa am pățit și cu dumnealui. Ciufuli părul băiețelului.

– Poate că ar trebui să-i faci o vizită doctorului.

– Mă duc astăzi la un control. Jesse, te rog să-l lași pe șeriful Burke să-și mănînce micul dejun cît mai e cald.

– Ne trebuie niște gută pentru pod.

Ea rămase un moment cu mîna în părul lui.

– Găsim noi ceva. Se întoarse brusc, alarmată de zgomot. Jim Slăbănogul se năpusti pe ușă. Jim?

– Șerifule! Șerifule! Vino repede! Trebuie să vii! La ziar! E Max! O, Doamne!

– Ce s-a întîmplat? Dar chiar pe măsură ce cuvintele îi ieșeau din gură, ridică brațul. Își dădu sema că era vorba de ceva grav judecînd după paloarea feței lui Jim, după ochii lui măriți în urma

şocului. Şi sesiză că micuţul care stătea la masă cu el, care îi privea cu gura căscată, urmărea toată scena cu atenţie. Aşteaptă! Se ridică repede de la masă şi îşi înşfăcă haina. Afară! Îl apucă de braţ pe bărbatul ce tremura din toate încheieturile şi-l scoase afară. Ce-i?

– E mort! Iisuse Hristoase! Max e mort, împuşcat mortal! I-a zburat o jumătate de cap!

Picioarele omului se înmuiară şi Nate trebui să-l ţină ca să nu se prăbuşească.

– Max Hawbaker? Tu l-ai găsit?

– Da. Nu. Adică vreau să spun că da, despre Max e vorba. Carrie. Carrie l-a găsit! Am auzit-o ţipînd. Ea a intrat şi eu cu Profesorul rămăseserăm pe trotuar, să mai schimbăm o vorbă, apoi, ea a început să ţipe de parcă o înjunghia cineva! Am fugit înăuntru şi... şi...

Nate continua să-l tîrască în josul străzii.

– Ai atins ceva?

– Cum? Nu, nu cred! Profesorul mi-a zis să te chem, să mă duc după tine la „The Lodge"! Şi asta am făcut! Înghiţea repede şi des. Cred c-o să mi se facă rău!

– Nu, n-o să ţi se facă rău! O să te duci pînă la secţie ca să-l aduci pe Otto aici! Să-i spui şi lui ce mi-ai povestit mie şi să-i mai spui că am nevoie de aparatul de fotografiat, de cîteva pungi de plastic pentru ridicat probe şi panglică pentru izolarea zonei. Eşti în stare să ţii minte toate astea?

– D-da! Mă duc! Mă duc chiar acum!

– După aceea rămîi acolo. Rămîi la secţie pînă mă întorc eu, vreau să-ţi pun cîteva întebări. Şi între timp să nu mai vorbeşti cu nimeni altcineva. Du-te!

Nate coti spre ziar, iuţind pasul. Intrase deja în febra anchetei şi ştia că cel mai important lucru în momentul ăsta era izolarea perimetrului. Pînă acum, din cîte ştia el, acolo se aflau doi civili, ceea ce însemna că puteau fi distruse probe importante din neglijenţă.

Deschise uşa cu o smucitură şi-l văzu pe John îngenuncheat

pe podea, lîngă Carrie care plîngea cu sughiţuri. Nu-şi scosese hainele, numai mănuşile, şi încerca s-o facă pe Carrie să bea dintr-un pahar cu apă. Ridică privirea spre Nate şi uşurarea i se putu citi pe faţa ce purta încă urmele şocului.

– Slavă Domnului! Max! În camera cealaltă!

– Rămîi aici! Ţine-o şi pe ea aici!

Porni spre camera alăturată. Putea să simtă deja mirosul. Întotdeauna se putea simţi mirosul. Nu, se corectă el, nu întotdeauna. În peştera în care zăcea Galloway nu mirosea a moarte. Natura se ocupase de problema asta.

Dar putea simţi mirosul morţii lui Max Hawbaker încă înainte de a-i vedea cadavrul. Şi putu să simtă şi mirosul celor două sandvişuri cu şuncă şi cu ou ce zăceau pe podea, lîngă coşul de gunoi.

Mătură încăperea cu privirea, uşa, poziţia cadavrului, arma, rana. Părea să fie vorba de o sinucidere. Dar ştia din experienţă că prima impresie pe care ţi-o lăsa cercetarea la faţa locului era de obicei greşită.

Intră în cameră, mişcîndu-se cu atenţie. Observă stropii de sînge de pe scaun, de pe ecranul monitorului, de pe tastatură. Sîngele umpluse biroul şi se scursese pe podea pînă cînd moartea oprise definitiv pompa.

Văzu şi arsurile din jurul rănii. Probabil că ţeava pistolului de calibrul 22 fusese lipită de tîmplă. Nu exista orificiu de ieşire a glonţului. În ciuda bîlbîielilor lui Jim, faţa cadavrului nu avusese prea mult de suferit. Glonţul intrase prin partea dreaptă, făcînd o gaură destul de mică, şi ricoşase de mai multe ori în interiorul cutiei craniene, ca o bilă la flipper.

Max murise înainte de a atinge biroul.

Văzu screen-saver-ul ce se mişca pe ecran, scoase un creion din buzunarul hainei şi se apropie de birou ca să apese butonul mouse-ului.

Documentul se deschise brusc pe ecran.

Miji ochii. Privi apoi în jos, la trupul omului care pretindea că îl ucisese pe Patrick Galloway.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Îi făcu semn lui Otto să rămînă pe loc, se duse pînă la Carrie şi, asemenea lui John, îngenunche lîngă ea.

– Carrie.

– Max! Max! Ridică spre el faţa roşie de plîns, privirea îngrozită. Max e mort! Cineva...

– Ştiu. Îmi pare rău. O luă de mînă. Acum o să încerc să-l ajut. Vreau ca tu să te duci la secţie şi să mă aştepţi acolo.

– Dar Max... Nu-l pot părăsi pe Max!

– Rămîn eu cu Max. O să am grijă de el. John o să te ajute să te îmbraci. Vin şi eu cît pot de repede. Aşa că du-te la secţie şi aşteaptă-mă acolo.

Îl privea cu ochii goi, încă şocată.

– Bine. Făcu ceea ce i se spusese. Şocul şi groaza o făcuseră foarte ascultătoare. Cel puţin pentru o vreme. Otto?

Se ridică şi se îndreptă din nou spre camera din spate.

– Dumnezeule Atotputernic! şopti Otto.

– Vreau să-i duci pe amîndoi la secţie. Jim mai e acolo?

– Da. Înghiţi în sec. Pentru numele lui Dumnezeu, şerifule!

– Du-i şi pe ei acolo şi ţine-i separat. Las-o pe Peach să se ocupe de Carrie. Vreau să-l suni şi pe Peter şi să-i spui să vină direct aici..

– Dar eu sînt deja aici. Peter poate să ajungă la secţie pînă cînd...

– Vreau ca tu să începi să le iei declaraţiile. Te descurci mai bine ca Peter la chestiile astea. Începe cu Jim. Cheamă-l şi pe doctor acolo. Ia legătura cu Ken şi spune-i să vină la secţie cît de repede. Vine să asiste şi el. Nu vreau să facem nici o greşeală în cazul ăsta şi vreau să nu răsufle minic pînă cînd nu sigilăm zona şi nu luăm toate declaraţiile. Foloseşte un reportofon. Înregistrează şi ora, şi data, şi ia şi notiţe, pentru orice eventualitate. Ţine pe toată lumea acolo, separaţi, pînă mă întorc. Ai înţeles?

– Da. Se şterse cu mîna la gură. De ce naiba să se fi sinucis Max? Asta s-a întîmplat, nu-i aşa? S-a sinucis?

– Hai să ne concentrăm pe cercetarea locului faptei şi pe declaraţiile martorilor, Otto. S-o luăm pe rînd.

După ce rămase singur, luă aparatul de fotografiat pe care îl adusese Otto, desfăcu o rolă de film o montă în aparat şi făcu o poză.

Apoi, scoase un carneţel şi notă atent toate detaliile scenei. Notă că uşa din spate era descuiată, tipul şi calibrul armei, copie exact textul de pe ecranul calculatorului. Făcu şi o schiţă sumară a camerei, însemnînd pe ea poziţia cadavrului, a armei, a veiozei, a sticlei de whisky şi a cănii.

Cînd Peter intră în clădire, Nate îşi pusese mănuşile şi adulmeca sticla şi conţinutul cănii.

– Ia banda asta şi pune-o peste uşa de la intrare şi peste uşa din spate.

– Am venit cît de repede am putut! Otto spunea... Amuţi brusc în momentul în care ajunse la uşă.

Văzînd că obrajii lui capătă o tentă verzuie, Nate se răsti la el:

– Să nu vomiţi aici! Dacă îţi vine rău, ieşi afară! Şi ia şi banda cu tine!

Peter se întoarse brusc, uitîndu-se fix la peretele din faţa lui şi respirînd precipitat pe gură.

– Mi-a spus Otto că Max s-a sinucis, dar n-am crezut că...

– Încă n-am stabilit exact ce s-a întîmplat aici. Ştim sigur doar că Max e mort. În momentul de faţă, camera asta reprezintă locul de producere a evenimentului şi va trebui să fie închisă publicului. Nimeni nu are voie să intre aici, în afară de doctor. S-a înţeles?

– Da, domnule! Peter scoase banda galbenă din cutia adusă de Peter şi ieşi afară.

– Tipii din Poliţia Statală or să vrea să pună mîna pe tine, Max, murmură Nate. Se pare că tu le vei oferi răspunsul la toate întrebările lor, cu o adîncă reverenţă în fond. Poate chiar au dreptate. Însă eu nu mă prea dau în vînt după reverenţe.

Ieşi din cameră şi, păstrînd mănuşile în mîini, îl sună pe sergentul Coben din Anchorage.

– N-am de gînd să las cadavrul aici, pînă vii tu din Anchorage, zise el după ce îi comunicase lui Coben datele problemei. M-ai

văzut la treabă. Ştii că sînt calificat pentru chestii de genul ăsta. Am asigurat zona şi am inventariat-o. Doctorul e pe drum. O să strîng toate probele şi o să duc cadavrul la spital. Cînd ajungi aici îţi pun totul la dispoziţie. Îi făcu semn lui Ken să intre. Şi aştept acelaşi gen de cooperare din partea ta în cazul Galloway. E oraşul meu, sergent! Amîndoi vrem să rezolvăm cazul, aşa că va trebui să colaborăm. Te aştept aici.

Închise telefonul.

– Am nevoie să examinezi cadavrul şi să-mi spui, dacă poţi, ora aproximativă a decesului.

– E adevărat aşadar! Max e mort! Duse mîna la ochelari şi-i fixă mai bine pe nas. N-am mai fost nevoit să fac niciodată aşa ceva, dar cred că pot să-ţi dau cîteva informaţii.

– Asta îmi e de-ajuns. Pune-ţi astea! Îi întinse o pereche de mănuşi. Nu e o privelişte prea plăcută, adăugă Nate.

Ken intră în cameră şi se opri un moment pentru a se calma.

– Am mai avut de-a face cu răni prin împuşcare, dar cu nimic de genul ăsta. Şi în toate cazurile nu cunoşteam victima. De ce naiba şi-a făcut una ca asta? Pe unii oameni îi deprimă iarna, dar el mai trecuse şi prin alte ierni. Mult mai rele decît asta. Nu cred că suferea de depresie. Mi-ar fi spus Carrie sau aş fi observat eu. Îi aruncă o privire lui Nate. Eu nu m-am gîndit niciodată la sinucidere. Mi se pare un efort prea mare. Dacă încep să-mi schimb părerea, o să încerc să te anunţ pe tine primul.

– Te simţi mai bine zilele astea?

– Cîteodată. Eşti gata?

Ken ridică din umeri.

– Da, mulţumesc. Intră în cameră. Pot să-l ating? Sau să-l mişc puţin?

Nate fotografiase cadavrul, trasase conturul şi asigurase zona, aşa că nu mai avea nici un motiv să nu-l mişte. Aşa că dădu aprobator din cap.

Ken se aplecă şi apucă o mînă a lui Max. Ciupi pielea.

– Ar fi bine să-l duc la spital pentru o investigaţie mai amănunţită.

– O să ai ocazia. Spune-mi o oră cu aproximație.

– Ei bine, cu ce-mi mai amintesc eu din facultate și ținînd cont de temperatura camerei și de starea cadavrului, aș putea spune că decesul a survenit în urmă cu opt, pînă la douăsprezece ore. Dar este o apreciere foarte aproximativă, Nate.

– Asta înseamnă că a murit undeva între nouă seara și unu noaptea. Destul de bine. Vom putea să restrîngem intervalul cu ajutorul lui Carrie. O să-l trimit pe Peter după un sac pentru cadavru. Va trebui să-l pui într-un loc sigur – și rece.

– Am un spațiu pe care îl folosim ca morgă atunci cînd avem un cadavru.

– În regulă. Te rog să nu vorbești cu nimeni despre chestia asta. Ține-l acoperit pînă ajung și eu acolo.

Supraveghe transportul cadavrului și făcu o copie a documentului de pe computer înainte de a-l închide. Apoi, încuie ușa și porni spre secție.

Hopp îl ajunse din urmă.

– Vreau să știu ce naiba se petrece!

– Asta vreau și eu să înțeleg. În momentul ăsta vreau să-ți spun doar că Max Hawbaker a fost găsit mort în biroul lui de la ziar. Se pare că moartea a survenit ca urmare a unei răni la cap, făcută prin împușcare. E posibil ca rana să fi fost provocată chiar de victimă.

– Oh, Doamne! Ce blestemăție! E posibil? Iuți pasul pentru a menține ritmul impus de el, iar cînd Nate i-o luă înainte îl apucă de mînecă. Cum adică posibil? Crezi că a fost omorît?

– N-am spus asta. Abia am început să lucrez la cazul ăsta, Hopp. Am anunțat și Poliția Statală, or să trimită pe cineva în cîteva ore. Cînd o să am răspunsuri, o să te anunț. Lasă-mă să-mi fac meseria! Deschise cu o smucitură ușa secției. Și i-o trînti în față.

Se opri cîteva momente în holul înghețat, își scoase geaca și încercă să-și pună ordine în gînduri. Soarele răsărise deja și ziua se anunța frumoasă, așa cum promisese și prognoza.

Astăzi, îl vor coborî pe Galloway, gîndi el. Şi poate că vor trece să ridice şi trupul ucigaşului lui. Doi dintr-o lovitură.

O să lămurească el chestia asta.

Deschise uşa interioară şi-l văzu pe John stînd pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor, citind dintr-o ediţie veche a romanului *Watership Down*. Se ridică şi băgă cartea în buzunarul hainei, fără să pună semn unde rămăsese.

– Peach a dus-o pe Carrie în biroul tău. Otto e cu Jim într-una din celule. Cu uşa deschisă, adăugă el repede. Apoi, ridică din umeri. E greu să te concentrezi.

– Ţi-a luat Otto declaraţia?

– Da. N-au fost prea multe de spus. Am plecat de la „The Lodge" şi am luat-o pe jos spre şcoală. M-am întîlnit cu Jim şi Carrie şi m-am oprit să schimb cîteva vorbe cu ei. Carrie avea micul dejun într-o pungă. La fereastra biroului lui Max se vedea lumină. Ea a intrat, iar Jim şi cu mine am rămas afară, să mai discutăm vreo două minute. El se ducea să cumpere momeală. Pleca la pescuit. Îi place să mă bată la cap cu chestiile astea, fiindcă eu nu vînez, nici nu pescuiesc. Începu să-şi frece falca dreaptă, de parcă l-ar fi durut. După aceea, am auzit-o pe Carrie ţipînd. Am intrat şi l-am văzut. L-am văzut pe Max. Închise ochii şi respiră adînc. Scuză-mă! N-am mai văzut un cadavru pînă acum, cel puţin nu înainte de a fi... aranjat.

– Linişteşte-te, nu ne grăbeşte nimeni.

– Am, ah, am scos-o pe Carrie de acolo. Nu ştiam ce să mai fac. Am tras-o de acolo şi am zîs „Jim, şeriful e la „The Lodge"! Du-te şi adu-l aici!" Carrie se isterizase. Am aşezat-o pe un scaun şi am ţinut-o acolo, pentru că tot voia să se ridice şi să se ducă la Max. Apoi, i-am adus un pahar cu apă şi am rămas cu ea pînă cînd ai venit tu. Asta-i tot.

– A intrat vreunul dintre voi în birou?

– Nu. Bine, Carrie intrase cîteva clipe. Cînd am ajuns eu, ea era în cameră, făcuse unul, poate doi paşi înăuntru. Scăpase sandvişurile din mînă şi rămăsese acolo, ţipînd, cu o farfurie în fiecare mînă.

– Cît timp a trecut între momentul în care ai auzit ţipătul şi intrarea ta în cameră?

– În jur de treizeci de secunde. Carrie ţipa de pareă o înjunghia cineva! Am reacţionat amîndoi. Am ţîşnit pe uşă. Poate că a durat mai puţin de treizeci de secunde.

– Bine. S-ar putea să fie nevoie să mai vorbesc cu tine încă o dată, iar cei de la Poliţia Statală care vor veni vor dori să stea de vorbă cu tine. Lasă un număr de telefon. Şi te rog să păstrezi discreţia asupra a ceea ce s-a întîmplat. Ştiu că nu am prea multe şanse în sensul ăsta, dar mi-ar plăcea.

– Acum mă duc la şcoală. Îşi aranjă hainele cu un gest absent. Am întîrziat deja, dar poate că şcoala o să mă facă să nu mă mai gîndesc la chestia asta. O să fiu acolo aproape toată ziua.

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Era un om atît de liniştit, spuse John, luîndu-şi haina din cuier. Benign, dacă înţelegi ce vreau să spun. Era mereu în căutarea unui articol. Bîrfe locale, ştiri, naşteri. Morţi. Cred că pot să spun că era un tip mulţumit, îşi conducea ziarul, îşi creştea copiii...

– Uneori e greu să vezi dincolo de aparenţe.

– Aşa-i.

Nate se duse, apoi, la Jim ca să compare variantele poveştii. După ce omul termină de povestit, îl trimise acasă şi se aşeză pe patul din celulă, lîngă Otto.

– Peter e la spital. Deocamdată o să-l las acolo. E cam răvăşit, i-a fost destul de greu. Du-te pînă la ziar şi vorbeşte cu oamenii care locuiesc prin apropiere. Întreabă-i dacă nu cumva au auzit împuşcături noaptea trecută. Trebuie să ne concentrăm asupra intervalului cuprins între nouă seara şi unu dimineaţa. Vreau să ştiu dacă l-a văzut cineva pe Max pe lîngă clădire sau dacă au mai fost văzute şi alte persoane acolo noaptea trecută. Cînd, unde, pe cine au văzut. Dacă au auzit vreo maşină, vreo voce, dacă au văzut sau au auzit ceva, orice, vreau să ştiu despre ce a fost.

– Vin şi cei de la Poliţia Statală?

– Da.

Otto se încruntă.

– Nu mi se pare corect!

– Corect sau nu, asta e situația. Mai lasă-l o oră pe Peter și după aceea ia-l cu tine să te ajute la investigații. Cred că putem avea încredere în Ken să țină cadavrul încuiat. Ai vorbit cu Carrie?

– Am încercat, dar n-am reușit să scot prea multe de la ea.

– Bine. Mă duc eu să vorbesc cu ea. Se ridică. Otto, Max îl cunoștea pe Patrick Galloway?

– Habar n-am! Se strîmbă. Da, bineînțeles că îl cunoștea. E destul de greu să-mi amintesc, s-a întîmplat de mult. Dar mi se pare că Max s-a stabilit aici în vara dinainte de dispariția lui Pat. De uciderea lui, se corectă el. Max lucrase la un ziar din Anchorage și se hotărîse să pună bazele propriei fițuici într-un oraș mai mic. Oricum, ceva de genul ăsta.

– Bine. Du-te și vezi ce poți afla de la vecini.

Cînd se apropie de ușa biroului, lui Nate i se păru că aude pe cineva cîntînd. Îngînînd un cîntec, se corectă el, așa cum îi cînți unui copil un cîntec de leagăn. Deschise ușa și o zări pe Carrie întinsă pe o pătură pe podea, cu capul în poala largă a lui Peach. Aceasta o mîngîia pe păr și îngîna un cîntecel. Ridică privirea spre Nate cînd acesta intră.

– N-am știut ce altceva să fac, murmură ea. E zdruncinată rău, sărăcuța. Acum a adormit. Ah, am găsit niște calmante la tine în sertar. I-am dat o jumătate de pastilă.

Trebuie să ignore stînjeneala ce îl cuprinsese.

– Trebuie să vorbesc cu ea.

– N-aș vrea s-o trezesc acum. Și totuși s-ar putea să fie mult mai calmă decît atunci cînd Otto a încercat să vorbească cu ea. Vrei să rămîn și eu?

– Nu, dar stai pe-aproape.

Se așeză pe podea, lîngă ele, și Peach se apropie și-l prinse de mînă.

– Cred că nu mai trebuie să-ți spun să fii blînd. Vei ști cum să procedezi. Dar, oricum... Se întinse și-i mîngîie obrazul lui Carrie. Carrie? Trebuie să trezești, drăguță!

Carrie deschise ochii, cu privirea tulbure.

– Ce s-a întîmplat?

– Nate vrea să stea de vorbă cu tine, copilă. Poți să te ridici?

– Nu înțeleg! Se frecă la ochi ca un copil. Am avut un vis... Se concentră asupra lui Nate și ochii i se umplură de lacrimi. N-a fost un vis. Max! Max al meu! Cînd vocea i se frînse Nate o luă de mînă.

– Îmi pare rău, Carrie. Știu că ți-e greu și-mi pare rău. Vrei un pahar cu apă? Sau altceva?

– Nu! Nu! Nu există nimic! Se ridică în fund și își îngropă fața în palme. Nu mai există nimic!

Se ridică și Nate și o ajută pe Peach să se pună pe picioare.

– O să fiu în camera alăturată dacă aveți nevoie de mine, spuse ea și ieși, închizînd încet ușa în urma ei.

– Vrei un scaun sau stai bine acolo unde ești?

– Parcă încă visez. Toate mi se învîrt în cap!

Nate decise că era mai bine dacă rămîneau pe podea și se așeză lîngă ea.

– Carrie, trebuie să-ți pun cîteva întrebări. Uită-te la mine. La ce oră a plecat Max de acasă aseară?

– Nu știu. Nici n-am știut c-a plecat pînă azi-dimineață cînd m-am trezit. Eram cam supărată. De obicei, îmi lăsa un bilet pe pernă cînd pleca noaptea sau dimineața devreme să lucreze la ziar.

– Cînd l-ai văzut ultima dată?

– L-am văzut în dimineața asta... L-am văzut...

– Nu. Îi luă din nou mîna într-a lui, încercînd s-o îndepărteze de imaginea aceea. Înainte de asta. Ați luat cina împreună, acasă?

– Da. Am făcut niște chili. Max a gătit. Îi place să se laude cu chili-ul lui. Am luat cina în familie.

– Și după aceea ce ați făcut?

– Ne-am uitat la televizor. Cel puțin eu asta am făcut. S-au uitat și copiii o vreme, apoi Stella i-a telefonat unui prieten de-al ei, iar Alex s-a dus la calculator. Max parcă n-avea stare. A spus că vrea să citească o carte, dar nu l-am văzut deschizînd

vreuna. L-am întrebat ce are şi a ţipat la mine. O lacrimă i se prelinse pe obraz. Spunea că se gîndea la ceva şi că eu nu-l las în pace nici măcar cinci minute. Am început să ne certăm. Mai tîrziu, după ce s-au culcat copiii, şi-a cerut scuze. Spunea că are o problemă. Dar eu eram încă destul de supărată, aşa că l-am respins. Aproape că nici nu ne vorbeam cînd ne-am băgat în pat.

– Pe la ce oră s-a întîmplat asta?

– Cred că pe la zece şi jumătate. Nu, greşesc. Atunci m-am băgat eu în pat şi el a murmurat ceva despre ştirile CNN sau ceva de genul ăsta. Nu i-am dat prea multă atenţie pentru că eram furioasă pe el. M-am culcat devreme, fiindcă nu voiam să stau cu el. Şi acum nu mai este!

– Deci, pe la zece şi jumătate era încă acasă. Nu l-ai auzit cînd a plecat?

– M-am dus direct în pat. Am adormit. Cînd m-am trezit de dimineaţă, am ştiut că el nu s-a băgat în pat lîngă mine. Întotdeauna scoate cearşaful de sub saltea cu picioarele. Mă enervează îngrozitor, mă scoate din minţi chestia asta. M-am gîndit că poate se supărase şi se culcase pe canapeaua din sufragerie, dar nici acolo nu era. I-am dus pe copii la Ginny. Era rîndul ei să-i ducă la şcoală cu maşina. O, Doamne! O, Doamne, copiii!

– Nu-ţi face griji. Se va ocupa cineva de ei. O să vă duc pe toţi acasă de îndată ce terminăm aici. Deci, ai plecat în oraş.

– Am hotărît să-l iert. Nu poţi sta prea mult supărat pe Max. Şi aveam de gînd să-i fac şi o programare la medic pentru un consult. Nu se simţise prea bine în ultimele zile. M-am oprit să cumpăr ceva pentru micul dejun, apoi, am condus pînă la ziar. M-am întîlnit cu Jim şi cu John şi după aia l-am găsit. L-am găsit. Ce motiv ar fi avut cineva să-i facă una ca asta?

– Carrie, îşi lăsa vreodată uşa din spate a biroului descuiată?

– Tot timpul. Nu reuşea niciodată să-şi amintească s-o încuie. De ce să mă mai complic, spunea el. Dacă ar vrea cineva să intre, oricum, ar sparge uşa.

– Avea pistol?

– Bineînţeles. Avea mai multe. Toată lumea are.

– Avea şi unul de calibru 22? Un pistolet Browning de calibru 22?

– Da. Da. Trebuie să mă duc să-mi iau copiii!

– Imediat! Unde îşi ţinea revolverul?

– Acela? În torpedoul camionetei lui. Îl folosea, mai ales, pentru tir sportiv. Îi plăcea din cînd în cînd să se oprească în drum spre casă şi să ia la ţintă cîteva cutii de conserve. Chestia asta îl ajuta să se concentreze sau, cel puţin, aşa spunea el.

– Ţi-a vorbit vreodată de Patrick Galoway?

– Sigur. Toată lumea vorbeşte de Galloway zilele astea.

– Vreau să spun în mod special. Ţi-a vorbit despre relaţia lui cu Galloway?

– De ce ar fi făcut-o? Nu s-au cunoscut decît cu puţină vreme înainte de dispariţia lui Pat.

Nate îşi cîntări opţiunile. Ea era cea mai apropiată rudă a decedatului, aşa că trebuia să-i spună. Acum, era un moment la fel de bun ca oricare altul.

– A lăsat scris un bilet la calculator.

Ea îşi şterse lacrimile.

– Ce fel de bilet?

Nate se ridică din nou şi deschise dosarul pe care-l lăsase pe birou.

– O să-ţi dau să citeşti o copie. N-o să fie prea uşor, Carrie.

– Vreau s-o văd acum!

Nate îi întinse biletul şi aşteptă. Văzu cum obrajii ei se colorează, apoi, pălesc din nou. Dar ochii, în loc să trădeze şocul, i se aprinseră de furie.

– E o greşeală! E o nebunie! E o minciună! Şi parcă pentru a-şi dovedi spusele, se ridică în picioare şi rupse hîrtia în bucăţi. E o minciună sfruntată şi ar trebui să-ţi fie ruşine! Max al meu n-a făcut rău nimănui, niciodată! Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să pretinzi că ar fi omorît pe cineva şi că, apoi, s-a sinucis?

– Eu doar ţi-am arătat ce era pe computerul lui.

– Şi eu îţi spun că e o minciună sfruntată! Cineva l-a ucis pe soţul meu şi ar trebui să-ţi faci meseria şi să afli cine a făcut asta.

Cine l-a omorît pe Max al meu a pus şi minciuna asta acolo, şi, dacă ai crezut-o, fie măcar şi o secundă, poţi să te duci dracului!

Ieşi în fugă din încăpere şi, cîteva clipe mai tîrziu, o auzi plîngînd. Cînd deschise uşa, o văzu cuibărită în braţele lui Peach.

– Ai grijă ca ea şi copiii să ajungă acasă în siguranţă, spuse el încet, apoi, se strecură înapoi în biroul lui.

Rămase cîteva momente nemişcat, studiind bucăţile de hîrtie de pe podea.

14

Hopp avea biroul în clădirea primăriei. Nu era mult mai mare decît o debara şi era mobilat haotic, dar pentru că Nate voia o întîlnire într-un cadru oficial, îi propuse să se întîlnească acolo.

Era machiată corespunzător şi purta un costum de culoare închisă, aşa că Nate îşi imagină că erau pe aceeaşi lungime de undă.

– Şerif Burke. Parcă muşcase cele două cuvinte, iar gestul prin care îl invită să ia loc mustea de violenţă reţinută.

El putea simţi mirosul de cafea ce venea dinspre cana din faţa ei, iar recipientul filtrului de cafea care se afla pe o masă, în spatele ei, era aproape plin. Dar nu fusese invitat să se servească.

– O să încep prin a-mi cere scuze pentru că azi-dimineaţă am fost cam necioplit, spuse el, dar mi-ai ieşit în cale la momentul nepotrivit.

– Îţi reamintesc că eşti în slujba mea.

– Sînt în slujba locuitorilor acestui oraş. Şi unul dintre ei e întins pe o masă, în morga improvizată a spitalului. Asta înseamnă că el, şi nu dumneata, este prioritatea mea numărul unu, doamnă primar!

Ea strînse din buze. O auzi respirînd profund.

– Chiar şi aşa, eu sînt primarul acestui oraş, ceea ce înseamnă

că şi pentru mine cetăţenii lui reprezintă o prioritate. N-am făcut altceva decît să mă interesez despre ce se întîmplă şi nu-mi place să fiu tratată aşa!

– Chiar şi *aşa*, eu trebuie să-mi fac treaba! Una dintre îndatoririle mele este să-ţi prezint un raport complet asupra celor întîmplate, imediat ce închei investigaţia preliminară. Ceea ce voi şi face acum.

– Nu-mi place atitudinea ta ţîfnoasă!

– Nici mie a ta!

De data asta deschise gura şi ochii începură să-i ardă.

– După cîte se pare, mama ta nu te-a învăţat să respecţi persoanele mai în vîrstă!

– Cred că n-a fost nevoie. Şi, oricum, nici ea nu mă place!

Hopp începu să bată darabana cu degetele pe suprafaţa biroului. Unghiile scurte şi nevopsite contrastau cu rujul şi cu ţinuta elegantă.

– Ştii ce mă deranjează pe mine în momentul ăsta?

– Sînt sigur că ai să-mi spui.

– Faptul că nu mai sînt supărată pe tine. Mie-mi place să fiu consecventă, inclusiv cu supărările. Dar ai avut dreptate atunci cînd ai spus că oamenii din oraşul acesta sînt prioritatea ta numărul unu. Şi respect asta, fiindcă ştiu că o crezi cu adevărat. Max era prietenul meu, Ignatious. Şi încă unul bun. Şi toată tărăşenia asta m-a cam întristat.

– Ştiu. Îmi pare rău şi îmi cer scuze că n-am fost mai...

– Sensibil, politicos, îndatoritor?

– Alege tu.

– Bine, să mergem mai departe. Scoase un şervetel şi îşi suflă nasul cu furie. Pune-ţi o cafea şi povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

– Mulţunesc, dar am băut deja mai mult de un litru. Tot ce-am putut afla pînă acum e că Max a plecat de-acasă aseară, după zece şi jumătate. Se certase cu nevasta – nimic serios, dar ea susţine că în ultimele zile, cam de cînd a apărut vestea găsirii cadavrului lui Patrick Galloway, nu a prea fost în apele lui.

Fruntea lui Hopp se umplu de riduri şi liniile din jurul gurii se adînciră.

– Mă întreb de ce. Nu-mi aduc aminte să fi fost prieteni atît de buni. Mi se părea că se înţelegeau destul de bine, dar Max nu venise de prea multă vreme în oraş, cînd a dispărut Patrick.

– Deocamdată, nu am găsit nici o urmă care să ne îndreptăţească să credem că Max a oprit pe undeva în drum spre redacţia ziarului. Dacă doctorul nu a greşit, undeva înaintea orei unu noaptea, el – sau o persoană necunoscută, ori mai multe – şi-a tras un glonţ în cap prin tîmpla dreaptă.

– De ce ar fi făcut cineva.... Dar se opri şi-i făcu semn să continue. Scuză-mă! Continuă, te rog!

– Din datele strînse la faţa locului rezultă că, în mometul în care a survenit moartea, defunctul se afla la biroul său. Uşa din spate era descuiată, dar asta am înţeles că e ceva obişnuit. Calculatorul era deschis şi lampa de birou aprinsă. Pe birou se mai aflau o sticlă de whisky pe jumătate goală şi o cană în care mai era cam un deget de băutură. Conţinutul cănii va fi, bineînţeles analizat, dar din cîte am putut să-mi dau eu seama nu era decît whisky acolo.

– Dumnezeule! Ieri dimineaţă l-am văzut ultima oară!

– Ţie ţi s-a părut că ar fi fost deprimat?

– Nu ştiu. Nu prea am fost atentă. Îşi duse mîinile împreunate la rădăcina nasului, le ţinu acolo un moment, apoi, le coborî. Dacă mă gîndesc mai bine, da, îmi părea cam distrat. Dar nu mă pot gîndi la nici un motiv care să-l fi împins la sinucidere. Se înţelegea bine cu Carrie. Copiii nu erau mai dificili decît alţi copii de vîrsta lor. Îşi iubea ziarul. Poate era bolnav? Poate a aflat că are cancer sau vreo altă boală incurabilă.

– La ultimul examen medical, a reieşit că era sănătos tun. Asta se întîmpla acum şase luni. Arma găsită la locul incidentului era a lui, înregistrată pe numele lui. Soţia lui spune că o ţinea în torpedoul maşinii. Trăgea la ţintă cu ea în cutii de conserve. Nu am remarcat urme de luptă.

– Bietul Max! Luă încă un şervеţel, dar nu-l folosi, îl mototoli

doar în pumn. Oare ce l-a făcut să-şi ia viaţa, să facă una ca asta familiei sale?

– Pe calculator era un mesaj, în care Max afirma că el l-ar fi ucis pe Patrick Galloway.

– Cum? Cana de cafea pe care abia o ridicase reveni brusc pe birou şi o parte din conţinut se vărsă. Ignatious, asta e o nebunie! Max? E o nebunie!

– Şi lui îi plăcea să urce pe munte, nu-i aşa? Acum cincisprezece, şaisprezece ani?

– Păi, da. Da. Dar mai mult de jumătate din locuitorii oraşului ăsta obişnuiau sau obişnuiesc să urce pe munte. Îşi puse mîinile pe birou, cu palmele în jos. Nu pot să cred că Max ar fi ucis pe cineva!

– Erai pregătită să crezi că s-a sinucis.

– Fiindcă e mort! Fiindcă tot ce am auzit indică aşa ceva! Dar să fi omorît pe cineva? E o prostie!

– O să facem cîteva teste, să vedem dacă arma folosită e chiar pistolul de calibrul 22, care a fost găsit la faţa locului. O să analizăm şi amprentele, pulberea arsă. Pot să-ţi spun de pe-acum că rezultatele testelor vor indica o sinucidere şi, cel mai probabil aşa va şi fi catalogat incidentul din punct de vedere oficial. De asemenea, sînt aproape sigur că dosarul morţii lui Galloway va fi clasat.

– Nu pot să cred!

– Aş vrea să-ţi mai spun că eu nu sînt prea convins de concluziile astea.

– Ingnatious, spuse ea apăsîndu-şi tîmplele cu palmele, nu te înţeleg.

– Cam prea bine se potrivesc toate! Un bilet pe calculator? Oricine poate să apese cîteva taste. Să fi avut mustrări de conştiinţă după atîţia ani? Păi, pînă acum a trăit foarte bine cu povestea asta pe conştiinţă. Carrie spunea că de fiecare dată, cînd Max pleca la serviciu mai devreme, lăsa un bilet pe pernă. Un bărbat care face asta în mod obişnuit, nu-i lasă soţiei un bilet atunci cînd hotărăşte să se sinucidă?

– Vrei să spui că...

– E destul de uşor să iei un pistol din torpedoul maşinii, mai ales dacă ştii că e acolo. Nu e greu să regizezi o sinucidere dacă îţi plănuieşti bine toate acţiunile şi îţi păstrezi sîngele rece.

– Crezi că... Crezi că Max a fost ucis?

– Nici asta n-am spus. Am spus doar că sînt convins de aparenţele cazului. Aşa că, dacă se stabileşte oficial că a fost sinucidere şi cazul Galloway e închis înainte ca eu să fiu convins, eu o să continuu să fac cercetări. Tu mă plăteşti, aşa că mi se pare normal să ştii că voi pierde timpul serviciului vînînd cai verzi pe pereţi.

Ea se uită lung la el şi respiră adînc.

– Cu ce pot să te ajut?

Sergentul Roland Coben era un poliţist solid, un tip de douăzeci de ani, cu o nenumărate cazuri la activ. Avea un metru optzeci, cîteva kilograme în plus şi cearcăne mari sub ochi. Părul blond şi des era tuns regulamentar, cizmele îi străluceau şi mesteca gumă cu aromă de cireşe.

Adusese cu el o echipă de criminalişti formată din doi oameni. Amîndoi erau foarte ocupaţi cu inspectarea biroului lui Max, în timp ce Coben studia fotografiile făcute de Nate la locul incidentului.

– Cine a mai pătruns în camera respectivă de cînd a fost descoperit cadavrul?

– Eu, doctorul oraşului şi unul dintre adjuncţii mei. Înainte de a-i lăsa să intre, am fotografiat camera, am însemnat poziţia cadavrului şi am ridicat probe. Toată lumea a purtat mănuşi. Toată încăperea a fost asigurată, domnule sergent.

Coben privi petele de grăsime de pe covor, chiar lîngă uşă. Nate pusese grijuliu sandvişurile în punguţe etichetate.

– Pînă acolo a ajuns soţia lui?

– Aşa reiese din declaraţiile ei şi ale celor doi martori. Şi nimeni altcineva în afară de mine nu a atins nimic din cameră, cu excepţia cadavrului.

Coben scoase un sunet aprobator şi studie biletul de pe ecranul computerului.

– O să luăm cu noi calculatorul, împreună cu toate probele pe care le-ai strîns. Hai, să aruncăm o privire cadavrului.

Nate îl conduse spre ieşirea din spate.

– Ai lucrat la departamentul de Omucideri, acolo, de unde ai venit, nu-i aşa?

– Da, am lucrat.

Coben se urcă în jeepul lui Nate.

– Asta e bine. Am auzit că ţi-ai pierdut partenerul.

– Da, aşa e.

– Şi ai încasat şi tu vreo cîteva lovituri.

– Încă mai funcţionez.

Coben îşi puse centura de siguranţă, regulamentar.

– În ultimul an petrecut la Baltimore, ai avut mult concediu medical.

Nate îi aruncă o privire.

– Acum, nu sînt în concediu medical.

– Locotenentul tău spunea că eşti un poliţist foarte bun, dar poate că moartea partenerului ţi-a zduncinat încrederea în tine şi ţi-ai mai pierdut din agerime. Mi-a mai spus că toamna trecută ţi-ai dat demisia, după ce te-ai certat cu psihologul secţiei.

Nate opri maşina în faţa spitalului.

– Ţi-ai pierdut vreodată un partener?

– Nu. Coben făcu o pauză. Dar am pierdut doi prieteni, căzuţi la datorie. Încerc să-mi dau seama ce fel de om eşti, şerif Burke. Un poliţist de oraş, venit din afară, şi încă unul cu experienţă, ar putea să se simtă destul de frustrat cînd ar fi obligat să predea un caz important către autorităţile statale.

– Da, ar putea fi. Dar şi cel de la Poliţia Statală s-ar putea să nu cunoască la fel de bine oamenii şi relaţiile dintre ei, ca şeful poliţiei oraşul.

– Nu eşti şef al poliţiei de aici de prea multă vreme. Coborî din maşină. Poate că amîndoi avem dreptate. Cei din Anchorage s-au descurcat deocamdată cu ziarele în privinţa cazului Omului Gheţii; aşteaptă doar un nume pe care să poată să-l dea presei.

– Întotdeauna e aşa.

– Ei bine, deocamdată mass-media e în expectativă. Dar lucrurile or să se schimbe după ce cadavrul va fi adus în oraş. Ăsta e un subiect gras de presă, şerif Burke. Genul acela de subiect pe care presa cu acoperire naţională îl vînează cu disperare. Acum, tu deţii cadavrul omului care susţine că e ucigaşul, şi asta reprezintă un subiect şi mai mare. Cu cît rezolvăm cazul mai repede, încă şi mai bine pentru toată lumea. Şi cu cît îl rezolvăm mai curat, cu atît mai bine.

Nate se opri pe partea opusă a maşinii.

– Îţi faci griji că voi vorbi cu presa şi voi încerca să fac publicitate pentru mine şi pentru oraşul meu?

– Făceam doar un comentariu, atîta tot. Incidentul acela din Baltimore a reţinut destul de mult timp atenţia presei. Şi tu ai apărut în numeroase ziare.

Nate simţi că se enervează, că îl cuprinde o furie cumplită.

– Şi ai tras concluzia că mie mi-ar cam plăcea să-mi văd numele prin ziare şi faţa pe la TV şi nu aş avea cum să ratez ocazia oferită de moartea acstor doi oameni, nu-i aşa?

– M-am gîndit că poate vrei să profiţi de această ocazie pentru a-ţi mai creşte cota, în caz că plănuieşti să te întorci în Baltimore.

– Atunci, înseamnă că am avut mare noroc să mă aflu aici exact cînd s-au întîmplat toate astea.

– Nu strică să fii în locul potrivit, la momentul potrivit!

– Eşti nesuferit de felul tău sau doar încerci să mă provoci?

Corben strînse din buze.

– Poate şi una, şi alta. În general, încerc să-mi fac o imagine cît mai exactă a situaţiei.

– Atunci, hai, să punem lucrurile la punct! Tu conduci ancheta. Aşa e procedura. Dar ăsta e oraşul meu, cu oamenii mei. Asta-i realitatea. Şi am să-mi fac treaba, indiferent dacă tu ai sau nu încredere în mine, dacă mă placi sau dacă vrei să mă scoţi în oraş.

– Atunci, cred că am face mai bine să aruncăm o privire asupra cadavrului.

Coben intră în clădirea spitalului şi Nate îl urmă, străduindu-se să se calmeze.

În zona de aşteptare, nu era decît o singură persoană. Bing fu mai degrabă jenat decît iritat să fie văzut şezînd pe unul dintre scaunele de plastic.

– Bing, îl salută Nate, şi bărbatul mormăi în semn de răspuns şi se ascunse în spatele unui număr vechi din *Alaska*.

– Doctorul e cu un pacient, spuse Joanna, învrednicindu-l pe Coben cu o privire lungă. Sal Cushaw s-a tăiat la mînă cu ferăstrăul şi doctorul o coase. Va trebui să-i facă şi un antitetanos.

– Avem nevoie de cheile de la morgă, îi spuse Nate, în timp privirea ei se plimba de la Coben la el şi înapoi.

– Doctorul are cheile şi a spus să nu intre nimeni acolo în afară de tine.

– Dumnealui este sergentul Coben de la Poliţia Statală. Vrei să ne aduci cheile?

– Sigur. Mă duc.

Ieşi din încăpere, exact cînd Bing începu să îngîne:

– N-avem nevoie de trupe de intervenţie aici, în Lunacy. Ne descurcăm şi singuri.

Nate se mulţumi să dea din cap, iar Coben privi peste umărul lui.

– Nu te obosi, murmură el.

– Nu te simţi bine, Bing? întrebă Nate, aplecîndu-se peste tejghea. Sau doar pierzi timpul pe aici?

– E treaba mea. Aşa cum, dacă un om vrea să-şi zboare creierii, e treaba lui. Dar întotdeauna se bagă poliţia.

– Ai dreptate. Sîntem nişte pisălogi cu insigne. Cînd ai vorbit ultima dată cu Max?

– Nu prea aveam ce discuta cu el. Era un papă-lapte.

– Din cîte am auzit eu, cînd s-a plîns că nu i-ai deszăpezit aleea din faţa casei, ai curăţat zăpada de pe alee şi i-ai aruncat-o pe toată peste maşină.

Rînjetul lui Bing se lărgi.

– Poate că aşa am făcut. Dar nu cred că din cauza asta şi-a zburat creierii.

– Eşti un ticălos fără inimă, Bing.

– Ai dreptate!

– Şerifule! Joanna se întoarse la pupitru, ţinînd în mînă cheile. Este cea însemnată cu galben. Doctorul a spus că vine şi el imediat ce termină cu Sal.

– Hei! Eu sînt următorul! Bing mototoli ziarul. Hawbaker nu mai poate muri o dată!

Joanna strînse din buze.

– Puţin respect, Bing!

– Eu am puţini hemoroizi!

– Spune-i doctorului să-şi termine pacienţii şi abia, apoi, să vină la noi. Unde e cadavrul?

– Oh, îmi cer scuze! În spate, prima uşă pe stînga.

Merseră tăcuţi pînă acolo şi Nate descuie uşa. Intrară într-o încăpere cu un perete acoperit de rafturi metalice şi cu două mese din metal în centru. Nate aprinse lumina şi observă că mesele erau ca acelea folosite în sălile de autopsie sau de firmele de pompe funebre la pregătirea cadavrelor.

– Mi s-a spus că sala asta e utilizată ca morgă, la nevoie. În oraş, nu există nici o firmă de pompe funebre. Cred că atunci cînd e nevoie de serviciile unei astfel de firme, se întrebuinţează sala asta pentru îmbălsămarea şi cosmetizarea cadavrelor.

Se apropie de masa pe care era întins Max, neacoperit, pentru a împiedica, astfel, deteriorarea oricăror urme, aşa cum ordonase Nate. Mîinile cadavrului erau băgate în pungi.

– Unghiile de la mîna dreaptă sînt roase din carne, indică Nate. Are o tăietură pe buza de jos. Se pare că şi-a muşcat-o.

– Nu există urme evidente de luptă. În jurul rănii se observă arsuri de la împuşcătură. Se poate stabili dacă era dreptaci?

– Se poate. Am confirmarea.

Mîinile fuseseră băgate în pungi pentru a împiedica alterarea urmelor de ţesut care urmau a fi testate. Cadavrul fusese fotografiat la faţa locului din toate unghiurile posibile, chiar şi de dincolo de uşă. Declaraţiile martorilor fuseseră înregistrate şi dactilografiate la scurt timp după producerea incidentului, iar

clădirea fusese izolată şi sigilată. Burke asigurase foarte bine locul incidentului, gîndi Coben, şi îl scutise de o grămadă de muncă.

– O să examinăm cadavrul ca să vedem dacă putem găsi vreo urmă care să ne fie de ajutor. L-ai căutat prin buzunare?

– Portofel, un tub început de mentosan, ceva mărunţiş, un carnet de notiţe, o cutie de chibrituri, un pix. În portofel avea permisul auto, cărţi de credit, treizeci de dolari în numerar şi cîteva fotografii de familie. La birou, am mai găsit un telefon mobil, încă o agendă şi o pereche de mănuşi de lînă în buzunarul hainei. Nate îşi băgă mîinile în buzunare şi continuă să studieze trupul aflat pe masa din faţa sa. Am cercetat şi camioneta ce era parcată în faţa clădirii unde a avut loc tragedia. Este înregistrată pe numele victimei şi al soţiei lui. În torpedo am găsit cîteva hărţi, un manual cu instrucţiunile de folosire ale maşinii, un pachet de muniţie pentru pistolul de calibrul 22, desfăcut, mai multe pixuri şi creioane şi încă o agendă. Am mai găsit multe notiţe, idei de articole pentru ziar, observaţii, numere de telefon. În partea din spate, se afla trusa de prim-ajutor. Maşina era descuiată, cu cheile în contact.

– Cheile erau în contact.

– Da. Martorii spun că victima avea obiceiul să-şi lase cheile în contact şi, rareori, îşi amintea sau se gîndea să încuie maşina sau uşa biroului. Toate lucrurile ridicate de la locul incidentului au fost inventariate, etichetate şi introduse în pungi. Le-am depozitat la mine în birou, sub cheie.

– O să le ridicăm împreună cu cadavrul. Medicii legişti vor trage concluziile. Pare a fi vorba de o sinucidere. Vreau să stau de vorbă cu soţia victimei, cu cei doi martori şi cu oricine altcineva mai ştia de relaţia lui cu Patrick Galloway.

– Soţiei lui nu i-a lăsat nici un bilet?

– Poftim?

– Nimic personal. Nici în biletul de pe calculator nu a dat prea multe detalii.

Iritarea îşi făcu loc în ochii lui Coben.

– Ascultă Burke, ştim amîndoi că biletele lăsate de sinucigaşi nu seamănă niciodată cu cele pe care le vedem în filme. Concluziile

or să le tragă medicii legişti, dar, în ceea ce mă priveşte, sînt convins că e vorba de o sinucidere. Biletul face legătura între el şi Galloway. Mergem pe pista asta, vedem dacă dăm şi de alte elemente care să o confirme. N-o să tratez superficial ancheta şi nici pe cea privitoare la moartea lui Galloway, dar nici n-o să mă supăr dacă ambele cazuri se dovedesc a fi închise încă înainte de a se aprofunda ancheta.

– Din punctul meu de vedere, lucrurile nu se leagă.

– Mai fă şi tu o vizită la oculist.

– Ai ceva împotrivă dacă eu continuu investigaţia *în linişte*, sublinie el, dacă abordez problema din alt unghi?

– Eşti liber să-ţi pierzi timpul. Dar să nu mă calci pe bătături.

– Încă mai ştiu să dansez, Coben.

Îi venea greu să ciocănească la uşa lui Carrie. Nate îşi amintea prea bine de reacţia lui Beth cînd o văzuse prima oară după moartea lui Jack. Şi el era neajutorat atunci, zăcea pe patul spitalului, ameţit după operaţie, mistuit de durere, vină şi furie.

Aşa că acum îi venea foarte greu să ia la întrebări o femeie îndurerată. Dar acum el nu era îndurerat. Resimţea poate o uşoară vină pentru felul în care se purtase cu ea mai devreme. Şi nici furios nu era. Acum, era doar un poliţist.

– O să fie foarte ostilă cu mine, îi spuse el lui Coben. Poate reuşeşti să scoţi mai multe de la ea, folosindu-te de chestia asta.

Bătu la uşa casei cu două etaje. Le deschise o femeie cu părul roşu şi Nate încercă să-şi aducă aminte cine era.

– Ginny Mann, se prezentă ea repede. Sînt o prietenă de familie. O vecină. Carrie e sus, se odihneşte.

– Sergent Coben, doamnă, zise Coben scoţind legitimaţia. Aş dori să vorbesc cu doamna Hawbaker.

– O să încercăm să o reţinem cît mai puţin. Nate îşi aminti – artistă, pictor de peisaje, tablourile ei se vindeau în galeriile de artă din Alaska şi de pe continent. Ţinea cursuri de artă la şcoală de trei ori pe săptămînă.

– Arlene Woolcott şi cu mine avem grijă de copii, la bucătărie.

Încercăm să-i ținem ocupați. O să urc să văd dacă se poate vorbi cu Carrie.

– Mulțumim, spuse Coben și intră. O să așteptăm aici. Frumoasă casă, zise Coben după ce Ginny urcă scările. Un cămin adevărat.

Nate observă o canapea confortabilă, două fotolii acoperite cu pleduri colorate. Un tablou cu un peisaj de primăvară, cu munți albi și cer albastru în fundal, probabil opera lui Ginny. Pe masă erau cîteva fotografii înrămate ale copiilor, alte instantanee de familie și mărunțișurile pe care le găsești în orice casă.

– Din cîte îmi amintesc eu, erau căsătoriți de cincisprezece ani. El a lucrat la un ziar din Anchorage, a demisionat, s-a mutat aici și a fondat un săptămînal. Ea lucra cu el. Se descurcau numai ei doi și la nevoie apelau la... cum le spune... colaboratori. Scriau despre viața comunității locale, făceau cîteva fotografii și preluau articole de pe rețelele de știri. Copilul cel mare, o fată, are 12 ani și cîntă la flaut. Cel mic are 10 ani și e pasionat de hochei.

– Ai aflat destul de multe lucruri în cele cîteva săptămîni de cînd te afli aici.

– Am aflat și mai multe de azi-dimineață și pînă acum. Ea e la prima căsătorie, el era la a doua. Ea s-a stabilit aici cu vreo doi ani înainte de apariția lui. A venit cu unul dintre programele acelea pentru profesori. A renunțat la slujbă pentru a lucra împreună cu el la ziar, dar, la nevoie, mai face și pe suplinitoarea.

– El de ce s-a mutat aici?

– Asta încerc să aflu acum. O observă pe Ginny, coborînd scările împreună cu Carrie și tăcu.

– Doamnă Hawbaker. Coben făcu un pas înainte, sobru. Sînt sergentul Coben din Poliția Statală. Sincere condoleanțe.

– Ce mai vreți? Îi aruncă lui Nate o privire grea, plină de furie. Sîntem în doliu.

– Știu că e un moment dificil, dar trebuie să vă pun cîteva întrebări. Coben îi aruncă o privire lui Ginny. Doriți să asiste și prietena dumneavoastră?

Carrie dădu din cap.

– Ginny, ai grijă de copii, te rog. Ține-i în bucătărie, departe de toată grozăvia asta.

– Sigur. Dacă ai nevoie de ceva, strigă!

Carrie intră în sufragerie și se afundă într-un fotoliu.

– Întrebați ce aveți de întrebat, apoi, plecați! Nu vreau să vă mai văd pe-aici.

– În primul rînd,dvreau să vă spun că vom duce trupul soțului dumneavoastră la Anchorage, pentru autopsie. O să vă fie înapoiat imediat ce acest lucru o să fie posibil.

– Foarte bine. Așa o să vă dați seama că nu s-a sinucis. Indiferent ce spun alte persoane, adăugă ea aruncîndu-i o privire ostilă lui Nate. Îmi cunosc bine soțul. Nu ne-ar fi făcut niciodată una ca asta, mie sau copiilor lui.

– Pot să mă așez?

Ea ridică din umeri.

Coben se așeză pe canapea în fața ei, ușor întors spre ea. Așa e bine, gîndi Nate. S-a așezat între mine și ea, încearcă să-i cîștige simpatia. Coben începu chestionarul obișnuit. După primele întrebări, ea izbucni:

– I-am spus deja lui toate astea! De ce trebuie să mă mai întrebi o dată? N-o să răspund altceva! De ce nu plecați să aflați cine l-a ucis pe Max?

– Aveți idee cine ar fi avut vreun motiv să-l ucidă pe soțul dumneavoastră?

– Da. Fața i se lumină de o plăcere stranie. Cine l-a ucis și pe Patrick Galloway. Știu exact ce s-a întîmplat. Probabil că Max a aflat ceva. Conducea un săptămînal dintr-un orășel de provincie, dar asta nu însemna că nu era un reporter bun. A descoperit ceva și cineva l-a ucis înainte ca el să publice cele descoperite.

– A discutat ceva despre treaba asta cu dumneavoastră?

– Nu, dar era întors pe dos. Îngrijorat. Nu era în apele lui. Dar nu s-a sinucis, așa cum nici n-a ucis pe nimeni. A fost un om bun. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Am dormit lîngă el aproape șaisprezece ani. Am muncit cot la cot cu el în fiecare zi.

Am făcut doi copii cu el. Nu credeți că mi-aș fi dat seama dacă ar fi fost capabil de așa ceva?

Coben schimbă tactica.

– Puteți să-mi spuneți exact la ce oră a plecat aseară de acasă?

Ea oftă și-și șterse ochii de lacrimi.

– Știu că la zece și jumătate era acasă. Știu că dimineață nu mai era. Ce vreți mai mult?

– Ați declarat că își ținea pistolul în torpedoul mașinii. Cine mai știa chestia asta?

– Toată lumea.

– Ținea torpedoul încuiat? Încuia mașina?

– De cele mai multe ori, Max uita să închidă și ușa de la baie, ca să nu mai vorbesc de încuiat uși. Armele sînt încuiate într-un dulap și cheia o țin eu, pentru că el niciodată nu ținea minte chestii de-astea. Oricine putea să ia arma aceea. Și cineva a luat-o.

– Știți cînd a folosit-o ultima oară?

– Nu. Nu știu exact.

– Doamnă Hawbaker, știți cumva dacă soțul dumneavoastră ținea un jurnal?

– Nu. Scria pe orice avea la îndemînă, în momentul în care îi venea o idee. Acum vreau să plecați. Sînt obosită și vreau să stau cu copiii mei.

Afară, Coben se opri lîngă mașină.

– Mai sînt cîteva aspecte pe care aș vrea să le clarific. Cred c-ar fi bine să ne uităm prin lucrurile lui, prin hîrtii, poate găsim ceva în legătură cu Galloway.

– Ceva care să fi servit drept motiv?

– Așa ceva, încuviință Coben. E vreo problemă, dacă te rog pe tine să te ocupi de chestia asta?

– Nu.

– Vreau să duc cadavrul la Anchorage, să încep investigațiile. Și vreau să fiu acolo cînd aduc trupul lui Galloway.

– Aș vrea să-mi dai și mie un telefon după ce aduceți cadavrul lui Galloway. Fiica lui o să vrea să-l vadă. Și mama ei va fi destul de insistentă în privința custodiei trupului.

– Da, am vorbit deja cu ea. După ce va fi adus jos şi va fi identificat, o să lasăm familia să se ocupe de restul. Fiica ei poate să vină să-l identifice, dar în arhive există amprentele lui. A fost arestat de cîteva ori din cauza drogurilor. După ce va fi coborît cadavrul, vom şti dacă e vorba de el.

– O să o aduc eu, o să mă ocup şi de ceea ce m-ai rugat să mă ocup şi o să fac şi pe mediatorul între rudele lui Galloway. În schimb, vreau şi eu cîte o copie după fiecare document din ambele dosare, inclusiv după notiţele de anchetă.

Coben aruncă o privire înapoi spre casa familiei Hawbaker.

– Chiar crezi că ar putea cineva să regizeze o sinucidere pentru a acoperi o crimă de acum şaisprezece ani?

– Vreau copiile acelea.

– Bine. Coben deschise portiera din dreapta. Locotenentul tău spunea că ai instincte bune.

Nate se urcă la volan.

– Şi?

– Nu întotdeauna bun înseamnă şi corect.

15

Trebuia să se descurce cu ce avea, şi asta îi includea şi pe cei doi adjuncţi ai săi şi pe secretară. Îi adună pe toţi în biroul lui, aducînd şi cîteva scaune.

Pe birou, avea un platou cu fursecuri cu unt de arahide şi cafetiera era plină cu cafea proaspătă, mulţumită lui Peach, aşa că se gîndi: De ce nu? Luă un fursec şi începu.

– Întîi vreau să aud rezultatele investigaţiilor voastre.

– Pierre Letreck zice că se poate să fi auzit ceva care semăna cu o împuşcătură. Otto îşi scoase carneţelul şi îl răsfoi. Spune că se uita la un film la televizor. La început, a pretins că era vorba de *Pacientul englez*, şi atunci eu i-am spus „Pierre, nu încerca să

mă duci cu preşul, tu nu te uiţi la filme de genul ăsta!" Şi el a zis „De unde naiba ştii tu la ce mă uitam eu acasă la mine, Otto?" Şi eu i-am răspuns...

– Finalul, Otto, treci la final.

Otto se încruntă şi ridică privirea din carneţel.

– Încercam să fiu cît mai exact. După un interogatoriu amănunţit am decoperit că se uitase la un film porno, *Extraterestrele blonde*. Zicea că s-a terminat pe la miezul nopţii şi el s-a dus la baie să se pi... să se uşureze, se corectă el după ce Peach îşi drese vocea dezaprobator. Zice că a auzit ceva ce semăna cu o împuşcătură şi, fiind mai curios din fire, a aruncat o privire pe geamul de la baie. N-a văzut pe nimeni, dar a observat maşina lui Max, a decedatului, parcată în spatele redacţiei ziarului. Apoi, şi-a terminat treaba şi s-a dus să se culce.

– Prin urmare, a auzit împuşcătura în jurul orei douăsprezece noaptea?

– Şefule? Peter ridică mîna. Am verificat programul TV şi am aflat că filmul s-a terminat la douăsprezece şi un sfert. Potrivit declaraţiei domnului Letreck, după terminarea filmului s-a dus direct la baie şi a auzit împuşcătura, imediat după ce a intrat în baie.

– A mai observat şi altceva? A mai văzut vreo maşină?

– Nu, domnule. Otto l-a făcut să povestească totul de mai multe ori, dar n-a mai apărut nimic nou.

– A mai auzit cineva altceva, a mai văzut cineva ceva?

– Jennifer Welch spune că se poate să fi auzit ceva. Otto mai dădu cîteva pagini. Ea şi Larry, soţul ei, dormeau şi ea zice că i se pare că a trezit-o un zgomot. Au un copil de opt luni care, spune ea, doarme foarte uşor. Imediat după ce s-a trezit ea, copilul a început să plîngă, aşa că nu a putut să-şi dea seama dacă a trezit-o plînsul copilului sau un zgomot. Dar ora se potriveşte cu cea declarată de Pierre. Zice că s-a uitat la ceas în momentul în care s-a ridicat din pat ca să vadă ce-i cu copilul. Era douăsprezece şi douăzeci.

– Care este poziţia celor două case în raport de redacţia

ziarului? Nate făcu un gest către tabla pe care o cumpărase de la Magazinul din Colț și o agățase pe peretele biroului. Desenează tu, Otto.

– O să fac eu schema. Peach se ridică. Ăștia doi habar n-au să deseneze.

– Mulțumesc, Peach. Nate le aruncă o privire adjuncților săi. Ați găsit numai două persoane care să fi auzit ceva?

– Numai atît, îi confirmă Otto. Mai e Hans Finkle, care zice ca l-a auzit pe cîinele său lătrînd în toiul nopții, dar s-a mulțumit să arunce cu o gheată în el și nici nu știe la ce ora s-a întîmplat asta. Realitatea e că lumea nu prea ia în seamă o împușcătură.

– Știți cumva dacă Max s-a certat cu cineva în ultima vreme?

Nate primi răspunsuri negative, așa că își îndreptă atenția spre tablă. Observă că Peach îl luase în serios. În loc să facă o schiță, se chinuia să deseneze casele amănunțit, ba chiar adăugase și cîțiva copaci. Se vedea chiar și silueta munților în fundal.

– Nate? Otto se foi în scaun. Nu că vreau să critic pe cineva, dar mi se pare că se face prea multă vîlvă pentru o simplă sinucidere, mai ales, că Poliția Statală se ocupă de caz.

– Poate. Deschise un dosar. Ceea ce se discută în camera aceasta rămîne aici, pînă nu vă spun eu altfel. S-a înțeles? Asta era scris pe calculatorul lui Max. Citi biletul, adjuncții lui ascultîndu-l șocați, în tăcere. Comentarii?

– Nu se prea potivește, aproape șopti Peach, ținînd încă în mînă bucata de cretă. Știu că nu sînt decît o amărîtă de secretară, dar eu spun că nu se prea potrivește.

– De ce spui asta?

– Nu-l văd pe Max făcînd rău nimănui, nici în cele mai negre vise ale mele. Și, din cîte țin eu minte, îl admira pe Pat, îl considera un fel de erou personal.

– Serios? Oamenii cu care am vorbit spuneau că nici nu se prea cunoșteau.

– Asta e destul de adevărat, și nici n-am spus că erau cei mai buni prieteni, dar Pat era un tip seducător. Arăta bine și cînd voia putea să fie fermecător. Știa să cînte la chitară, mergea cu

motocicleta, urca pe munte şi pleca zile în şir în sălbăticie, dacă aşa avea el chef. Cea mai sexy femeie din oraş îi încălzea patul. Şi avea o fetiţă foarte drăguţă care îl adora.

Puse creta jos şi îşi scutură mîinile.

Şi nu-i prea păsa de nimeni şi nimic. Se pricepea şi la scris. Ştiu că Max voia să-l convingă să scrie pentru ziar – poveşti de drumeţie. Ştiu asta pentru că mi-a spus Carrie. Relaţia dintre ea şi Max devenise serioasă şi ea îşi făcea griji, fiindcă Pat era cam sălbatic. Nate îi făcu semn să continue. Peach îşi turnă o cană de cafea. Eu eram la sfîrşitul celei de-a treia căsnicii. Aşa că aveam nevoie de un umăr pe care să plîng. Şi ea avea nevoie de o confidentă. Am vorbit mult şi multe în zilele acelea. Se temea că Pat îl va convinge pe Max să facă vreo nebunie. Mi-a spus că Max zicea că Pat e reprezentativ pentru Alaska. Liber, de capul lui, fără să dea doi bani pe nimeni şi pe nimic.

– Uneori, admiraţia se poate transforma în invidie. Uneori, invidia ucide.

– Poate că aşa e. Absentă, Peach luă un fursec şi muşcă din el. Dar îmi vine greu să cred una ca asta. Ştiu că ne-ai zis să nu spunem nimic nimănui, dar acum Carrie are nevoie de prieteni. Vreau să mă duc la ea.

– Nici o problemă atîta vreme cît o să păstrezi secretul asupra a ceea ce s-a vorbit aici. Se ridică şi se duse la tablă.

Peach desenase drumul ce trecea prin spatele redacţiei ziarului, pusese chiar şi o tăbliţă cu numele străzii, Moose Lane. Reşedinţa familiei Letreck era în cea mai mare parte un garaj, îşi aminti el. Pierre conducea un atelier de reparaţii acolo şi adăugase restul casei ulterior. Casa era poziţionată pe partea opusă a străzii, la două loturi spre vest.

Casa familiei Welch se afla exact vizavi de intrarea din spate a ziarului. Apartamentul lui Hans Finkle era deasupra garajului lui Letreck. Peach mai desenase şi alte case şi magazine şi scrisese cu grijă numele rezidenţilor din fiecare casă.

– Bună treabă, Peach! Acum o să facem ceea ce se numeşte un panou de caz. Luă dosarul şi se apropie de panoul de plută

pe care îl împrumutase de la primărie. Orice document pe care-l întocmim sau îl primim în legătură cu anchetele privitoare la Galloway sau la Hawbaker se copiază. Copia se va prinde aici pe panoul acesta. Cei de la Poliția Statală au fost deja la redacția ziarului, dar Otto și cu mine vom mai da o fugă pînă acolo, poate le-a scăpat ceva. Peach, vreau să fac o vizită la familia Hawbaker, să mă uit printre lucrurile lui Max. Carrie n-o să fie prea receptivă. Încearcă să-mi netezești drumul.

– Bine. Mi se pare că nici tu nu prea crezi ce scrie în biletul ăla. Și dacă nu crezi asta...

– Mai bine să nu credem nimic pînă cînd nu știm toate detaliile, o întrerupse el. Peter, ia legătura cu ziarul din Anchorage la care a lucrat Max înainte de a veni aici. Vreau să afli ce a făcut acolo, cu cine a lucrat și de ce a plecat de-acolo. Treci totul într-un raport dactilografiat. Vreau raportul ăsta la mine pe birou pîna la sfîrșitul programului.

– Da, domnule.

– Și toți trei o să aveți și teme pentru acasă. Voi erați aici cînd Pat Galloway a dispărut. Eu nu. Așa că, am să vă rog să vă amintiți ce s-a întîmplat cu cîteva săptămîni înainte de incident. Scrieți tot ce vă amintiți, chiar și amănuntele pe care nu le considerați importante. Ce-ați auzit, ce-ați văzut, ce v-a trecut prin cap. Peter, știu că atunci erai doar un copil, dar oamenii nu prea iau în seamă copiii și, uneori, spun sau fac diverse lucruri fără să se gîndească. Termină de prins fotografiile pe panou, cele cu Galloway într-o parte, cele cu Hawbaker în cealaltă. Vreau să aflu un lucru foarte important. Cînd au plecat din oraș Max Hawbaker și Patrick Galloway.

– Nu e foarte ușor să-ți amintești așa ceva după atîta timp, spuse Otto. Și s-ar putea ca Galloway să fi fost ucis la mai mult de o săptămînă după ce a plecat din oraș. Sau la o lună. Sau chiar după șase luni.

– S-o luăm pas cu pas.

– O să fie foarte greu, mai ales, dacă în perioada aia obișnuiai să bei bere și să pescuiești la copcă săptămîni în șir. Dar dacă

Max a mărturisit crima şi, apoi, s-a sinucis, ce încercăm să dovedim? insistă Otto.

– Asta e doar o presupunere, Otto. Nu e un fapt. Pînă acum, nu ştim decît că avem două cadavre, la şaisprezece ani distanţă. Hai să pornim de la asta.

Nate ieşi din oraş fără să mai treacă pe la hotel. I s-ar fi pus prea multe întrebări la care n-ar fi vrut sau n-ar fi putut să răspundă. Era mai bine să le evite, măcar pînă face un comunicat oficial.

În orice caz, simţea nevoia de spaţiu deschis, de frigul nopţii şi de strălucirea de gheaţă a stelelor. A cam început să-mi placă întunericul, se gîndi el. Nu-şi aducea aminte cum era înainte, pe vremea cînd ziua lui de muncă nu începea în beznă pentru a se termina tot în beznă.

Nu-şi dorea soarele. Şi-o dorea pe Meg.

Voia să fie el cel care să-i spună, cel care să-i cutremure universul pentru a doua oară. Dacă, după ce îi va spune, va încerca să-l îndepărteze, va insista să rămînă.

Reuşise, nu fără efort, să se izoleze de lume luni în şir. Nu ştia dacă singurătatea lui rezistase atît de mult pentru că nu fusese în stare să-i audă pe cei care încercaseră să dărîme zidurile care-l înconjurau sau pentru că nu existase nimeni căruia să-i pese suficient pentru a încerca să ajungă la el.

Oricum, întoarcerea la lume era dureroasă. Îşi simţea toate sentimentele acelea atrofiate luptîndu-se să iasă din nou la suprafaţă. Şi ştia că ţinea destul la ea pentru a nu o lăsa să treacă şi ea prin asemenea chinuri.

Era ceva mai mult la mijloc. Putea să recunoască asta, măcar acum, singur în maşină, în liniştea tulburată doar de zumzetul ventilatorului. Avea nevoie de cunoştinţele ei, de amintirile despre tatăl ei pentru a umple golurile din tabloul pe care încerca să-l alcătuiască.

Pentru că avea nevoie să lucreze, avea nevoie de frustrarea, oboseala, bătaia de cap pe care o presupunea munca în poliţie. Îşi punea în mişcare muşchii amorţiţi. Îşi dorea durerea aceea.

Avea nevoie de ea. Fără ea se temea că va aluneca din nou în beznă.

La ea acasă, luminile erau aprinse, dar avionul nu era acolo. Recunoscu camionul de afară ca fiind al lui Jacob. Simți un fior de îngrijorare în timp ce își parca mașina.

Ușa casei se deschise. Îl văzu pe Jacob în lumina ce se revărsa din hol cu o secundă înainte să iasă cîinii afară. Peste toată hărmalaia provocată de primirea călduroasă pe care cele două animale i-o făcură, strigă:

– Meg?

– A trebuit să plece. O să înnopteze în tundră, cu grupul pe care l-a dus la vînătoare.

– E ceva normal? întrebă el cînd ajunse pe verandă..

– Da. Eu am venit să văd de cîini și să verific motorul mașinii. Și asta e ceva normal.

– Ea te-a chemat?

– Da, prin radio. Dacă ți-e foame, mai e niște friptură.

– Mi-ar prinde bine.

Jacob intră în bucătărie, lăsîndu-l pe Nate să închidă ușa. Radioul era deschis, fixat pe frecvența postului local. DJ-ul anunță că urmează o melodie a lui Buffy Sainte-Marie în timp ce Nate își puse haina pe brațul unui fotoliu.

– Ai avut o zi lungă, comentă Jacob, ocupîndu-se de friptură.

– Ai auzit și tu?

– Nimic nu circulă mai repede ca veștile proaste. Un ultim gest foarte egoist. Și-a luat viața, lăsînd-o pe nevastă-sa să se descurce singură. Friptura e fierbinte, pîinea e proaspătă.

– Mulțumesc. Nate se așeză. Max era un tip egoist?

– Toți sîntem mai mult sau mai puțin egoiști, mai ales, cînd ne cuprinde disperarea.

– Disperarea e o chestie personală și nu întoteauna atrage după ea și egoismul. Spune-mi, îți aduci aminte de momentul în care a venit Max aici și a înființat ziarul?

– Era tînăr și îndrăzneț. Foarte insistent, adăugă Jacob și turnă cafea pentru amîndoi.

– A venit singur?

– Mulți vin așa, singuri.

– Dar și-a făcut prieteni aici.

– Unii reușesc, spuse Jacob și zîmbi. Eu nu am fost unul dintre prietenii lui, deși nici dușmani nu eram. Carrie l-a plăcut. A pus ochii pe el și a trecut la acțiune. Nu era nici frumos, nici bogat și nici foarte deștept, dar ea a văzut ceva în el. De multe ori femeile văd ceva ce scapă privirii altor persoane.

– Avea și prieteni bărbați?

Jacob ridică din sprîncene și sorbi din cafea.

– Se înțelegea bine cu destui.

– Am auzit că îi plăcea să urce pe munte. L-ai dus vreodată pînă acolo?

– Da. Ascensiuni de vară pe Denali și pe Deborah, dacă-mi aduc eu bine aminte, mai ales, în perioada imediat următoare sosirii lui aici. Era un alpinist destul de bun. De cîteva ori i-am dus, pe el și pe cîțiva prieteni de-ai lui, la partide de vînătoare în tundră, deși lui nu-i prea plăcea să vîneze. Își nota tot în carnețelul lui și făcea multe fotografii. Și am mai zburat cu el de cîteva ori pentru diferite reportaje sau fotografii. I-am dus la Anchorage, pe el și pe Carrie, de două ori, cînd ea a născut. De ce?

– Eram doar curios. A urcat vreodată cu Galloway?

– Nu i-am dus niciodată pe amîndoi. Privirea lui Jacob devenise mai intensă acum. De ce te interesează asta?

– Din curiozitate, atîta tot. Și dacă tot veni vorba de curiozitate, ce părere ai, Patrick Galloway era un om egoist?

– Da.

– Doar atît? zise Nate după un moment. Nimic în plus?

Jacob continuă să-și bea cafeaua.

– Nu m-ai întrebat altceva.

– Cum l-ai caracteriza ca soț, ca tată?

– Era, cel mult, un soț nepriceput. Jacob termină cafeaua și se îndreptă spre chiuvetă pentru a spăla cana. Dar unii ar putea spune că avea o soție dificilă.

– Tu ce ai spune?

– Eu aş spune că era vorba de doi oameni între care exista o legătură puternică, dar amîndoi trăgeau de legătura aceea în direcţii opuse, fiecare dintre ei alergînd după propriile vise.

– Meg era cea care îi unea?

Jacob puse încet o cîrpă pe masă şi aşeză cana pe ea, la uscat.

– Întotdeauna un copil creează o legătură. Dar nu o meritau.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Era mai inteligentă, mai puternică, mai înţelegătoare şi mai generoasă decît amîndoi.

– Semăna mai mult cu tine?

Jacob se întoarse spre el, dar Nate nu putea citi nimic în ochii lui.

– Meg nu aparţine nimănui altcuiva decît ei. Eu o să plec acum.

– Meg ştie ce s-a întîmplat cu Max?

– Mie nu mi-a spus nimic. Şi nici eu nu i-am spus.

– A spus cînd se va întoarce?

– O să ducă grupul acasă poimîine, dacă va fi vreme bună.

– Te deranjează dacă rămîn aici în noaptea asta?

– Pe Meg ar deranja-o?

– Nu cred.

– Atunci de ce m-ar deranja pe mine?

Folosi compania cîinilor şi aparatele ei de gimnastică. Se simţi bine să lucreze, mai bine decît se aşteptase.

Nu voia să-i umble prin lucruri, dar odată rămas singur, se trezi plimbîndu-se prin casă, deschizînd uşile dulapurilor, trăgînd cu ochiul prin sertare.

Ştia exact ce căuta – fotografii, scrisori, amintiri în legătură cu tatăl ei. Îşi spunea că dacă Meg ar fi fost acasă, i le-ar fi dat chiar ea.

Găsi albumele de fotografii pe raftul de sus al dulapului din dormitor. Avea o garderobă impresionantă de haine de lînă şi mătase. Alături de albume era o cutie de pantofi tixită de fotografii pe care ea nu apucase încă să le pună în ordine.

Luă albumele şi cutia de pantofi şi se aşeză pe pat. Prima dată, deschise albumul cu copertă roşie.

Îl recunoscu imediat pe Patrick Galloway în pozele de sub

plasticul transparent. Un Galloway mai tînăr decît cel pe care-l văzuse pe camera digitală. Cu părul lung, cu barbă, îmbrăcat după moda de la începutul anilor 70, cu blugi evazați, tricou și bandană pe cap.

Nate studie o poză în care Galloway se sprijinea de o motocicletă fioroasă, cu oceanul în spatele lui și un palmier în dreapta. Ridica mîna cu degetele desfăcute, făcînd semnul victoriei. Probabil că era o poză de dinainte de a veni în Alaska, se gîndi Nate. Probabil că era făcută în California.

Erau și alte poze cu el; într-una avea fața luminată de flăcările unui foc de tabără, cu o expresie visătoare, în timp ce cînta la chitară. Altele îl înfățișau împreună cu o Charlene foarte tînără. Părul ei lung și blond se revărsa buclat pe umeri, ochii îi rîdeau în spatele unor ochelari de soare albaștri. Era frumoasă, constată el. Foarte frumoasă – un trup suplu, obraji netezi, o gură senzuală, cu buze pline. Nu putea avea mai mult de 18 ani, estima el.

Mai erau și alte poze, instantanee din drumeții, instantanee de tabără. Într-unele din ele erau numai ei amîndoi, în altele se vedeau și alți tineri. Urmară, apoi, cîteva făcute într-un oraș, lui Nate i se păru că recunoaște orașul Seattle. Uneori, Galloway renunțase la barbă și era fotografiat în interiorul unui apartament sau al unei case.

Apoi, dădu de una în care Galloway era singur. Revenise la barbă și se sprijinea de un semn rutier.

Bine ați venit în Alaska!

Putea să reconstituie toată călătoria după poze. Erau cîteva din perioada petrecută de ei în sud-est, probabil, cînd lucraseră la fabricile de conserve.

Și găsi și primele fotografii ale lui Meg – într-un fel – cîteva poze cu Charlene gravidă. Purta un jerseu subțire și blugi cu talia joasă, încheiați sub burta enormă. Ținea mîinile împreunate peste pîntec, protectoare. Pe chipul foarte tînăr era întipărită o expresie foarte dulce, fața ei, i se păru lui Nate, radia speranță și fericire.

Apoi, urmară cîteva fotografii cu Patrick zugrăvind o cameră – probabil camera copilului – şi altele construind ceea ce părea să fie un leagăn.

Spre stupoarea lui Nate însă urmară trei pagini de fotografii detaliate din timpul travaliului şi al naşterii. Lucrase la departamentul Omucideri şi credea că văzuse aproape tot ce se putea, dar priveliştea acelor imagini luate de aproape îl făcu să simtă friptura plimbîndu-i-se periculos prin stomac. Trecu repede peste paginile acelea.

Pozele cu Meg micuţă îi aduseră din nou liniştea în viscere şi-l făcură să zîmbească. Îşi pierdu destul de mult timp studiindu-le, sau poate nu era timp pierdut, gîndi el privind instantanee cu amîndoi părinţii ţinîndu-şi pe rînd copilul în braţe tandru şi bucuroşi, aşa cum se ţineau în braţe şi unul pe altul.

Văzu anotimpurile schimbîndu-se, anii trecînd şi trecu la următorul album. Şi văzu cum faţa tînără şi frumoasă a lui Charlene se transformă uşor, se rotunjeşte, ochii nemaifiind la fel de plini de viaţă, ca la început.

Fotografiile anuale începură să se rărească, rămînînd doar cele făcute cu prilejul vacanţelor, al sărbătorilor sau al ocaziilor speciale. O Meg foarte tînără zîmbea bucuroasă, ţinînd în braţe un căţeluş cu o fundă roşie la gît. Ea şi tatăl ei şezînd sub bradul de Crăciun, sau Meg lîngă un rîu, cu un peşte aproape la fel de mare ca ea în braţe.

Mai era una cu Patrick şi Jacob ţinîndu-se pe după umeri. Fotografia era neclară şi destul de neizbutită, ceea ce-l făcu pe Nate să se întrebe dacă nu cumva Meg fusese cea din spatele aparatului de fotografiat.

Răsturnă cutia de pantofi pe pat şi începu să sorteze fotografiile. Găsi mai multe poze de grup, toate făcute în aceeaşi zi. În timpul verii, se gîndi el, pentru că în loc de albul zăpezii se vedea verdele ierbii. Oare aici iarba apuca să înverzească? se întrebă el. Se făcea atît de cald? În spate se vedeau munţii, vîrfurile lor albe strălucind în soare, cu versanţii acoperiţi cu argintiu şi albastru, cu mici pete verzi.

Probabil că erau făcute în curtea cuiva, la un grătar, gîndi el. Sau la un picnic. Se vedeau mese pliante, bănci, scaune, cîteva grătare, platouri cu mîncare, butoaie de bere. Îl găsi şi pe Galloway. Barba revenise şi părul era ceva mai scurt, deşi încă îi atingea umerii. Arăta foarte bine, zvelt şi chipeş. Meg are ochii lui, constată Nate, şi pometii lui, şi gura lui.

O zări şi pe Charlene, îmbrăcată într-un tricou strîmt ce îi evidenţia bustul şi cu o pereche de pantaloni scurţi şi strîmţi care îţi pemiteau să-i apreciezi picioarele. Chiar şi în fotografie se putea vedea că era machiată atent. Fata proaspătă, tînără, ce rîdea veselă, se dusese de mult. Devenise o femeie frumoasă, elegantă, conştientă de frumuseţea ei.

Dar şi fericită? În toate pozele rîdea sau zîmbea, îi făcea plăcere să fie fotografiată. Într-una dintre ele, stătea provocator în braţele unui bărbat mai în vîrstă care părea uimit şi bucuros, totodată, că o ţine în braţe.

O recunoscu şi pe Hopp, şezînd lîngă un bărbat solid, cu părul cărunt. Amîndoi beau bere şi se ţineau de mînă. Îl găsi şi pe Ed Woolcott, bancher şi viceprimar, aici într-o variantă mai slabă, cu mustaţă şi barbă scurtă, uitîndu-se spre cameră împreună cu bărbatul cu părul cărunt pe care Nate îl credea bărbatul lui Hopp.

Unul cîte unul, Nate îi identifică pe toţi cei pe care îi cunoştea. Pe Bing, care arăta la fel de fioros şi de supărat ca şi acum, numai că avea vreo zece kilograme mai puţin. Pe Rose, mai bine spus pe frumoasa Rose, tînără şi proaspătă ca floarea al cărei nume îl purta, ţinîndu-l de mînă pe drăgălaşul Peter. Pe Max, cu mai mult păr şi mai puţină burtă, lîngă Galloway, amîndoi gata să muşte dintr-o felie enormă de pepene. Pe Deb, pe Harry şi, Iisuse, pe Peach, o Peach cu treizeci de kilograme mai slabă, toţi ţinîndu-se de mînă şi zîmbind spre aparat.

Privi din nou pozele, concentrîndu-se asupra lui Galloway. Era aproape în fiecare fotografie, mîncînd, bînd, vorbind, rîzînd, cîntînd la chitară, jucîndu-se în iarbă cu copiii. Alese pozele cu bărbaţi. Pe unii nu-i cunoştea, alţii păreau prea bătrîni, chiar şi

atunci, pentru o ascensiune pe munte pe timp de iarnă. Iar alţii erau prea tineri.

Privea chipurile din fotografii, întrebîndu-se dacă vreunul dintre ei era ucigaşul. Oare unul dintre acei oameni care petrecuseră în ziua aceea senină, care mîncase şi rîsese împreună cu Patrick Galloway şi cu Max Hawbaker îi ucisese pe amîndoi?

Mai găsi cîteva fotografii disparate, majoritatea făcute de sărbători. Într-unele, făcute la un Crăciun, îi văzu pe Max şi pe Galloway împreună. Cu ei apărea Jacob, sau Ed, sau Bing, sau Harry, sau domnul Hopp.

Ed Woolcott, purtînd încă mustaţă şi barbă, ţinînd în mînă o sticlă de şampanie, Harry îmbrăcat cu o cămăşă hawaiiană, Max cu mărgele la gît. Se mai uită la poze o oră înainte de a le pune la loc, aşa cum le găsise.

Va trebui să găsească o cale să-i mărturisească lui Meg că i-a cotropit intimitatea. Sau poate o va convinge să-i arate ea însăşi fotografiile, fără să-i spună că le-a văzut deja. Va hotărî mai tîrziu cum să procedeze.

Acum, era timpul să le dea drumul cîinilor afară pentru o ultimă repriză de alergare. Şi, cum şi el cam amorţise, hotărî că era un moment potrivit să mai exerseze mersul cu rachetele pe zăpadă.

Ieşi din casă însoţit de cîini. În loc să o ia la fugă de cum s-au văzut afară, cele două animale merseră la pas, alături de el, pînă la maşină, acolo unde avea rachetele.

Peter îi arătase mişcările de bază şi se dovedise un profesor răbdător. Nate încă mai cădea cu nasul – sau fundul – în zăpadă, din cînd în cînd, iar, uneori, îşi înţepenea picioarele, dar făcuse progrese remarcabile.

Îşi puse încălţările în picioare şi făcu doi-trei paşi de probă.

– Încă mă simt ca un idiot, se destăinui el cîinilor. Aşa că v-aş rămîne recunoscător dacă plimbarea din seara asta ar rămîne între noi.

Cîinii o luară la fugă spre pădure, de parcă ar fi vrut să-l provoace la întrecere. O să fie un drum al naibii de greu, gîndi Nate şi îşi îndesă în buzunar lanterna, dar poate exerciţiul îl va

ajuta în lupta cu depresia. Şi, dacă avea noroc, va obosi destul pentru ca somnul să nu-i mai fie bîntuit de vise.

Folosi luminile casei ca punct de reper şi ajunse la lumina stelelor pînă la marginea pădurii. Înainta încet şi nu tocmai graţios. Dar fu bucuros să constate că abia transpirase.

– Îmi intru din nou în formă. Cel puţin în parte. Mai vorbesc eu singur, dar asta nu înseamnă nimic.

Se uită în sus, după luminile aurorei boreale, după strălucirea lor magică. Iată-l aici, Ignatious Burke din Baltimore, mergînd cu rachetele de zăpadă în Alaska, sub strălucirea aurorei boreale. Şi distrîndu-se destul de bine.

Auzea cîinii mişunînd prin apropiere, lătrînd din cînd în cînd.

– Sînt în spatele vostru, băieţi! Scoase lanterna din buzunar. E prea devreme pentru urşi, îşi aminti el. Asta dacă nu e prin preajmă vreunul care suferă de insomnie. Îşi pipăi pistolul de serviciu sub geacă, pentru mai multă siguranţă.

Porni din nou, străduindu-se să-şi impună un ritm constant. Cîinii veniră în fugă înapoi şi începură să-i dea tîrcoale. Nate era sigur că zîmbeau.

– Ţineţi-o tot aşa şi v-aţi lins pe bot de porţia de biscuiţi! Hai, valea, vedeţi-vă de treburile voastre cîineşti! Eu nu mă grăbesc nicăieri.

Păstrînd luminile casei în raza sa vizuală, o luă pe urmele cîinilor. Putea să simtă mirosul copacilor – învăţase deja aroma coniferelor – şi a zăpezii.

Puţin mai spre vest sau mai spre nord, copacii se terminau, cel puţin aşa i se povestise. Începea oceanul de zăpadă şi gheaţă ce se întindea la nesfîrşit. Nici un drum nu brăzda imensitatea aceea albă.

Dar acolo, între copaci, Nate nu putea să-şi imagineze infernul acela alb. Doar cu greu şi-o putea închipui pe Meg, care avea o rochie roşie, sexy, în dulap şi care cocea pîine cînd era supărată, doar cu greu putea să creadă că ea era acolo, în întinderea aceea nesfîrşită. Se întrebă dacă şi ea se uită acum la cer, la aurora boreală, aşa ca el. Se întrebă dacă se gîndea la el.

Îşi impuse un ritm lejer şi lăsă mintea să se concentreze asupra fotografiilor din ziua aceea de vară. Cu capul plecat, înainta prin pădure, luminîndu-şi calea cu lanterna.

Oare, la cît timp după acel picnic de vară îşi găsise Patrick Galloway sfîrşitul în peştera aceea de gheaţă? După şase luni? Şapte?

Fotografiile făcute de Crăciun erau, oare, de la ultimul Crăciun din viaţa lui?

Purta, oare, o mască vreunul dintre bărbaţii care zîmbeau sau priveau la cameră în momentele acelea?

Sau să fi fost numai un impuls, un moment de nebunie la originea acelei lovituri de piolet?

Dar trupul nu putea fi părăsit acolo atîţia ani, ca urmare a unui impuls de moment. Pentru aşa ceva era nevoie de calcul, curaj, premeditare.

Aşa cum şi pentru regizarea unei sinucideri era nevoie de calcul şi curaj.

Sau totul putea fi o porcărie, admise el, şi biletul acela putea să fie adevărul adevărat.

Un bărbat putea să ascundă aşa ceva de soţie şi de prieteni. Un bărbat putea să ascundă astfel de lucruri de el însuşi. Cel puţin, pînă disperarea, sentimentul de vinovăţie şi frica l-ar copleşi, l-ar sufoca.

Oare, nu investiga cazul ăsta din aceleaşi motive pentru care se afla aici, în beznă şi frig, împleticindu-se cu nişte rachete de tenis supradimensionate în picioare? Fiindcă avea nevoie să revină la normal. Avea nevoie să redevină, iar ceea ce fusese înainte ca lumea să se prăbuşească peste el. Trebuia să-şi spargă propriul cocon de gheaţă şi să trăiască din nou.

Totul indica o sinucidere. Numai instinctele lui se împotriveau cu înverşunare. Şi oare se mai putea încrede în ele după o atît de lungă amorţeală?

Nu mai investigase un caz de omor de mai bine de un an. În ultimele luni petrecute la Poliţia din Baltimore, se ocupase doar de rapoarte, muncă de arhivă, în general. Şi acum încerca să

transforme o sinucidere într-o crimă. De ce? Doar din dorința de a se simți din nou folositor?

Se gîndi la felul în care îi impusese proprile opinii lui Coben, la cum împărțise sarcinile de serviciu, în ciuda neîncrederii din ochii subordonaților săi și simți cum greutatea slujbei începe să-l apese. *Dăduse buzna în intimitatea lui Meg, fără nici un motiv justificat.*

Abia, se descurca cu problemele unei mici secții de poliție care se ocupa cu accidente minore de circulație și încăierări și, deodată, devenise polițistul cel mare și rău care urma să rezolve o crimă care avusese loc acum șaisprezece ani, și avea să demonteze o sinucidere făcută ca la carte?

Da, și după aceea, va pune mîna pe criminalul fără nume și fără chip, îl va face *să mărturisească totul, apoi, i-l va pune în* brațe lui Coben, legat cu o fundă mare, roz.

– Ce porcărie! Abia dacă te poți numi polițist acum și vrei... Se opri, uitîndu-se fix la zăpada ce strălucea slab în lumina lanternei. Și la urmele întipărite acolo. Ciudat! Se pare că am mers în cerc. Nu că ar fi avut vreo direcție. Ar fi putut să se plimbe fără țintă toată noaptea, așa cum rătăcea fără țintă în mai toate *zilele. Nu. Închise ochii și efortul de a îndepărta vălul* depresiei îi îmbroboni fruntea. Nu vreau să mă întorc acolo. E o porcărie! Nu mă întorc în groapa aia!

Va lua medicamente, antidepresive, dacă trebuia. Va face yoga. Va trage de fiare. Orice, numai să nu se întoarcă în hăul negru al depresiei. Știa că, odată ajuns din nou acolo, nu va mai reuși niciodată să iasă la lumină.

Așa că respiră adînc, deschise ochii și privi aburul respirației pierzîndu-se în aerul înghețat.

– Încă mai rezist, murmură el și se uită din nou la zăpadă.

Erau urme de rachete. Curios și, folosindu-se de această curiozitate pentru a ține întunericul departe, făcu cîțiva pași înapoi, comparîndu-și urmele cu cele de pe zăpadă din fața lui. Arătau la fel, dar era destul de dificil să observi vreo diferență la lumina lanternei, mai ales, că nici el nu era cine știe ce expert în problemă.

Dar era destul de sigur că nu se învîrtise în cerc prin pădure,

cel puțin nu atît de mult, încît să dea din nou de propriile urme venind din direcția opusă.

– Poate că sînt urme lăsate de Meg, murmură el. Poate că s-a plimbat și ea pe aici, așa cum fac eu acum.

Cîinii veniră alergînd înapoi, mirosiră urmele și se îndreptară spre casă. Pentru a-și satisface curiozitatea, Nate schimbă direcția, mai să cadă în fund. Se luă după urme.

Nu duceau pînă în inima pădurii. Simți un gol în stomac în momentul în care văzu locul unde se opreau urmele, locul în care stătuse persoana căreia îi aparțineau. De acolo se vedea foarte bine partea din spate a casei, cada în care el și cu Meg se relaxaseră cu o seară înainte.

Și cîinii ce țîșniseră ca niște rachete spre pădure...

Porni pe urmele lor. Observă și alte urme de animale, de elan sau poate de căprioară. N-avea de unde să știe. Trebuia să se apuce să învețe despre urme cu prima ocazie.

Văzu adînciturile din zăpadă acolo pe unde se rostogoliseră probabil cîinii, apoi, dădu din nou de urmele pe care le urmărise. Judecînd după poziția lor, cineva stătuse acolo, cu picioarele ușor depărtate, pesemne privind cîinii jucîndu-se în zăpadă.

Urmele îl scoaseră la drum, la cîteva sute de metri de casa lui Meg.

Respira deja greu cînd ajunse la capătul lor. Acum știa despre ce era vorba. Cineva venise pe jos sau cu mașina pe drumul acela. Intrase în pădure, cu grijă să nu fie văzut de cineva, și mersese printre copaci pînă aproape de casa lui Meg.

Nu putea fi vorba de un vecin care venise să-i facă o vizită sau de cineva în căutare de ajutor. Era clar că persoana respectivă venise acolo cu un singur scop – să spioneze.

Pe la ce oră se băgaseră ei în cadă noaptea trecută? Pe la zece, socoti el. Nu mai tîrziu de zece.

Spionul stătuse la marginea pădurii, cu cîinii adulmecînd zăpada în jurul lui.

Cît timp îi trebuise pentru a se întoarce pe drum? Lui îi luase aproape douăzeci de minute, dar se gîndi că o persoană care se

pricepea să meargă cu drăcoveniile alea n-ar face mai mult de zece. Încă zece minute, cel mult, pentru a ajunge la casa lui Max şi a lua pistolul din torpedoul maşinii. Încă cinci pînă la intrarea în oraş.

Timp berechet, gîndi el. Destul pentru a intra în redacţia ziarului pe uşa descuiată din spate, destul pentru a scrie un bilet pe calculator.

Destul pentru a comite o crimă.

16

Nate nu fu surprins să descopere că Bing Karlovski avea cazier. Nici nu l-a dat peste cap să vadă că avea la activ acuzaţii de violenţă, atac la pesoană, împotrivire la arestare, dezordine publică şi beţie.

Verificarea numelor era o procedură normală, chiar dacă avea sau nu un caz. Poate că Patrick Galloway murise pe vremea cînd Nate învăţa să conducă prima lui maşină cumpărată la mîna a doua, dar Max Hawbaker murise atunci cînd era el de serviciu.

Aşa că-l sună pe Bing. Îl verifică pe Patrick Galloway şi copie cazierul acestuia, ce cuprindea acuzaţii de deţinere de droguri, încălcare a proprietăţii şi distrugeri minore.

Cercetă atent lista şi descoperi că Harry Miner fusese anchetat pentru conduită incorectă şi distrugere a proprietăţii. Ed Woolcott avea cazier de cînd era minor. Max avea şi el cîteva acuzaţii de încălcare a proprietăţii, comportament turbulent şi două de deţinere de droguri.

Nici John Malmont nu avea cazierul curat. Jacob Itu nu fusese niciodată cercetat, iar Mackie Senior avea cîteva acuzaţii de atac la persoană şi distrugere de proprietate.

Îşi puse şi ajutoarele la treabă şi află că Otto fusese implicat în adolescenţă în cîteva cazuri de tulburare a liniştii publice şi atac

la persoană – acuzațiile fuseseră retrase. Așa cum bănuise, Peter avea cazierul curat ca zăpada.

Alcătui liste și scrise notițe pe care le adăugă la dosar.

Pe cît posibil, încerca să respecte regulile. Problema, așa cum o vedea el, era că nu citise cartea al cărei erou era șeful poliției dintr-un orășel, unul care își croise drum în cariera de detectiv sub acoperirea unui polițist statal.

Considerase că era inteligent sau cel puțin corect, să facă cercetările prin filtrul lui Coben. Avea prea puțină importanță, decise Nate cînd ridică receptorul din furcă, faptul că nu găsise răspunsul la nici una dintre problemele pe care le cerceta. Încă.

Anchorage era o așezare urbană, ceea ce însemna că avea toate avantajele și dezavantajele unui oraș. Rezultatele de la autopsie nu ajunseseră încă. Rezultatele de la laborator nu ajunseseră nici ele.

Simplul fapt că șeful poliției din Lunacy avea sentimentul că Maxwell Hawbaker fusese asasinat nu prea conta.

Ar fi putut să urmeze calea cea mai ușoară și să lase să fie tras în jos. Dar Nate se gîndi că de prea multe ori adoptase calea cea mai ușoară. Și acum era momentul să se folosească de ocazie.

Șezînd la biroul său, cu zăpada ce se așternea afară, Nate nu prea vedea o cale de ieșire. Avea resurse foarte puține, aproape zero, autonomie la fel, forțele de care dispunea erau proaspete ca apa de o săptămînă, iar dovezile duceau, toate, la concluzia că fusese o sinucidere.

Asta nu însemna că era complet neajutorat, își spuse el, încercînd să intre în ritm pentru a studia dosarul cazului. Pentru a se uita în ochii lui Patrick Galloway.

– Știi cine ți-a făcut-o, murmură Nate. Așa că să vedem ce ne poți spune.

Investigații paralele, decise el. Așa va face. Ca și cum el și Coben ar face investigații care mergeau pe aceleași căi.

În loc să-și scoată capul pe ușă, se întoarse în birou și folosi intercomul.

– Peach, sună la „The Lodge" şi spune-i lui Charlene că vreau să vorbesc cu ea.

– Vrei să vină aici?

– Da, vreau să vină aici.

– Dar acolo se mai serveşte micul dejun şi Charlene a învoit-o Rose să plece. Ken crede că naşterea va fi prematură.

– Spune-i că vreau să vină cît de repede poate şi că, dacă lucrurile merg bine, n-o reţin mult.

– Sigur, Nate, dar poate ar fi mai uşor dacă ai merge tu acolo şi...

– Peach, vreau să vină aici înainte de prînz. Ai înţeles?

– Bine, bine. Nu trebuie să te răţoieşti la mine.

– Şi să mă anunţi cînd se întoarce Peter din patrulare. Vreau să vorbesc şi cu el.

– Ce chef de vorbă ai azi, mai spuse ea, după care întrerupse legătura fără a-i mai da timp să răspundă.

Şi-ar fi dorit ca urmele din zăpadă să fi fost mai clare. Dar pînă cînd ajunsese el în oraş, luase aparatul de fotografiat şi condusese înapoi la casa lui Meg, ninsese din nou şi urmele fuseseră parţial acoperite. Nu ştia încă ce îi vor spune de urme pe zăpadă şi ezitase puţin înainte de a prinde fotografia cu bolduri pe panoul de plută. Dar asta era macheta lui, aşa cum era ea.

Umbla orbeşte prin beznă, aşa cum umblase cu o noapte înainte prin pădure. Dar dacă continuai să mergi, pînă la urmă ajungeai undeva. Luă cîteva ace şi prinse fotografiile pe panou.

– *Domnule şerif Burke, spuse Peach pe un ton protocolar,* judecătorul Royce este aici şi ar dori să vă vadă, dacă nu sunteţi *prea ocupat.*

– Sigur, spuse el, şi aruncă o pătură peste tabla pe care fixase toate probele adunate. Invită-l înăuntru.

Judecătorul Royce era aproape chel, dar cele cîteva şuviţe pe care le mai avea erau lungi. Purta ochelari cu lentile groase, agăţaţi de nasul coroiat, ca un cîrlig de măcelărie. Era, politicos spus, supraponderal, avea pieptul lat şi o burtă mare. Vocea, chiar la 79 de ani, era la fel de puternică, precum era pe vremea cînd era încă în activitate.

Pantalonii scoteau un foşnet puternic cînd intră în încăpere. Era îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, o vestă pe deasupra.

– Domnule judecător, doriţi o cafea?

– Nu refuz niciodată, răspunse el, aşezîndu-se cu un mare suspin de uşurare. Ai o belea cam mare pe cap.

– Cred ca e pe capul autorităţilor statale.

– Nu vinde castraveţi grădinarului. Două cubuleţe de zahăr în cafea. Carrie Hawbaker a fost pe la mine ieri seară.

– Trece printr-o perioadă mai grea.

– Păi dacă soţul tău o sfîrşeşte cu un glonţ în cap, cred şi eu că ai o perioadă cam grea. E supărată pe tine.

Nate îi întinse cafeaua.

– Nu eu i-am tras glonţul în cap.

– Nu, nici nu mă gîndeam la asta. Dar o femeie în situaţia lui Carrie nu ezită să atace mesagerul ştirilor proaste. Vrea să mă folosesc de influenţa pe care o am ca să te schimb din funcţie şi, dacă se poate, să fii scos şi din oraş.

– Ai atîta influenţă?

– Poate. Dacă aş insista. Stau aici de douăzeci şi şase de ani. Aş putea spune că sînt unul dintre primii lunatici din Lunacy. Suflă în cafea, apoi, luă o înghiţitură. N-am băut niciodată o cafea acceptabilă.

– Nici eu. Ai venit să-mi spui să-mi dau demisia?

– Eu sînt practic. La vîrsta mea, am destulă experienţă. Şi nu sînt prost. Nu-i vina ta că Max a murit. La fel cum nu e vina ta că în calculatorul lui s-a găsit nota în care spunea că el l-a ucis pe Pat Galloway.

Ochii lui erau foarte vioi în spatele lentilelor groase.

– Da, mi-a spus şi asta şi încearcă să se convingă că tu ai inventat-o ca să aranjezi lucrurile. Dar îi va trece. Este o femeie deşteaptă.

– Şi de ce îmi spui toate astea?

– Probabil că îi va lua ceva timp să-şi aducă aminte că e o femeie deşteaptă. Între timp, va încerca poate să-ţi facă probleme. O voi ajuta eu să treacă peste suferinţă. O să fumez

trabucul ăsta, mai spuse scoţînd unul gros din buzunar. Poţi să-mi dai şi amendă dacă vrei, dar după ce termin.

Nate deschise un sertar de la birou şi scoase o cutie de piuneze, le răsturnă pe masă şi-i dădu cutia judecătorului în loc de scrumieră.

– Îl cunoşteai pe Galloway?

– Sigur. Pufăi din trabuc şi umplu aerul cu mirosul subtil. Chiar mi-a plăcut. Oamenii îl plăceau. Nu chiar toţi, după cum s-a dovedit. Se uită pe peretele acoperit cu pătura. Asta e schema ta?

Nate nu-i răspunse, aşa că îşi văzu de trabucul lui.

– Am avut şi eu probleme demult. Pe cînd mai purtam robă. Acum, dacă nu crezi că pe cînd aveam 60 de ani eram capabil să-l ucid pe unul care avea jumătate din vîrsta mea, ar trebui să mă ştergi de pe lista de suspecţi.

– Ai cîteva acuzaţii de violenţă.

– Văd că ţi-ai făcut lecţiile. Cineva care are vîrsta mea şi a trăit aici atît cît am trăit eu şi nu a avut nici un fel de probleme, este o persoană plictisitoare.

– Poate că aşa e. Cineva care a trăit aici atît cît ai trăit tu este posibil să fi făcut multe. Şi o secure compensează diferenţa de vîrstă. Teoretic.

– Ai dreptate. Îmi place să vînez şi mi-am petrecut ceva timp cu Pat prin tundră, dar căţărări nu am făcut niciodată. Poţi să verifici asta întrebînd.

O singură dată ar fi fost de-ajuns, gîndi Nate, dar nu spuse nimic.

– Dar cine? Cine făcea căţărări cu el?

– Max, dacă ţin eu bine minte. Probabil că şi Ed şi Hopp – amîndoi cîte o dată sau de două ori, căţărări uşoare de vară. Harry şi Deb. Amîndurora le place alpinismul. Şi Bing a urcat de cîteva ori. Jacob şi Pat împreună au făcut nenumărate căţărări şi trasee prin munţi sau lucrînd în echipă ca ghizi. La naiba, mai mult de jumătate din oamenii din Lunacy au fost măcar o dată prin munţii ăia. Mai mulţi sînt cei care au fost şi au plecat. Pat era

un bun alpinist din cîte am auzit. Şi-a petrecut mare parte din viaţă, aşa cum era ea, ducîndu-i sus pe oameni.

– Cățărări de iarnă. Cine de aici ar fi fost capabil să facă alpinism iarna?

– Nu trebuie să fii capabil, cît mai ales dornic să te pui cu forţele naturii. Ai de gînd să-mi arăți schema aia?

Fiindcă nu avea nici un motiv să n-o facă, i-o arătă. Judecătorul rămase pe loc, vreme de o clipă, apoi, se ridică de pe scaun şi se apropie.

– Moartea răpeşte tineri de cele mai multe ori. Nu te-ai aştepta să respecte vîrsta. El avea mult potenţial. A irosit mare parte, dar Pat încă avea destul de mult pentru a realiza ceva în viaţă. Avea o nevastă drăguţă şi ambiţioasă, un copil fermecător şi isteţ. Avea ceva în cap, avea talent. Problema era că-i plăcea să facă pe rebelul aşa că multe lucruri le-a irosit. Ca să înfigă un topor în pieptul cuiva, persoana ar fi trebuit să fie destul de aproape, nu?

– Aşa cred şi eu.

– Pat era destul de paşnic. Pace, dragoste şi rock and roll. Tu eşti prea tînăr să cunoşti epoca aia, dar Pat era tipul de om care îşi ghida viaţa după principiile astea. Fă dragoste, nu război, flori în păr şi altele asemenea. Parcă-l văd citînd din Bob Dylan sau ceva asemănător atunci cînd a fost atacat cu pioletul.

– Dacă o cunoştea pe persoana respectivă şi avea încredere în ea, probabil că nici nu a luat-o în serios. Sînt o mulţime de posibilităţi.

– Şi Max fiind una dintre ele, spuse judecătorul, după care mută privirea pe o fotografie a lui Max Hawbaker. Nici nu m-aş fi gîndit la asta. La vîrsta mea, nu multe lucruri te mai surprind, dar nu m-aş fi aşteptat la Max. Fizic vorbind, Pat l-ar fi putut strivi ca pe o muscă. Şi la asta te-ai gîndit şi tu.

– E mai greu să striveşti o muscă înarmată.

– Ai dreptate. Max era un alpinist destul de bun, dar mă întreb dacă era destul de bun pentru a coborî singur de pe munte, în luna februarie, fără ajutorul cuiva experimentat, precum Pat. Mă întreb cum a reuşit asta şi cum a putut să trăiască aici, după

aceea, căsătorindu-se cu Carrie, crescîndu-şi copiii şi ştiind că Pat este acolo şi că el este răspunzător de moartea lui.

– Şi tu vrei să demonstrezi că nu ar fi putut trăi cu gîndul ăsta.

– Ar fi o explicaţie bună, nu? Corpul lui Pat a fost găsit mai mult din întîmplare, iar, după la cîteva zile, Max mărturiseşte, apoi, se sinucide. Nu explică de ce, nu dă amănunte. Spune doar că el a făcut-o, după care se sinucide.

– Plauzibil, încuviinţă Nate.

– Dar tu nu crezi că s-a întîmplat aşa.

– N-aş pune toţi banii mei pe un astfel de pariu.

După ce judecătorul plecă, Nate făcu cîteva adnotări. Trebuia să mai vorbească şi cu alţi oameni, inclusiv cu primarul, cu viceprimarul şi cu cîţiva dintre cei mai importanţi oameni din oraş.

Scrise Pilot pe carneţelul său, apoi, îl încercui.

Galloway plecase, după cum se spunea, la Anchorage, ca să-şi găsească o slujbă pentru iarnă. Găsise?

Dacă Galloway fusese onest cu Charlene şi avusese intenţia să se întoarcă după cîteva săptămîni, asta ar reduce perioada în care ar fi fost omorît doar în luna februarie.

Era un mare semn de întrebare, dar, mergînd pe acelaşi fir logic, era posibil să verifice dacă Max plecase din Lunacy în această perioadă.

Dacă da, din ce motiv?

Dacă da, plecase singur? Cît timp fusese plecat? Se întorsese singur sau era însoţit?

Trebuia să sondeze memoria lui Carrie pentru a găsi unele răspunsuri. Dar acum nu avea să fie prea amabilă. Poate ar fi fost mai dispusă să vorbească cu Coben, dar dacă medicul legist ar spune că a fost sigur sinucidere, s-ar mai strădui Coben să mai cerceteze ceva?

Se auzi o bătaie în uşă şi cînd Nate se ridică să acopere peretele pe care pusese probele, Peter intră în birou.

– Ai vrut să mă vezi.

– Da, închide uşa. Întrebare.

– Da, şefu'.

– Ştii vreun motiv pentru care cineva ar umbla noaptea prin zăpadă pe lîngă casa lui Meg?

– Pardon?

– E doar o presupunere, dar nu cred că oamenii se plimbă noaptea prin pădure, pe jos, doar ca să facă sport.

– Presupun că ai face-o doar dacă te-ai duce să vizitezi pe cineva sau n-ai avea somn. Nu înţeleg.

– Am găsit nişte urme aseară, cînd ieşisem să mă antrenez, să-i alerg pe cîini. Am văzut urmele din drum, duceau pînă aproape de marginea pădurii, la mică depărtare de casa lui Meg.

– Sigur nu erau urmele tale?

– Sigur.

– De unde ştii că fuseseră făcute noaptea? Cineva poate a făcut o plimbare pe acolo, dar în timpul zilei. Poate voia să vîneze sau să meargă pînă la lac.

E o observaţie bună, gîndi Nate.

– Eu am fost cu Meg în noaptea în care a murit Max. Am făcut baie cu ea în cada pe care o are afară.

Peter se uită spre perete, politicos şi spuse:

– Bine.

– Cînd eram acolo, cîinii au început să se agite. Au fugit în pădure. Lătrau ca şi cum ar fi luat o urmă şi au continuat o vreme. Meg era pe punctul de a-i chema înapoi, dar au tăcut dintr-o dată. Înainte de a-mi răspunde că poate au văzut o veveriţă sau că au simţit miros de ren, să-ţi spun că am găsit o urmă acolo unde păruse că se rostogoliseră prin zăpadă, iar urma arăta că cineva se oprise acolo un timp. N-oi fi eu mare cititor de urme, dar atîta lucru pot să recunosc. Arătă cu degetul fotografia. Cineva a intrat în pădure, destul de departe pentru a nu putea fi zărit de la casa lui Meg. Apoi, a mers, aproximativ în linie dreaptă, ca şi cum ar fi ştiut exact unde era casa şi ar fi vrut să ajungă acolo. Comportamentul cîinilor sugerează că o cunoşteau pe această persoană şi o considerau prietenă. Apoi, persoana s-a oprit la marginea pădurii.

– Dacă, să zicem, m-aş plimba şi v-aş vedea de afară pe tine şi pe Meg, făcînd baie în cadă, probabil că şi eu aş, cum se spune, ezita să mă arăt. Probabil că m-aş retrage şi aş pleca, sperînd să nu mă fi observat. Altfel, ar fi jenant.

– Mie mi se pare că ar fi mult mai puţin jenant dacă nu ar fi dat tîrcoale deloc.

– Aşa e. Uitîndu-se la poze, Peter se trăgea de buza superioară. Poate că era cineva care verifica sau punea capcane. Este adevărat că terenul îi aparţine lui Meg, dar puţin braconaj... Nu i-ar plăcea asta, ca să nu li se întîmple ceva cîinilor. Pun pariu că şi muzica era tare.

– Da.

– Atunci poate că cineva chiar s-a îndreptat spre casă ca să verifice, mai ales, dacă punea capcane.

– În regulă. Era rezonabil raţionamentul lui Peter. Ce-ai spune dacă te-ai duce cu Otto pînă acolo să vezi dacă este vreo capcană. Dacă găseşti ceva, aş vrea să aflu cine le-a pus. Nu vreau ca vreun cîine să păţească ceva.

– Mă ocup chiar acum de asta. Se uită înapoi pe peretele cu probe. Chiar dacă era novice, prindea repede. Crezi că o spiona cineva? Cineva care are legătură cu toate astea?

– Cred că merită să verificăm.

– Rock şi Bull nu ar permite nimănui să-i facă rău. Chiar dacă l-ar... ar considera că această persoană este prietenă, dacă ar face o mişcare ameninţătoare la adresa ei, ar ataca.

– E bine de ştiut asta. Oricum, spune-mi dacă afli ceva despre capcanele alea şi cît de repede.

– Ăăă... şefu'? Cred că ar trebui să ştiţi că doamna Carrie Hawbaker a dat o mulţime de telefoane, a vorbit cu multă lume. Spune că încerci să tîrăşti în noroi numele lui Max ca să ieşi tu în evidenţă. Cei mai mulţi ştiu că este foarte supărată şi că a luat-o puţin razna acum, dar unii, poate dintre cei care nu au agreat ideea de a aduce pe cineva din afară, pleacă urechea la ce spune.

– Mă descurc eu, dar apreciez că mi-ai spus.

Preocuparea i se citea în priviri şi o umbră de supărare pe chip îi apăru.

– Dacă oamenii ar şti ce tare te implici în aflarea adevărului, poate s-ar linişti.

– Să ne facem datoria deocamdată, Peter. Poliţiştii nu cîştigă niciodată la concursuri de popularitate.

Nici cu Charlene nu avea să cîştige un astfel de concurs, îşi spuse Nate, cînd ea năvăli la el în birou, o oră mai tîrziu.

– Sînt ocupată pînă peste cap la „The Lodge", începu ea. Rose nu poate să servească sau să facă altceva. Şi nu-mi place că m-ai chemat aici de parcă aş fi o criminală. Sînt în doliu, la dracu, şi ar trebui să respecţi asta.

– Nici nu simt altceva decît respect, Charlene. Şi dacă îţi este de ajutor, poţi să renunţi să faci curat la mine, pînă cînd lucrurile se mai aşază. Mă descurc eu singur.

– Asta nu o să mă ajute prea mult acum, că toată lumea din oraş bîrfeşte despre Pat al meu şi biata Carrie. Sau crezi că dacă Max s-a sinucis, ea suferă mai mult decît mine?

– Nu cred că este o competiţie.

Dădu capul pe spate şi Nate se aştepta să înceapă să bată din picior, dar nu făcu decît să-şi încrucişeze braţele la piept.

– Dacă vorbeşti aşa cu mine, n-am nimic să-ţi spun. Să nu crezi că voi tolera atitudinea asta doar fiindcă i-o tragi lui Meg.

– O să stai jos şi-o să taci din gură.

Rămase cu gura deschisă, dar obrajii ei luară foc.

– Cine dracu' te crezi?

– Cred că sînt şeful poliţiei şi dacă nu termini cu tîmpeniile şi nu cooperezi, o să te închid într-o celulă pînă cînd o vei face.

Deschise gura, apoi, o închise automat, reuşind să spună doar:

– Nu poţi să faci asta.

Poate că nu, gîndi Nate, dar acum nu se mai juca cu ea.

– Vrei să te joci de-a victima? Cunosc placa asta şi a început să scîrţîie pentru toţi cei care au auzit-o. Sau chiar vrei să faci

ceva? Vrei să mă ajuți să-l găsesc pe cel care l-a omorît pe bărbatul pe care spui că l-ai iubit?

– Chiar l-am iubit! Nenorocitul ăla egoist. Se lăsă pe scaun şi izbucni în lacrimi.

Cinci secunde se gîndi cum să o ia. Ieşi din birou, luă un pachet de şervețele de pe biroul lui Peach, ignorîndu-i privirea pe care i-o aruncă. Se întorse în birou şi puse pachetul în poala lui Charlene.

– Hai, dă apă la şoricei. După aceea, şterge-te la ochi, adună-te şi răspunde-mi la cîteva întrebări.

– Nu înțeleg de ce mă tratezi aşa. Dacă ai tratat-o la fel pe Carrie, nu-i de mirare că spune tot felul de lucruri despre tine. Mai bine n-ai fi venit în Lunacy.

– Nu vei fi singura care să-şi dorească asta, după ce-l voi descoperi pe cel care l-a ucis pe Patrick Galloway.

Ridică privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– Nici măcar nu te ocupi tu de asta.

– Eu sînt şeful aici. Sînt răspunzător pentru ceea ce se întîmplă în acest oraş.

Mînia pe care o simțea îi dădea o senzație plăcută. Sentiment de polițist, gîndi. Îi lipsise asta.

– Şi acum mă ocup de tine. Pat Galloway a plecat singur din oraş?

– Eşti doar o jigodie. Eşti...

– Răspunde la întrebare.

– Da! Şi-a făcut bagajul, l-a pus în camionetă şi a plecat. Şi de atunci nu l-am mai văzut. Am crescut-o singură pe fata noastră şi nici ea nu a fost vreodată recunoscătoare pentru...

– Avea în plan să se întîlnească cu cineva?

– Nu ştiu. Nu mi-a spus. Trebuia să-şi găsească ceva de lucru. Eram aproape faliți. Nu mai suportam să trăiesc de pe o zi pe alta. Familia lui era bogată, dar el nici măcar nu a vrut să audă...

– Charlene. Cît timp avea de gînd să stea?

Oftă, apoi, începu să rupă şervețelul în bucăți. Se domoleşte, îşi spuse Nate.

– Cîteva săptămîni, poate o lună.

– Şi nu a sunat nici măcar o dată, nu aţi luat legătura deloc?

– Nu, şi eram foarte supărată din cauza asta. Trebuia să sune după o săptămînă, două, să-mi spună ce făcuse.

– Tu ai încercat să iei legătura cu el?

– Cum? zise ea, dar lacrimile i se uscaseră. L-am mai bătut la cap pe Jacob. Pat discuta mai mult cu el decît cu mine, dar mi-a spus că nu ştie unde e. Poate încerca doar să-l acopere.

– Jacob zbura des în perioada aceea?

– Şi?

– Avea curse regulate, cum are Meg acum?

Răspunsul ei fu o ridicare din umeri, aşa că Nate continuă:

– A fost cumva el sau altcineva plecat din oraş vreo săptămînă sau zece zile în luna februarie?

– De unde dracu să ştiu eu? Nu le ţin evidenţa oamenilor şi asta se întîmpla în urmă cu 16 ani. Luna asta, mai adăugă ea. Şi el putu să-şi dea seama că avusese loc un fel de aniversare.

– Pat a dispărut acum şaisprezece ani. Pot să pun pariu că dacă te-ai strădui puţin, ai putea să-ţi aminteşti o mulţime de amănunte din săptămîna aceea.

– Mă chinuiam să strîng banii de chirie, ca de obicei. A trebuit să-l rog pe Karl să-mi dea mai multe ore de lucru la „The Lodge." Eram mult mai îngrijorată de ceea ce mi se întîmpla mie decît de ceea ce li se întîmpla altora.

Apoi, se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Nu ştiu. Şi Jacob a plecat cam în acelaşi timp. Îmi amintesc pentru că trecuse pe la noi să-l vadă pe Pat chiar în ziua în care a plecat el şi a spus că l-ar fi dus cu avionul pînă la Anchorage dacă ar fi ştiut că pleacă. Îl ducea pe Max acolo şi pe alţi cîţiva, cred. Harry. Harry căuta o maşină care să-l ducă la Anchorage ca să găsească un nou furnizor sau aşa ceva. Sau poate că asta s-a întîmplat un an mai tîrziu, ori înainte. Nu mai ştiu sigur, dar cred că atunci a fost.

– Bine, spuse el luîndu-şi notiţe. Altcineva?

– Iarna aia a trecut greu. A fost grea şi a trecut greu. De

aceea am vrut ca Pat să-şi găsească ceva de lucru. Oraşul era mort; nu venise nici un turist. „The Lodge" era tot timpul gol şi Karl îmi dădea de lucru doar ca să mă ţină acolo, să mă ajute. Era un om bun. Avea grijă de mine. Unii vînau, unii se închiseseră în casă şi aşteptau primăvara. Max încerca să lanseze ziarul şi umbla după publicitate şi-i enerva pe oameni în căutare de subiecte. Nimeni nu-l lua în serios pe vremea aia.

– El a fost în oraş toată luna?

– Nu ştiu. Întreab-o pe Carrie. Umbla după el ca un ogar după pradă. De ce întrebi?

– Pentru că sînt şeful acestui birou, în acest oraş, în oraşul tău.

– Nici măcar nu-l cunoşteai pe Pat. Poate că e aşa cum spun unii. Poate că vrei doar să agiţi spiritele şi să atragi atenţia presei, înainte de a te întoarce acolo de unde eşti.

– Acum sînt de aici.

Răspunse la cîteva telefoane, inclusiv despre un foc în şemineul dintr-un bloc şi o plîngere în legătură cu fraţii Mackie, care blocaseră strada cu un Jeep Cherokee răsturnat.

– Nu am făcut asta intenţionat, spuse Jim Mackie, care se uita abătut la maşină prin ninsoarea ce se înteţise. L-am luat ieftin şi ne grăbeam spre casă. Trebuie să refac motorul, s-o vopsesc şi s-o vînd iar.

– Asta în cazul în care nu ne-am decide s-o păstrăm, adăugă fratele lui. Am putea să-i montăm o lamă şi să-i facem concurenţă lui Bing.

Nate stătea în zăpadă, pe un frig îngrozitor, şi se uita la toată nebunia.

– Nu aveţi macara sau ceva, orice echipament standard pentru remorcare? V-aţi gîndit că puteţi s-o trageţi după voi patruzeci de kilometri remorcată de camionul vostru cu, ce-i asta, sîrmă de aluminiu?

– Dar a funcţionat, spuse Bill. Pînă cînd ne-am lovit de buturuga aia şi s-a rostogolit ca un cîine care face pe mortu', funcţiona.

– Ne gîndeam cum s-o întoarcem. Nu-i un motiv ca să înnebunească toți.

Se auzi urletul unui lup, probabil, bizar și primitiv, în zarea fantomatică. Îi fu de folos pentru a-și da seama că era pe un drum înzăpezit la marginea Alaskăi, împreună cu doi retardați.

– Blocați traficul și obstrucționați camionul ce deszăpezește strada pentru ca oamenii responsabili să poată circula. Dacă s-ar fi întîmplat la cîțiva kilometri mai încolo, ar fi trebuit să chemăm și pompierii și, astfel, i-ați fi implicat și pe ei în prostia voastră. Bing va ridica chestia asta și o va remorca pînă la voi. Veți plăti o amendă standard...

– Rahat!

– Și o amendă pentru tractarea vehiculului fără echipament corespunzător și fără semnalizare.

Bill părea atît de îndurerat încîtNate nu s-ar fi mirat să-l vadă plîngînd dintr-o clipă în alta.

– Și cum dracu vom mai scoate și noi profit, dacă plouă cu amenzi și, în plus, trebuie să-i plătim și scîrțarului de Bing?

– Asta chiar că e o întrebare încuietoare.

– La dracu, zise Jim și lovi cu piciorul în roata din spate a Jeep-ului. La momentul acela, părea să fie o idee bună. O vom repara bine. Poate că vei vrea să o cumperi pentru poliție. Și i-aș pune o lamă pe el, destul de ieftin. Ar fi util.

– Vorbiți de asta cu primarul. Să scoatem asta de pe drum.

A fost nevoie de Bing, de ajutorul lui Pargo, de amîndoi frații Mackie și de Nate pentru a duce totul la bun sfîrșit. După ce terminară și Bing se întoarse cu mașina, Nate încercă să rezolve lucrurile.

– Cît ați dat pe ea?

– Două mii, spuse Bill. Bani gheață.

Calculă în mare cît avea să-i coste să o repare și cam cît le va lua Bing pentru tractare.

– De data asta, nu vă dau decît un avertisment, dar data viitoare, cînd o să aveți idei antreprenoriale, luați o bară de tractare.

– Eşti de treabă, şefule, spuseră amîndoi fraţii, bătîndu-l pe spate, mai să-l arunce cu faţa în jos în zăpadă. E o pacoste să ai poliţişti în cîrcă, da' tu eşti de treabă!

– Mulţumesc.

Conduse pînă înapoi în oraş şi luă curba, zărindu-l pe David care o ajuta pe soţia lui, Rose, să coboare din maşină în faţa clinicii.

– E vreo problemă? le strigă.

– Naşterea e aproape, îi răspunse David.

Nate sări din maşină şi o luă pe Rose de celălalt braţ. Ea respira sacadat, dar îi zîmbi cînd se uită la el.

– Nici o problemă, spuse, sprijinindu-se de soţul ei, pe cînd Nate deschise uşa. N-am vrut să mă duc la spital în Anchorage. Am vrut să nasc cu doctorul Ken. Totul e în regulă.

– Mama are gijă de Jesse, spuse David. E cam palid, gîndi Nate. Şi el era cam palid.

– Vreţi să fac ceva, să stau cu voi? Vă rog spuneţi că nu, îşi zise. Vreţi să telefonez cuiva?

– Vine mama, zise Rose, dezbrăcîndu-se de palton cu ajutorul lui David. Cînd am fost la control data trecută, doctorul a spus că se poate întîmpla dintr-un moment în altul. Se pare că avea dreptate. La intervale de patru minute, i se adresă ea Joannei care le ieşise în întîmpinare. Mi s-a rupt apa acum douăzeci de minute.

Şi asta era tot ceea ce un bărbat, fie el şi poliţist, era dispus să audă.

– Vă las să vă vedeţi de treabă, spuse el, luînd haina lui Rose de la David. Sunaţi-mă dacă... pentru orice. Peter face ceva ce l-am rugat eu, dar îl sun şi-i spun să revină dacă vreţi.

– Mulţumesc.

Intrară înăuntru pentru a face lucruri la care nici măcar nu voia să se gîndească. Dar scoase telefonul care sună în aceeaşi clipă.

– Burke!

– Şefule? Sînt Peter. Nu am găsit nici un fel de capcane şi nici vreo urmă. Dacă vrei, pot să lărgesc aria de cercetare.

– Nu, ajunge. Vino înapoi. Sora ta este pe punctul de a te face unchi din nou.

– Rose? Acum? E bine? Este...

– Mie mi se părea în regulă. E la clinică. David e cu ea. Jesse e la mama lui şi mama ta se îndreaptă încoace.

– Şi eu.

Nate puse telefonul înapoi în buzunar. Probabil că ar trebui să mai rămînă, măcar pînă mai veneau alţi membri ai familiei. Camera de aşteptare de la clinică era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a sta şi a te gîndi la urme pe zăpadă.

Şi la ce avea să-i spună lui Meg, cînd se va întoarce în Lunacy.

17

Era o fetiţă, de patru kilograme, cu numărul regulamentar de degete şi cu o coamă de păr negru. I-au pus numele Willow Louise. Era foarte frumoasă. Informaţiile le-a primit de la Peter, care a năvălit în sediu la patru ore după ce năvălise în clinică.

Ştiind ce avea de făcut, Nate se oprise la magazin şi cumpărase nişte trabucuri. Găsise şi un dosar verde, nu negru, cum şi-ar fi dorit, dar l-a cumpărat şi l-a trecut în contul poliţiei. Îşi va pune acolo toate notiţele, copiile după rapoarte şi fotografiile. Va fi cartea crimei.

Le dădu cîte un trabuc, foarte ceremonios, lui Peter, lui Otto şi lui Peach, care se amuza grozav. Gestul o încălzi după ce o repezise de dimineaţă. După cîteva fumuri şi încurajări, îi dădu liber lui Peter pentru restul zilei.

El se întoarse în birou şi îşi puse cartea crimei în ordine. Cu asta şi cu peretele ce conţinea probele, avea ceva palpabil. Era o muncă de poliţist. Era munca lui.

Plănuise să-şi petreacă restul zilei hărţuindu-i pe cei din Anchorage cu telefoane, dar Peach intră la el în birou şi se aşeză pe scaun, cu mîinile încrucişate în poală.

– Vreo problemă?

– Te îngrijorează urmele pe care le-ai găsit la Meg?

– Păi...

– Otto mi-a spus, dacă tu n-ai binevoit.

– Aa, eu...

– Dacă mi-ai spune ce se întîmplă pe-aici, nu aş fi aşa de iritabilă.

– Am înţeles.

– Şi să nu crezi că nu te miros, Ignatius. Ai tonul ăsta simpatic atunci cînd vrei să schimbi subiectul sau vrei ca cineva să creadă că eşti simpatic, cînd tu nu eşti de fapt.

– M-ai prins. M-am gîndit că merită să verific, asta-i tot.

– Şi nu i-ai spus dispecerei tale pentru că-ţi închipui că nu e atît de deşteaptă să-şi dea seama că-ţi petreci cît de mult timp poţi acolo, giugiulindu-te cu Meg Galloway?

– Nu, dar poate că nu am vrut să discut despre giugiuleală cu femeia care-mi aduce brioşe, ca să nu înţeleagă ceva greşit.

– Şi Peter şi Otto nu ar fi putut să-şi facă o idee greşită?

– Ei sînt bărbaţi. În general, bărbaţii au o singură idee despre giugiuleală, aşa că nu se potriveşte. Îmi cer scuze că te-am repezit azi-dimineaţă şi-mi cer scuze că nu mi-am ţinut respectabila şi valoroasa dispeceră la curent.

– Eşti tare mieros, spuse ea după vreun minut. Îţi faci griji în privinţa lui Meg?

– Mă întreb ce treabă ar fi putut să aibă cel ce s-a furişat pe acolo, asta-i tot.

– Ea ar fi prima care ţi-ar spune că este în stare să-şi poarte singură de grijă. Dar eu sînt de părere că nu strică niciodată ca o femeie să aibă un bărbat de treabă care să aibă grijă de ea. Oamenii de pe aici nu-şi fac rău unii altora. Ah, cîte o bătaie din cînd în cînd sau aşa ceva. Dar este un loc în care te simţi în siguranţă, unde ştii că, dacă ai avea probleme, cineva ţi-ar da o mînă de ajutor.

Îşi scoase creionul din păr şi şi-l trecu printre degete.

– Şi acum se întîmplă chestia asta şi ajungi să te întrebi dacă şi

siguranța nu e decît o iluzie. Oamenii se ambalează. Sînt speriați.

– Și mulți dintre ei au arme și sînt posesivi.

– Și puțin nebuni, spuse, încuviințînd și din cap. Ar fi bine să fii precaut.

– În cine ar fi putut Max să aibă atîta încredere încît să-l lase să se apropie atît de mult? Atît de mult încît să-i tragă un glonț în cap.

Se mai jucă puțin cu creionul, apoi, îl înfipse hotărîtă înapoi în coc.

– Nu vei fi de acord că este o sinucidere?

– Nu voi fi de acord să spun că este ceva ce nu e.

– Nu mă pot gîndi la cineva în care nu ar fi avut încredere. La fel e și cazul meu și aproape al tuturor celor din Lunacy. Sîntem o comunitate. Poate că ne certăm, ne mai contrazicem și ne mai batem din cînd în cînd, dar tot rămînem o comunitate. Și ăsta e următorul lucru apropiat după familie.

– S-o luăm altfel. Cu cine ar fi putut merge Max pe munte după ce a dispărut Galloway și în care ar fi avut încredere azi?

– În Bunul Dumnezeu. Mă cam sperii, spuse ea, apăsîndu-se cu palma pe inimă. Dacă o spui așa, mă gîndesc care dintre vecinii mei, prietenii mei, ar putea fi un ucigaș cu sînge rece.

– Nu știu dacă e rece.

Dar tu ești, își dădu ea seama brusc. Tu chiar ești cînd vorbești așa.

– Bing, Jacob, Harry sau Deb. Doamne Dumnezeule. Ah, Hopp sau Ed, deși lui Hopp nu i-a plăcut niciodată prea mult alpinismul. Mackie, bătrînul, dacă era treaz. Chiar și Profesorul a urcat de cîteva ori. Cățărari scurte, vara.

– Lui John i-a plăcut mereu de Charlene.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nate!

– Încerc doar să-mi fac o imagine, Peach.

– Cred că da. Cel puțin după cîte-mi amintesc. Nu că și ea s-ar fi uitat vreodată la alt bărbat cît timp a fost cu Pat. Apoi, s-a căsătorit cu Karl Hidel, cam la vreo șase luni după ce a plecat Pat. Toată lumea știa, inclusiv bătrînul Hidel, că s-a căsătorit

cu el pentru bani, pentru „The Lodge," dar s-a purtat bine cu el.

– Bine.

– Cum mă voi mai putea uita în ochii acestor oameni acum?!

– E unul dintre dezavantajele meseriei de polițist.

Se uită la el puțin confuză și nemulțumită că fusese făcută polițistă.

– Presupun că așa e. Se ridică. Și înainte de a-ți mai spune ceva, vreau să știi că-mi place de Meg. Am multă afecțiune și respect pentru ea. Dar și pentru tine am destul de multă afecțiune și respect, și sper că nu-ți va frînge inima.

– Am notat.

Așteptă pînă cînd ieși Peach pentru a se răsuci cu scaunul și a se uita pe fereastră la zăpadă. Cu cîteva săptămîni în urmă nu s-ar fi gîndit că-i mai rămăsese destul de multă inimă pentru a se frînge. Acum nu știa dacă trebuia să fie bucuros sau trist că mai rămăsese.

Refacere? se întrebă el. Sau prostie? Poate însemnau același lucru.

Se răsuci înapoi și telefonă.

Meg nu se întoarse în seara aceea. Nate își petrecu noaptea la ea acasă împreună cu cîinii. Se mai eliberă de frustrări și de mînia ce creștea în el în sala de forță. Dimineață, cînd ninsoarea mai scăzuse din intensitate, se îndreptă către Lunacy.

Nu-l contactase și făcuse asta intenționat. Nu era frumos din partea ei, gîndi Meg cînd urcă în taxi, la aeroportul din Anchorage. Probabil că se îngrijorase. După părerea ei, își făcea griji în legătură cu genele feminine. El va fi jignit și ea se va înfuria și asta tot deliberat o făcuse.

Bărbatul o băgase în sperieți.

Văzuse ceva în privirea lui atunci cînd se urcase în avion. Mai mult decît atît, era sentimentul pe care-l lăsase înlăuntrul ei privirea aceea.

Nu o interesau profunzimea și sentimentele și contactul. De

ce dracu, oamenii nu puteau să se bucure doar de sex de bună calitate, fără să transforme totul în... ce-o fi. Loialitatea era una, iar asta oferea şi primea atît timp, cît sîngele era fierbinte. Ea nu era la fel ca mama ei, disponibilă să se culce cu oricine. Dar nu era nici tipul de femeie ce simţea nevoia să-şi întemeieze un cămin sau să-şi amaneteze inima.

Aşa era ea şi o ştia. Ştia ce se ascunde în spatele privirii rănite şi triste de prima dată cînd se uitase la el. Nu voia să se culce cu un bărbat care dorea sau se aştepta la mai mult decîtla sex.

Nu era viaţa ei şi aşa destul de complicată, fără a mai fi nevoită să facă ajustări şi pentru altcineva? Pentru un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu.

Fusese isteaţă să accepte mai multe slujbe. Fusese şi mai isteaţă, atunci cînd se ţinuse departe de el şi de Lunacy cîteva zile. Lăsase lucrurile să se aşeze.

Numai Dumnezeu ştia că avea nevoie să se liniştească pentru a face faţă celor ce vor urma.

Nu intrase în legătură cu Nate, dar îl contactase pe Coben.

Corpul fusese recuperat şi adus în Anchorage. Acum, se ducea să-şi identifice tatăl. Singură. Un alt act deliberat. Îşi trăise viaţa, se ocupase de propriile-i treburi, se descurcase de una singură cu toate detaliile de cînd se ştia.

Nu avea nici un motiv să schimbe toate acestea acum.

Dacă tatăl ei era cel de la morgă – şi simţea că el era –, atunci toate acestea erau responsabilitatea ei, durerea ei şi, într-un fel ciudat, uşurarea ei. Toate astea nu le putea împărţi nici măcar cu Jacob. Singura persoană pe care o iubea necondiţionat.

Ceea ce avea de făcut era o formalitate, mai mult o favoare. Coben se asigurase, în felul lui expresiv şi politicos, că şi ea ştia acest lucru. Galloway avea dosar, amprentele lui se găseau acolo. Oficial fusese deja identificat.

Dar ea era urmaşa lui directă şi i se permitea să facă acest lucru, să confirme identitatea, să dea o declaraţie. Să se ocupe de toate.

Cînd ajunse, plăti taxiul şi-l lăsă să plece.

Coben era colo şi o aştepta.

– Domnişoară Galloway.

– Domnule sergent, spuse ea întinzîndu-i mîna şi simţind-o pe a lui rece şi uscată.

– Ştiu că vă este greu şi vreau să vă mulţumesc că aţi venit.

– Ce trebuie să fac?

– Trebuie completate nişte hîrtii. Dar vom încerca să facem totul cît mai simplu cu putinţă.

O ghidă prin tot procesul. Semnă acolo unde trebuia să semneze, acceptă ecusonul de vizitator şi şi-l agăţă de bluză.

Alungă toate gîndurile pe măsură ce înaintau pe un culoar alb, lat şi se strădui să ignore mirosurile care persistau în aer.

O duse într-o cameră mică, cu cîteva fotolii şi un televizor prins pe perete. Era şi o fereastră cu jaluzelele trase. Luîndu-şi inima-n dinţi, intră.

– Domnişoară Galloway, spuse el atingînd-o uşor pe umăr. Uitaţi-vă pe monitor.

Pe monitor? Confuză, se întoarse şi se uită la ecranul cenuşiu. Televizor?

– Vreţi să mi-l arătaţi pe televizor? Hristoase, nu credeţi că este cea mai bizară ...

– Aşa e procedura. E cel mai bine. Cînd sînteţi gata.

Gura i se uscase şi simţea un gust bizar. Îi era teamă să înghită fiindcă se temea că va reveni.

– Sînt gata.

Bărbatul ridică receptorul de pe perete şi murmură ceva. Apoi, luă telecomanda, o îndreptă sper ecran şi apăsă pe buton.

Nu-l vedea decît de la umeri în sus. Nu i-au închis ochii, fu primul ei gînd de panică. Nu ar fi trebuit să-i închidă ochii? Erau ficşi, albaştri ca gheaţa, aşa cum şi-i amintea. Era încă îngheţat, gîndi. Şi în interior? Cît timp era necesar pentru ca rinichii şi ficatul unei persoane de nouăzeci de kilograme să se descompună? Avea vreo importanţă?

Stomacul i se strînse şi simţi furnicături în buricele degetelor.

– Îl recunoşteţi, domnişoară Galloway?

– Da, spuse ea şi se auzi un ecou în cameră sau în mintea ei. I se părea că vocea ei continuă să se audă, ca un ecou, întorcîndu-se înapoi mică şi stinsă. E Patrick Galloway, tatăl meu.

Coben închise monitorul

– Îmi pare rău.

– Nu am terminat. Deschide-l.

După o mică ezitare, Coben se supuse.

– Trebuie să vă avertizez, domnişoară Galloway, mass-media...

– Nu mă îngrijorează asta. Ei îl vor întoarce pe toate părţile, indiferent de ce voi face eu. Şi, în plus, probabil că i-ar fi făcut plăcere.

Îşi dorea să-l atingă şi se pregătise pentru asta. Nu ştia să spună de ce-şi dorea acest contact. Dar mai putea aştepta pînă cînd ei aveau să termine ceea ce aveau de făcut. După aceea, avea să-l atingă pentru ultima dată, o ultimă atingere de care nu avuse parte în copilărie.

– În regulă. Poţi să-l închizi.

– Să vă las un minut singură? Vreţi un pahar cu apă?

– Nu, vreau nişte informaţii, spuse, dar picioarele o trădară, simţi că o lasă genunchii şi se prăbuşi pe un scaun. Vreau să ştiu ce se va întîmpla acum, cum aveţi de gînd să-l găsiţi pe cel care l-a omorît?

– Ar fi mai bine dacă am discuta despre asta altundeva. Dacă veniţi cu mine la...

Se întrerupse cînd Nate intră în cameră.

– Domnule şerif Burke.

– Domnule sergent. Meg, trebuie să vii cu mine. Jacob aşteaptă sus.

– Jacob?

– Da, m-a adus cu avionul. Şi, fără să mai aştepte acordul ei, o luă de mînă şi o scoase din cameră. O conduc eu pe domnişoara Galloway la post, domnule sergent.

Privirea ei era înceţoşată. Nu erau lacrimi, ci şoc, îşi dădu ea seama. Şoc după ce îşi văzuse tatăl mort pe ecranul acela, mort la televizor, de parcă viaţa lui, sfîrşitul lui ar fi fost un fel de episod.

Un cățărător. Un cățărător al naibii de bun, gîndi ea.

Așa că-l lăsă să o conducă fără să-i spună nimic, nici lui Jacob, nimic pînă cînd ieșiră afară.

– Vreau să iau puțin aer. Am nevoie de un minut. Își scoase brațul din strînsoarea lui și se plimbă cîțiva zeci de metri. Se auzea traficul aglomerat și vedea ca prin ceață culorile hainelor oamenilor care treceau pe lîngă ea.

Simțea frigul în obraji și soarele firav de iarnă care reușea să străbată prin norii groși.

Își puse mănușile, ochelarii de soare și se întoarse la cei doi bărbați.

– Coben te-a sunat? îl întrebă pe Nate.

– Da. Findcă nu aveam cum să dau de tine, acum trebuie să-ți spun cîteva lucruri, înainte de a discuta din nou cu el.

– Ce?

– Lucruri pe care nu vreau să le discut aici, pe trotuar. Mă duc să aduc mașina.

– Mașina? îl întrebă pe Jacob, după ce Nate se îndepărtase.

– A închiriat-o la aeroport. Nu voia să mergi cu taxiul. Doar să ai puțină intimitate.

– Foarte atent din partea lui. Nu așa cum fac eu. Nu trebuie să spui nimic, mai adăugă.

– A avut grijă de cîinii tăi cît ai fost plecată.

– I-am cerut eu cumva să o facă? Simțea tonul neplăcut din voce și se înjură în gînd. La dracu, la dracu, Jacob, nu am de gînd să-mi cer scuze pentru că-mi trăiesc viața așa cum am trăit-o întotdeauna.

– Ți-am cerut eu cumva să faci asta? zise el, zîmbind, și o mîngîie pe braț, făcînd-o aproape să dărîme zidul pe care-l construise împotriva lacrimilor.

– Mi l-au arătat pe un televizor. Nici măcar nu l-am văzut, nu cu adevărat.

Se îndreptă spre colțul străzii cînd Nate ajunse acolo cu un Chevrolet Blazer. Se urcă și întrebă:

– Ce trebuie să-mi spui?

Îi spuse despre Max, pe un ton detaşat şi direct, acelaşi pe care l-ar fi folosit pentru a informa publicul în legătură cu un caz. Continua să vorbească şi să conducă, atent la drum, chiar cînd ea întoarse capul, fixîndu-l atentă.

– Max a murit? Max l-a ucis pe tata?

– Max e mort. Asta e o certitudine. Doctorul a spus că a fost sinucidere. Biletul pe care l-a lăsat pe calculator spune că el l-a ucis pe Pat.

– Nu pot să cred! Era mult prea mult pentru ea, mult prea multe lucruri se izbeau de zidul de protecţie. Spui că Max Hawbaker a devenit un criminal, aşa, dintr-o dată, a înfipt un piolet în pieptul tatălui meu, apoi, a coborît de pe munte în Lunacy? Asta-i un rahat. E un rahat pe care doar un poliţist l-ar spune ca să îngroape lucrurile.

– Eu am spus că Max Hawbaker e mort şi că legistul a declarat că a fost sinucidere şi că mai există şi un bilet scris pe calculator – şi care e decorat cu sîngele şi creierii lui Max – prin care el îşi asumă responsabilitatea. Dacă te-ai fi străduit să intri în contact cu cineva în ultimele zile, ai fi fost şi tu, cu siguranţă, informată.

Tonul era calm şi, după cît îşi dădea ea seama, la fel îi era şi privirea. Nimic nu trecea pe acolo. Nu era singura care construia ziduri.

– Ai foarte mare grijă să nu-ţi exprimi o părere personală, şerifule.

– Este cazul lui Coben.

Nu mai spuse nimic şi parcă maşina în faţa sediului poliţiei statale.

– Moartea lui Hawbaker a fost considerată sinucidere, începu Coben. Erau toţi în sala de conferinţe. Coben ţinea mîine pe un dosar. Acestea au fost arma şi amprentele – doar al lui, pe care le-am găsit. Pe mîna dreaptă, am găsit urme de praf de puşcă. Nici o urmă de luptă sau de intrare forţată. La autopsie faptul s-a evidenţiat faptul că băuse o jumătate de sticlă de whisky înainte. Pe calculator, am găsit doar amprentele lui. Rana, poziţia

corpului şi cea a armei, toate indică o sinucidere. Hawbaker îl cunoştea pe tatăl dumneavostră, domnişoară Galloway?

– Da.

– Şi ştiţi dacă a avut ocazia să urce pe munte cu tatăl dumneavoastră?

– Da.

– Ştiţi să fii existat probleme între ei?

– Nu.

– Poate ştiţi că Hawbaker a fost concediat de la ziarul din Anchorage pentru consum de droguri. Investigaţiile mele arată că Pat Galloway consuma droguri în scop recreativ. Pînă acum, nu am descoperit dacă tatăl dumneavoastră a căutat sau a găsit de lucru în Anchorage sau oriunde altundeva, după ce a plecat din Lunacy, tocmai în acest scop.

– Nu toată lumea ţine evidenţe contabile.

– Aşa e. Se pare că Hawbaker, despre care nu se poate stabili încă ce a făcut în primele două săptămîni din februarie, s-a întîlnit cu Pat Galloway şi au încercat să escaladeze versantul sudic al masivului Anonimul. O supoziţie ar fi că în timpul acelei escalade, probabil, sub influenţa drogurilor şi a stresului psihic, Hawbaker şi-a ucis companionul şi i-a lăsat corpul într-o peşteră de gheaţă.

– Se poate presupune şi că porcii roz zboară, replică Meg. Tatăl meu l-ar fi putut rupe pe Max în două fără prea mare efort.

– Superioritatea fizică nu putea avea nici un efect dacă s-a folosit de un piolet, mai ales, în cazul unui atac surpriză. În peşteră, nu am găsit nici un indiciu care să sugereze că ar fi avut loc o luptă. Bineînţes, vom continua să studiem toate probele, dar, de multe ori, domnişoară Galloway, ceea ce este evident este şi adevărat.

– Şi, uneori, şi rahatul pluteşte, spuse ea ridicîndu-se. Oamenii spun mereu că doar un laş se poate sinucide. Poate că este adevărat. Dar mie mi se pare că trebuie să ai al dracului de mult curaj să-ţi pui ţeava unui pistol în gură şi să tragi. Oricum ar fi, Max nu mi se pare candidatul ideal. Fiindcă amîndouă variantele

sînt extreme, iar Max era un om obişnuit, domnule sergent Coben.

– Oamenii obişnuiţi fac lucruri neobişnuite în fiecare zi. Îmi pare rău de tatăl dumneavoastră, domnişoară Galloway, şi vă dau cuvîntul că voi continua să lucrez la acest caz pînă cînd va fi încheiat. Dar, deocamdată, nu am altceva să vă spun.

– O clipă, domnule sergent, interveni Nate, întorcîndu-se spre Jacob şi Meg : Vin şi eu imediat, le spuse, apoi, închise uşa după ei. Ce mai ştiţi? Ce mai este şi nu i-aţi spus?

– Aveţi cumva o legătură personală cu Megan Galloway?

– Care nu merge tocmai bine în acest moment şi care nu are nici o importanţă. Îţi spun, îmi spui, Coben. Eu îţi pot spune numele a încă şase, şapte oameni care ar fi putut să urce cu Pat Galloway pe munte în iarna aceea, oameni pe care Max îi considera prieteni, vecini şi care ar fi putut fi cu el în noaptea morţii sale. Decizia legistului s-a bazat pe fapte, dar el nu cunoaşte deloc oraşul, oamenii. Şi nu-l cunoştea nici pe Max Hawbaker.

– Nici tu nu-l cunoşteai prea bine. Dar am probe că au fost trei oameni pe munte la data la care a murit Pat Galloway. Probe că doar doi dintre ei au fost în peşteră. Probe despre care cred că au fost scrise chiar de Galloway, spuse şi împinse dosarul spre Nate. A ţinut un jurnal al expediţiei. Au fost trei acolo, Burke, şi sînt foarte sigur că Hawbaker a fost unul dintre ei. Nu sînt sigur că el era cel de-al doilea din peşteră. În dosarul ăsta este o copie a jurnalului. Un expert verifică dacă este scrisul lui Galloway, dar la prima vedere aşa pare. Dacă vrei, poţi să-i spui şi fiicei lui.

– Dar tu n-ai făcut-o.

– Doar pentru ca să ţi-o spun ţie. Admit doar că ai mai multă experienţă în domeniul criminalistic decît mine şi că-i cunoşti mai bine pe oamenii din oraş. Lunacy este un nume potrivit, pentru că sînt sigur că ai cel puţin un lunatic sub nasul tău.

Zbură înapoi cu Meg, cu dosarul sub haină. Hotărî că îi va spune sau nu după ce îl va citi. Dacă va spune cuiva. Fiindcă nu putea să nege că era pe dinafară, se străduí să se bucure de privelişte.

Zăpadă. Şi mai multă zăpadă. Ape îngheţate. Frumuseţi

înghețate, dar periculoase. Nu foarte diferite de pilotul avionului.

– Coben e un cretin? Îi întrerupse Meg brusc reveria.

– Nu aş spune.

– Asta fiindcă voi, polițiștii, vă țineți partea sau e o opinie obiectivă?

– Probabil că are ceva din amîndouă.

– Doar dacă amîndoi credeți că Max l-a ucis pe tata cu toporul. Mă aşteptam la mai mult de la tine.

– Vezi unde te duc aşteptările.

Intră în picaj cu avionul, picaj care făcu să-i urce stomacul în gît. Înainte să aibă timp să spună ceva, ea redresă aparatul.

– Dacă vrei să vomit în carlingă, continuă tot aşa.

– Polițiștii ar trebui să aibă stomacul mai rezistent, replică ea şi coborî cu o asemenea viteză, încît el nu mai văzu decît o mare albă ce se îndrepta spre ei şi îşi simțea corpul parcă înnodat. Înjurăturile violente o făcură să rîdă şi îndreptă din nou avionul.

– Vrei să mori? urlă el.

– Nu, tu?

– Voiam, dar am reuşit să depăşesc momentul. Dacă mai faci asta o dată, Galloway, îți promit că atunci cînd aterizăm te snopesc în bătaie.

– Nu te cred. Tipii ca tine nu dau în femei.

– Pune-mă la încercare.

Era tentată, avea destulă nebunie, încît să fie tentată.

– Pe Rachel ai bătut-o vreodată, dacă tot te înşela?

Se uită la ea. Era ceva sălbatic, în felul în care se uita la el.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta, dar ajung pe teritorii necunoscute în fiecare zi.

– Eşti supărat pe mine. Eşti supărat şi ofensat că nu ți-am transmis la fiecare oră pupături zgomotoase.

– Vezi-ți de pilotat. Maşina mea e la tine. De acolo m-a luat Jacob.

– Nu aveam nevoie să stai la mine. Nu aveam nevoie să vii să mă ții de mînă.

– Nici nu cred că m-am oferit să te țin de mînă. Tăcu o clipă.

Rose şi David au o fetiţă. Patru kilograme. I-au pus numele Willow.

– Oh? Expresia sălbatică se şterse de pe chipul ei. O fată? Sînt bine?

– Foarte bine. Peach spune că e frumoasă, dar eu, cînd m-am dus să o văd, arăta ca un rac fiert cu păr negru.

– De ce pălăvrăgeşti cu mine despre nimicuri, cînd eşti destul de nervos să-mi dai una peste ochi?

– Prefer să fiu neutru, ca Elveţia, pînă cînd aterizezi.

– Mi se pare normal.

Ateriză, apoi, îşi luă lucrurile şi coborî din avion. Îşi agăţă tot ce putea pe umeri şi se aplecă să mîngîie cîinii.

– Aici eraţi! V-a fost dor de mine? Apoi, se uită spre Nate. Acum vrei să dai cu mine de pămînt?

– Dacă aş face-o, cîinii m-ar sfîşia.

– Inteligent. Eşti un om inteligent.

Intrară în casă îşi aruncă lucrurile şi se duse să pună buşteni pe foc. Trebuia să se ocupe de avion. Trebuia să-i scoată uleiul şi să-l ducă la adăpost, în hangar. Trebuia să-i acopere aripile. Dar nu prea se simţea în stare să facă toate astea.

– Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Rock şi de Bull cît am fost plecată.

– Cu plăcere. Se dezbrăcă şi ascunse cu grijă dosarul sub geacă. Ai fost foarte ocupată?

– Mda, răspunse, aprinzînd focul. Dacă îmi cad contracte din cer, le iau. Acum, am cîteva plăţi bunicele pe care trebuie să le due la bancă.

– Mă bucur pentru tine.

Se aşeză într-un fotoliu şi-şi trecu un picior peste braţul acestuia. Era deliberat insolentă.

– Acum, că ne-am întors, îmi face plăcere să te văd, iubitule. Dacă ai timp, putem merge sus pentru o partidă de sex, de bun venit, spuse zîmbind şi începu să se descheie la nasturii de la bluză. Sînt sigură că te pot stîrni.

– Eşti o copie palidă a lui Charlene, Meg.

Zîmbetul i se şterse de pe faţă.

– Dacă nu vrei să ne-o tragem, bine, nu e nevoie să mă insulți.

– Dar se pare că tu ai nevoie să mă faci să sufăr, să mă înnebunești. De ce?

– Problema ta, spuse și se apropie de el să-l mîngîie, dar el îi apucă mîna și o împinse înapoi.

– Nu, spuse, ignorînd mîrîiturile cîinilor. Pare a fi a ta. Vreau să știu despre ce e vorba.

– Nu știu! Tonul vocii ei transformase mîrîiturile în lătrături amenințătoare. Rock, Bull, cuminți, spuse ea mai calmă. Prieten.

Se lăsă în genunchi și-i cuprinse pe amîndoi în brațe.

– La naiba. De ce nu țipi sau să-mi spui că sînt o cățea rece și fără suflet? De ce nu mă lași în pace?

– De ce nu te-ai ostenit să mă suni? De ce cauți să te certi cu mine de cînd ne-am văzut?

– Ia stai puțin, se rățoi ea, se ridică și le făcu semn cîinilor s-o urmeze în bucătărie. Căută niște oase și îi dădu fiecăruia cîte unul. Apoi, se sprijini de bufet și se uită la Nate. Nu mai e chiar atît de slab, gîndi. Pusese cîteva kilograme în ultimele luni. Dar erau kilogramele care arată bine pe un bărbat, care-i reliefează mușchii. Părul îi dădea un aer sălbatic și sexy. Și ochii, calmi și atît de triști, erau irezistibili și o privea cu infinită răbdare, adînc. Nu-mi place să dau seamă nimănui. Nu sînt obișnuită. Eu am construit casa asta, mi-am construit afacerea mea, viața mea în așa fel, încît să mi se potrivească.

– Ți-e teamă că voi începe să-ți cer socoteală? Crezi că-ți voi cere să-ți schimbi felul de viață pentru mine?

– Și nu o faci?

– Nu știu. Poate că văd o diferență între a da socoteala și a-ți păsa. Mi-am făcut griji. Și cîinii tăi nu au fost singurii care ți-au dus lipsa. Cît despre restul, știu că mai am de schimbat. În fiecare zi cîte puțin.

– Spune-mi ceva, dar nu mă minți. Te îndrăgostești de mine?

– Așa mi se pare.

– Și ce simți?

– Ca și cum recuperez ceva înlăuntrul meu. Mă încălzește și

încearcă să-şi găsească ritmul. Mă sperie. Şi e bine. Bine, dar mă sperie.

– Eu nu ştiu dacă vreau asta. Nu ştiu dacă simt asta.

– Nici eu. Dar ştiu că sînt sătul să fiu prea gol şi încerc să trec prin toate ca să pot continua. Cînd sînt cu tine, simt, Meg. Am sentimente şi asta îmi provoacă durere. Dar sînt de accord să trec prin asta. Îi luă capul în mîini. Poate ar trebui să încerci şi tu. Doar încearcă.

Îi prinse mîinile în palmele ei.

– Poate.

18

Fragmente de Jurnal – *19 februarie 1988*

A înnebunit. A luat-o razna de tot. Prea multe amfetamine şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Altitudinea prea mare. Nu ştiu. Cred că am reuşit să-l liniştesc. A venit furtuna, aşa că ne-am adăpostit într-o peşteră de gheaţă. Un loc al dracu' de frumos. Parcă e un castel magic, cu coloane de gheaţă. Mi-aş dori să fi ajuns toţi aici. Mi-ar prinde bine puţin ajutor să-l aduc înapoi pe Pămînt pe bătrînul Darth.

I s-a pus pata că am încercat să-l ucid. A avut ceva dificultăţi la rapel şi a început să urle la mine că vreau să-l omor. S-a dat la mine de parcă era nebun şi am fost nevoit să-l dobor cu o lovitură de pumn. Am reuşit totuşi să-l liniştesc. După aceea, şi-a cerut scuze şi am rîs.

Nu rămînem mult timp aici, doar să ne refacem puţin forţele. Ne-am jucat de-a primul-lucru-pe-care-îl-voi-face-după-ce-mă-întorc-în-lumea-civilizată. El vrea o friptură. Eu vreau o femeie. Apoi, am căzut amîndoi de acord că le vrem pe amîndouă.

Încă e puțin sub șoc, dar muntele are și efectul ăsta. Trebuie să ne întoarcem la Han și să începem coborîrea. Înapoi Lunacy. Vremea e mai bună, dar un sentiment ciudat pare să plutească în aer. Pare că se va întîmpla ceva. E timpul să coborîm de pe munte.

În biroul lui, cu ușa închisă, Nate citea ultima însemnare din jurnalul lui Pat.

Ți-au mai trebuit șaisprezece ani să cobori de pe munte, Pat, gîndi el. Pentru că s-a întîmplat ceva.

Trei au urcat și doar doi au coborît. Și cei doi nu au spus nimic vreme de șaisprezece ani. Dar în peșteră nu erau decît doi oameni, Galloway și asasinul său. Nate era din ce în ce mai sigur că nu Max fusese asasinul.

Dar de ce-l lăsase ucigașul pe Max în viață atîta timp?

Dacă Han era aceeași persoană cu Max, Max fusese rănit, dar nu foarte putenic, suficient însă pentru a coborî mai greu. El era cel mai puțin experimentat și călit dintre toți trei, dacă el, Nate citea bine printre rînduri. Dar ucigașul îl ajutase să coboare și-l lăsase să trăiască pentru alți șaisprezece ani.

Și Max păstrase secretul.

De ce?

Din ambiție? Fusese șantajat? Din loialitate? De teamă?

Pilotul, își spuse Nate. Găsește-l pe pilot și vezi ce are de zis.

Puse copia jurnalului într-un sertar, același în care păstra și cartea crimei și îl închise cu cheia.

Cînd ieși afară, Otto tocmai se întorcea din patrulare.

– Ed Woolcott mi-a spus că cineva i-a spart cabana de pescuit la copcă și i-a furat două undițe, un transformator, o sticlă de whisky și i-a vopsit și fațada.

Otto avea fața roșie de frig și după ce dădu rapotul se duse direct la termosul de cafea.

– Mai mult ca sigur că au fost niște copii. I-am spus că este singurul care-și închide cabana cu lacăt și din cauza asta copiii vor să o spargă.

– La cît se ridică paguba?

– El spune că la vreo opt sute de dolari. Transformatorul face vreo patru sute, zise Otto şi pe chip i se putea citi dezgustul şi ironia. Aşa e Ed. Poţi găsi un transformator bun la patruzeci de dolari, dar el vrea tot timpul să zboare cu clasa I.

– Avem o descriere a bunurilor?

– Da, da. Orice puşti care e destul de prost să scoată la iveală undiţele personalizate cu numele lui Ed merită să fie arestat. Sticla de whisky? Probabil că au băut-o şi au vomitat-o după aia. Cred că au făcut o copcă pe undeva şi au folosit undiţele la pescuit şi s-au îmbătat. Probabil că vor arunca tot echipamentul pe undeva sau vor încerca să-l pună la loc.

– Dar tot intrare prin efracţie şi furt rămîne, aşa că trebuie să facem toate demersurile.

– Probabil că are asigurări pentru toate obiectele şi pe sume mai mari decît valorează. Ştii că a vorbit cu un avocat ca să-l dea în judecată pe Harlow pentru că l-a scos de pe şosea pe 1 ianuarie? Cu un avocat! Sfinte Doamne!

– Vorbesc eu cu el.

– Îţi urez noroc! Otto se aşează la computer. Trebuie să-mi scriu raportul.

– Eu ies, caut o pistă, spuse Nate, după care făcu o pauză. Ai făcut mult alpinism în ultimul timp?

– De ce-aş vrea să urc pe nenorocitul ăla de munte? Îl văd foarte bine de aici.

– Dar ai făcut alpinism.

– Într-o vreme dansam şi tango cu femei uşoare.

– Da? Amuzat, Nate se aşează pe colţul biroului lui Otto. Eşti un norocos Otto. Femeile astea poartă rochii mulate şi tocuri înalte?

– Pe vremea aia da.

– Şi aveau tăietura aia sexy la fustă, de puteai să vezi o bucăţică de rai atunci cînd se mişcau?

– Ce vremuri...

– Pun pariu că era bine. Eu nu am ştiut niciodată să dansez tango sau să mă caţăr. Poate ar trebui.

– Axează-te pe tango, şerifule. De acolo sigur scapi cu viaţă.

– Dar după cum vorbesc unii despre căţărare face impresia că ar fi un fel de religie. De ce ai renunţat?

– M-am săturat de flirturile cu îngheţul şi picioare degerate. Privirea i se întunecă şi fixă ceaşca de cafea. Ultima dată cînd am urcat a fost pentru o misiune de salvare. Era un grup de şase persoane prinse de avalanşă. Am mai găsit două. Cadavre. Nu ai văzut niciodată cum arată o persoană prinsă de avalanşă?

– Nu.

– Oribil. Se împlinesc nouă ani, luna viitoare. De atunci, nu am mai urcat. Şi nici n-o să mai urc.

– Ai fost vreodată cu Galloway?

– De cîteva ori. Era un bun căţărător. Unul al naibii de bun pentru un nenorocit.

– Nu-ţi plăcea de el?

– Dacă mi-ar displăcea fiecare idiot pe care-l întîlnesc, nu ar mai rămîne mulţi. Tipul rămăsese *blocat în anii '60. Pace*, dragoste, droguri. Calea cea mai uşoară, după părerea mea.

În anii '60, gîndi Nate, Otto transpira printr-o junglă din Vietnam. Era o nepotrivire, soldat cu hippiot, ce ar fi putut exploda şi *în condiţii de stres mult* mai mic decît cele induse de căţărarea pe munte.

– Dai toată ziua din gură despre viaţa trăită cît mai natural şi salvarea nenorocitelor de balene şi tot ce faci este să stai toată ziua pe spinarea guvernului pe care-l înjuri tot timpul. Eu nu pot respecta.

– Presupun că nu aveaţi prea multe în comun, mai ales, că tu ai făcut armata...

– Nu eram amici de la chefuri. Se opri din scris şi se uită spre Nate. Ce-i cu toate întrebările astea?

– Încerc să-mi fac o imagine despre tip. Se ridică şi mai puse o întrebare, aşa ca într-o doară. Cînd făceai alpinism, cine era pilotul tău?

– Mare parte a timpului Jacob. Era cel mai la-ndemînă.

– Parcă ştiam că şi Jacob a făcut puţin alpinism, nu? Cu el ai urcat vreodată?

– Sigur. Şi ne ducea cu avionul Hank Fielding, din Talkeetna, sau Două-Degete, din Anchorage, sau Stokey Loukes, asta dacă-l găseam treaz. Sînt o mulţime de piloţi care te pot transporta dacă ai cu ce să plăteşti. Dacă vrei să mergi, roag-o pe Meg să te ducă pînă acolo şi ia-ţi un ghid profesionist.

– S-ar putea să fac şi asta, dar, deocamdată, mă mulţumesc cu priveliştea de la mine din birou.

– E mai inteligent aşa.

Interogarea propriului subaltern nu-i făcea plăcere, dar avea să-şi noteze conversaţia în carneţel. Nu şi-l închipuia pe Otto atacînd furios cu securea un om. Dar nu şi-l putea imagina nici dansînd tango cu o femeie îmbrăcată într-o rochie mulată.

Oamenii se schimbă mult în cincisprezece ani.

Se duse la „The Lodge" şi le găsi pe Charlene şi pe Cissy servind micul dejun într-o sală aglomerată. Jim Slăbănogul lucra la bar.

– S-au pus pariuri pentru Iditarod, îi spuse Jim. Vrei să pariezi şi tu?

Nate se aşeză la bar.

– Ţie cine-ţi place?

– Eu tind spre un tip tînăr, Triplehorn. Un Aluet.

– E fantastic, comentă şi Cissy cînd veni să aducă paharele goale.

– Cissy, nu contează cum arată.

– Pentru mine contează. Vreau un cocktail Moosehead şi o vodcă mare cu gheaţă.

– Unii mai sentimentali pariază pe un canadian, Tony Keeton.

– Sîntem sentimentali în legătură cu canadienii? întrebă Nate, pe cînd Jim turna vodca.

– Nu, e vorba de cîini. Walt Notti i-a dat cîinii.

– Atunci pariez şi eu douăzeci de dolari pe canadian.

– Vrei o bere?

– O cafea, mulţumesc.

Jim şi Cissy se ocupau de băuturi şi discutau pe seama conducătorilor de sănii, aşa că Nate se întoarse către vecinul lui de la bar.

– Ce mai faci, John?

– Nu dorm prea bine. Încă. John puse semn în cartea pe care o citea şi o lăsă deoparte. Nu reuşesc să-mi alung imaginea din minte.

– E greu. Îl cunoşteai pe Max foarte bine, nu? Ai scris cîteva articole la ziarul lui.

– Prezentări lunare de carte şi cîte un reportaj din cînd în cînd. Nu plătea prea mult, dar îmi făcea plăcere. Nu ştiu dacă Carrie va mai ţine ziarul. Sper că da.

– Cineva mi-a spus că Galloway a scris şi el la *The Lunatic*. Pe la început.

– Era un scriitor bun. Ar fi fost şi mai bun dacă s-ar fi axat pe asta.

– Presupun că asta este adevărat în orice domeniu.

– Avea multiple talente, spuse John, uitîndu-se peste umăr spre Charlene. Dar nu le-a pus niciodată în practică. A irosit tot.

– Inclusiv femeia?

– Aş fi părtinitor la subiectul ăsta. Eu cred că nu s-a străduit prea mult cu relaţia asta, ca şi în alte domenii. Avea scrise cîteva capitole din mai multe romane, cîteva zeci de cîntece abandonate la jumătate şi cîteva proiecte abandonate, de prelucrare a lemnului. Era priceput, avea o minte creativă, dar nici un fel de disciplină sau ambiţie.

Nate analiză posibilităţile. Trei oameni care ajunseseră împreună datorită locului şi a pasiunilor – scrisul şi alpinismul. Şi doi dintre cei trei erau îndrăgostiţi de aceeaşi femeie.

– Poate că ar fi schimbat totul dacă ar fi avut ocazia.

– Poate, admise John, făcîndu-i semn lui Jim să-i umple iar paharul.

– Ai citit ceva din ce a scris?

– Da. Mai stăteam la o bere, două sau consumam cîte un drog recreativ, spuse Jim, zîmbind în colţul gurii. Şi discutam filosofie şi politică, despre scris şi condiţia umană. Tineri intelectuali, spuse şi ridică paharul pentru un toast. Care nu duceau nicăieri.

– Ai urcat pe munte cu el?

– Ah, aventura. Tinerii intelectuali nu vin în Alaska dacă nu au nevoie de ea. Mi-au plăcut anii ăia şi nu i-aş da nici pentru un premiu Pulitzer. Zîmbind aşa cum zîmbeşte oricine la gîndul gloriei apuse, luă o înghiţitură din paharul de whisky.

– Eraţi prieteni?

– Da. Eram prieteni, cel puţin la nivelul acela, intelectual. Îl invidiam pentru femeia pe care o avea, nu era un secret. Cred că-l amuza şi-l făcea să se simtă superior. Eu eram cel care avea şcoală. El renunţase la acest proiect şi totuşi, uite ce avea. Presupun că tot amuzat ar fi dacă ar şti că încă îl mai invidiez pentru femeia lui.

Nate lăsă o pauză şi bău din cafea.

– Făceaţi alpinism singuri sau cu grupuri?

– Hmm, spuse John, clipind precum cineva care-şi revine dintr-un vis.

– Amintirile, gîndi Nate, nu erau altceva decît un vis. Sau un coşmar.

– În grupuri, reluă John. Nebunia cere camaraderie. Cea mai tare, mi-o amintesc, a fost o căţărare de vară pe Denali. Grupuri şi indivizi care urcau pe monstrul ăla precum furnicile pe un tort uriaş. Tabăra de bază arăta ca un mic orăşel de nebuni.

– Tu şi Pat?

– Da, şi Jacob, Otto, Deb şi Harry, Ed, Bing, Max, familia Hopp, Sam Beaver, care a murit acum doi ani de embolie pulmonară. Ah, parcă era şi Mackie Senior, dacă-mi amintesc. El şi Bing se certau pentru nu ştiu ce şi Hopp, cel care a murit, i-a despărţit. Mai era Hawley, dar era beat, a căzut şi şi-a spart capul. Nu am vrut să-l lăsăm să urce. Mai era şi Missy Jacobson, o fotografă cu care am avut o scurtă şi aprigă aventură, înainte ca ea să se mute la Portland şi să se căsătorească cu un instalator. Oh, da, Missy, cu ochii ei mari, căprui. Noi, cei din Lunacy, organizaserăm totul ca pe o vacanţă. Aveam chiar şi un steag pe care voiam să-l punem în vîrf şi să facem poze pentru ziar. Dar nici unul dintre noi nu a ajuns sus.

– Nici unul?

– Nu, nu de data aia. Pat a ajuns altă dată, din cîte îmi aduc aminte, dar atunci am fost urmăriți de ghinioane. Totuși, în acea seară, în tabără, ni se părea posibil și eram foarte optimiști. Cîntam, ne sclifoseam, dansam lalumina neîntreruptă a soarelui. Cred că nici unul dintre noi nu s-a mai simțit atît de viu ca atunci.

– Și ce s-a întîmplat?

– Harry era bolnav. Nu știa, dar dimineață s-a trezit cu febră. Avea gripă. El zicea că se simte bine și nimeni nu voia să-l contrazică. Nu a rezistat mai mult de cinci ore. Deb și Hopp au coborît cu el. Sam a căzut și și-a rupt mîna. Missy se îmbolnăvea și ea. Alt grup care a coborît a luat-o cu ei la bază. Vremea a început să se schimbe, și noi, cei ce mai rămăsesem, ne-am montat corturile și ne-am rugat să-și revină. N-a fost așa. A devenit din ce în ce mai rea. Ed s-a îmbolnăvit și el, apoi, și eu. Veneau una după alta și pînă la urmă a trebuit să ne întoarcem. Un sfîrșit mizerabil pentru mica noastră vacanță.

– Pe tine cine te-a adus în oraș?

– Poftim?

– Ce pilot?

– Ah, îmi aduc aminte că era înghesuială în avionul ăla, cu toată lumea aia care era bolnavă sau nervoasă, sau beată. Nu-mi amintesc cine pilota. Eram foarte bolnav. Am scris despre asta la un moment dat. Am încercat să scriu ceva amuzant în *The Lunatic*. Am regretat mereu că nu am reușit să punem steagul.

Nate termină discuția și se întoarse spre Charlene.

– Poți să iei o pauză?

– Sigur, după ce se pune Rose pe picioare.

– Cinci minute. Încă nu sînteți așa de aglomerați.

Charlene puse carnețelul de comenzi în buzunar.

– Cinci minute. Dacă lucrurile nu mișcă aici, oamenii vor începe să se ducă la italian. Nu-mi pot permite să-mi pierd clienții obișnuiți.

Ieși din restaurant pe culoarul pustiu. Zgomotul tocurilor ei îl

făcu pe Nate să se gîndească la un tango şi să se întrebe ce fel de vanitate era aceea care învingea dorinţa de comoditate şi care o făcea pe o femeie să stea pe astfel de tocuri, vreme de cîteva ore.

– Din cîte ştii tu, Patrick Galloway mergea la Anchorage pentru a-şi găsi de lucru.

– Am mai vorbit despre asta.

– Lasă-mă să continuu. Dacă s-a dus acolo şi şi-a aranjat o excursie pe munte, cine ar fi putut să zboare cu el pe Sun Glacier?

– De unde dracu să ştiu eu? Nici nu fusese vorba de căţărări. Plecase acolo să-şi găsească o slujbă.

– Ai trăit cu el aproape paisprezece ani, Charlene. Îl cunoşteai.

– Dacă nu era Jacob, şi el era în Anchorage, probabil că ar fi fost Două – Degete sau Stokey. Sau dacă nu ar fi avut noroc şi nici unul dintre ei nu ar fi fost acolo, probabil că ar fi angajat pe oricine era disponibil. Sau poate ar fi făcut un troc pentru zbor. Nu avea bani de aruncat. I-am dat doar o sută din fondurile pentru casă. Dacă îi dădeam mai mulţi, ştiam că i-ar cheltui aiurea.

– Ştii pe unde i-aş putea găsi pe piloţii ăştia?

– Întreabă-i pe Jacob sau pe Meg. Ei se învîrt în lumea asta, nu eu. Ar fi trebuit să-mi spui că l-au adus în oraş, Nate. Ar fi trebuit să-mi spui şi să mă iei şi pe mine să-l văd.

– Nu avea rost să te fac să treci prin asta. Nu, spuse înainte ca ea să aibă timp să obiecteze. Nu avea rost.

O conduse spre un scaun şi se aşeză lîngă ea.

– Ascultă-mă. Nu ţi-ar face bine să-l vezi aşa. Şi nici pe el.

– Dar Meg l-a văzut.

– Şi asta i-a frînt inima. Eram acolo şi am văzut-o. Vrei să faci ceva pentru el şi pentru tine?! Vrei să pui punct final? Fă-ţi timp să o vizitezi pe fiica ta. Fii mama ei, Charlene. Ajut-o să treacă peste asta.

– Nu are nevoie de mine s-o consolez. Nu are nevoie de nimic de la mine.

– Poate că nu. Dar pentru că-i oferi posibilitatea să refuze, te

ajuți pe tine, continuă el și se ridică. Eu mă duc la ea acum. Vrei să-i spun ceva?

– Ai putea să-i spui că am nevoie de ajutor aici cîteva zile, asta dacă nu are ceva mai important de făcut.

– Bine.

Era întuneric beznă cînd ajunse la Meg. Văzu că părea mai calmă și mai odihnită. Poziția pernei și urma de pe canapea îl făceau să creadă că dormise în fața focului.

Se gîndise la cea mai bună metodă de a începe discuția, așa că-i dădu un buchet asortat pe care-l luase la magazin. Nu erau foarte proaspete, dar măcar erau flori.

– Pentru ce-s astea?

– Mi-am dat seama că mergeam invers față de cum decurg lucrurile în mod tradițional. Adică, mai întîi te-am avut în pat sau tu pe mine, așa că partea asta s-a dus. Acum îți fac curte.

– Chiar așa? Le mirosi. Poate că era un clișeu, dar avea o slăbiciune pentru flori și pentru bărbații care le ofereau. Și pasul următor care este? Să mă agăți într-un bar?

– Eu mă gîndeam, mai degrabă, la o cină romantică. Și după aia ai putea să mă agăți într-un bar. Asta funcționează și la mine, știi? Între timp, aș vrea să-ți iei cîteva haine și să vii cu mine la „The Lodge" în noaptea asta.

– Deci totuși facem sex și în perioada de curte?

– Păi ai putea să-ți iei o cameră separată, dar eu mă gîndeam totuși la ceva sex. Și ai putea să iei și florile. Și cîinii.

– Și de ce aș vrea să renunț la confortul propriei mele case ca să fac sex cu tine într-o cameră de hotel? Ah, pentru a dinamiza relația? Putem să stăm aici și să pretindem că sîntem într-o cameră ieftină de motel, dacă vrei. Putem să vedem și dacă e vreun film porno la televizor.

– Sună bine, dar aș vrea totuși să vii cu mine. Cineva a umblat pe lîngă casa ta ieri-noapte.

– Ce spui?

Îi povesti despre urmele pe care le descoperise.

– Şi de ce dracu nu mi-ai zis nimic cît mai era încă lumină afară, ca să pot să văd şi eu despre ce e vorba? Aruncă florile pe masă şi îşi luă hanoracul.

– Aşteaptă. A nins cîţiva centimetri. Nu vei mai vedea nimic. Otto şi Peter au cercetat şi ei deja. Nu ţi-am spus mai înainte pentru că aveai oricum destule pe cap. Aşa, măcar ai putut să te odihneşti puţin. Împachetează tot ce crezi că îţi trebuie.

– N-o să mă las alungată de acasă doar pentru că cineva s-a plimbat prin pădure. Chiar dacă aş vrea să scriu o pagină în cartea paranoiei tale şi să cred că cineva spiona pentru că avea un plan necurat, nu voi pleca. Pot să...

– Să te descurci şi singură. Da, ştiu.

– Crezi că nu pot? Se întoarse brusc şi se duse în bucătărie.

Cînd ajunse şi el acolo, ea scotea o puşcă dintr-un dulap.

– Meg.

– Taci din gură. Verifică lăcaşul cartuşului şi, spre disperarea lui, văzu că era încărcată.

– Ai idee cîte accidente se întîmplă din cauză că oamenii ţin arme încărcate în casă?

– Eu nu împuşc nimic accidental. Vino cu mine.

Deschise uşa.

Era întuneric, era frig şi stătea alături de o femeie furioasă cu o puşcă încărcată în mînă.

– De ce nu intrăm în casă şi...

– Creanga aia, puţin la stînga, la cincizeci de metri, cam la trei metri înălţime.

– Meg...

Puse arma la umăr, luă ţinta şi trase. Zgomotul îi bubui în cap. Creanga explodă.

– Foarte bine, ştii să tragi cu puşca. Ai medalia de aur. Hai, înăuntru.

Trase din nou şi o altă bucată de creangă se frînse. Ultima

împuşcătură făcu să dispară şi ultima bucăţică ce mai rămăsese. Apoi, strînse cartuşele şi se duse să pună puşca la loc.

– Ai un plus pentru calităţile de ţintaş, comentă Nate. Şi chiar dacă sper să nu se ajungă acolo, trebuie să spun că fărîmiţarea unei crengi nu are nimic de-a face cu împuşcarea unei persoane.

– Nu sînt o demoazelă. Am împuşcat deja elani şi caribu, urşi...

– Şi un om? Nu-i acelaşi lucru, Meg. Crede-mă că nu e. Nu spun că nu eşti destul de inteligentă sau de capabilă. Dar te rog să vii cu mine în seara asta. Dacă nu vrei, rămîn eu aici. Dar şi mama ta are nevoie de ajutor la „Lodge," acum că Rose e indisponibilă. Are prea multă treabă şi e foarte zdruncinată de cele întîmplate cu tatăl tău.

– Charlene şi cu mine...

– Eu nu pot discuta deloc cu mama mea. Abia schimbăm două vorbe şi sora mea ne evită pe amîndouă fiindcă vrea o viaţă plăcută, normală. Nu o pot acuza.

– Nu ştiam că ai o soră.

– E cu doi ani mai mare decît mine. Acum, locuieşte în Kentucky. Cred că nu am mai văzut-o de... trebuie să fie vreo cinci ani. Familia Burke nu împărtăşeşte prea multe tradiţii.

– Nu a venit să te vadă cînd ai fost împuşcat?

– M-a sunat. Nu avem prea multe să ne spunem. Cînd Jack a fost ucis şi eu rănit, mama a venit să mă vadă la spital. M-am gîndit, atît cît puteam să gîndesc că, poate, doar poate, grozăvia aia va avea şi o urmare bună. Credeam că ne apropiasem iar. Dar m-a întrebat dacă am de gînd să mă opresc. Dacă am de gînd să ies din poliţie înainte să trebuiască să vină să-mi vadă mormîntul, nu patul de spital. I-am spus că nu şi la asta am rămas. A ieşit fără să mai adauge un cuvînt. Nu cred că am spus nici unul, nici altul mai mult de zece cuvinte de atunci. Slujba m-a costat prietenul cel mai bun, nevasta, familia.

– Ba nu, spuse şi-i luă mîna şi i-o duse la obraz. Ştii că nu e aşa.

– Depinde de cum vezi lucrurile, asta-i tot. Dar nu am renunțat niciodată. Cred că asta m-a ajutat să nu ajung rău de tot, nu știu. Dar știu că tu ai ocazia să te împaci cu mama ta. Ar trebui să profiți de asta.

– Ar fi putut să-mi ceară s-o ajut.

– A făcut-o. Eu sînt doar mesagerul.

Se întoarse și lovi ușor cu piciorul în dulapul de sub chiuvetă.

– O să încerc, Nate, dar nu mă aștept la „fericiți pînă la adînci bătrîneți", Nate.

– Adîncile bătrîneți sînt mult prea departe în viitor, oricum.

O lăsă la „Lodge" și se duse la post. Scrise notițe după conversațiile pe care le avusese cu Otto și cu John, apoi, începu să caute numele piloților pe care i le dăduse Otto.

Nu găsi cazier pe numele lui Stokey Loukes, nimic în afară de cîteva amenzi de circulație. Acum, locuia în Fairbanks și era angajat ca pilot pentru o agenție de turism – Alaska Wild. Pagina lor de Internet promitea să le arate clienților adevărata Alaska și le oferea diverse pachete turistice. Aveau și reduceri pentru grupuri.

Fielding se mutase în Australia în '93 și murise din cauze naturale patru ani mai tîrziu.

Povestea lui Thomas Kijinski, cunoscut și sub numele Două-Degete, era cu totul alta. Nate descoperi că avea diverse acuzații de deținere de stupefiante, intenție de distribuire, beție și tulburarea liniștii publice. Fusese expulzat din Canada și licența de pilot îi fusese suspendată de două ori.

Pe 8 martie 1988, corpul lui fusese găsit într-o ghenă de gunoi, într-un doc din Anchorage, cu multiple plăgi înjunghiate. Portofelul și ceasul lipseau. Făptașul sau făptașii nu au fost descoperiți.

O poveste destul de complicată, gîndi Nate. Pilotul pleacă cu trei oameni și se întoarce cu doi. Două săptămîni mai tîrziu, pilotul este înjunghiat și aruncat la gunoi. Asta te pune pe gînduri.

Postul de poliție era pustiu și Nate luă pătura de pe panoul unde pusese fotografiile și probele. Mai făcu o cafea și scoase o conservă de carne ca să-și pregătească un fel de sandviș.

Apoi, se așeză la birou, studiind probele, citindu-și notițele și jurnalul lui Patrick Galloway. Și își petrecu seara gîndind.

19

Nu-i spuse nimic despre jurnal. Cînd o femeie termina ziua obosită și iritată, nu era înțelept să adaugi ceva în această mixtură.

Trebuia să aprecieze la Meg faptul că își suflecase mînecile și se pusese pe treabă la „Lodge" și să-și acorde un bonus că se trezise a doua zi și servise și micul dejun numeroșilor flămînzi. Mai ales, fiindcă tensiunea dintre ea și Charlene era destul de mare pentru a putea fi tăiată în bucăți, prăjită și servită cu șuncă. Totuși, cînd se așeză la masă, veni la el și-i aduse cafeaua.

– Bună, sînt Meg și eu te voi servi în dimineața asta. Pentru că mă aștept la un bacșiș mare, voi aștepta să termini de mîncat pentru a vărsa cana asta de cafea în capul lui Charlene.

– Apreciez. Cît mai durează pînă cînd se întoarce Rose?

– Cel puțin o săptămînă, două și după aceea, Charlene o va lăsa să-și organizeze programul cum vrea pînă cînd va putea să lucreze cu normă întreagă.

– Trebuie să recunoști că e frumos din partea ei.

– Da, cu Rose face numai fapte bune, spuse și aruncă o privire scurtă și neagră peste umăr, spre Charlene. O iubește. Pe mine nu mă poate suferi. Cu ce să te servesc, frumosule?

– Dacă-ți spun că amîndouă vreți același lucru, dar îl căutați altfel, o să mă lovești cu cana aia în cap?

– S-ar putea.

– Atunci, vreau niște cereale.

– Mănînci cereale? Fără ca cineva să-ţi ţină un cuţit la gît?

– Păi ţin de foame.

– Da, vreme de săptămîni întregi.

Dădu din umeri şi plecă să ia alte comenzi şi să umple ceşti de cafea.

Îi plăcea să se uite la ea. Era rapidă, fără a fi agitată, sexi, dar nu prea vizibil. Era îmbrăcată cu un pulover şi dedesubt avea o bluză pe corp. Un pandantiv de argint i se lovea uşor de sîni. Îşi aruncase puţin machiaj – ăsta era cuvîntul, pentru că o văzuse făcînd asta. Rapid şi eficient – puţină culoare pe obraji şi, apoi, un fard. Şi cînd un bărbat vede o femeie fardîndu-se, e pierdut. Charlene ieşi cu o comandă şi Meg intră cu carneţelul de comenzi. Nici se nu băgară în seamă, singurul semn al întîlnirii lor fiind scăderea bruscă a temperaturii.

Nate îşi luă ceaşca de cafea şi îşi scoase carneţelul ca să-l folosească drept scut atunci cînd Charlene avea să vină la el. Chiar şi un bărbat pierdut avea destul simţ de conservare pentru a ştii că trebuia să ferească din calea a două femei care au o problemă.

– Vrei să-ţi mai torn? A uitat să-ţi ia comanda? Nu ştiu de ce nu e mai drăguţă cu clienţii?

– Nu, mulţumesc. Şi, da, mi-a luat comanda. Şi a fost drăguţă.

– Da, pentru că i-o tragi.

– Charlene. Luă o brioşă dintr-un coşuleţ de la locul unde de obicei stăteau Hans şi Dexter. E bună!

– Păi, doar nu e un secret, nu?

– Nu mai e.

– Şi-a petrecut noaptea în camera ta, nu-i aşa?Puse cafeaua pe masă.

– Dacă e o problemă pentru tine, pot să-mi duc lucrurile la ea.

– De ce ar fi o problemă pentru mine? Deşi îi spuse că nu mai vrea cafea, îi umplu ceaşca. De ce ar fi totul o problemă pentru mine?

Spre spaima lui Nate, ochii ei se umplură de lacrimi. Înainte de a şti cum să reacţioneze, Charlene dispăru din încăpere.

– Femeile, spuse Bing din spate. Nu aduc decît necazuri.
Nate se întoarse. Bing se ocupa de o farfurie cu ouă, cîrnaţi şi cartofi prăjiţi. Avea un rînjet răutăcios, dar, dacă Nate interpreta bine semnele, în ochi i se citea compasiune.

– Ai fost căsătorit, Bing?

– Am fost. N-a durat.

– Nu pot să-mi imaginez de ce.

– M-am gîndit să mai încerc o dată. Poate că-mi iau şi eu, una dintre femeile alea din Rusia pe care le comanzi prin poştă, aşa cum face Johnny Trivani.

– *Mai continuă aşa?*

– Sigur. Două concurente au ajuns în finală. După ce văd cum se descurcă el poate încerc şi eu.

– Hmm! Pentru că făcuseră ceva care semăna cu o conversaţie, Nate hotărî să vadă dacă-i reuşeşte schema. Faci alpinism, Bing?

– Făceam. Nu-mi prea place. Dacă am timp liber, prefer să merg la pescuit. Vrei să afli cum poţi să-ţi petreci timpul liber?

– Poate. Creşte ziua.

– Eşti un orăşean înnăscut şi mai eşti şi slăbuţ, şerifule. Dacă aş fi în locul tău, aş rămîne în oraş. M-aş apuca de tricotat sau aşa ceva.

– Întotdeauna am vrut să fac macrameuri, spuse Nate şi zîmbi cînd văzu expresia lui Bing. Cum de nu ai avion, Bing? Oamenilor ca tine le place independenţa, se pricep la maşinării. Pare o legătură naturală.

– Prea multă bătaie de cap. Dacă trebuie să lucrez, prefer s-o fac pe pămînt. În plus, trebuie să fii puţin dus cu pluta să fii pilot.

– Aşa am auzit şi eu. Cineva îmi vorbea de un pilot cu un nume bizar. Parcă îl chema Şase– Degete sau aşa ceva.

– Ah, Două– Degete. A pierdut trei de la un picior, i-au degerat sau aşa ceva. Ăsta era cu adevărat nebun. E mort acum.

– Serios? S-a prăbuşit cu avionul?

– Nu, a fost bătut. Sau nu... spuse Bing, încruntîndu-se. A

fost înjunghiat. O crimă de oraş. Asta te învaţă minte să trăieşti cu atîţia oameni la un loc.

– Exact. Ai zburat vreodată cu el?

– O dată. Ticălosul ăla era nebun de-a binelea. M-a dus o dată în tundră, împreună cu mai mulţi oameni să vînăm caribu. Aproape ne-a omorît. Era nebun.

Nate dădu să răspundă, dar chiar atunci Meg ieşi din bucătărie şi uşa de la intrare se deschise.

– Şerifule! spuse Jesse năvălind în local, urmat de David. Eşti aici.

– Şi tu, spuse Nate atingîndu-i vîrful nasului cu un deget? David, ce mai fac Rose şi bebeluşul?

– Sînt bine, foarte bine. Am lăsat-o puţin să se liniştească şi am venit aici să luăm un mic dejun între bărbaţi.

– Pot să mănînc şi eu cu voi? se interesă Jesse. Pentru că sîntem toţi bărbaţi.

– Normal.

– Şi sînteţi chiar cei mai arătoşi bărbaţi din Lunacy, spuse Meg, punînd un bol cu cereale şi fructe în faţa lui Nate. Conduci deja, Jesse?

Băiatul rîse şi se strecură pe banchetă lîngă Nate.

– Nu. Pot să pilotez avionul tău?

– După ce o să ajungi cu picioarele la pedale. Cafea, David?

– Mulţumesc. Nate, nu te deranjăm?

– Deloc. Chiar îmi lipsea partenerul obişnuit de mic dejun. Cum e să fii fratele mai mare?

– Nu ştiu. Ţipă. Tare. Şi după aceea doarme. Mult. Dar m-a ţinut de degete. Suge sînii lu' mami ca să capete lapte.

– Zău? izbuti Nate să spună.

– Ce-ar fi să-ţi aduc şi ţie un pahar cu lapte ? întrebă Meg, şi-i turnă cafea lui David.

– Rose a auzit că-i ţii locul. Vrea să-ţi mulţumească. Toţi vrem să-ţi mulţumim.

– Nici o problemă. Mă duc să aduc laptele pînă cînd vă decideţi ce vreţi la micul dejun pentru bărbaţi.

Nate îi lăsă camioneta lui Meg şi se duse pe jos pînă la post.

Soarele nu dădea prea multă căldură, dar lumină da. Munții era înconjurați de ceață, din aceea pe care acum o recunoștea ca aducătoare de zăpadă. Dar vîntul puternic şi frigul se înmuiaseră. Mersul pe jos îl încălzi şi-l ajută să-şi limpezească mintea. Trecu pe lîngă figuri cunoscute, salută cîțiva oameni în felul în care se salută oamenii care se văd în fiecare zi. Şi constată surprins că îşi construia relații. Nu doar un refugiu sau o haltă, ci chiar o viață.

Nu-şi mai aducea aminte cînd se gîndise ultima dată să plece sau să caute o altă slujbă, în alt oraş. Trecuseră zile bune de cînd nu mai trebuia să facă un mare efort pentru a se ridica din pat, sau de cînd nu mai stătuse pe întuneric ore întregi, fiindu-i frică să adoarmă pentru a nu relua aceleaşi coşmaruri. Povara o mai simțea în minte, pe umeri, în stomac, dar nu mai era aşa de grea şi nu mai era permanentă.

Se uită din nou la munți şi îşi dădu seama că-i era dator lui Patrick Galloway. Îi era dator pentru că făcuse o spărtură în întuneric în aşa fel, încît el să nu poată ceda pînă cînd nu avea să se facă dreptate.

Se opri atunci cînd Hopp parcă chiar lîngă el şi lăsă geamul jos.

– Mă duc să-i văd pe Rose şi pe bebeluş.

– Transmite-le toate cele bune.

– Ar trebui să le faci şi tu o vizită. Dar nu asta voiam să-ți spun. Agenții federali vor provoca o avalanşă poimîine, aşa că drumul spre Anchorage va fi blocat.

– Poftim?

– Federalii declanşează avalanşe din cînd în cînd ca să uşureze muntele. Următoarea e programată la ora zece, dimineața, poimîine. Peach a fost anunțată mai adineauri şi mi-a spus cînd am trecut pe acolo. Trebuie să informezi pe toată lumea.

– Mă voi ocupa de asta.

– Şi mai este şi un nenorocit de ren, un mascul, care se plimbă pe lîngă şcoală. Cîțiva copii au încercat să-l gonească şi atunci a lovit nişte maşini din parcare, apoi, s-a întors. Copiii sînt în şcoală, dar renul este foc de supărat. De ce rînjeşti? N-ai mai văzut nici un ren furios?

– Nu, dar presupun că-l voi vedea acum.

– Dacă nu poți să-l gonești din oraș, cred că va trebui să-l dobori. Cineva, oricum, va fi rănit.

– Mă ocup de asta.

Grăbi pasul. Nu avea de gînd să împuște renul, pe terenul școlii, mai ales. Poate că iar va fi considerat ca venind din altă lume, dar asta e.

Intră în clădirea postului de poliție și văzu personalul împreună cu Ed Woolcott. Fața lui Otto era roșie de furie și nasul lui era lipit de al lui Ed.

Avalanșe, un ren nervos, un adjunct nervos, un bancher nervos. Era o dimineață plină.

– Era și timpul, spuse Ed. Trebuie să vorbesc cu tine, șerifule. În biroul tău.

– Cred că va trebui să aștepți. Peach, trimite informația despre avalanșă la *KLUN*. Vreau să fie citită la fiecare jumătate de oră, tot restul zilei. Și compune și cîteva anunțuri și lipește-le prin oraș. Peter, vreau să mergi și să-i anunți personal pe cei care locuiesc mai la sud de Wolverine Cut că este programată o avalanșă și că vor fi izolați pînă cînd se vor curăța drumurile.

– Bine, domnule.

– Șerif Burke!

– O clipă, îi spuse lui Ed. Otto, avem un ren agresiv la școală. A distrus deja niște autovehicule, zise el și se duse la rastelul cu arme. Am nevoie să vii cu mine să încercăm să-l gonim.
Deschise rastelul și alese o pușcă, cu dorința fierbinte să nu fie nevoit să o folosească.

– Aștept deja de zece minute, se plînse Ed. Adjuncții tăi ar trebui să fie capabili să se descurce singuri cu un animal sălbatic.

– Poți aștepta aici sau pot trece eu pe la bancă după ce se rezolvă problema.

– Ca vice-primar...

– Ești o mare pacoste, termină Nate propoziția începută de celălalt. Otto, avem nevoie de mașina ta. A mea e la „Lodge". Să mergem.

– Arăta ca un pește pe uscat, spuse Otto după ce ieșiră. O să

vrea să te ardă pentru asta, Nate. Sînt sigur aşa cum sînt sigur că Dumnezeu a făcut şi mere mici şi verzi. Lui Ed nu-i place să fie ignorat.

– Este depăşit de situaţie. Doamna primar mi-a spus să mă ocup de ren, aşa că mă ocup de ren. Nu-l împuşcăm, spuse şi se urcă în maşina lui Otto.

– De ce ţi-ai luat puşca?

– Vreau să-l sperii.

Şcolile oraşului formau un ansamblu de trei clădiri mici, la un capăt cu un pîlc de pomi, iar la celălalt un teren. Ştia că în mod normal, dacă vremea era bună, copiilor li se permitea accesul, pe un teren sau pe celălalt, de două ori pe zi. Şi cum majoritatea erau născuţi acolo, vremea trebuia să fie foarte rea pentru a-i împiedica să iasă afară la joacă.

Cei de la liceu foloseau zona copacilor pentru recreere, poate ca să fumeze, înainte şi după ore.

În mod normal, la ora aceea, steagul SUA şi al Alaskăi trebuia să fluture pe catargul din mijlocul curţii. Dar erau ridicate doar pînă la jumătate si atîrnau în bătaia anemică a vîntului.

– Cred că elevii ridicau steagul, atunci cînd au văzut animalul, spuse Nate. Şi s-au decis să-l gonească.

– Procedînd astfel, nu reuşeşti decît să-l enervezi.

– Aşa se pare, admise Nate, zărind cele două maşini zdrobite din parcare.

Zări şi renul la marginea pîlcului de copaci, frecîndu-se de o scoarţă. Văzu şi o urmă subţire de sînge. Fiindcă nimeni nu fusese rănit, presupuse că provenea de la ren.

– Nu pare să facă ceva pentru moment.

– Pare că s-a tăiat în timp ce distrugea maşinile, aşa că nu cred că e în toane bune. Dacă e hotărît să stea prin preajmă, o să ne dea de furcă, mai ales, dacă vreun copil scapă pe lîngă profesori şi decide să-l fugărească din nou sau se duce acasă să ia o armă ca să-l împuşte.

– Rahat. Apropie-te cît poţi şi poate pleacă.

– Mai degrabă, va ataca.

– Nu am de gînd să împuşc un ren ce se scarpină pe spate, Otto.

– O va face altcineva dacă un dispare. Carnea de ren e bună.

– Dar eu nu voi face asta şi nimeni altcineva n-o va face în perimetrul oraşului, la dracu'.

Văzură renul întorcîndu-se pe măsură ce se apropiau şi, spre surprinderea lui, văzu o privire mai degrabă hotărîtă decît tîmpă în ochii întunecaţi.Cum se aştepta.

– La dracu'! Claxonează!

Renii sînt animale rapide. De unde luase el ideea cum că ar fi fost exact invers? Galopa spre ei, aparent simţindu-se mai degrabă provocat de zgomotul făcut de maşină şi de claxon, decît intimidat. Continuînd să înjure, Nate scoase arma pe fereastră şi trase în aer. Renul continua să vină şi Otto viră pentru a evita coliziunea.

Nate reîncărcă şi trase din nou în aer.

– Trage în el, spuse Otto, cînd viră din nou, aproape aruncîndu-l pe Nate afară.

– N-am de gînd s-o fac. Trase din nou, de data aceasta în pămînt, la un metru în faţa renului. Acum, renul se întoarse spre copaci. Nate mai trase de două ori, ca să-l determine să continue cursa. Apoi, se lăsă înapoi pe scaun ca să-şi tragă sufletul. Din spate, se auziră aplauze şi încurajări şi rîsete, pentru că elevii şi copiii ieşeau din şcoală.

– Eşti nebun, spuse Otto, scoţîndu-şi căciula pentru a-şi trece mîna prin păr. Cred că eşti nebun. Ştiu că ai împuşcat un tip în Baltimore şi l-ai trimis în iad. Şi acum nu poţi să împuşti un ren?

Nate mai inspiră o dată profund şi alungă din minte imaginea aleii.

– Renul nu era înarmat. Să mergem, Otto. Trebuie să văd ce vrea vice-primarul. Tu poţi să te duci înapoi să vezi rapoartele.

Vice-primarul nu-l mai aşteptase. De fapt, îi spuse Peach, plecase ca din puşcă după un scurt monolog despre prostia pe care o făcuseră angajînd un străin din afară. Nate îi dădu puşca lui Otto şi plecă pe jos spre bancă.

Îşi imagina că pe undeva, prin lume, trebuie să existe un loc unde era mai frig decît era în februarie în Lunacy, Alaska. Şi spera să nu ajungă niciodată acolo.

Cerul se înseninase, ceea ce însemna că orice brumă de căldură

se ridicase şi dispăruse. Dar soarele strălucea şi, dacă aveau noroc, pe la prînz, se putea ajunge la minus douăzeci de grade.

Oamenii ieşiseră în oraş, profitînd de dimineaţa frumoasă pentru a-şi rezolva problemele. Unii îl salutau sau îi făceau cu mîna.

Îl văzu pe Johnny Triviani, viitorul mire, stînd de vorbă pe trotuar cu Bess Mackie şi pe Deb, spălînd vitrinele magazinului, de parcă ar fi fost o dimineaţă frumoasă de primăvară.

Îi făcu un semn cu mîna lui Mitch Dauber care şedea în fereastra de la *KLUN*, punînd muzică şi urmărind cursul vieţii în Lunacy. Se aştepta ca Mitch să găsească de spus ceva filosofic despre ren pînă la sfîrşitul zilei.

Februarie. Îşi dădu sema brusc cînd se afla la intersecţia Lunatic cu Denali. De fapt, trecuse aşa de mult din februarie şi acum-acum venea martie. Se apropia de sfîrşitul celor şaizeci de zile, punctul final, şi încă mai era acolo. Mai mult, se obişnuia să trăiască acolo. Îngîndurat, trecu strada şi intră în bancă.

Doi clienţi aşteptau la ghişeu şi un altul venise să-şi ridice corespondenţa de la poştă. Judecînd după felul cum se uitaseră la el cînd intrase, îşi dădu seama că Ed era încă nervos cînd se întorsese.

Le făcu un semn cu capul şi ignorînd tăcerea stînjenitoare trecu prin uşa batantă care separa holul băncii de birouri. Nu avea *ATM*-uri şi nici ghişeu exterior, dar avea un covor frumos pe jos, cîteva tablouri cu peisaje locale şi un aer general de eficienţă. Ajunse la uşa pe care era trecut numele lui Ed şi ciocăni.

Deschise chiar Ed.

– Va trebui să aştepţi, vorbesc la telefon.

– Bine. După ce uşa i se închise în nas, Nate băgă mîinile în buzunare şi se uită la tablouri. Observă că unul dintre ele, un totem în zăpadă, era semnat de Ernest Notti. Să fie o rudă de-a lui Peter? Mai avea multe de învăţat despre lunatici.

Privi împrejur. Nu exista geam de protecţie între funcţionari şi clienţi, dar erau camere de luat vederi. Verificase deja locul înainte de a-şi deschide cont aici. Conversaţia se reluă şi putea auzi

despre ce se discuta. Seara de film, o seară de vînzări în beneficiul formaţiei şcolii, vremea, despre Iditarot. Conversaţie de oraş mic, pe care nu ar fi auzit-o intrînd într-o bancă din Baltimore.

Ed îl lăsă să aştepte zece minute ca să-şi demonstreze importanţa şi era cu obrajii în flăcări atunci cînd îi deschise uşa.

– Vreau să ştii că am făcut o plîngere oficială pe care i-am înaintat-o doamnei primar.

– Bine.

– Nu-mi place atitudinea dumitale, şerif Burke.

– Am luat la cunoştinţă, domnule Woolcott. Dacă asta este tot ceea ce aveţi a-mi spune, mă întorc la post.

– Ceea ce aş vrea să ştiu este ce se mai aude în cazul furtului de pe proprietatea mea?

– Otto se ocupă de acest caz.

– Proprietatea mea a fost vandalizată şi eu am fost furat. Mi s-a furat echipament de pescuit foarte scump. Cred că am dreptul ca şeful poliţiei să se ocupe de cazul meu.

– Exact asta fac. A fost făcut un raport şi ofiţerul responsabil desfăşoară o anchetă. Furtul nu este tratat superficial nici de mine, nici de oamenii mei. Avem o descriere detaliată a celor ce au fost furate şi dacă hoţul este destul de prost şi le foloseşte, vorbeşte despre ele sau încearcă să le vîndă, îl vom aresta şi vă vom înapoia bunurile.

– Poate că dacă aş fi fost femeie, aţi fi manifestat mai mult interes.

– De fapt, nu cred că aţi fi genul meu, domnule Woolcott, spuse el. Sînteţi supărat şi nervos. Aveţi tot dreptul. Aţi fost jefuit. Faptul că furtul a fost făcut, probabil, de nişte puşti proşti nu-i reduce gravitatea. Vom face tot posibilul să vă recuperăm bunurile. Dacă ajută la ceva, îmi cer scuze că am fost prea dur mai devreme. Eram preocupat că nişte copii ar fi putut fi accidentaţi şi am considerat asta o prioritate. Şi dumneavoastră aveţi doi copii la şcoala aceea. Vreau să cred că siguranţa lor este mai presus de o informare în legătură cu evoluţia cercetărilor în cazul unui furt.

Se putea vedea pe fața lui că se cam înmuiase și criza era pe sfîrșite.

– Chiar și așa, ai fost nepoliticos.

– Așa e. Și neatent. Ca să fiu sincer, am o mulțime de treburi pe cap. Uciderea lui Patrick Galloway, aparenta sinucidere a lui Max, enumerînd el și dădu din cap, excedat. Cînd am acceptat slujba, mă așteptam să am cazuri, precum cel de furt, al dumneavostră.

– E tragic, spuse Ed, așezîndu-se și făcîndu-i semn și lui Nate să ia loc. E tragic și șocant. Max îmi era bun prieten, spuse, frecîndu-se pe ceafă. Credeam că-l cunosc și nu m-aș fi gîndit, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că ar putea să se sinucidă. Să-și lase, astfel, soția și copiii. Cred că sînt mai afectat decît am vrut să cred și asta m-a obosit. Și eu trebuie să-mi cer scuze.

– Nu este necesar.

– Am lăsat toate să se adune. Un mecanism de apărare. E mai ușor să mă enervez pentru altceva decît să admit că este vorba de Max. Am încercat să o ajut pe Carrie cu banii și cu memorialul în cinstea lui. Trebuie să faci o mulțime de hîrtii cînd moare cineva. E greu. E greu să faci față.

– Nimic mai greu decît să-ți îngropi un prieten. Îl cunoșteați de mult?

– De mult. Vremuri bune. Copiii noștri au crescut împreună. În plus, mai aflu și despre Pat...

– Și pe el îl știați.

Zîmbi.

– Înainte de a mă căsători cu Arlene. Sau, cum ar spune ea, înainte să mă îmblînzească. Nu am fost mereu cetățeanul și tatăl de familie care sînt acum. Pat a fost... o aventură. Și timpurile acelea au fost bune... în felul lor. Se uită prin încăpere ca și cum nu ar fi fost în biroul lui și ca și cum nu și-ar fi adus aminte cum a ajuns acolo. Nu pare real. Nimic din toate astea.

– A fost un șoc pentru toată lumea să afle despre Galloway.

– M-am gîndit că plecase de-a binelea – toți am crezut asta – și nu am fost surprins. Era mereu pus pe ducă, fără griji. De acum era așa de atrăgător.

– Ați fost pe munte cu el.

– Dumnezeule, spuse el lăsîndu-se pe spătar. Îmi plăcea la nebunie cățărarea. Senzațiile. Încă îmi mai place, dar rareori am sau îmi fac timp. L-am învățat pe fiul meu.

– Am auzit că Galloway era bun.

– Foarte bun. Deși și acolo se vedea că e necugetat. Pentru mine era un pic cam mult ca să mă simt în siguranță, chiar dacă aveam atunci 30 de ani.

– Aveți idee cu cine ar fi putut fi în februarie, în anul acela?

– N-am și crede-mă că m-am gîndit la asta de cînd am auzit ce s-a întîmplat. M-am gîndit că poate și-a găsit un grup pe care l-a condus pentru o cățărare de iarnă. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut, pentru bani și nu numai. Și unul dintre ei l-a ucis, Dumnezeu știe de ce. Dar nu Poliția Statală se ocupă de investigații?

– Ba da, eu sînt doar curios, neoficial.

– Eu mă îndoiesc că vor afla vreodată făptașul sau motivul. Șaisprezece ani. Cît se schimbă lucrurile, murmură ușor. Nu-ți dai seama pe moment. Știi, a fost o vreme cînd am condus singur banca. Locuiam aici și banii îi țineam în seiful acela, spuse și arătă spre un seif negru.

– Nu știam asta.

– Aveam 27 de ani, cînd am ajuns aici. Voiam să-mi construiesc singur locul în sălbăticie, să-l modelez așa cum îmi plăcea mie, spuse zîmbind. Cred că asta am și făcut. Familia Hopp și judecătorul Royce au fost primii mei clienți. Au avut mare încredere să-mi dea pe mînă banii lor. Dar am avut o viziune și acest oraș l-am construit după ea.

– E un oraș frumos.

– Da, și sînt mîndru că și datorită mie e așa. Bătrînul Hidel a fost primul proprietar la „Lodge". Și el a fost clientul meu la puțin timp după ce am deschis. Au mai venit și alții. Peach cu cel de-al treilea, ba nu, cu al doilea bărbat. Au locuit în tundră o vreme și veneau aici pentru reaprovizionare și ca să mai vadă oameni. Peach s-a întors de tot după ce a murit el. Otto, Bing, Deb și

Harry. E nevoie de putere de caracter şi de o viziune pentru a-ţi construi viaţa aici.

– Aşa-i.

– Mda... spuse şi inspiră adînc. Pat avea o viziune personală şi caracter. Nu ştiu despre putere. Era un ticălos distractiv totuşi. Sper ca totul să se termine şi să fie lăsat să se odihnească în pace. Crezi că vom şti vreodată ce s-a întîmplat acolo sus?

– Şansele nu sînt prea mari. Dar Coben se va strădui, aşa cred. Va căuta pilotul şi pe oricine altcineva care ar fi putut să se întîlnească cu Galloway înainte de a urca pe munte. S-ar putea să vrea să vorbească şi cu dumneavostră în legătură cu pilotul care-l ducea, de obiciei, acolo.

– De cele mai multe ori era Jacob. Dar Jacob ar fi raportat dacă ar fi văzut că nu se mai întoarce. Aşa că, logic, trebuie să fi fost altcineva. Să mă gîndesc... Luă un stilou de argint cu care lovea absent tăblia biroului. Cînd venea şi Jacob cu noi, uneori, îl folosea pe – cum îl cheamă? – Vietnam, Lakes... Loukes. Ăsta e. Şi mai era şi maniacul celălalt, Două-Degete îi spuneau. Crezi că ar trebui să-l sun pe Coben să-i spun?

– N-ar strica. Ar trebui să mă întorc, spuse, se ridică şi întinse mîna. Sper că sîntem chit, domnule Woolcott.

– Ed. Da, sîntem chit. Transformatorul ăla. Am dat prea mult pe el, aşa că mă deranjează dublu. Este asigurat, ca şi undiţele, dar e vorba de principiu.

– Am înţeles. Mă voi duce şi eu pînă la cabană să arunc o privire.

Pe faţa lui Ed se citea satisfacţia.

– Mulţumesc, apreciez. I-am schimbat faţa, o să vezi. Să-ţi dau cheile.

Pentru că problema renului şi cea a viceprimarului fuseseră rezolvate, Nate plecă să o viziteze pe Rose. Făcu, ceea ce considera el că ar fi zgomotele potrivite atunci cînd văzu bebeluşul care arăta ca o broască ţestoasă cu capul negru, învelit într-o păturică roz.

Sună la birou şi o anunţă pe Peach că se duce să mai arunce o privire la cabana lui Ed. Se hotărî să se oprească şi pe la

„Lodge" şi să-i ia pe Rock şi Bull, să se bucure şi ei de o oră de liberate totală. Plimbarea cu maşina îi făcu plăcere. Schimbă postul de radio de la cel cu muzică country-western, care-i plăcea lui Otto, la altul cu rock alternativ, genul lui preferat. Ajunse la lac pe ritmurile săltărețe ale formației Blink 182.

Cabana lui Ed se înălța, de una singură, pe întinderea de gheață. Era de dimensiunea a cel puțin două construcții generoase şi era ridicată din ceea ce aprecia el a fi lemn de cedru. Ceva mai înaltă decît se aştepta, cu pereții pătați de vreme şi învelită cu un acoperiş țuguiat.

Şi aşezată departe de celelalte cabane.

Aprecie că arăta ca un conac, iar restul cabanelor alcătuiau satul aferent. Ceea ce îl amuză.

Cîinii se alergau pe gheață, ca doi copii într-o zi de vacanță, iar Nate abia se ținea pe picioare, alunecînd încolo şi încoace.

Tăcerea era impresionantă – ca într-o biserică – însoțită de foşnetul muzical al vîntului ce trecea printre copacii încărcați cu zăpadă. Soarele strălucea pe cerul translucid şi făcea să sclipească gheața lacului. Senzația de singurăte şi nemişcarea îl făcu să sară şi să-şi caute, puşca atunci cînd auzi, un strigăt prelung, urmat de ecou.

Vulturul se învîrtea pe desupra, o magnifică pată de bronz pe cerul apăsător. Cîinii se loviră unul de altul în joacă, apoi, plonjară în zăpada ce se adunase pe marginea lacului.

Îşi dădu seama că se vede avionul lui Meg. Străfulgerarea roşie a aparatului chiar de la marginea apei înghețate, alte frînturi de civilizație. O dîră de fum de la un coş, reflecția unui acoperiş printre copaci şi aburul propriei respirații. Izbucni în rîs. Poate chiar ar trebui să încerce şi el pescuitul la copcă. Trebuie să fie ceva interesant în fiorul primitiv pe care-l simțeai, atunci cînd lăsai firul să treacă printr-o gaură în gheță şi şedeai liniştit pe o apă înghețată.

Traversă lacul pînă la cabană şi văzu scris pe uşă „Rahat cu ochi!" cu un spray de un galben aprins. O altă urmă de civilizație, gîndi el şi scoase cheile din buzunar.

Ed pusese două noi încuietori, fiecare cu cîte un lanț gros,

nou-nouț. Deschise și intră. „Artiștii" se puseseră pe treabă înăuntru. Toți pereții erau plini de obscenități. Înțelese mai bine iritarea lui Ed. Și el ar fi fost al naibii de nervos, dacă ar fi găsit așa ceva în sanctuarul său. Văzu suportul în care fuseseră undițele și ordinea perfectă de dinaintea trecerii vandalilor. Mai multe lucruri erau neatinse, dar dulapul, unde bănuia că se aflase sticla de whisky și ceva provizii, era deschis și gol. Văzu gheare de prins pe bocanci și se gîndi că ar trebui să-și cumpere și el. Găsi și o trusă de prim-ajutor, o pereche de mănuși, o căciulă, un hanorac vechi și uzat, tălpici de zăpadă și două pături izolante.

Rachetele de zăpadă erau agățate pe perete, deasupra unui înscris făcut de cei ce vandalizaseră cabana: „Idiot". Nate nu putea spune dacă fuseseră folosite de curînd sau nu. Nimic din ceea ce se mai găsea pe acolo nu era ceva neobișnuit, ceva ce nu se găsea în orice altă cabană de pescuit la copcă din Alaska.

Ieși și înconjură cabana. Se uită spre avionul lui Meg și, apoi, spre locul de unde începea pădurea ei.

Încercă să și-l imagineze pe Ed Woolcott – îngîmfat, dar puternic – patrulînd prin pădure, încălțat cu rachetele de zăpadă.

20

Renul a fost subiectul principal de discuție aproape toată săptămîna. Nate era lăudat sau blamat pentru tehnica de îndepărtare a renului, în funcție de natura celui care făcea aprecierea. Nate considera renul o binecuvîntare. Distrăsese atenția oamenilor de la crime și de la moarte, cel puțin pentru o vreme.

Se gîndise să se întoarcă pentru a discuta cu Carrie și se gîndise și la cîteva strategii pentru a trece de etapa în care ea îi

trîntea uşa-n nas, imediat după ce vedea cine este. Notificarea conform căreia corpul fusese eliberat şi incinerat – Meg şi Carrie zburau la Anchorage pentru a lua cenuşa, fu ceea ce îl determină să facă pasul.

– Va trebui să vin cu voi, îi spuse lui Meg.

– Ascultă, şerifule, va fi şi aşa destul de greu să ne descurcăm cu toate, fără ca tu să-i mai aminteşti de circumstanţe.

– Nu am de gînd să fac aşa ceva. Mă duc chiar acum să o văd. Ne întîlnim la rîu.

– Nate. Poate consideri că poliţia din Lunacy trebuie să fie reprezentată acolo, pentru un motiv sau altul, dar trimite-l pe Peter sau pe Otto. Chiar dacă e corect sau nu, nu eşti persoana pe care vrea Carrie s-o vadă azi.

– Ne întîlnim la rîu. Ieşise aproape pe uşa încăperii pe care o împărţeau temporar cînd, se opri fulgerat de un gînd:

– Rock şi Bull. Sînt cam încet, dar acum mi-am dat seama. Probabil, din cauza discuţiilor despre ren. Rocky şi Bullwinkle, personajele de desene animate.

– Chiar că eşti cam încet la minte. Sau ai avut o copilărie nefericită.

– Nu, dar m-am gîndit că trebuie să fie două nume macho, poate ca de boxeri. The Rock, Raging Bull sau ceva asemănător.

Strînse din buze. De ce era aşa de atractiv chiar şi atunci cînd o enerva?

– The Rock nu e boxer, e luptător.

– Cam acelaşi lucru. Ne vedem într-o oră.

Îşi informase deja subordonaţii – care avuseseră aceeaşi atitudine pesimistă ca şi Meg – că se va duce la Anchorage. Aşa că de la Meg se duse direct la Carrie.

Uşa se deschise cînd era abia la jumătatea aleii. Era îmbrăcată în jeanşi şi un pulover negru şi bloca intrarea.

– Poţi să te întorci la maşină. Nu sînt obligată să vorbesc cu tine şi nici să te las să intri la mine în casă.

– Vreau doar cinci minute, Carrie. Şi nu vreau să stau aici şi să strig ceea ce am să-ţi spun. Presupun că nici tu n-ai vrea asta.

Cred că ar fi bine dacă mi-ai acorda cele cinci minute, mai ales, că într-o oră vom fi în acelaşi avion.

– Nu vreau să mergem împreună.

– Ştiu asta. Şi dacă vei simţi la fel şi după ce vei asculta ceea ce vreau să-ţi spun, îl voi trimite pe Peter în locul meu.

Pe chipul ei se citea nehotărîrea. Apoi, se întoarse şi eliberă intrarea. Nate pătrunse în casă şi închise uşa. Îl aştepta în sufragerie, cu spatele la el, cu braţele încrucişate pe piept şi aşa de strînse încît putea să-i vadă pumnii albindu-se.

– Copiii sînt aici?

– Nu, sînt la şcoală. E mai bine să-şi vadă de treabă, să fie cu prietenii lor. Au nevoie de o viaţă normală. Cum poţi veni aici aşa? se răţoi ea şi se întoarse cu faţa la el. Cum poţi veni aici să mă hărţuieşti chiar în ziua în care aduc acasă cenuşa soţului meu? Nu ai inimă deloc, nici un strop de compasiune?

– Sînt aici în calitate oficială, dar ceea ce am să-ţi spun este confidenţial.

– Oficial! Scuipă ea cuvîntul. Ce vrei? Soţul meu e mort. E mort şi nu se poate apăra împotriva grozăviilor pe care le spui despre el. Şi nu vei spune aceste lucruri în casa mea. E casa lui Max şi nu vei spune aceste minciuni oribile despre el chiar aici.

– L-ai iubit. L-ai iubit destul pentru a-mi da cuvîntul că ceea ce discutăm aici nu vei spune nimănui? Nimănui, Carrie.

– Îndrăzneşti să mă întrebi dacă l-am iubit...

– Vreau doar un da sau un nu. Am nevoie de cuvîntul tău.

– Nici nu mă gîndesc să repet cuiva minciunile tale. Spune ce ai de spus şi ieşi. Promit să uit şi că ai fost aici.

Era de-ajuns, pentru că, oricum, nu avea să-i spună altceva.

– Cred că Max a fost pe munte cu Patrick Galloway în perioada ce coincide cu moartea lui Galloway.

– Du-te la dracu'.

– Mai cred că erau însoţiţi şi de altcineva.

– Ce vrei să spui? întrebă cu glas tremurat.

– Au urcat trei şi au coborît doi. Cred că a treia persoană este ucigaşul lui Galloway. Şi cred că această persoană l-a ucis şi pe Max sau l-a făcut să se sinucidă.

Carrie privea în gol şi mîna căuta inconştient un scaun aflat în spate ei, pe care se şi prăbuşi.

– Nu înţeleg ce-mi spui.

– Nu pot să-ţi dau toate detaliile, dar am nevoie de cooperarea ta. Am nevoie de ajutorul tău pentru a demonstra ceea ce cred. Era şi un al treilea bărbat, Carrie. Cine?

– Nu ştiu. Dumnezeule, nu ştiu. Ţi-am spus că cineva l-a ucis pe Max. Ţi-am spus că nu s-a sinucis. I-am spus şi sergentului Coben. I-am tot spus.

– Ştiu. Te cred.

– Mă crezi, spuse şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Mă crezi.

– Da. Dar problema e că legistul a spus că este o sinucidere. Poate şi Coben se îndoieşte şi are părerile lui, întărite chiar de unele probe, dar el nu are aceeaşi învestitură ca şi mine. El nu are timpul şi posibilitatea să cerceteze în această direcţie, aşa cum o am eu. Va trebui să ne întoarcem mult în timp. Va trebui să încercăm să ne reamintim detalii, sentimente, conversaţii. Nu va fi uşor. Şi va trebui să păstrezi secretul. Îţi cer să-ţi asumi un risc.

Îşi şterse lacrimile.

– Nu înţeleg.

– Dacă avem dreptate şi cineva chiar l-a ucis pe Max pentru ceea ce s-a întîmplat pe munte, atunci acest cineva te urmăreşte şi pe tine. Poate că se întreabă ce ştii, ce ţi-a spus Max.

– Crezi că sînt în pericol?

– Cred că vreau să fii precaută. Nu vreau să vorbeşti despre asta cu nimeni, nici măcar cu copiii tăi. Nici cu cea mai bună prietenă, nici cu preotul. Cu nimeni. Vreau să mă laşi să mă uit prin lucrurile lui Max, prin hîrtii. Tot ce are aici şi la ziar. Şi nu vreau să afle nimeni că am făcut asta. Trebuie să faci un efort şi să-ţi aduci aminte despre acel februarie. Ce ai făcut tu, ce a făcut el, cu cine şi-a petrecut timpul, cum se comporta. Vreau să scrii totul.

Se uită la el cu o privire ce lăsa să se-ntrevadă speranţa care răzbătea prin durere.

– Vei afla cine i-a făcut asta? Cine ne-a făcut asta?

– Voi face tot posibilul.

– Am spus lucruri îngrozitoare despre tine oricui voia să le audă.

– Probabil că multe dintre ele erau adevărate.

– Nu, nu erau. Sînt aşa de confuză. Mă doare inima şi nu mai ştiu ce să cred. M-am convins să o angajez pe Meg să mă ducă la Anchorage şi să ne aducă, pentru că simţeam nevoia de a-mi demostra că nu am crezut... că nu mi-a fost ruşine. O parte din mine se ruşina. Dacă a fost acolo, sus, probabil că ştia.

– O să ne străduim să rezolvăm totul. Unele răspunsuri s-ar putea să fie mai greu de acceptat, Carrie, dar e mai bine decît să ai doar întrebări.

– Sper să ai dreptate, spuse şi se ridică. Am nevoie de cîteva minute să mă aranjez, spuse şi plecă, dar după doi paşi se opri. Ce s-a întîmplat cu renul la şcoală...? Lui Max i-ar fi plăcut la nebunie. I-ar fi plăcut să scrie despre asta. „Renul problemă a fost exmatriculat din Liceul Lunacy". Probabil că ar fi fost ceva asemănător. Poveştile de genul ăsta îi plăceau grozav. Un astfel de om, care aprecia o chestie prostească de genul ăsta... nu ar fi putut să-l omoare pe Pat Galloway.

– Am vrut să mă căsătoresc cu el aproape imediat după ce l-am cunoscut. Îmi plăcea că nu mai termina de povestit despre cum va înfiinţa el un ziar, despre importanţa de a lăsa amintiri despre lucrurile mărunte, ca şi despre cele importante.

Carrie se uita pe fereastră de pe locul ei de lîngă Meg şi de unde şedea el, Nate putea să observe că să uita atent la munţi.

– Am venit aici să mă fac profesoară şi am rămas pentru că m-a cucerit locul. Nu am fost o profesoară foarte bună, dar am vrut să rămîn. Şi mi-a plăcut şi că erau mai mulţi bărbaţi decît femei. Eram în căutarea unui soţ, spuse ea şi-i aruncă o privire lui Meg.

– Cine nu-i, răspunse aceasta.

Carrie rîse, dar rîsul nu suna prea natural.

– Doream să mă căsătoresc şi să am copii. Dintr-o singură

privire pe care i-am aruncat-o lui Max, mi-am dat seama că era exact ce-mi doream. Era inteligent, dar nu prea inteligent, drăguț, fără a fi frumos, așa încît să mă tem că femeile ar umbla după el. Puțin sălbatic, dar genul care poate fi îndreptat cu vremea.

Se opri și respirația ei trăda strădania de a-și reține lacrimile.

– Femeile fac astfel de liste de calități și defecte? Așa ca pentru o casă pe care ai de gînd s-o cumperi? Etajul de reparat. Fundația solidă, dar are nevoie de o nouă șapă. Genul ăsta? se interesă Nate.

Carrie chicoti și-și duse mîna la gură.

– Da, facem. Sau cel puțin eu am făcut asta pe măsură ce mă apropiam de 30 de ani. Nu l-am iubit din prima clipă, adică nu a fost dragoste la prima vedere. Dar l-am avut în pat și partea asta a fost bună. Un plus la lista de calități.

– Și semnele astea de pe listă au diverse dimensiuni sau sînt clasificate pe culori?

– Nu-ți face griji, Burke, și tu ai un semn mare pe lista aia, la capitolul ăsta, spuse Meg, aruncîndu-i o privire apreciativă și înțelegătoare.

Încerca să ușureze lucrurile pentru văduvă. Atît cît putea. Se uită la Carrie:

– Întotdeauna ați arătat bine împreună. Ca o echipă.

– Am format o echipă bună. Poate că nu a fost niciodată explozia aia de dragoste, dar m-am îndrăgostit de el, adică îndrăgostit de tot, fără cale de întoarcere, atunci cînd a luat-o prima dată în brațe pe fiica noastră. Privirea pe care a avut-o atunci și felul în care s-a uitat la mine. Șocul și uimirea, emoția și groaza, toate i se citeau în privire în același timp. Așadar, nu a fost dragoste la prima vedere, dar a fost una construită cu căldură și care a durat.

– Nu l-a ucis pe tatăl tău, Meg, spuse uitîndu-se din nou pe geam. Bărbatul care putea ține un bebeluș în brațe așa cum a făcut-o el nu ar fi fost în stare să ucidă pe nimeni. Știu că ai multe motive să crezi contrariul și aș vrea să-ți spun cît apreciez... bunătatea ta, ceea ce faci acum.

– Amîndouă am pierdut pe cineva drag. Dacă ne-am urî pentru asta, n-am dovedi nimic.

Femeile, gîndi Nate, sînt mai rezistente şi mai încăpăţînate în a obţine ceva decît orice bărbat pe care-l cunoştea el. Inclusiv, el însuşi.

Îl văzu pe Coben imediat ce aterizară şi, deşi îşi dădea seama că nu e foarte politicos, le lăsă pe Meg şi pe Carrie să se ocupe de aranjamente şi de preluarea cenuşii lui Max.

– Thomas Kijinski, cunoscut şi sub numele Două-Degete. Pare a fi cea mai bună pistă. Mai e un pilot, Loukes, lucrează la Fairbanks acum, şi vreo alţii doi pe care Galloway îi solicita din cînd în cînd. Puse lista pe care o întocmise pe biroul lui Coben. Dar Kijinski îmi atrăgea atenţia, din punctul meu de vedere. A murit şi el la vreo două săptămîni după Galloway.

– A fost înjunghiat, cazul investigat şi s-a ajuns la concluzia că a fost un jaf. Kijinski se amestecase cu nişte băieţi răi. Paria destul de mult şi era suspectat de trafic cu droguri. Cînd a murit, era dator vreo zece mii de dolari. Ofiţerul care-l supraveghea crede că una dintre poliţe a fost răscumpărată cu viaţa.

– Şi tu crezi în coincidenţe de felul ăsta?

– Eu nu cred nimic. Cert este că acest Kijinski a dus o viaţă periculoasă şi a avut un sfîrşit pe măsură. Dacă el e pilotul care l-a dus pe Galloway în ultima expediţie, nu ne va mai spune nimic despre asta.

– Atunci poţi să-mi dai şi mie o copie a dosarului pe care-l ai.

– Presa e cu ochii pe mine pentru cazul ăsta, Burke.

– Da, am văzut şi eu nişte articole. Am şi dat unor reporteri o declaraţie oficială.

– Ai văzut rahaturi de genul ăsta? spuse şi scoase o copie a unui ziar, al cărui titlu mare pe prima pagină era:

OMUL ZĂPEZII RECUPERAT DIN MORMÎNTUL DE GHEAŢĂ

Era şi o poză a lui Galloway, aşa cum fusese scos din peşteră.

– Trebuia să te aştepţi la astfel de rahaturi, începu Nate.

– Unul dintre membrii echipei de intervenţie a făcut poza asta. Probabil că a scos şi ceva bani vînzînd-o ziarelor. Locotenentul îmi suflă-n ceafă. Nu am nevoie şi de tine să mai agravezi lucrurile.

– Pe munte a fost şi un al treilea om.

– Da, după cum reiese din jurnalul lui Galloway. Sigur, nu putem demonstra că a murit după acea ultimă însemnare. La şaisprezece ani distanţă, timpul aproximativ al morţii este mai greu de stabilit cu certitudine. Ar fi putut fi atunci, ori o lună mai tîrziu. Sau chiar şase luni mai tîrziu.

– Dar tu ştii că nu e aşa.

– Ce ştiu eu? spuse Coben, ridicînd o mînă. Important e ce pot demonstra, şi mai ridică o mînă. Legistul a spus că este vorba de sinucidere şi locotenentului îi place varianta asta. Mare păcat că Hawbaker nu a dat şi nume în jurnalul lui.

– Dă-mi mie dosarul şi fac eu rost de nume. Miroşi exact ceea ce miros şi eu, Coben. Dacă vrei să acoperi duhoarea doar pentru a nu o mai simţi, este problema ta. Dar eu trebuie să merg la un serviciu funebru şi am o văduvă cu doi copii ce merită să afle adevărul pentru a fi împăcată. Pot să iau cîteva zile libere şi să vin la vînătoare de informaţii aici, în Anchorage, sau ai putea să-mi dai dosarul şi mă laşi să mă întorc la Lunacy.

– Dacă aş fi vrut să acopăr duhoarea, nu ţi-aş fi dat jurnalul lui Galloway, spuse el şi frustrarea părea să facă valuri în jurul lui. Dar am şi eu şefi şi ei vor ca totul să nu mai miroasă. Teoria ce predomină este că Hawbaker l-a ucis pe Galloway şi pe al treilea bărbat – cel care era rănit, conform jurnalului. Şi dacă priveşti lucrurile aşa, totul pare plauzibil. De ce-ar fi cruţat ucigaşul lui Galloway un om rănit, un potenţial martor? Hawbaker i-a ucis pe amîndoi. Apoi, are remuşcări şi se teme că va fi demascat, aşa că-şi ia viaţa.

– E cam subţire.

– Unora aşa le place. Îţi dau dosarul, Burke, dar ai grijă ca investigaţiile să fie discrete. Cel mai discret posibil. Dacă presa,

sau locotenentul, sau oricine-şi dă seama că-ţi bagi nasul şi că eu te ajut, atunci totul se va sparge în capul meu.

– De acord.

Meg era aşa de impresionată de durerea lui Carrie, că nu o deranjă deloc să mai petreacă un număr de seri pe post de chelneriţă. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să-şi urce cîinii în avion şi să plece în tundră. Oriunde. Oriunde ar fi putut petrece cîteva zile de una singură, departe de toate problemele celorlalţi.

Asta, se gîndi ea cînd intră în bucătăria supraîncălzită de la „Lodge", era strigătul genelor Galloway. Dispari şi nu te mai gîndi la nimic. Viaţa e prea scurtă ca să mai ai şi obligaţii.

Dar mai avea în ea şi altceva – Dumnezeule, spera să nu fie din partea lui Charlene – care o determina să rămînă şi să se ocupe şi de lucruri mai puţin plăcute.

Puse comenzile pentru Big Mike. Două porţii de chiftele, un meniu vegetarian şi un somon surpriză.

Luă mîncarea pe care o ceruse cu ultimele comenzi şi o purtă cu o asemenea uşurinţă că zîmbi atunci cînd îşi dădu seama. Nu avea nimic cu chelnerii din lumea largă, dar şi-ar fi dorit să nu fie aşa de bună la treaba asta. Nu o atrăgea cu nimic, nici măcar drept carieră de rezervă.

Avea nevoie de aer şi puţină linişte. De cîinii ei. De muzica ei. Şi de puţin sex. Era pe punctul să dea pe dinafară.

Munci încă două ore, cu toate glumele proaste, bîrfele şi nemulţumirile clienţilor. Simţea cum creşte presiunea în sinea ei, simţea o nevoie puternică de a ieşi, de a pleca. Cînd mulţimea se mai subţie, dădu de Charlene la uşa bucătăriei.

– Asta-i tot pentru seara asta. Plec.

– Dar mai vreau să ...

– Va trebui să pui pe altcineva să facă orice-ar fi. Nu ar trebui să-ţi fie prea greu, spuse şi se îndreptă spre scări. Trebuia să facă un duş şi, pentru Dumnezeu, îşi va strînge lucrurile şi va pleca acasă.

Charlene o prinse din urmă.

– Peste o oră va fi din nou nebunie. Oamenii vor veni să bea şi...

– Poate părea ciudat, dar nu-mi pasă. I-ar fi trîntit uşa în faţă lui Charlene, dar ea intrase deja în cameră şi o închisese în urma ei.

– Niciodată nu ţi-a păsat. Nu-mi pasă că nu-ţi pasă, dar îmi eşti datoare.

Lasă-l încolo de duş, va împacheta doar.

– Să-mi trimiţi nota de plată.

– Am nevoie de ajutor, Megan. De ce nu poţi să mă ajuţi niciodată fără să fii aşa o scorpie?

– Am moştenit scorpia de la tine. Nu-i vina mea, spuse şi scoase un sertar, punînd pe pat tot ceea ce era înăuntru.

– Am construit ceva aici şi ai profitat şi tu de asta.

– Nu-mi pasă de banii tăi nici cît negru de sub unghia unui şobolan mort.

– Nu vorbesc de bani, spuse Charlene, apucînd hainele de pe pat şi aruncîndu-le în aer. Vorbesc de locul ăsta. Înseamnă ceva. Nu ţi-a păsat niciodată. Abia ai aşteptat să te îndepărtezi şi de el şi de mine, dar înseamnă ceva. S-a scris despre el în ziare, în reviste şi în ghiduri turistice. Oamenii care lucrează aici depind de salariul pe care-l primesc pentru a-şi hrăni familiile. Sînt clienţi care vin aici în fiecare seară pentru că asta înseamnă ceva pentru ei.

– Dar sînt clienţii tăi. Eu nu am nimic de-a face cu asta.

– Asta spunea şi el întotdeauna. Nervoasă, aruncă o pereche de jeanşi pe podea. Arăţi ca el şi vorbeşti exact ca el.

– Nici asta nu e vina mea.

– Nimic nu era vina lui, niciodată. Dacă nu avusese noroc la pocher, era doar o simplă săptămînă în care nu aveam bani de mîncare. „Am nevoie de puţin spaţiu, Charly, ştii cum e treaba. Mă întorc în cîteva zile. O să apară ceva, nu mă mai cicăli." Cineva trebuia să plătească şi facturile, nu? întrebă Charlene. Cineva trebuia să plătească şi medicamentele, atunci cînd te îmbolnăveai sau să facă rost de bani să-ţi cumpere pantofi. Poate că mi-a adus cele mai frumoase flori pe care le-a găsit pe munte sau mi-a scris cele mai drăguţe cîntece, dar n-a fost niciodată în stare să pună o pîine pe masă.

– Eu îmi pun singură pîinea pe masă. Şi îmi cumpăr singură pantofi, ripostă ea, dar se mai liniştise. Nu spun că nu ai muncit. Ai făcut tot felul de scheme şi planuri, dar pînă la urmă e viaţa ta. Ai ceea ce ţi-ai dorit.

– Îl voiam pe el, fir-ar să fie.

– Şi eu la fel, aşa că amîndouă am avut de pierdut. Nu putem face nimic.

Se va întoarce altă dată să-şi ia lucrurile, gîndi ea. Acum voia doar să iasă de acolo. Se duse pînă la uşă şi se opri.

– Am sunat la Boston şi am vorbit cu mama lui. Nu are nimic împotrivă să-l îngropi aici.

– Ai sunat-o?

– Da, confirmă şi deschise uşa.

– Meg. Megan, stai te rog o clipă, spuse Charlene, aşezîndu-se pe pat, în mijlocul hainelor. Mulţumesc.

La dracu', la dracu'.

– N-a fost decît un telefon.

– Dar contează. Contează pentru mine. Am fost atît de supărată pe tine că ai fost la Anchorage să-l vezi. Şi că m-ai lăsat pe dinafară.

Meg închise uşa şi se rezemă de ea.

– Nu asta am făcut.

– Nu am fost o mamă bună. La început, am vrut să fiu. Am încercat să fiu. Dar tot timpul erau aşa de multe de făcut. Nu am ştiut că erau aşa de multe de făcut.

– Erai cam tînără.

– Prea tînără, cred. El voia mai mult. Te iubea din tot sufletul şi-şi dorea mai mulţi copii. Eu nu am fost de acord. Nu am vrut să trec din nou prin aceleaşi probleme, să mă îngraş, să fiu tot timpul obosită. El a tot insistat, iar eu insistam în alte direcţii, că pînă la urmă am impresia că ne petreceam jumătate din timp făcînd doar asta. Şi eram geloasă, fiindcă te iubea şi eu aveam impresia că sînt un outsider, că sînt tot timpul cea care spune nu.

– Presupun că cineva trebuia s-o facă şi pe-asta.

– Nu ştiu dacă am fi făcut-o. Dacă s-ar fi întors, nu ştiu dacă

am fi rămas împreună. Fiecare își dorea altceva. Dar știu că dacă ne-am fi despărțit, te-ar fi luat cu el. L-aș fi lăsat. Trebuie să-ți spun asta. Te-a iubit mai mult decît aș fi putut eu s-o fac.

A fost greu, mai greu decît orice altceva își putea aminti – să meargă pînă la pat și să se așeze.

– Destul ca să strîngă cîte un ban să-mi ia pantofi?

– Poate că nu, dar destul încît să te ia cu el să vezi stelele și să dormi sub cerul liber. Destul ca să stea lîngă foc și să-ți spună povești.

– Îmi place să mă gîndesc că ați fi reușit dacă s-ar fi întors.

Charlene se uită spre ea și clipi.

– Chiar?

– Da. Îmi place să cred că ați fi găsit o cale să rămîneți împreună. Și așa ați rezistat destul timp. Mai mult decît stau împreună alți oameni. Vreau să te întreb ceva.

– Pare a fi momentul potrivit.

– A fost dragoste la prima vedere?

– Oh, Doamne, da. A fost o explozie de dragoste ce aproape m-a ars. Și nu a încetat niciodată. Cînd mă enervam, credeam, că gata, s-a terminat. Dar, apoi, îmi arunca o privire și totul era ca la început. Nu am mai simțit așa ceva cu nimeni. Tot aștept, dar nu se mai întîmplă.

– Poate că de data asta ar trebui să cauți altceva. Cineva mi-a spus de curînd despre satisfacțiile căldurii și ale construcției durabile. Se ridică și-și adună hainele de pe jos. În seara asta nu mai pot să lucrez.

– Nici o problemă.

– Vin la micul dejun, dar vreau să găsești pe altcineva să lucreze cît timp Rose stă acasă. Trebuie să mă întorc la casa mea, la viața mea.

Charlene încuviință și se ridică și ea.

– Îl iei și pe polițistul ăla sexi cu tine?

– Depinde de el.

Își împachetă lucrurile și aranjă camera. Se gîndi să-i lase un bilet lui Nate, dar, apoi, se răzgîndi, considerînd că era prea

nepoliticos, prea dur chiar şi pentru ea. Oricum, nu avea maşina ei. Asta nu însemna că nu o putea „împrumuta" pe a lui sau pe a oricui altcuiva, şi să-i spună după aceea. În cele din urmă îşi puse rucsacul pe umăr şi se duse pînă la postul de poliţie, trecînd pe la „Italian".

Spusese că lucrează pînă tîrziu. Fiindcă maşina era încuiată, rămase pe gînduri un minut. Putea să scoată setul ei de chei, poate se potrivea vreuna. Dar era sigură că nu ar fi fost foarte încîntat dacă pornea alrma maşinii. Pe care, fiindcă era din oraş, ar fi fost posibil să fie activată.

Intră cu rucsacul şi cu pizza în clădirea poliţiei. Afurisit de multă linişte, fu primul ei gînd. Cum de putea omul ăsta să lucreze fără muzică? Lăsă rucsacul jos şi vru să strige, dar chiar atunci apăru şi el în uşă.

Dacă nu s-ar fi uitat, nu ar fi văzut cum dusese mîna pe patul pistolului aflat în toc, nici felul în care şi-o retrase atunci cînd îi zîmbi.

– Am simţit miros de pizza şi de femeie. Îmi stîrneşte instinctele atavice.

– Pizza, pepperoni. M-am gîndit că poate ai nevoie de ceva cald, ceea ce mi se potriveşte şi mie cam pe la ora asta.

– Sînt de acord cu amîndouă. Şi cu rucsacul ce e?

Nu-l văzuse să se fi uitat în direcţia rucsacului.

– Fug în lume. Vrei să vii cu mine?

– Te-ai certat cu Charlene?

– Da, dar nu din cauza asta am plecat. De fapt, într-un fel ne-am împăcat. Dar trebuie să plec naibii de aici, Burke. Prea mulţi oameni, prea mult timp. Mă cam stresează. M-am gîndit că puţină pizza şi apoi sex la mine acasă m-ar mai relaxa, ca să nu fac vreo prostie şi să fii nevoit să mă arestezi.

– E un plan bun.

– Am vrut să plec direct, dar n-am făcut-o. Aşa că vreau nişte puncte în plus că am acţionat aşa.

– Am refăcut punctajul. Acum, am mai avea nevoie de ceva ca să facem pizza să alunece mai uşor.

– M-am ocupat şi de asta, spuse ea şi scoase o sticlă de vin roşu. L-am obţinut de la barul de la „Lodge". Trebuie să-l bem pe tot, să scăpăm de probele compromiţătoare.

Îi dădu sticla cînd trecu pe lîngă el, după care se duse şi puse pizza pe birou.

– Şervetele?

Nu era purtarea unui gentleman, dar nu o putea lăsa singură în birou.

– Sub biroul lui Peach, spuse şi scoase briceagul cu tirbuşon. Nu l-am mai folosit niciodată pînă acum. E mult de muncă, dar, hei, asta e, spuse el şi scoase dopul. Succes total!

Ea puse şervetelele pe masă şi luă două căni de lîngă filtrul de cafea.

– Ce e asta? întrebă şi atinse pătura ce acoperea peretele cu probe.

– Nu pune mîna, se repezi el spre marea ei uimire. Lasă aia. Hai să mîncăm.

Se aşezară şi împărţiră pizza.

– De ce lucrezi aşa de tîrziu şi de unul singur? Omori timpul pînă termin eu treaba?

– Ăsta-i unul dintre motive. Dar, spune-mi, de ce te-ai certat cu Charlene?

– Schimbi subiectul.

– Da, e adevărat.

– Pentru că ea îmi cere prea multe, pentru că nu sînt recunoscătoare şi aşa mai departe. Apoi, am ajuns şi la tata şi la alte lucruri, şi unele dintre ele păreau de bun simţ. Destul pentru a mă obliga să fiu de acord că nu era tipul cu care se trăia cel mai uşor de pe toată planeta. Şi că ea, în felul ei ciudat, probabil că a făcut tot posibilul. Şi că amîndouă l-am iubit mai mult decît ne vom iubi vreodată una pe alta.

Mai turnă vin şi mai luă o felie de pizza, deşi simţea că i se strînse stomacul.

– Sub pătura aia e vorba despre ceva în legătură cu tata, nu? Am văzut destule filme poliţiste, Burke, ca să ştiu că voi prindeţi pe toţi pereţii fotografii şi rapoarte pe care le faceţi în cursul investigaţiilor.

– Eu nu investighez nimic, cel puțin oficial. Și, da, are legătură cu tatăl tău și vreau să lași pătura aia așa cum e.

– Ți-am mai spus și înainte că nu-s prea delicată.

– Și eu îți spun că sînt anumite lucruri despre care nu pot să-ți vorbesc. Niciodată.

Ea nu spunea nimic, se uita doar la pizza.

– E tipul de afirmație care a făcut-o pe fosta ta nevastă să-și găsească să și-o tragă cu altul?

– Nu, spuse el fără urmă de emoție. N-ar fi fost posibil să-i pese mai puțin de ceea ce făceam.

Meg închise ochii o clipă, apoi, îi deschise și îi întîlni pe ai lui.

– A fost o lovitură murdară. Dar să știi că nu mă dau în lături. Lăsă bucata de pizza din mînă. Nu mă prea plac nici eu în seara asta. De-aceea, trebuie să ies, să plec, să mă întorc așa cum mă plac.

– Dar, mai întîi, ai venit aici să-mi aduci vin și pizza.

– M-ai agățat cumva. Nu știu cît va dura, dar, deocamdată, ești aici.

– Te iubesc, Megan.

– Iisuse, nu spune asta *acum*. Sări de pe scaun și își înfipse mîinile în păr. Cînd sînt supărată, mă comport ca o scorpie. Chiar cauți cu lumînarea să te plesnească o femeie, Ignatious? Chiar cauți pe cineva care să joace fotbal cu inima ta?

– A fost ca o vijelie pentru mine, reluă el liniștit. Presupun că a fost nevoie de o altă vijelie, mai puternică, pentru a o depăși pe prima și m-a zgîlțîit zdravăn în ultimul an. Apoi, mai tîrziu, am rămas să fierb la foc mic. E mai ușor să trăiești cu zgîlțîiala decît cu focul. Cînd și cînd mai răbufnește totuși. Trece prin mine ca suflul unei explozii.

Ea se opri, lăsă jos felia de pizza, fiindcă stomacul îi juca iar feste.

– Să te ajute Dumnezeu.

– Da, la fel mă gîndeam și eu, dar te iubesc și e altfel decît era cu Rachel. Atunci, totul era planificat să se desfășoare ușor, lent, să trec prin toate etapele.

– Și cu mine nu mai ești la fel?

– Aş irosi vremea.

– Nu-mi vinde gogoşi. Ai tatuate pe fund două cuvinte: casă şi inimă.

– Ba nu. Tu eşti singura ce are tatuaj care, de altfel, este foarte erotic. Poate că după ce îţi dai seama că eşti îndrăgostită de mine, putem trece la pasul următor, dar deocamdată...

– Cînd voi hotărî.

– Da. Sînt foarte răbdător de felul meu, Meg. Încep să-mi revin la cum eram înainte de a o lua razna. Şi va trebui să te obişnuieşti cu mine.

– Interesant. Puţin mai înfricoşător decît mă gîndisem, dar interesant.

– Fiindcă te iubesc şi am încredere în tine, îţi voi arăta ceva.

Deschise dosarul de pe birou. Scoase paginile fotocopiate din jurnalul lui Patrick Galloway şi i le dădu.

Văzu că recunoscuse pe loc scrisul după felul în care se încordase şi după schimbarea aproape insesizabilă a respiraţiei. Ridică privirea doar o clipă, scurt, apoi, cercetă paginile din urmă.

Nu spunea nimic, doar citea. Nu plîngea, nu tremura, nu se isteriza, aşa cum ar fi putut face altă femeie. Mai lua cîte o înghiţitură de vin şi citea înainte.

– De unde au apărut astea?

– Sînt copiate dintr-un carneţel pe care-l avea într-un buzunar de la hanorac. Coben mi le-a dat.

– De cînd?

– De cîteva zile

– Şi nu mi-ai spus. Nu mi le-ai arătat.

– Nu.

– Fiindcă?

– Trebuia să evaluez şi tu trebuia să te linişteşti.

– Face parte din vechiul tău fel de a fi? Să iei decizii unilaterale?

– Face parte din responsabilităţile mele profesionale şi are legătură cu sentimentele mele. Nu poţi să vorbeşti cu nimeni despre astea pînă cînd îţi voi spune eu.

– Şi acum mi le-ai arătat pentru că în opinia ta profesională că tu ai evaluat şi eu m-am liniştit?

– Cam aşa ceva.

– Ai grijă, nu-i aşa? Profesional, personal. E cam acelaşi lucru pentru tine, implicarea.

Nate nu spuse nimic şi ea continuă:

– Nu are rost să te blamez doar fiindcă ai făcut ceea ce ai crezut că e bine. Poate că aşa şi este.

Ştiind că ar fi avut probleme să înghită, puse paharul de vin pe masă.

– Coben ce crede?

– În momentul ăsta este mai important ce cred superiorii lui. Teoria lor spune că Max l-a ucis pe Galloway şi, apoi, pe al treilea. Cînd a fost găsit corpul tatălui tău, frica de a nu fi descoperit şi remuşcările l-au determinat să se sinucidă.

– Şi aşa o să închidă sau o să clasifice, sau care o fi cuvîntul pe care-l folosesc poliţiştii pentru chestia asta.

– Aşa cred, da.

– Biata Carrie, spuse şi se aplecă ca să pună paginile pe birou. Bietul Max. Nu l-a ucis el pe Patrick Galloway.

– Nu, spuse Nate şi închise dosarul. N-a făcut-o el.

21

S-au adunat la primărie pentru comemorarea lui Max Hawbaker. Era singurul loc suficient de mare pentru a permite să încapă toţi. Pentru Nate era interesant că apăruseră atîţia, îmbrăcaţi în haine de lucru sau de duminică, în haine de blană sau cu bocanci. Veniseră fiindcă fusese unul dintre ei şi fiindcă soţia şi copiii lui mai erau încă acolo. Au venit, gîndi Nate, fie că socotesc că este un mic erou local, fie un ucigaş. Şi mulţi erau convinşi de cea de-a doua variantă. Vedea asta în privirile lor şi în crîmpeiele de conversaţii pe care le mai auzea.

Max a fost elogiat cu căldură şi cu umor, iar numele Patrick

Galloway a fost omis cu grijă din orice declarație. Apoi, totul se sfîrși. Unii se întorseseră la muncă, alții la Carrie acasă.

Nate se întoarse la muncă.

Charlene o prinse pe Meg, cînd descărca proviziile din avion. O luă de mînă și o trase mai departe de Jacob.

– Trebuie să-l văd.

– Pe cine?

– Știi tu. Vreau să mă duci la Anchorage, să-l văd la casa funerară unde-l țin pînă la primăvară. Am dreptul.

– Dar nu pot. Azi e mult prea tîrziu ca să zbor la Anchorage și am mai multe contracte.

– Am un drept...

– Dar ce te-a apucat?

– Doar fiindcă nu ne-am căsătorit nu înseamnă că nu eram nevasta lui. Adevărata lui nevastă, așa cum era Carrie pentru Max.

– Fir-ar să fie. Și eu care mă gîndisem că ai dat dovadă de clasă mergînd și prezentîndu-ți condoleanțele lui Carrie. Și tu ești supărată fiindcă ea a fost centrul atenției.

– Nu-i asta. Sau doar parțial, admise ea. Vreau să-l văd și o s-o fac. Dacă nu vrei să mă duci tu, îl voi suna pe Jerk, în Talkeetna, și-l voi plăti să mă ducă pînă acolo.

– Te-ai gîndit la asta de la comemorarea lui Max încoace, nu-i așa? Ce rost are, Charlene?

– Tu l-ai văzut.

– Unu la zero pentru mine.

– De unde știu eu că s-a dus? De unde știu că e el, dacă nu-l văd cu ochii mei? Așa cum Carrie l-a văzut pe Max.

– Nu pot să te duc.

– M-ai lăsa să merg cu un străin?

Meg se uită spre rîu. Ieșise puțin din matcă. Apăruseră crăpături în gheață, ce se umpluseră, apoi, cu apă. Era periculos, pentru că noua gheață formată arăta ca și cea veche, dar se rupea mult mai ușor și te înghițea dintr-o dată. Ceea ce credeai că este sigur te putea ucide.

Existau semne scrise de mînă. Era mîna lui Nate, gîndi ea. El înțelegea ce înseamnă să mergi pe gheață subțire și pericolele care veneau dinspre ceea ce părea normal și sigur.

– Te-ai mulțumi cu o fotografie?

– Ce vrei să spui?

– Dacă ți-aș aduce o fotografie de-a lui, ar fi suficient?

– Dacă tot te duci să faci fotografie, atunci...

– Nu trebuie să mă duc. Nate are deja cîteva. Pot să fac rost de una și să ți-o aduc.

– Acum?

– Nu, nu acum, spuse ea și își dădu jos gluga de pe cap și-și trecu mîinile prin păr. Nu i-ar plăcea asta. Zice că-s probe sau așa ceva. Dar îți fac rost la noapte. Ai să te poți uita la ea pînă te vei sătura, apoi, o voi duce înapoi.

În fața sediului poliției, Meg scoase legătura de chei și o luă pe cea pe care scria D.P. (Departamentul de Poliție). Îl lăsase pe Nate dormind și spera să-l găsească tot așa la întoarcere. Nu voia să-i explice această mică nebunie.

Intră și scoase lanterna. O parte din ea ar fi dorit să-și bage nasul peste tot pentru a se bucura de senzația că se află într-un loc în care nu ar trebui să fie. Dar și mai mult dorea să termine cu ceea ce avea de făcut și să se întoarcă în pat.

Se duse direct în biroul lui Nate. Aici riscă și aprinse luminile, apoi, se îndreptă spre peretele cu probe. Îndepărtă ușor pătura, apoi, îi dădu drumul, șocată de ceea ce vedea.

Intrase deja în contact cu moartea și știa că nu era plăcută, dar pozele acelea ale lui Max Hawbaker o lăsară fără răsuflare.

Mai bine să nu se gîndească la asta, cel puțin nu încă. Mai bine să ia fotografia tatălui său – acum moartea lui părea mult mai curată – și să i-o ducă lui Charlene. Puse fotografia în buzunar, stinse luminile și ieși tot pe unde intrase.

Charlene era la ea în cameră și veni să deschidă, îmbrăcată într-o rochie înflorată. Se simțea o aromă de whisky, tutun și parfum.

– Sper că ești singură, spuse Meg.

– Sînt. L-am trimis acasă. Unde e? Ai luat-o?

– Te uiți la ea, apoi, o duc înapoi și nu vreau să mai vorbim niciodată despre asta.

– Dă-mi să văd. Dă-mi să văd!

– Nu, nu ai voie să o atingi. Dacă o șifonezi sau îi faci ceva, Nate va ști, zise ea și întoarse fotografia.

– Oh! Oh, repetă Charlene, dîndu-se înapoi, cam la fel de șocată pe cît fusese și Meg atunci cînd descoperise peretele cu probe. Dumnezeule. Nu! spuse și întinse mîna ca să o oprească pe Meg să pună fotografia la loc în buzunar. Trebuie să...

Se apropie din nou, dar Meg o fulgeră cu privirea, așa că duse mîinile la spate.

– Arată la fel. Cum se poate? Arată la fel. În toți acești ani... arată la fel.

– N-a avut ocazia să arate altfel.

– Trebuie să se fi întîmplat repede, nu crezi? A fost rapidă, nu?

– Da.

– Era îmbrăcat cu hanoracul ăsta cînd a plecat. Așa era îmbrăcat ultima dată cînd l-am văzut, spuse și încrucișă brațele la piept. Du-te, Meg, i se adresă ea fiicei sale și se întoarse.

Dar Meg plecase deja.

Rămasă singură, Charlene se duse la baie și se studie în oglindă. Arăta la fel, gîndi ea. Atît de tînăr. Ea nu mai era la fel. Niciodată nu va mai arăta așa.

Era martie în Alaska, dar zilele mai lungi nu-l făceau să se gîndească la apropierea primăverii, oricît de mult se apropia calendarul de ziua oficială.

Nate se trezea pe lumină acum și cel mai adesea pe partea stîngă a patului lui Meg. Cînd mergea prin oraș, vedea din ce în ce mai multe chipuri și mai puține capete acoperite de glugi.

Nici ouăle de plastic agățate de crengile copacilor și nici iepurașii ghemuiți pe peluzele albe nu-l făceau să se gîndească la primăvară.

Dar primul dezgheț schimbă totul.

Privea uimit micile crăpături apărute de-a lungul rîului înghețat.

Era aşa de uimit că le privi vreo douăzeci de minute, apoi, se întoarse la postul de poliţie.

– Au apărut crăpături în rîul îngheţat, îi spuse lui Otto.

– Da? Cam devreme, dar vremea a fost destul de călduroasă.

Poate dacă ar trăi vreo sută de ani în Lunacy, gîndi Nate, ar putea să creadă şi el că vreo cîteva zile umede, cu temperaturi de minus douăzeci de grade înseamnă vreme călduroasă.

– Trebuie să se pună semne de avertizare. Nu vreau ca dacă nişte copii joacă hochei să rişte să cadă în apă.

– Copiii ştiu şi ei că...

– Vreau să fie puse plăcuţe, la fel ca pe vremea ninsorilor, dar mai multe. Vezi la magazin dacă mai au panouri de avertizare. Peach sau Peter le pot scrie: „Patinajul interzis. Gheaţă subţire".

– Încă nu e aşa de subţire ca să...

– Otto, fă-mi te rog rost de vreo jumătate de duzină de plăcuţe de avertizare.

Bombăni, dar plecă. Nate remarcă cum Peach încerca să-şi reprime un zîmbet.

– Ce e?

– Nimic. Cred că e o idee bună. Demonstrează că ne preocupă binele cetăţenilor şi ordinea publică. Dar cred că putem scrie doar „Crăpături şi staţi deoparte".

– Scrie ce crezi că e mai bine, dar scrie. Vru să iasă din clădire ca să caute în curtea din spate pari pentru a pune semnele, dar se opri. Nu-l lăsa pe Otto să le scrie.

Satisfăcut că semnele erau pe cale să fie făcute, se apucă să scrie fluturaşi pe care să-i împrăştie prin oraş. Îi puse la poştă, la bancă, la şcoală, apoi, se duse la „Lodge".

Acolo, Bing le citi peste umărul lui şi pufni.

Fără să spună ceva, Nate citi ce scrisese chiar el:

DEZGHEŢ ÎN DESFĂŞURARE
PATINAJUL SAU ALTE ACTIVITĂŢI PE GHEŢAR SÎNT INTERZISE
DISPOZIŢIE A DEPARTAMENTULUI DE POLIŢIE DIN LUNACY

– Am scris vreun cuvînt greşit, Bing?

– Nu. Doar mă întrebam dacă tu crezi că cineva este destul de tîmpit să patineze pe rîu în perioada dezgheţului.

– Poate aceeaşi persoană care se urcă pe acoperiş şi încearcă să zboare după ce a citit cîteva reviste cu Superman. Cît durează dezgheţul?

– Depinde, nu?! Iarna a început repede şi primăvara face la fel. O să vedem. Rîul se dezgheaţă în fiecare an şi lacul aşijderea. Nimic nou.

– Dacă un copil merge pe-acolo să se joace şi gheaţa se rupe cu el, am putea asista la un alt serviciu funebru.

Bing nu mai spuse nimic şi Nate plecă. Mai avea fluturaşi de împărţit cînd remarcă agitaţie la ziar. Traversă, dar uşa era închisă, aşa că ciocăni.

Carrie se uită la el o clipă, apoi, deschise.

– Carrie, aş vrea să pun unul din afişele astea aici.

Îl luă, îl citi, după care se duse la birou să ia bandă adezivă.

– Îl pun eu.

– Mulţumesc, spuse şi se uită împrejur. Eşti singură?

– Da.

Mai vorbise cu ea de două ori de la comemorarea lui Max, dar de fiecare dată gîndurile ei erau împrăştiate şi nu se putea concentra. Încercase să o mai lase, dar timpul trecea.

– Ai mai reuşit să-ţi aduci aminte ceva în legătură cu acel februarie?

– M-am gîndit şi am încercat să scriu cîte ceva, aşa cum mi-ai spus. Dar acasă nu am reuşit să fac nimic. Nici la părinţii mei nu am reuşit să o fac, deşi am stat acolo două săptămîni cu copiii. Nu ştiu de ce. N-am reuşit să mă concentrez sau să scriu ceva. Aşa că am venit aici. M-am gîndit că poate...

– Nu-i nici o problemă.

– Nu eram sigură că mai pot veni aici. Ştiu că Hopp împreună cu alte femei au venit şi au făcut curat după... atunci cînd li s-a dat voie, dar nu eram sigură că mai pot intra.

– E greu. Şi el se întorsese pe alee, îşi impusese să se întoarcă şi simţise disperarea în stare pură.

– Trebuia să mă întorc. N-a mai ieşit nici un ziar de cînd... de prea mult timp. Max a muncit din greu şi însemna mult pentru el.

Făcu privirea roată.

– Nu seamănă cu nimic, de fapt. N-ai zice că-i un ziar. Am făcut cu Max un tur la redacţiile ziarelor din Anchorage, Fairbanks şi chiar Juneau. Ochii îi străluceau. Nu e mare lucru aici, dar el era mîndru de toate astea.

– Nu sînt de acord cu tine. Cred că înseamnă foarte mult.

Ea se străduí să zîmbească, dar nu izbuti decît un biet rictus.

– Voi continua să-l public. Am decis astăzi. Înainte să intri tu. Mă gîndisem să renunţ pentru că nu credeam că voi reuşi fără el. Dar cînd am revenit azi aici, mi-am dat seama că trebuie să continuu. Am să fac un număr; trebuie să văd dacă profesorul mă poate ajuta şi poate cunoaşte nişte puşti care vor să lucreze, să facă puţină experienţă jurnalistică.

– E foarte bine, Carrie. Mă bucur să aud asta.

– Voi face şi ce mi-ai spus, îţi promit. Voi încerca să-mi aduc aminte. Ştiu că voiai să te uiţi prin hîrtiile lui. Eu nu am fost încă acolo.

Nici nu era nevoie să întoarcă privirea, că Nate ştia că se referea la biroul în care fusese găsit Max.

– Dacă vrei, poţi să intri tu.

Poliţia statală trecuse deja pe-acolo, gîndi Nate. Vroia şi el să intre, dar nu acum. Nu acum, cînd putea fi văzut de oricine care trecea pe stradă şi care s-ar întreba de ce.

– Mă voi întoarce. Avea un birou şi acasă?

– Da, dar nu m-am uitat prin lucrurile lui. Am tot amînat.

– E cineva la tine acasă acum?

– Nu, copiii sînt la şcoală.

– Poţi veni acum cu mine să ne uităm pe-acolo? Dacă va trebui să iau ceva, îţi voi da o chitanţă.

– Du-te tu înainte, spuse şi căută în poşetă, scoase o cheie şi i-o dădu. E de la uşa din spate. Ţine-o cît ai nevoie.

*

Nu voia să parcheze în fața casei familiei Hawbaker. Prea mulți oameni trăncăneau cu și mai puține ocazii. Așa că parcă pe malul rîului.

Nu văzu nici o crăpătură în gheață și se întrebă dacă nu cumva exagerase cu afișele. Se duse pe jos spre casă, pe o potecă prin pădure. Era frig, fiindcă soarele nu pătrundea printre copaci. Se vedeau urme de schiuri și snowmobile. Se gîndi că erau lăsate, probabil, de echipele de cross-country de la liceu. Văzu și alte urme ce nu erau lăsate de oameni și spera să nu întîlnească renul pe care-l fugărise de la școală. Nu cunoștea prea bine animalele astea, așa că nu știa dacă nu cumva erau ranchiunoase..

Stratul de zăpadă era mai gros decît anticipase și se bombăni în gînd că nu-și luase rachetele de zăpadă. Așa că se străduí să se folosească de urmele lăsate de ceilalți.

Văzu ceva trecînd rapid și se gîndi că putea fi o vulpe, dar cînd se opri să-și tragă răsuflarea văzu o ciurdă de căprioare. Trecură la mai puțin de treizeci de metri de el. Presupuse că vîntul bătea spre el, pentru că îl ignorară. Se opri și le privi pînă dispărură.

Ajunse la ușa din spate a casei după ce trecu de magazia cu unelte – cel puțin asta părea să fie. Cineva curățase zăpada din spate și lîngă ușă era o grămadă de lemne de foc, acoperite cu o rogojină.

Folosi cheia ca să deschidă și intră într-o încăpere care era o combinație de hol cu spălătorie. Cizmele lui erau pline de zăpadă, așa că se descălță și le lăsă acolo, împreună cu haina.

Bucătăria era curată, strălucea aproape. Probabil că asta făceau femeile atunci cînd erau îndurerate. Scoteau mopul și uneltele de curățenie. Nu era nici urmă de praf sau ceva ce găseai în mod normal într-o casă locuită.

Probabil că asta era ideea. Încă nu era pregătită să se întoarcă la viață.

Urcă la etaj și recunoscu camera copiilor după posterele de pe pereți și hainele aruncate pe jos. Trecu printr-un dormitor cu

patul îngrijit făcut şi cu o pătură aruncată pe speteaza unui scaun. Oare dormea acolo? Nu era încă în stare să se întoarcă în dormitorul pe care-l împărţise cu soţul ei?

Lîngă dormitor era biroul lui Max. Aici erau toate semnele unei incinte locuite. Scaunul era lipit cu bandă adezivă, lucrătură de specialist. Biroul era vechi şi ponosit, cumpărat, probabil, la mîna a doua. Dar computerul părea nou sau foarte bine întreţinut.

Pe birou era un calendar, un fel de cub care în fiecare zi arăta, pe lîngă ziua respectivă, şi un proverb şi o fotografie. Calendarul lui Max era pe teme pescăreşti şi arăta un personaj de desene animate ce ţinea un peşte în mîini şi spunea că era mai mare atunci cînd l-a prins.

Ultima dată era 19 ianuarie. Max nu se mai întorsese acasă pentru a mai desprinde o filă şi a vedea următoarea glumă. Nu era nici un mesaj pe el, o propoziţie ce ar fi fost utilă şi care ar fi spus: „mă întîlnesc cu – numele ucigaşului – la miezul nopţii".

Nate se aplecă să caute în coşul de gunoi de sub birou. Găsi alte cîteva file din calendar, unele cu însemnări.

IDITAROD ARTĂ – POV CÎINE?

ROBINET BAIE STRICAT. CARRIE SUPĂRATĂ. DE REPARAT!

Şi o pagină din ziua anterioară morţii lui şi pe care scria doar un cuvînt: *PAT.*

Nate o scoase din coş şi o puse pe birou.

Găsi şi cîteva plicuri ce demonstrau că Max şezuse acolo, cîteva chitanţe datate cu două zile înainte de a muri şi cîteva ambalaje de bomboane.

Căută în sertarele biroului şi găsi un carnet de cecuri pe care mai erau două sute cincizeci de dolari şi şase cenţi rămaşi după ce plătise facturile. Trei carnete de cecuri, cîte unul pentru fiecare dintre copii şi unul al său şi al soţiei. El şi Carrie aveau depuşi şase mii zece dolari.

Mai erau şi alte plicuri returnate de la destinatar, agrafe de hîrtie şi alte mărunţişuri. Nimic neobişnuit.

În sertarul de jos găsi un manuscris intitulat:

DEGERĂTURA

Un roman
de Maxwell T. Hawbaker

Nate îl puse pe birou şi se porni să caute pe rafturile de pe pereţi. Mai adăugă o cutie de dischete şi un album cu articole din ziare.

Apoi, se aşeză pentru a-şi testa calităţile de informatician.

Calculatorul nu era protejat cu parolă, ceea ce-l făcu să aprecieze că Max nu avea nimic de ascuns. O verificare a documentelor îl duse la descoperirea unui document în care Max notase toate ratele de plătit şi data la care trebuiau făcute plăţile. Un om de familie, gîndi Nate, care avea grijă de bani.

Nimic din ceea ce găsise nu făcea referire la sume mari de bani sau alte lucruri neobişnuite. Presupunînd că Max l-ar fi şantajat pe ucigaş, nu-şi notase sumele alături de cele curente, de cheltuielile casei. Mai găsi alte pagini din roman şi alte două care erau doar începute. O verificare a dischetelor demonstră că Max îşi făcuse şi copii. Erau înregistrate şi cîteva site-uri, majoritatea de pescuit.

Mai erau şi cîteva e-mailuri pe care le salvase: de la amicii de pescuit şi răspunsuri de la corespondenţi în legătură cu cîinii de tracţiune. Urmarea articolelor publicate în Iditarot, presupuse Nate.

Petrecu mai mult de o oră parcurgînd totul, dar nimic nu părea să reprezinte probe. Strînse tot ceea ce pusese deoparte şi duse lucrurile în camera de la intrare, unde le puse într-o cutie goală.

Se întoarse în bucătărie. Calendarul din bucătărie avea ca temă păsările. Nimeni nu-l schimbase nici măcar pe luna februarie.

Pe mai mult de jumătate din pătrăţelele din calendar aveau adnotări. Întîlniri ale părinţilor, antrenamente de hochei, programări la dentist. Lucruri obişnuite pe care le face orice familie. Programarea la dentist, pentru Max, era făcută pentru a doua zi după moartea lui. Întoarse paginile la luna februarie, apoi, la martie.

Şi acolo erau o mulţime de note, una cu *PLECAT LA PESCUIT*, scris cu majuscule, pentru a doua săptămînă din martie. Nimic deosebit, în afară de pagina pe care o găsise în birou şi pe care scria : *PAT*. În hol erau patru perechi de rachete de zăpadă. Se uită la ele, apoi, se încălţă, se îmbrăcă şi plecă.

Era din nou în pădure, cufundat în zăpadă pînă la brîu, cînd auzi o împuşcătură. Instinctiv, lăsă cutia jos şi duse mîna în la piept, căutînd pistolul. Pusese mîna pe el cînd se auzi o detunătură în pădure. O căprioară apăru alergînd şi trecu în viteză.

Inima îi bătea tare, dar plecă în direcţia din care apăruse căprioara. Făcuse doar cîţiva zeci de metri cînd văzu o persoană la adăpostul copacilor şi ţeava puştii pe care o ţinea în mînă.

Rămaseră amîndoi nemişcaţi o secundă, fiecare cu arma în mînă. Apoi, cealaltă persoană îşi lăsă gluga jos.

– Te-a mirosit, spuse Jacob. S-a speriat şi a fugit chiar cînd trăgeam. Aşa că am ratat.

– Ai ratat, repetă Nate.

– Sperasem să-i duc ceva lui Rose. David n-a prea putut să vîneze în ultima perioadă. Vînezi, şerif Burke?

– Nu, dar cînd aud o împuşcătură nu mă duc neînarmat să aflu cine a tras.

Jacob puse piedica armei cu un gest ostentativ.

– Ai aflat cine a tras şi eu mă duc acasă fără vînat.

– Îmi pare rău.

– A fost ziua bună a căprioarei, nu a mea. Ştii cum să ieşi de aici?

– Mă descurc.

– Bine atunci, spuse Jacob, făcu un semn cu capul, se întoarse şi dispăru în pădure.

Nate se întoarse fără să pună arma la loc. Luă cutia, se întoarse la maşină şi doar atunci puse pistolul în toc.

Se duse la Meg şi vîrî cutia în fundul unui dulap. Ceea ce avea de făcut trebuia făcut în timpul lui liber. Se schimbă de haine

fiindcă pantalonii lui erau uzi pînă la genunchi. Apoi, se duse la lac, însoțit de cîini, ca să verifice dacă se văd semne ale dezghețului și în cele din urmă, se întoarse în oraș.

– Am pus toate semnele, îi spuse Otto.

– Am văzut.

– Am primit deja două plîngeri cum că ar trebui să ne vedem de treaba noastră.

– E cineva cu care ar trebui să discut?

– Nu.

– Ai primit două telefoane șefule, de la doi reporteri, spuse Peach și-i arătă două mesaje pe care le preluase. Voiau să discute despre Pat Galloway și Max. Voiau să vadă ce mai e nou sau, cel puțin așa au spus.

– Mai întîi, trebuie să dea de mine. Peter patrulează încă?

– L-am trimis să mănînce. Era rîndul lui, spuse Otto scărpinîndu-se în bărbie. Ți-am comandat și ție un sandviș.

– Mulțumesc. E normal ca o persoană să vîneze la trei, patru mile depărtare de casa lui, dacă are chiar lîngă el acri întregi de pădure plină de vînat?

– Depinde.

– Depinde de ce?

– Păi, în primul rînd, e important ce voia să vîneze.

– Mda. Cred că asta e cel mai important.

Crăpăturile în gheața de pe rîu se făceau din ce în ce mai mari pentru că temperatura se menținea peste zero grade. De pe un mal, Nate privea fascinat și asculta zgomotele gheții care se rupea în bucăți. Suna ca un foc de artilerie sau ca o manifestare a mîniei lui Dumnezeu. Insule de gheață pluteau pretutindeni.

– Prima rupere a gheții pare un fenomen religios, spuse Hopp apropiindu-se de el.

– Prima mea rupere a fost cu Pixie Newburry și a fost mai degrabă traumatică decît religioasă.

– Pixie?

– Mda. Avea nişte ochi mari, migdalaţi. M-a părăsit pentru un băiat al cărui tată avea o barcă. A fost primul val al unei mări de inimi zdrobite.

– Mie mi se pare că era cam superficială. Cred că ţi-e mai bine fără ea.

– La 12 ani nu mi se părea la fel. Nu mă aşteptam să se întîmple aşa de repede.

– Odată ce natura se hotărăşte să se mişte din loc, nimic nu o poate opri. Şi poţi fi sigur că ne va mai trage nişte palme de iarnă înainte de a pleca. Dar dezgheţul este un moment de sărbătoare pe aici. Facem o petrecere la „Lodge" deseară. Ar fi bine să dai pe acolo.

– În regulă.

– Ai petrecut mai mult timp la Meg decît la Lodge. Se mai vorbeşte pe ici pe colo.

– E o problemă, din punct de vedere oficial, unde dorm eu?

– Nu. Şi, ca o părere personală, aş spune că Meg Galloway nici nu se compară cu Pixie Newburry. Se mai vorbeşte, tot pe ici pe colo, că lumina e aprinsă la Meg pînă tîrziu în noapte.

– Poate avem insomnie.

E primărița, îşi aminti Nate. Şi jurnalul lui Galloway nu făcea referire la nici o persoană de sex feminin.

Mă mai gîndesc la cazul Galloway în timpul meu liber.

– Înţeleg. Majoritatea oamenilor îşi petrec timpul liber pescuind, citind ceva interesant sau uitîndu-se la televizor.

– Poliţiştii nu sînt ca majoritatea oamenilor.

– Fă ceea ce-ţi face plăcere, Ignatious. Ştiu că Charlene plănuieşte să-l aducă pe Pat aici, cît de curînd posibil, pentru a-l înmormînta. Vrea o înmormîntare ca la carte. Pămîntul ar trebui să fie gata cam prin iunie, asta dacă nu mai vine vreun îngheţ. O parte din mine îşi doreşte să fie aşa. Cei morţi sînt îngropaţi, cei

vii continuă să trăiască. Ştiu că e greu pentru Carrie, dar dacă continui aşa, tot n-o vei ajuta să-şi aducă soţul înapoi.

– Nu cred că el l-a ucis pe Galloway. Şi nu cred că s-a sinucis.

Faţa ei era nemişcată şi privea fără să clipească apa rîului.

– Nu asta doream să aud. Îmi pare rău de Carrie, dar nu asta voiam să aud.

– Nimeni nu vrea să audă că s-ar putea să locuiască lîngă cineva care e posibil să fi făcut două crime.

O străbătu un tremur şi trase un fum din ţigara pe care o aprinsese. Trase adînc din ţigară şi expiră tot fumul de-odată.

– Ştiu ce oameni am vecini şi-i ştiu şi pe cei care locuiesc la un kilometru şi la trei kilometri distanţă, Ignatious. Nici unul dintre ei nu este un criminal.

– Şi pe Max îl ştiai.

– Oh, Doamne!

– Ai fost pe munte cu Galloway.

– E o întrebare?

– Nu, o afirmaţie.

– Da, am fost. Împreună cu soţul meu. Mi-au plăcut provocarea, fiorii, dar doar în tinereţe. Am mai fost cu Bo, cu cortul, în ultimii lui ani de viaţă. Cît mai era Bo în viaţă.

– În cine avea cea mai mare încredere atunci cînd mergea pe munte? În cine avea Galloway cea mai mare încredere?

– În el însuşi. Asta e prima regulă în alpinism. Cel mai bine este să ai încredere doar în tine.

– Soţul tău era primar atunci?

– Era mai mult onorific decît oficial pe atunci.

– Chiar şi aşa. Îi cunoştea pe cei de pe aici. Era atent la toate. Pun pariu că şi tu.

– Şi?

– Dacă ai încerca să-ţi aduci aminte, cine, în afară de Galloway, era plecat din Lunacy în acel februarie 1988. Cine a fost plecat o săptămînă sau mai mult?

Aruncă ţigara pe jos şi se auzi cum sfîrîia în zăpadă. Apoi, o acoperi cu zăpadă.

– Ai prea mare încredere în memoria mea, Ignatious. Mă voi gîndi.

– Bine. Dacă-ţi aduci aminte de ceva, caută-mă. Doar pe mine, Hopp.

– Vine primăvara. Şi poate fi a dracului de neplăcută.

Plecă lăsîndu-l singur lîngă rîu. Rămase în bătaia vîntului să privească rîul ce revenea la viaţă.

22

Nu doar rîul se dezgheţa în perioada asta. Şi străzile ce îngheţaseră pe perioada iernii aveau crăpături destul de mari ca să cuprindă un camion.

Nate nu era surprins că Bing avea contract pentru lucrarea şi întreţinerea şoselelor. Ceea ce-l surprindea era că nimănui nu-i păsa că repararea se făcea cu viteza melcului. Dar el avea altele la care să se gîndească.

Şi oamenii, îşi dădu el seama, începeau să cedeze ca şi gheaţa de pe rîu. Unii, care reuşiseră să-şi păstreze normalitatea pe toată durata iernii întunecoase şi aparent nesfîrşite, păreau a crede că primăvara era un moment propice pentru a se descărca de tot ce acumulaseră.

Celulele erau mereu pline de beţivi, certăreţi, oameni care făcuseră scandal în familie sau de drogaţi.

Sunetul claxoanelor îl făcură să se ducă la fereastra dormitorului puţin după răsărit. Pe timpul nopţii, căzuse un strat subţire de zăpadă ce făcea ca străzile să strălucească în lumina soarelui. Luminile care marcau o crăpătură mare în asfalt, pe

care el o numise Craterul din Lunacy, erau folosite drept foc de tabără de un bărbat care dansa în jurul lor. Era destul de neașteptat ca moment artistic, dar faptul că bărbatul era în pielea goală adăuga o savoare în plus.

Mulțimea începea să se adune. Unii aplaudau, poate pentru a ține ritmul, gîndi Nate. Alții strigau în semn de încurajare sau de dezaprobare.

Cu un oftat, Nate renunță să se termine de bărbierit, se îmbrăcă și coborî în stradă.

Sala de mese era pustie, doar cîteva farfurii pe jumătate goale erau mărturie a atracției pe care o exercitase dansatorul dezbrăcat de pe strada principală.

Nate apucă o haină de pe cuier și ieși în stradă.

Temperatura nu scăzuse sub zero grade, dar erau cîțiva care băteau din picioare. Abia reuși să-și facă loc prin mulțime și, cînd ajunse în față, îl recunoscu pe dansator. Era Tobias Simpski. Lucra cu jumătate de normă la Magazinul din Colț, ca spălător de vase la „Lodge" și mai lucra și ca disc jockey la radio.

Schimbase repertoriul și acum făcea un fel de dans indian de război ca în filmele western.

– Bună ziua, șerifule, îi spuse Rose, care-l ținea pe Jesse cu o mînă și cu cealaltă pe bebelușul ce zîmbea. Frumoasă dimineață.

– Chiar așa. E vreun eveniment deosebit azi? Vreun ritual păgîn de care mie nu mi-a spus nimeni nimic?

– Nu. E doar miercuri.

– Bine, spuse și trecu de privitori. Hei, Toby! Ți-ai uitat pălăria acasă de dimineață?

Continuînd să danseze, Toby își dădu pe spate părul lung, negru și ridică brațele în aer.

– Hainele sînt doar un simbol al îndepărtării oamenilor de natură, al acceptării restricțiilor și al pierderii inocenței. Azi sînt în comuniune cu natura! Azi îmi exprim inocența. Sînt *bărbat*!

– Aproape, strigă cineva din mulțime, provocînd rîsete.

– Nu vrei să mergem să discutăm despre asta? spuse Nate și-i puse jacheta pe șolduri.

– Omul este un copil şi copiii vin dezbrăcaţi pe lume.

– Am auzit şi eu asta. Spectacolul s-a terminat! strigă Nate. Încercă să potrivească haina pe el în timp ce-l conducea pe partea cealaltă a străzii. Bărbatul avea nişte umflături mari pe fiecare centimetru de piele expusă.

– Oricum nu e nimic de văzut aici, murmură el.

– Nu beau decît apă, se confesă Toby. Mănînc doar ce adun eu însumi.

– Am înţeles. N-o să-ţi ofer cafea şi gogoşi.

– Dacă nu dansăm, întunericul se va întoarce, ca şi friguroasa iarnă. Zăpada. Se uita împrejur cu o privire sălbatică. E pretutindeni. E pretutindeni.

– Ştiu. Îl băgă înăuntru, într-o celulă. Se gîndi cum Ken avea meseria cea mai apropiată de a unui psiholog, aşa că-l sună.

În celula vecină, Mike Beţivul sforăia. În beţia lui, confundase casa vecinului cu a sa.

Între orele unsprezece şi două primise şase apeluri, inclusiv în legătură cu Mike. Cauciucuri tăiate la camionul lui Hawley, un radio portabil cu sonorul dat la maximum şi lăsat la uşa lui Sarrie Parker, ferestre sparte la şcoală, alte graffiti făcute cu vopsea galbenă pe noua cabană de pescuit a lui Tim Bower şi pe Fordul lui Charlene.

Aparent, pînă şi gîndul venirii primăverii îi incita pe localnici.

Se gîndea la o cafea, la micul dejun pe care-l ratase, la motivaţia pe care o poate avea cineva pentru a dansa dezbrăcat în plină stradă şi, atunci, Bing intră în birou, trîntind uşa după el. Era mare cît un tanc şi părea pe puctul să comită o crimă.

– Am găsit astea printre sculele mele, spuse şi trînti două undiţe de pescuit. Eu nu sînt hoţ, aşa că ar fi mai bine să descoperi cine a făcut asta, pentru că nu vreau să pară că eu sînt vinovatul.

– Îi aparţin lui Ed Woolcott?

– Au numele lui gravat, nu-i aşa? E genul fundului ăla umflat să-şi graveze numele pe nişte undiţe super scumpe. Te previn că nu voi accepta să spună că eu i le-am luat. Îl voi face să-şi înghită vorbele dacă spune aşa ceva.

– Unde le-ai găsit?

Strînse pumnii de furie.

– Dacă susţii că eu le-am luat, te fac şi pe tine să-ţi înghiţi vorbele.

– N-am zis că tu le-ai luat, te-am întrebat unde le-ai găsit.

– În cabana mea. Am fost acolo ieri-seară. Trebuie să o pun la punct pentru că începe sezonul. Atunci le-am găsit. M-am tot gîndit ce să fac cu ele şi asta m-am hotărît să fac. Arătă cu degetul spre Nate. Acum fă ce trebuie să faci!

– Cînd ai fost ultima dată la cabană?

– Am fost cam ocupat, nu? Poate acum două săptămîni. Dacă aş fi fost mai devreme, le-aş fi adus mai devreme, aşa cum am făcut acum. Nu folosesc eu scule de astea făţoase.

– Hai la mine în birou, Bing, să stăm jos.

– De ce?

– Ca să dai o declaraţie oficială. Detalii, ca de exemplu dacă ai văzut că lipseşte şi altceva, dacă era închisă cabana dacă ai idee cine ar fi vrut să te înfunde.

– Şi o să mă crezi pe cuvînt?

– Exact.

– Bine atunci. Dar s-o facem repede, pentru că am de lucru, nu?

– Promit. Şi-o să repari craterul ăla de pe stradă înainte să înghită o familie numeroasă.

Pentru că Bing nu făcea risipă de cuvinte, declaraţia îi luă zece minute.

– Tu şi Ed aţi avut vreo problemă în trecut?

– Îmi ţin banii la el, la bancă, şi iau cînd îmi trebuie.

– Mai ieşiţi cîteodată împreună?

Răspunsul lui Bing fu un zgomot bizar.

– Nu primesc invitaţii la cină la el acasă şi dacă aş primi nu m-aş duce.

– De ce ? Nevasta lui nu găteşte bine?

– Le place amîndurora să-şi dea aere de parcă ar fi mai buni decît noi ceilalţi. E un idiot ca şi jumătate din populaţia planetei,

spuse şi ridică din umeri. Parcă era un munte întinzîndu-şi oasele. N-am nimic cu el.

– Te gîndeşti la cineva care ar fi putut avea ceva cu tine? Destul încît să vrea să te bage în bucluc?

– Eu îmi văd de-ale mele şi mă aştept ca toată lumea să facă la fel. Dacă cineva are o problemă cu asta, le voi...

– Le vei băga vorbele înapoi pe gît, termină Nate propoziţia. Îi voi înapoia eu lui Ed undiţele. Îţi mulţumesc că le-ai adus.

– Nu sînt de acord cu furtul.

– Nici eu.

– Nu văd nici un motiv să arestezi pe cineva care se mai pileşte sau care mai trosneşte pe cineva între ochi, dar cu furtul este altceva.

Nate îl crezu pe cuvînt. În dosarul lui Bing erau menţionate violenţe, dar nici un furt.

– Şi?

– Cineva mi-a luat cuţitul de vînătoare şi mănuşile.

Nate scoase alt formular.

– Descrie-mi-le.

– E un cuţit de vînătoare. Lamă de douăzeci şi cinci de centimetri, mîner de lemn.

– Şi mănuşile?

– Nişte mănuşi de lucru, pentru numele lui Dumnezeu. Negre, din piele de vacă.

– Cînd ai observat că-ţi lipsesc?

– Săptămîna trecută.

– Şi-mi spui asta acum pentru că...

Bing tăcu un minut, după care îşi îndreptă spatele enorm.

– Poate nu eşti total cretin.

– Sînt mişcat. Lasă-mă să-mi şterg lacrimile astea de emoţie. De obicei, îţi închizi dulapul cu unelte?

– Nu. Nimeni n-a fost de-ajuns de cretin ca să pună mîna pe lucrurile mele, pînă acum.

– Există prima dată pentru toate.

Cînd rămase singur, aşteptîndu-l pe doctor ca să-i facă o

evaluare psihologică lui Toby, mai studie niște dosare. Un teanc destul de mare, gîndi el. Poate că nu erau atît de multe ca în Baltimore, dar sigur erau destule. În mare majoritate – jafuri mărunte și distrugeri minore.

Destule pentru a-l ține ocupat de două săptămîni. Așa de ocupat că nu prea avusese timp să se ocupe de ancheta neoficială. Poate că nu era tocmai o coincidență. Poate că nu era doar un semn că nu mai lucra la brigada Omucideri. Poate cineva era foarte neliniștit.

Îl sună pe Ed să vină pînă la el și-i văzu expresia de fericire întipărită pe față atunci cînd dădu cu privirea de scule.

– Presupun că sînt ale tale.

– Cu siguranță. Renunțasem să mă gîndesc la ele. Credeam că au ajuns la vreun magazin de mîna a doua din Anchorage. Ai făcut o treabă bună, șerifule. Ai arestat pe cineva?

– Nu. Bing le-a găsit printre sculele lui, în cabana de pescuit. Mi le-a adus dis-de-dimineață.

– Dar...

– Ai vreun motiv să crezi că Bing ți-a intrat în cabană, ți-a distrus-o, le-a luat și, apoi, mi le-a adus mie azi?

– Nu, spuse Ed mîngîindu-și undițele pe rînd. Nu, nu cred, fapt este însă că erau la el.

– Singurul fapt este că el le-a găsit și mi le-a adus mie. Vrei să mergem în direcția asta?

Ed rămase o clipă pe gînduri, ca un om ce poartă un război interior.

– Păi, nu cred că Bing ar fi avut de ce să le ia și mai ales să le înapoieze, dacă ar fi făcut-o. Le-am primit înapoi și ăsta e cel mai important lucru. Dar asta nu lămurește vandalismul și furtul unei sticle de whisky.

– Cazul rămîne deschis.

– Bine, bine. Arătă cu privirea spre rîul pe care pluteau bucăți de gheață.

– Ai supraviețuit primei ierni.

– Așa se pare.

– Sînt unii care cred că nu vei mai trece printr-o alta. Mă întreb și eu dacă-ți vei prelungi contractul sau te vei întoarce sub paralela 48.

– Presupun că asta depinde și de consiliul local. Dacă îmi va oferi sau nu un nou contract.

– Eu nu am auzit nici un fel de plîngeri. Nici una importantă, în orice caz. Își luă undițele. Am plecat.

– Trebuie să-mi semnezi pentru undițe, spuse Nate și-i arătă un formular de pe birou. Să facem treaba oficială.

– Da, desigur, spuse Ed și semnă în locurile indicate. Îți mulțumesc, șerifule. Sînt bucuros că le-am găsit.

Nate observă că aruncase o privire la pătura de pe perete, dar nu întrebă nimic și nici nu făcu vreun comentariu.

Se ridică și închise chiar el ușa, apoi, se duse și îndepărtă pătura de pe perete. Pe o listă de nume trase o linie care-i lega pe Ed și pe Bing. Apoi, mai adăugă un semn al întrebării.

Norii reveniră după-amiază și, printre ei, Nate remarcă avionul roșu al lui Meg. Se întorcea de la o investigație. Cineva sunase pentru a raporta că văzuse un cadavru lîngă pîrîul din Rancor Woods. Nu era decît o pereche de cizme vechi înfipte în zăpadă, pe care le văzuseră cu binoclul de cîmp niște turiști veniți să observe păsări.

Turiști, gîndi Nate punînd cizmele în portbagaj. Probabil, fuseseră abandonate de alți turiști. Apoi, auzi zgomotul familiar făcut de avion și o văzu pe Meg alunecînd dintre nori.

Cînd ajunse la docul de pe rîu, ea aterizase deja. Apa de pe aripile avionului era un alt semn că venise primăvara. Se duse spre ea, simțind pontonul legănîndu-se sub pașii săi, în vreme ce ea și Jacob descărcau proviziile.

– Salut, drăguțule, spuse ea și lăsă o cutie să cadă pe ponton, făcîndu-l să se zgîlțîie din toate încheieturile. Te-am văzut pe lîngă Rancor Woods. Inima îmi făcea tic-tac, nu-i așa, Jacob?

Chicoti şi duse o cutie mare pînă la camion.

– Ţi-am luat un cadou.

– Da? Dă-mi-l.

Căută în alt ambalaj şi scoase o cutie cu prezervative.

– M-am gîndit că poate eşti prea timid să le cumperi tu.

– În schimb, nu mi-ar fi jenă să te văd fluturîndu-le în văzul lumii. Le luă şi le băgă în buzunar.

– Ţi-am luat trei cutii, dar pe celelate două le ţin într-un loc sigur, spuse şi-i făcu cu ochiul, după care se aplecă să ia o cutie. O luă el înaintea ei.

– O duc eu.

– Ai grijă cu ea. E un serviciu vechi de ceai. Bunica Joannei i l-a trimis pentru a treisprezecea aniversare. Luă altă cutie şi merse alături de el. Ce faci pe la docuri, şerifule? Cauţi femei uşoare?

– Am şi găsit una.

Rîse şi-i trase un cot.

– Să vedem dacă mă poţi face mai uşoară mai tîrziu.

– E seara de film.

– Seara de film e sîmbăta.

– Nu, au schimbat-o, ai uitat? Era în competiţie cu balul organizat de liceu.

– Da, da, ai dreptate. Am adus cîteva rochii pentru chestia asta. Ce film e?

– Sînt două. *Vertigo* şi *Fereastra din spate*.

– Aduc eu floricelele.

Puse cutia în camion, după care se uită la el punînd-o sus pe cea care o cărase.

– Pari cam obosit, şerifule.

– Mulţi oameni par a avea un fel de febră a primăverii. Mi-au umplut tot timpul. Am fost atît de ocupat că nu am reuşit să mă ocup de unele lucruri aşa cum aş fi vrut.

– Nu vorbeşti doar despre corpul meu gol, nu? Tata e mort de şaisprezece ani. Timpul e relativ.

– Vreau să închei treaba asta pentru tine. Pentru el. Şi pentru mine.

Răsuci o şuviţă din părul lui pe deget. O lăsă să i-l aranjeze. Semn că este un viteaz, îşi zise ea. Sau unul care era mort după ea.

– Hai, să-ţi spun ceva. Să ne luăm liber o seară. Să mergem la film, să mîncăm floricele şi să ne prostim.

– Am mai multe întrebări decît răspunsuri. Unele trebuie să ţi le pun şi ţie. S-ar putea să nu-ţi placă.

– Atunci chiar trebuie să ne luăm liber în seara asta. Trebuie să livrăm toate astea. Ne vedem mai tîrziu.

Se urcă în camion şi-i făcu un semn de rămas-bun cînd Jacob porni maşina. Dar îl privi în oglinda retrovizoare pînă dispăru.

– Pare îngrijorat, spuse Jacob.

– Cei ca el sînt tot timpul îngrijoraţi. De ce mi se pare asta aşa de atractiv?

– Vrea să te protejeze. Nimeni n-a mai făcut asta, spuse el şi zîmbi cînd se întoarse să se uite la el. Eu te-am educat, te-am ascultat şi te-am îngrijit. Dar nu te-am protejat niciodată.

– Dar nu am nevoie de protecţie. Nici nu vreau să fiu protejată..

– Dar faptul că o face te atrage la el.

– Poate. Poate. Trebuia să mai reflecteze la asta. Dar nevoile lui şi cu ale mele se vor lovi cap în cap în scurt timp. Şi atunci ce se va întîmpla?

– Depinde de cine rămîne în picioare după coliziune.

– Nu are nici o şansă.

Sperase să aibă timp să se ducă pînă acasă, să se schimbe şi să pregătească scena pentru maratonul de sex. Era o modaliate de a păstra lucrurile interesante şi simple şi, admise, fără bătăi de cap. Dar era convinsă că şi lui i-ar prinde bine să nu mai aibă bătăi de cap, cel puţin o vreme.

Nate gîndea prea mult şi asta era contagios.

Dar nu avu timp după ce livră toată încărcătura şi îşi luă banii. Trebuise să se mulţumească să prăjească floricelele în bucătăria de la „Lodge" în timp ce Big Mike îi cînta serenade.

Nu era o povară să-l asculţi pe Big Mike cîntînd atunci cînd muncea. Rose o puse la curent cu ultimele noutăţi în vreme ce

intra şi ieşea din bucătărie şi avu timp să-i arate şi fotografii ale lui Willow.

Parcă era acasă, în căldura unei bucătării cu multă lume şi asculta discuţiile altora şi puţină muzică. Şi mai puteai să-ţi tai o felie din prăjitura cu mere făcută de Big Mike.

– Aşadar, ai o întîlnire la film, spuse Big Mike între două cîntece. Foarte romantic.

Meg mînca prăjitura din mînă, lîngă aragaz.

– Ar putea fi, doar să nu înfulece ca un porc.

– Ţi se văd steluţele în ochi. Steluţele şi inimioarele.

– Îhî, reuşi să îngaime cu gura plină.

– Cu siguranţă. Ca şi lui. Îşi ţuguie buzele şi făcu zgomote de pupături. Sunau ciudat, se gîndi ea amuzată, venind din gura unui negru bătrîn şi chel, cu burtă. Şi eu le aveam în ochi cînd am văzut-o prima dată pe Julia mea. Încă le mai am.

– Şi acum eşti aici, făcînd prăjitură pentru o mulţime de acrituri.

– Îmi place să fac prăjitură. Puse pe un platou peşte prăjit, cartofi şi fasole verde. Dar pentru Julia şi pentru mica mea prinţesă, Annie, aş face orice. Aici e un loc în care-mi place să muncesc, să trăiesc, dar dacă ai parte de dragoste, orice loc este bun.

Schimbă cîntecul şi începu *All you need is love* al formaţiei Beatles, în vreme ce Meg termina prăjitura şi Rose intră cu o nouă comandă.

E un loc bun în care să trăieşti, gîndi Meg, punînd floricelele într-o pungă şi le scutură ca să distribuie bine untul şi sarea. Trebuia doar să-şi mai dea seama ce are de făcut cu dragostea.

Se duse pe jos pînă la primărie. Umezeala rece promitea o ploaie.

Nate ajunse cu întîrziere, ceea ce o miră. Intră chiar înainte de stingerea luminilor.

– Scuze. Am primit un telefon. Un porc sălbatic. Îţi povestesc mai tîrziu.

Nate încercă să se concentreze asupra filmului, asupra

momentului, să intre în atmosferă. Dar gîndurile îl purtau aiurea. Făcuse legătura între Bing şi Ed în dimineaţa aceea pe panoul din birou din cauza echipamentului de pescuit furat. Ceva ce părea să fie o farsă de copii. Mai erau zeci de astfel de conexiuni.

Erau toţi în jurul lui, şezînd în întuneric şi uitîndu-se la Jimmy Stewart care juca rolul unui poliţist ce se despărţise de prietena lui.

Am trecut prin asta, gîndi amuzat. Şi Stewart o va lua pe pantă. Suferise şi totul se transformase într-o obsesie. Avea să aibă fata, să o piardă, să o aibă, să o piardă... Un carusel de plăcere şi durere.

Fata era cheia.

Să fie Meg? Ca singurul copil al lui Patrick Galloway, nu era un simbol viu al tatălui? Dacă nu cheia, atunci o altă pistă?

– Cît timp ai de gînd să te învîrţi înainte de a ateriza?

– Poftim?

– Mie îmi pari a fi în aşteptare, spuse Meg, aplecîndu-se spre el şi îşi dădu seama că luminile se aprinseseră pentru pauza dintre filme.

– Scuze, eram puţin plecat.

– Aşa zic şi eu. Nici măcar nu te-ai atins de parte ta de floricele. Împachetă punga şi o puse pe scun. Haide să luăm o gură de aer înainte de a-l doilea film.

Ieşiră prin aceeaşi uşă ca majoritatea celor ce veniseră la film. Norii, ce se adunaseră mai devreme, se scuturaseră cîndva, cam pe cînd avea loc transformarea lui Kim Novak.

– Vor fi inundaţii, spuse Meg, strîmbînd din nas la cei ce umpleau tot aerul de fum. Şi gheaţă pe străzi cînd temperatura va scădea sub zero.

– Dacă vrei să te întorci acum acasă, te duc eu. Va trebui să mă întorc să verific ce se întîmplă aici.

– Nu, rămîn şi la al doilea film.

– Mă duc să verific ceva. Ne întîlnim înăuntru.

– Asta înseamnă un poliţist adevărat, mereu vigilent, spuse ea şi, după ce văzu că se schimbase la faţă, continuă: Nu mă plîng,

Burke, pentru Dumnezeu. N-o să dau apă la şoricei dacă văd finalul de una singură. Şi pot să ajung şi singură acasă dacă trebuie. Şi pot să mă descurc şi cu restul distracţiei planificate pentru seara asta, dacă nu eşti prin preajmă să-mi dai o mînă de ajutor. Am baterii noi. Dacă te uiţi la mine şi o vezi pe ea, o să mă înfurii.

Începu să-i spună că nu-i aşa, dar ea plecase deja. Şi, oricum ar fi fost o minciună. E un răspuns condiţionat, gîndi el şi încercă să-şi scuture povara de pe umeri.

O mai simţea cînd îi scoase pe Peter, Hopp, Bing şi pe Profesor din mulţime.

Petrecu pauza şi ceva după, coordonînd şi confirmînd procedurile în caz de inundaţii.

Cînd ajunse înapoi în sală, Grace Kelly încerca să-l convingă pe Jimmy Stewart să-i acorde mai multă atenţie ei decît oamenilor pe care-i vedea în apartamentul de vizavi, de la fereastra din spatele casei sale.

Luă mîna lui Meg într-a sa.

– Sînt un măgar, îi şopti la ureche. Scuze.

– Lasă mic deoparte şi ai nimerit-o. Dar tot se întoarse spre el şi îşi lipi buzele de ale lui. De data asta uită-te la film.

S-a uitat sau cel puţin a încercat. Dar chiar cînd Raymond Burr a găsit-o pe Grace Kelly, cotrobăindu-i prin apartament, uşa cinematografului se deschise în spatele lor.

Lumina ce intră odată cu Otto îi făcu pe cei din sală să-l huiduie şi să strige să închidă uşa. Intră repede, ud, ignorîndu-i pe toţi, şi se duse direct la Nate.

Nate era deja în picioare şi se îndrepta spre el.

– Trebuie să vii afară, şefule.

Pentru a doua oară în ziua aceea ieşi afară doar în cămaşă, de data asta sub arsura picăturilor reci de ploaie.

Văzu imediat corpul şi, dîndu-şi părul din ochi, se duse spre curbă. Mai întîi crezu că e vorba de Rock sau Bull, şi îşi simţi brusc inima în gît. Dar cîinele care zăcea acolo era mai bătrîn decît cei ai lui Meg şi cu blana ceva mai albă. Cuţitul care fusese

folosit la tăierea gîtului era adînc înfipt în piept. Auzi pe cineva țipînd lîngă el.

– Nu-i lăsa să iasă afară, Otto. Controlează situația.

– Recunosc cîinele, Nate. E cîinele lui Joe şi al Larei, Yukon. Era inofensiv. Abia dacă mai avea un dinte-n gură.

– Spune-le oamenilor să intre înapoi. Tu sau Peter aduceți-mi ceva să-l acoperim.

Peter veni în fugă la cîteva clipe după ce Otto intră în clădirea poliției.

– Jacob mi-a dat haina lui de ploaie să-l acoperim. Dumnezeule, şefule, e Yukon. E cîinele lui Steven, Yukon. Nu e normal. Nu e normal.

– Recunoşti cuțitul? Uită-te la mîner, Peter.

– Nu ştiu, e prea mult sînge.

Dar Nate ştia. Ştia sau simțea că era vorba de un cuțit de vînătoare. Cuțitul lui Bing, cel care fusese furat.

– Să ducem cîinele la clinică. Ajută-mă să-l pun la mine în maşină. Dar mai întîi revino-ți şi adu aparatul de fotografiat.

– E mort.

– Aşa-i, e mort. Îl vom examina la clinică, după ce facem fotografiile. După ce-l punem în maşină, vreau să intri în cinematograf şi să le spui lui Joe şi Larei că Yukon este cu mine şi să le spui ce s-a întîmplat. Acum du-te şi adu aparatul.

Ridică privirea şi văzu, cu coada ochiului, pe cineva mişcînd. Apoi o zări pe Meg pe trotuar, cu haina lui.

– Ai uitat asta.

– Nu vreau să stai aici.

– Am văzut deja ce i-a făcut bietului cîine. Bietul Yukon. Lara va fi terminată.

– Intră înapoi.

– Mă duc acasă. Mă duc acasă la cîinii mei.

O luă de braț.

– Intri în cinematograf şi după ce termin aici mergem împreună la „Lodge".

– Nu trăim într-un stat polițienesc, Burke. Mă duc acolo unde vreau eu.

– Vei face exact ce-ți spun eu. Vreau să știu exact unde ești și nu vreau să fii de una singură la opt kilometri depărtare de oraș. Pe drumuri e gheață, sînt condiții de accidente, posibile inundații și cineva ce are sîngele de-ajuns de rece pentru a tăia gîtul acestui cîine de la o ureche la alta. Așa că ai să-ți duci fundul înăuntru pînă cînd îți voi spune eu.

– Nu-mi las cîinii afară...

– Mă duc eu după cîinii tăi. Intră, Meg. Intră sau te vîr într-o celulă.

Așteptă cinci secunde, vreme în care nu se auzi decît zgomotul ploii, apoi Meg se întoarse și intră în clădire.

Așteptă acolo, lîngă cîinele mort, pînă cînd Peter se întoarse. Luă aparatul și făcu cîteva fotografii pe care le puse în buzunarul hainei.

– Ajută-mă să pun cîinele în camionetă, Peter, și, apoi, fă tot ceea ce ți-am spus. Asigură-te că Otto o însoțește pe Meg pînă la „Lodge" și că stă acolo pînă cînd voi da alte dispoziții. Ai înțeles?

Peter încuviință. Mărul lui Adam i se mișca frenetic, dar încuviință.

– Ken e înăuntru, șerifule. Ședeam chiar în spatele lui la film. Vrei să-l chem?

– Da. Da, spune-i să iasă. Poate să vină cu mine cu mașina. Mă bazez pe tine să menții ordinea, Peter. Risipește mulțimea și trimite-i pe toți la casele lor. Spune-le să se ducă acasă și că ne ocupăm noi de tot.

– Vor dori să știe ce s-a întîmplat.

– Încă nu știm ce s-a întîmplat, nu-i așa? replică el și se uită la cîine. Încearcă să-i ajuți să rămînă calmi. Te pricepi să vorbești cu oamenii. Du-te și vorbește-le. Și, Peter, fii atent la cine este acolo. Vreau ca împreună cu Otto să-mi faceți o listă a celor care sînt în sală.

Aşa voi şti cine nu e, gîndi el.

Puseră cîinele în camion. Peter intră în primărie, acolo unde rula filmul, şi Nate se uită la roata din dreapta faţă a camionului. Pe jos era o pereche de mănuşi pline de sînge.

Din maşină scoase o pungă în care puse probele, apoi, o sigilă.

Probabil că mănuşile erau ale lui Bing, ca şi cuţitul. Cele pe care declarase furate doar în urmă cu cîteva ore.

23

Moartea a fost rapidă, spuse Ken, analizînd animalul.

– Rana de la gît l-a ucis, replică Nate.

– Da, da. Dumnezeule, ce maniac în stare să facă asta unui cîine? Ai spus că rana din piept nu a sîngerat mult. Sîngele cursese deja cînd i-a fost înfipt cuţitul în piept. Dacă tai gîtul aşa, retezi jugulara şi jocul ia sfîrşit.

– Mult sînge. Cred că a împroşcat peste tot.

– Da. Dumnezeule mare.

– Ploaia a spălat o parte – nu tot, doar o parte. Şi mai era puţin cald cînd l-am găsit. Era mort de, să zicem, o oră?

– Nate, spuse Ken scoţîndu-şi ochelarii şi ştergînd lentilele de poala cămăşii. Mă depăşeşte. Presupunerea ta poate fi la fel de bună, dacă nu chiar mai bună decît a mea. Dar, da, cam o oră.

– *Pauza dintre filme se terminase de vreo oră.* Cîinele nu era acolo cînd am ieşit în pauză. Şi era prea mult sînge ca să spui că a fost ucis în altă parte şi adus, apoi, în faţa primăriei. Cunoşteai cîinele?

– Pe bătrînul Yukon? Sigur. Îşi trecu mîna peste ochii care străluceau. Sigur.

– A dat de furcă cuiva? S-a dat la cineva de care ai şti? A muşcat pe cineva?

– Yukon? Nu mai avea destui dinţi ca să-şi mestece mîncarea.

Era un cîine prietenos. Probabil, de aia nici nu reuşesc să înţeleg. Se întoarse o clipă cu spatele, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. Max... cu Max a fost oribil. O fiinţă umană, pentru numele lui Dumnezeu. Dar cîinele ăsta... Era bătrîn şi simpatic. Şi lipsit de apărare. Şezi jos o clipă dacă vrei.

Dar Nate rămase pe loc, uitîndu-se la cîine. La blana plină de sînge din care se mai prelingeau stropi de ploaie.

– Îmi pare rău, Nate. Ai spune că un doctor se poate ţine mai bine decît o fac eu, zise el şi trase aer în piept. Ce vrei să fac?

– Joe şi Lara vor veni în scurt timp. Vreau să nu-i laşi să intre pînă cînd termin eu.

– Ce vrei să faci?

– Ceea ce trebuie să fac. Tu ţine-i afară.

Luă aparatul şi mai făcu cîteva fotografii. Nu era legist, dar văzuse destule cadavre şi fusese prezent la destule autopsii pentru a şti că tăietura începuse de deasupra capului cîinelui. De la stînga la dreapta. Ticălosul imobilizase cîinele, apoi, îi ridicase capul şi în cele din urmă îi aplicase lovitura.

Sîngele tîşnise, împroşcase mănuşile, mînecile, poate sărise şi pe haine. Cîinele căzuse, după care îi înfipsese cuţitul în piept. Aruncase mănuşile şi plecase.

Totul durase cîteva minute şi ploaia oferise un bun acoperămînt, în vreme ce două sute de oameni, poate chiar mai mulţi, erau în clădire, atenţi la ceea ce făcea Jimmy Stewart.

Fusese destul de riscant, gîndi el, luînd amprentele de pe cuţit. Riscant, dar totul fusese bine calculat. Cu sînge rece.

Pe cuţit nu era nici o urmă, doar sînge. Scoase un sac de plastic în care puse cuţitul şi pozele, apoi, se duse să vorbească cu soţii Wise.

Pînă reuşi să-l găsească pe Bing, ploaia se transformase într-o ninsoare fină. Bing era în garajul lui uriaş, radioul era pornit pe canalul meteo şi el meşterea la o maşină.

În afară de camioneta lui Bing, în garaj mai erau şi alte cîteva maşini şi un motor mic pus pe un suport. Un sertar de la un dulapul mare cu scule era deschis. Pe un fel de tejghea se vedea

o altă trusă de scule şi un calendar deschis la o pagină cu o blondă cu sîni enormi.

O maşină de cusut puternică – o maşină de cusut? – era instalată pe o masă de lemn, într-un colţ. În aer mirosea a bere, a tutun şi a vaselină.

Bing se uită chiorîş la Nate pentru că ţinea un ochi închis ca să nu-i intre fumul de la ţigară dintre buze.

– Mîine va ploua şi mai mult şi rîul va ajunge pe strada principală. O să avem nevoie de sacii de nisip pe care-i am în camion.

Saci de nisip, gîndi Nate, aruncînd o privire maşinii de cusut. Nu şi-l putea imagina pe Bing făcînd saci pentru nisip la maşina de cusut dar, probabil, că existau minuni şi mai mari pe lume.

– Ai plecat devreme de la film.

– Am văzut destul. Dimineaţă o să am multă treabă. Ce-i cu tine?

Nate înaintă spre el şi-i arătă cuţitul din pungă.

– E al tău?

Bing îşi scoase ţigara din gură cînd se întoarse. Ar fi trebuit să aibă mult mai mult fum în ochi să nu vadă sîngele de pe lamă şi mîner.

– Pare a fi, spuse şi aruncă ţigara pe jos, după care o stinse cu talpa. Da, e cuţitul meu. Pare să fi fost folosit. Unde l-ai găsit?

– În cîinele lui Joe şi al Larei, Yukon.

Bing făcu un pas în spate. Nate văzu – era reacţia unui om care primeşte un pumn în plină faţă.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Cineva s-a folosit de acest cuţit pentru a tăia gîtul cîinelui, apoi, i l-a înfipt în piept ca să nu-mi fie foarte greu să-l găsesc. La ce oră ai plecat de la film, Bing?

– Cineva a ucis cîinele ăla? Cineva a ucis cîinele ăla? Priceperea înlocui şocul. Vrei să spui că eu l-am omorît? Pumnul i se încleştă pe cheia care o ţinea în mînă. Asta vrei să spui?

– Dacă încerci să mă loveşti cu aia te arestez. Şi nu cred că

vrei o umilință ca asta, fiindcă, crede-mă, pot s-o fac. Pune-o jos. Acum. Ai un temperament afurisit, nu-i așa Bing? Ești iute la mînie? Din cauza asta ai dosar la poliție și ai petrecut cîteva nopți după gratii. Asta te împinge să-mi crăpi capul cu scula aia. Hai, încearcă.

Bing aruncă cheia într-o parte lovind un raft pe care-l doborî. Gîfîia ca un motor cu aburi și era roșu ca un drac.

– Lua-te-ar dracu'! Sigur că i-am lovit pe cîțiva și am spart niște capete, dar nu sînt un ucigaș de cîini. Și dacă tu susții asta, n-am nevoie de o cheie ca să-ți crăp capul.

– Te-am întrebat la ce oră ai plecat de la film.

– La pauză am ieșit să fumez o țigară. M-ai văzut. Ai început să vorbești despre pregătirile pentru inundații. Apoi, m-am întors aici. Am încărcat nenorociții ăia de saci de nisip, și arătă cu degetul camionul unde erau cel puțin o sută de saci. Apoi, m-am gîndit că ar fi o idee bună să mă uit și la motor dacă tot făceam pregătiri. De-atunci sînt aici. Dacă cineva s-a dus la Joe și a omorît cîinele, n-am fost eu acela. Îmi plăcea cîinele ăla.

Nate scoase și mănușile.

– Astea sînt ale tale?

Uitîndu-se fix la ele, Bing se frecă cu dosul palmei la gură. Roșeala îi pieri din obraji.

– Ce dracu' se întîmplă?

– Asta înseamnă DA?

– Da, sînt ale mele. Nu neg. Ți-am spus că mi le-a luat cineva, împreună cu cuțitul. Am făcut plîngere.

– Azi-dimineață. Un cinic s-ar putea întreba dacă nu încercai să-ți construiești o acoperire.

– De ce dracu' aș ucide un cîine? Un cîine bătrîn și prost. Bing se scărpină pe față și, apoi, scoase o altă țigară dintr-un pachet din buzunarul de la piept. Mîinile îi tremurau vizibil.

– Nu ai nici un cîine, nu-i așa, Bing?

– Și asta înseamnă că urăsc cîinii? Doamne ferește! Am avut un cîine. În iunie, se fac doi ani de cînd a murit. A avut cancer. Cancerul l-a luat, spuse trăgînd din țigară.

– Dacă cineva ucide un cîine, îți pui întrebarea dacă a avut ceva cu cîinele sau cu proprietarii.

– N-aveam nici o problemă cu cîinele. N-am nici o problemă nici cu Lara sau cu Joe, nici cu băiatul lor, studentul. Întreabă-i. Întreabă-i dacă am avut vreodată discuții. Dar e sigur că cineva are ceva cu mine.

– Ai idee cine ar putea fi?

Ridică din umeri nedumerit.

– Tot ce știu e că nu am omorît eu cîinele ăla.

– Rămîi accesibil pentru alte întrebări, Bing. Dacă vrei să pleci din oraș, anunță-mă.

– N-o să stau să mă arate lumea cu degetul.

– Rămîi accesibil, repetă Nate și plecă așa cum venise.

Meg se înfierbînta pe măsură ce aștepta și nici berea nu o ajuta să se răcorească. Nu-i plăcea să aștepte și Nate avea să audă mai multe despre asta la întoarcere. Îi dăduse ordine de parcă el era general și ea un răcan. Nu-i plăcea să i se dea ordine și îi va spune mai multe și despre asta. Avea să audă cu amîndouă urechile ce îi va spune. Dar unde dracu' era?

Era îngrijorată de moarte pentru cîini, oricît își repeta că erau bine și că Nate se va ține de cuvînt și se va duce după ei. Ar fi trebuit să se ducă ea, nu să fie arestată, să fie nevoită să nu se miște.

Nu-i plăcea să stea aici, îngrijorată și neputincioasă, bînd bere și jucînd cărți cu Otto, Profesorul și Jim Slăbănogul, ca să treacă timpul. Cîștigase douăzeci și doi de dolari și niște mărunțiș și nici că-i păsa.

Pe unde naiba umblă?

Și cine se credea el, să-i spună ce să facă și s-o amenințe că o închide? Și ar fi făcut-o, gîndi ea, trăgînd un opt de pică cu care obținu un full.

Nu fusese prea drăgălaș, Nate cel cu ochii triști atunci cînd stătea lîngă cîine, în ploaie. Lîngă bietul Yukon. Era altceva, altcineva. Cel care fusese își imagina ea, cînd încă mai locuia la

Baltimore, înainte ca cele ce se întîmplaseră să-i taie toate punțile. Să-i frîngă inima.

Dar nu-i păsa nici de asta. Nu-i păsa nici cît negru sub unghie.

– Uite-ți cei doi dolari şi plus doi dolari, îi spuse lui Jim şi aruncă banii peste tot.

Charlene îi dăduse lui Jim o oră liberă şi lucra la bar. Nu că ar fi avut prea mulți clienți, gîndi Meg în timp ce Profesorul renunță, iar Otto puse şi el doi dolari. În afară de ei mai era o singură masă cu străini veniți din afară. Alpinişti care aşteptau schimbarea vremii. Şi două smochine, Hans şi Dex, care ocupau şi ei o masă, încercînd să alunge urîtul bînd bere şi jucînd dame. Şi aşteptînd să mai intre vreo bîrfă pe uşă.

Deverul avea să crească dacă rîul ieşea din matcă. Oameni vor intra pentru cîteva minute ca să se usuce şi să se încălzească bînd o cafea, întorcîndu-se, apoi, la sacii cu nisip. Cînd se va termina vor fi şi mai mulți. Uzi, obosiți, flămînzi, dar nedorind să meargă acasă, nefiind încă pregătiți să renunțe la camaraderia creată de natura dezlănțuită.

Vor cere cafea şi alcool şi o masă caldă. Charlene va avea grijă să o primească; va munci pînă ce îi va vedea pe toți plecați.

Aruncă doi dolari pentru a echivala miza lui Otto şi atunci Jim se retrase.

– Două perechi, anunță Otto. Popi şi cinciari.

– Popii tăi trebuie să se închine în fața damelor mele, spuse ea punînd cărțile pe masă, mai ales, că sînt însoțite de trei optari.

– Fir-ai să fii! spuse Otto privind cu regret banii pe care Meg îi trăgea la ea. Apoi, ridică privirea şi împinse scaunul cînd îl văzu pe Nate intrînd.

– Şefule?

Meg se întoarse brusc. Aşteptase cu fața spre uşă, sperînd că va intra pe acolo. Iar el, gîndi ea cu ciudă, venise prin spatele ei.

– Mi-ar prinde bine o cafea, Charlene.

– E bună şi fierbinte, spuse ea, umplînd o cană mare. Pot să-ți fac şi ceva de mîncare. Şi asta ar fi bună.

– Nu, mulțumesc.

– Unde sînt cîinii mei?

– În hol. Otto, m-am întîlnit cu Hopp şi alţi cîţiva afară. Impresia generală este că rîul va ţine, dar trebuie să fim cu ochii pe el. Acum ninge slab. Meteorologii spun că viitura se îndreaptă spre vest, aşa că e posibil să fi scăpat.

Bău jumătate din cafea dintr-o înghiţitură, apoi întinse cana pentru a-i fi umplută la loc.

– Malul lacului este inundat. Am pus semne acolo şi în partea estică a pădurii Rancor.

– Locurile alea sînt o problemă doar dacă urinează prea mulţi oameni pe marginea drumului, îi spuse Otto. Dacă se îndreaptă spre vest, nu vom avea probleme în oraş.

– Să fim atenţi totuşi, spuse Nate şi se întoarse spre scări.

– Doar o clipă, *şefule*, zise Meg, stînd în uşă cu cîte un cîine de fiecare parte. Am cîte ceva să-ţi spun.

– Trebuie să fac un duş. Poţi să mi le spui în timp ce mă spăl sau trebuie să mai aştepţi.

– Aştept pe dracu'! replică ea în timp ce el şi urca scările cu cana de cafea în mînă.

Se repezi după el cu amîndoi cîinii.

– Cine te crezi?

– Cred că sînt şeful poliţiei.

– Nu-mi pasă nici dacă eşti şeful întregului univers. Nu-mi da mie ordine şi nu mă ameninţa.

– M-am descărcat. Dar nu ar fi trebuit să fac nimic din toate astea dacă ai fi făcut ce ţi-am spus.

– Ce mi-ai *spus*? Intră în cameră după el. Tu nu-mi spui mie nimic. Nu eşti nici şeful, nici tatăl meu. Doar fiindcă m-am culcat cu tine nu-ţi dă dreptul să-mi spui ce să fac.

Îşi scoase haina murată de la ploaie şi, apoi, îi arătă insigna de la piept.

– Asta îmi dă dreptul, spuse şi îşi scoase şi cămaşa, pornind către baie.

Este încă cealaltă persoană, gîndi ea. Altcineva care a trăit în spatele ochilor trişti, aşteptînd să-şi arate muşchii. Acel cineva era puternic şi rece. Periculos.

Auzi zgomotul apei. Amîndoi cîinii se uitau la ea.

– Jos, murmură ea.

Se duse în baie. Nate şedea pe closet şi îşi scotea ghetele.

– L-ai pus pe Otto să stea cu mine, ca un cîine de pază, vreme de trei ore. Trei ore în care n-am ştiut ce se întîmplă.

Se uită la ea fără nici o expresie, cu ochi ca de piatră.

– Am avut treabă şi lucruri mai importante de făcut decît să te ţin pe tine la curent. Dacă vrei ştiri, adăugă şi îşi puse ghetele pe podea, ridicîndu-se în picioare, dă drumul la radio.

– Nu-mi vorbi ca unei femei isterice!

Intră în cadă şi trase perdeaua.

– Atunci nu te mai purta ca şi cum ai fi.

Dumnezeule, avea cît nevoie de căldura asta. Dădu drumul la apă şi o lăsă să curgă pe el. O oră, cel mult două, estimă el, ar fi de-ajuns pentru a-i ajunge pînă la oasele îngheţate. O cutie sau două de aspirine şi s-ar putea ca părţi din el să nu mai fie atît de dureroase. Trei sau patru zile de somn vor fi suficiente pentru a scapa măcar de o parte din oboseala pe care o acumulase luptîndu-se cu apa îngheţată, cu vîntul şi privind doi oameni în toată firea jelindu-şi cîinele mort.

O parte din el îşi dorea liniştea, bezna în care nimic nu mai conta. O altă parte se temea că era mult prea uşor să ajungă iar pe drumul acela.

Cînd auzi zgomotul făcut de perdea, rămase imobil, cu ochii închişi şi braţele încrucişate.

– Nu e momentul să te certi cu mine, Meg. Ai să pierzi.

– Îţi spun doar atît, Burke. Nu-mi place să fiu dată la o parte ca ceva insignifiant. Nu-mi place să fiu ignorată. Nu-mi place să mi se dea ordine. Nu sînt sigură că-mi placi aşa cum arătai astă-seară în faţa primăriei. Nu-ţi recunoşteam nici o trăsătură şi nici privirea. Mă enervează. Şi...

Îl cuprinse cu braţele şi îşi lipi corpul gol de al lui.

– ...şi mă excită.

– Nu. O apucă de mîini şi o ţinu la distanţă. Nu.

Meg se uită în jos. Şi zîmbi cînd se uită din nou în jos.

– Pare a fi o contradicție aici.

– Nu vreau să te rănesc și aș face-o așa cum mă simt acum.

– Nu mă sperii. M-ai stîrnit și m-ai făcut să mă pregătesc pentru o luptă. Acum sînt pregătită pentru altceva. Dă-mi altceva. Terminăm lupta mai tîrziu.

– Nu mă simt prietenos.

– Nici eu. Nate, uneori avem nevoie de altceva. Avem nevoie să mergem undeva unde să uităm de tot. Să ardem ce e rău, speriat sau rănit. Să mă arzi pe mine, murmură ea și-i cuprinse șoldurile, strîngîndu-l.

I-ar fi fost mai bine dacă ar fi respins-o. Era sigur de asta. Dar o trase spre el, așa de caldă, trupul ei ud lipit de al lui... îi căută gura și o sărută cu furie.

Se agăță de el, cu mîinile pe spatele lui. Cu unghiile înfipte în carne. Căldura emanată de ea îi ajunse pînă la oase și-i alungă oboseala și răceala furiei.

Mîinile ei îi mîngîiară tot corpul și dădu capul pe spate, invitîndu-l să se înfrupte din goliciunea gîtului, a umerilor, a oricărui loc cu carne fragedă, caldă.

Sunetul pe care-l făcu, sunetul pe care-l scoase atunci cînd îi întîlni buzele, era al unui triumf erotic.

– Stai, spuse și luă săpunul de pe suport. Lasă-mă să te spăl. Îmi place să simt spatele unui bărbat. Mai ales cînd e ud și alunecos.

Avea o voce de sirenă. O lăsă să se folosească de voce, de mîini, o făcu să creadă că-l dirijează. Cînd o lipi de perete din nou, privirea ei adormită reflectă surpriza.

Cînd ea zîmbi, îi strivi gura cu a lui.

Am avut dreptate, gîndi ea. Era alt om, un om ce controla totul fără milă. Care îi lua puterea de a decide, care o făcea să se predea.

Cînd gura lui o cucerea pe a ei, îi luă și săpunul din mînă. Îl plimbă pe sîni, îndelung, cu mișcări excitante, pînă cînd Meg simți că o dor sfîrcurile. Răsuflarea ei era mai degrabă un oftat. Furnicăturile din pîntec îi spuneau că e pregătită. Că dorea. Că avea nevoie. Plimbîndu-și buzele pe gîtul lui, îi șopti:

– E bine cu tine. E bine. Intră în mine.

– Mai întîi o să ţipi.

– Ba nu, ripostă rîzînd.

– Ba da. Îi ridică mîinile deasupra capului şi-i ţinu încheieturile cu o mînă. O să ţipi.

Îi strecură săpunul între picioare, frecîndu-l, făcîndu-l să alunece şi privind-o în vreme ce ea se îndrepta spre orgasm.

– Nate!

– Te-am avertizat.

Ceva ce aducea a panică se aprinse în ea, dar se transformă repede în plăcere intensă cînd degetele lui o pătrunseră. Se răsucea, căutînd mai multă plăcere. Căutîndu-l pe el. Dar el trecuse de ea, de locul în care îl mai putea reţine, dincolo de locul pînă la care crezuse că putea suporta. Respiraţia ei era din ce în ce mai sacadată, era pe jumătate înnebunită şi apa îi curgea fierbinte pe corp, înceţoşîndu-i privirea.

Cînd explodă în ea, trecînd linia dintre normalitate şi nebunie, îi acoperi strigătul cu gura.

– Spune-mi pe nume. Trebuia să o audă spunînd asta pentru că voia să fie sigur că e conştientă cine o posedă. Spune-mi, îi ordonă el ţinînd-o de şolduri şi înfigîndu-se în ea.

– Nate.

– Încă o dată. Spune-l iar. Răsuflarea lui era grea. Uită-te la mine şi spune-mi numele.

– Nate. Îşi trecu o mînă prin părul lui şi cu cealaltă îl apucă pe după umeri. Se uită la el, în ochii lui. Îl văzu pe el şi se văzu pe ea. Nate.

O luă, o luă şi o luă din nou pînă cînd se goli şi pînă cînd ea ajunse la fel de moale ca apa ce curgea peste ei şi capul îi căzu pe umărul lui.

Fu nevoit să se sprijine cu o mînă de peretele ud pentru a-şi recăpăta respiraţia, pentru a se regăsi. Căută robinetul ca să oprească apa.

– Trebuie să mă aşez, reuşi ea să îngaime. Chiar trebuie.

– Stai o clipă. Fiindcă nu era sigur că ea ar fi în stare să umble, o luă în braţe şi ieşi cu ea de sub duş.

Luă două prosoape, deşi îşi imagina din cauza, că, căldurii pe care o produseseră, apa avea să se evapore în cîteva minute.

Cîinii veniră la picioarele lui cînd intră cu ea în cameră.

– Spune-le prietenilor tăi că eşti *okay*.

– Poftim?

– Cîinii, Meg. Spune-le ceva înainte să creadă că ţi-am făcut un rău.

– Rock, Bull, liniştiţi. Îi alunecă din braţe în pat. Mi se învîrte capul.

– Aşteaptă să te usuci. Îi puse un prosop pe burtă. Mă duc să-ţi caut o cămaşă sau ceva de îmbrăcat.

Nu se osteni să se şteargă, ci se mulţumi să tacă, bucurîndu-se de toropeala ce o cuprinsese.

– Păreai obosit cînd ai venit. Obosit şi rău, cu o crustă de gheaţă pe tine. Aveai aceeaşi privire ca şi în faţa primăriei. Am mai văzut-o de vreo două ori pînă acum. Privirea de poliţist.

Nu spuse nimic, scoase însă o pereche de pantaloni şi-i aruncă o cămaşă de flanel.

– E unul dintre lucrurile care m-au stîrnit. Bizar.

– Drumul pînă la tine acasă e prea periculos. Trebuie să rămînem aici.

Aşteptă o clipă să-şi adune gîndurile.

– M-ai respins. Înainte. Cînd eram afară. Încă-l mai vedea pe Yukon, tăietura şi cuţitul înfipt în piept. M-ai respins şi mi-ai dat ordine, un fel de abuz verbal. Nu mi-a plăcut.

Nu spuse nimic nici acum. Doar luă prosopul să se şteargă pe păr.

– Nu ai de gînd să-ţi ceri scuze?

– Nu.

Se ridică în capul oaselor şi trase puloverul pe ea.

– Îl cunoşteam pe cîinele ăla de cînd era puiuţ. Simţea că nu mai putea continua, aşa că-şi strînse buzele. Făcea un efort să se controleze. Aveam dreptul să fiu supărată.

– Nici nu susţin contrariul, spuse el şi se duse la fereastră.

Ninsoarea se transformase în ceață. Poate că previziunile meteorologice erau corecte.

– Și aveam dreptul să fiu îngrijorată de soarta cîinilor mei, Nate. Aveam dreptul să mă duc să-i văd cu ochii mei.

– Ai parțial dreptate, spuse îndepărtîndu-se de fereastră, dar nu trase draperiile. Era firesc să-ți faci griji, dar nu aveai motive.

– Nu pățiseră nimic, dar ar fi putut.

– Nu. Oricine ar fi cel care a făcut asta, a căutat un cîine singur, unul bătrîn. Ai tăi sînt tineri și puternici și au danturile perfecte. Sînt un tandem rezistent.

– Nu văd...

– Gîndește-te două secunde, nu reacționa pur și simplu. Se simțea nerăbdarea în voce și aruncă prosopul deoparte. Să spunem că cineva – chiar cineva cunoscut lor și pe care l-ar fi lăsat să se apropie – ar fi încercat să-i facă rău unuia dintre ei. Și chiar ar fi reușit. Celălalt ar fi fost pe el, precum furia lui Dumnezeu și l-ar fi făcut bucăți. Și oricine îi cunoaște destul de bine pentru a se apropia de ei știe asta.

Meg își trase genunchii la piept, își sprijini fața și începu să plîngă. Fără să se uite la el, ridică o mînă, făcîndu-i semn să se oprească cînd îl auzi apropiindu-se de ea.

– Nu. Lasă-mă un minut. Nu reușesc să-mi scot imaginea din minte. A fost mai ușor cînd eram supărată pe tine sau cînd am transformat supărarea în sex. Eram furioasă să stau fără să fac nimic, doar să aștept. Și îmi făceam griji pentru tine. Eram speriată la gîndul că ți se poate întîmpla ceva. Și asta mă scotea din minți.

Ridică privirea. Prin ochii împăienjeniți de lacrimi, văzu că se schimbase din nou.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise Meg.

– Spune-mi.

– Trebuie să mă gîndesc cum s-o spun ca să nu sune melodramatic. Își șterse obrajii cu podul palmelor. Chiar dacă eram nervoasă și speriată și doream să-mi înfig bocancii în fundul tău pentru că din cauza ta eram așa... admir ceea ce faci. Și cum o faci. Cum ești atunci cînd îți faci meseria. Admir forța de care ai nevoie să o faci.

Nate se aşează. Nu lîngă ea, nu pe pat, ci pe un scaun, aşa că lăsă o distanţă între ei.

– Nici o persoană la care am ţinut – nimeni din afara serviciului – nu mi-a spus aşa ceva vreodată.

– Atunci nu ai ţinut la oamenii la care trebuie. Se ridică şi se duse la baie să-şi sufle nasul. Cînd se întoarse, rămase în pragul uşii şi se uită la el.

– Te-ai dus şi mi-ai adus cîinii. Cu toate cîte le aveai pe cap te-ai dus şi i-ai adus pentru că te-am rugat. Ai fi putut trimite pe altcineva sau ai fi putut s-o laşi baltă. Drumul este inundat, aşa că ai fi putut lăsa totul baltă. Dar n-ai făcut-o. Am prieteni care ar fi făcut asta pentru mine şi eu pentru ei. Dar nu-mi imaginez nici un bărbat cu care am fost, nici un bărbat cu care m-am culcat şi care ar fi făcut aşa ceva pentru mine.

Un zîmbet vag îi apăru pe buze.

– Atunci înseamnă că nu te-ai culcat cu cine trebuie.

– Probabil că da. Se duse şi luă cămaşa pe care el o aruncase cînd întraseră în cameră. Cu o oarecare grijă, scoase insigna şi i-o aduse. Apropo, îţi stă bine cu asta. Eşti foarte sexi.

O prinse de mînă înainte să fi avut timp să se îndepărteze. Apoi, se ridică în picioare.

– Am o cumplită nevoie de tine. Mai mult decît am avut vreodată nevoie de cineva şi, probabil, mai mult decît îţi doreşti tu.

– Presupun că vom afla.

– În urmă cu un an, nu m-ai fi admirat deloc. Nici acum şase luni. Şi trebuie să ştii că mai sînt zile în care mi se pare un efort prea mare să mă ridic din pat.

– De ce ?

Deschise palma şi se uită la insignă.

– Presupun că am mare nevoie şi de chestia asta. Nu e prea eroic.

– Greşeşti.

Era pierdută. În clipa asta îi căzuse la picioare.

– Eroismul înseamnă doar să faci mai mult decît vrei sau crezi că poţi. Uneori, înseamnă doar să faci lucrurile murdare, pe care alţii nu vor să le facă.

Se apropie de el şi-i luă capul în mîini.

– Nu înseamnă doar să sari dintr-un avion pe un gheţar de trei mii de metri doar fiindcă nimeni altcineva nu o face. E să te dai jos din pat dimineaţa atunci cînd ţi se pare un efort prea mare.

Îl cuprinse o imensă emoţie şi îşi lipi obrazul de creştetul ei.

– Sînt atît de îndrăgostit de tine, Meg, spuse şi o sărută pe păr, apoi, se îndreptă. Trebuie să ies. Vreau să văd rîul, să patrulez o dată înainte de culcare.

– Poate să vină şi un civil cu cîinii lui?

– Da. Îşi trecu o mînă prin părul ei ud. Dar usucă-te mai întîi.

– Îmi spui ce ştii în legătură cu Yukon?

– Îţi spun tot ce pot.

24

Se întoarse la scena omorului dis-de-dmineaţă. Totul se întîmplase la doi paşi de uşă. Şi animalul sătea astfel, încît să-l vadă oricine intra sau ieşea din primărie. Să fie văzut de oricine s-ar fi plimbat sau ar fi trecut cu maşina.

Mai mult decît lăsat. Executat acolo, la vedere.

Intră prin centrul de conferinţe. Ordonase ca totul să fie lăsat aşa cum fusese. Scaunele pliante, ecranul de proiecţie, toate rămăseseră la locul lor. Încercă să refacă seara precedentă.

Ajunsese cam tîrziu, chiar înainte de stingerea luminilor. Se uitase la mulţime, nu atît din obişnuiţă, cît, mai ales, pentru că se uita după Meg.

Rose şi David erau în ultimul rînd. Era prima dată de la naşterea copilului. Se ţineau de mînă. Îşi aminti că-i văzuse şi în pauză – Rose vorbea la telefon, probabil, cu mama ei care stătea acasă cu copiii.

Bing era destul de în spate. Nate nu dăduse importanţă sticlei pe care o ţinea între picioare. Deb şi Harry, profesorul. Un grup

de liceeni, toată familia Riggs, care locuia într-o cabană de lemne, dincolo de Rancor Woods.

Estimase că jumătate din populația orașului fusese acolo – ceea ce însemna că cealaltă jumătate nu fusese. Unii plecaseră la pauză. Unul dintre cei ce rămăseseră putuse să se strecoare afară și din nou înăuntru.

Pe întuneric, cînd toți erau cu ochii pe ecran.

Se întoarse în hol cînd auzi ușa deschizîndu-se și o văzu pe Hopp intrînd și dîndu-și gluga pe spate.

– Ți-am văzut mașina parcată afară. Nu știu ce să cred despre asta, Ignatious. Nu reușesc să leg două idei.

Ridică brațele, apoi, le lăsă să cadă.

– Mă duc să o văd pe Lara. Nu știu ce să-i spun. E o asemenea nebunie. Răutate și nebunie.

– Eu cred că e doar răutate.

– Dar nu nebunie? Cineva face bucăți un cîine în fața primăriei și asta nu-i nebunie?

– Depinde de motiv.

Auzindu-l, strînse din buze.

– Nu pot vedea nici unul. Unii spun că e vorba de o sectă, copii de liceu care fac diverse experimente. Dar eu nu cred așa ceva.

– N-a fost un sacrificiu ritual.

– Alții cred că a făcut-o vreun nebun care stă în afara orașului. Poate că e mai liniștitor să ne gîndim că n-a făcut-o cineva din oraș, dar nu mă prea încălzește să știu că vreun nebun circulă liber și omoară un cîine. Se uită atentă la el. Nici tu nu crezi așa ceva.

– Nu, nu cred.

– Îmi spui ce crezi?

– Cred că cineva care ucide cîinele unui localnic, în mijlocul orașului, în fața clădirii în care se află jumătate din populație, are motivele sale.

– Care sînt astea?

– Încerc să aflu.

*

Conduse de-a lungul rîului înainte de a se întoarce la postul de poliție. Era o zi mohorîtă.

Avionul lui Meg nu se vedea, dovadă că nu putea să o pună undeva la adăpost. Bing împreună cu doi oameni reparau o porțiune de șosea. Singurul gest pe care-l făcu Bing cînd Nate trecu pe-acolo fu să se holbeze îndelung la el.

Se duse la post și o găsi pe Peach oferindu-le cafea lui Joe și Larei. Și Peter era pe-acolo și arătînd ca un bărbat în toată firea care se luptă să nu plîngă. Lara ridică privirea brusc atunci cînd intră Nate și ochii ei erau triști și umflați de plîns.

– Vreau să știu ce faci în legătură cu Yukon. Ce faci ca să-l găsești pe ticălosul care a făcut asta?

– Ei, Lara.

– Nu-mi spune mie „ei, Lara", zise ea, întorcîndu-se spre soțul ei. Vreau *să știu*.

– Veniți la mine în birou. Peach, nu mă deranja decît dacă e vreo urgență.

– Bine, șefu'. Lara, îmi pare foarte rău, îi spuse strîngîndu-i mîinile într-ale lui.

Lara reuși să dea din cap înainte de a porni spre biroul lui Nate.

– Vreau niște răspunsuri.

– Te rog ia loc, Lara.

– Nu vreau...

– Te rog să iei loc. Tonul lui era liniștit, dar autoritar și o determină să se așeze.

– Orașul a votat înființarea departamentului de poliție. A votat să te aducă aici și a votat taxele din care ți se plătește salariul. Vreau să-mi spui ce faci. De ce nu ești în căutarea nenorocitului?

– Fac tot ce pot, Lara, răspunse cu aceeași voce calmă, înainte ca ea să mai zică ceva. Să nu crezi nici măcar o secundă că nu iau totul foarte în serios. Sau că nu facem toți același lucru. Cercetez și voi continua cercetările pînă cînd voi afla un răspuns.

– Ai cuțitul. Cuțitul care... Vocea i se stinse și bărbia începu să-i tremure, dar reuși să se stăpînească. Ar trebui să fii în stare să afli al cui cuțit este.

– Pot să-ți spun că acel cuțit a fost declarat furat ieri-dimineață, împreună cu alte lucruri. Am vorbit cu proprietarul şi voi lua declarații de la oamenii care au fost în clădirea primăriei ieri-seară. Pot să încep cu voi.

– Crezi că unul dintre noi l-a ucis pe Yukon?

– Nu la asta mă gîndesc. Aşază-te, Lara, spuse cînd o văzu sărind în picioare. Ați fost amîndoi la film. Aşa că aş vrea să-mi spuneți ce ați văzut şi ați auzit.

Se aşează, uşor de data aceasta.

– L-am lăsat afară, spuse şi ochii i se umplură de lacrimi. Era aşa de bătrîn că nu se mai putea abține dacă avea nevoie să-şi facă nevoile, aşa că l-am lăsat afară. Era doar pentru cîteva ore şi avea şi cuşca. Dacă l-am fi lăsat acasă...

– Nu ştim dacă asta ar fi schimbat ceva. Cel ce l-a ucis ar fi putut să vă spargă casa şi să-l ia de acolo. Din ceea ce am auzit, cîinele a trăit bine cu voi vreme de paisprezece ani. Nu ai de ce să te învinovățeşti. La ce oră ați plecat de acasă?

Lara lăsă capul în jos şi se uită la mîinile ude de lacrimi.

– Pe la şase, spuse Joe şi o mîngîie.

– V-ați dus direct la primărie?

– Da. Cred că am ajuns pe la şase şi jumătate. Devreme, dar ne place să stăm în față. Ne-am lăsat hainele pe scaune. Cam pe rîndul trei sau patru, în partea stîngă. Şi am stat puțin de vorbă cu oamenii.

Nate le ceru să-i spună cu cine discutaseră şi cine stătuse lîngă ei.

– Vi s-a plîns vreodată cineva de cîine?

– Nu. Poate de cîteva ori, cînd era mic de tot. Lătra şi dacă se mişca o frunză. Şi o dată a scăpat şi i-a mîncat cizmele lui Tim Tripp, din spatele casei. Dar asta a fost acum mulți ani şi Tim s-a distrat atunci, fiindcă cizmele erau mai mari decît Yukon. Dar după ce a mai crescut s-a potolit.

– Dar voi doi? Ați avut probleme cu cineva în ultimul timp? V-ați certat?

– Am avut o discuție cu Jim Slăbănogul despre Iditarod. O

discuție cam aprinsă. Dar lucruri de-astea se întîmplă. Oamenii vorbesc despre Iditarod şi au favoriții lor.

– A trebuit să o chem pe Ginny Mann la şcoală pentru că fiul ei lipsise de vreo două ori, răspunse Lara, suflîndu-şi nasul. N-a fost prea încîntată.

– Cîți ani are băiatul?

– 8, spuse clipind des. Oh, Doamne, Joshua nu i-ar fi putut face aşa ceva lui Yukon. E un copil bun, doar că nu-i place şcoala prea mult, dar nu mi-ar fi ucis cîinele, fiindcă era supărat pe mine. Şi Ginny şi Don sînt oameni de treabă, n-ar fi putut face aşa ceva...

– Bine. Dacă vă mai aduceți aminte de ceva, spuneți-mi.

– Vreau... vreau să-mi cer scuze pentru felul în care ți-am vorbit adineauri.

– Nu-ți face griji, Lara.

– Nu, n-a fost corect din partea mea. Nu a fost corect şi nu a fost... I-ai salvat viața fiului meu.

– N-aş spune asta.

– Ai ajutat la salvarea lui şi pentru mine e acelaşi lucru. Nu ar fi trebuit să vin aici aşa. Joe a încercat să mă liniştească, dar n-a reuşit. Îl iubeam pe nefericitul ăla de cîine.

După ce plecară, Nate dădu jos pătura de pe perete. Prinse cu piuneze pozele pe care le făcuse cu o seară înainte şi atunci intră şi Peter.

– E totul în regulă, şefu'?

– Da.

– Ar fi trebuit să fiu în stare să mă ocup eu de doamna Wise. Dar am fost prea răscolit. Eu, adică eu şi Steven am fost foarte buni prieteni şi... şi eu am crescut cu cîinele ăla. Tata are cîini de sanie şi sînt grozavi, dar nu e acelaşi lucru ca un animal de casă. Chiar şi după ce Steven a plecat la colegiu, mă mai duceam din cînd în cînd să văd cîinele. Cred că de-aia am fost aşa de tulburat aseară.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Am fost pur şi simplu întors pe dos. Hm, şefu', de-acum vom folosi peretele pentru toate cazurile?

– Nu.

– Dar pe Yukon l-ai pus acolo.

– Corect.

– Crezi că şi ce i s-a întîmplat lui Yukon are legătură cu ceilalţi? Mă simt ca un prost, dar nu văd legătura.

– A te gîndi că au legătură ar putea fi o tîmpenie.

– Şi tu de ce crezi asta?

– Fiindcă deocamdată nu văd nici un motiv, nu văd de ce cineva ar fi vrut să omoare cîinele ăsta. Nate se duse la birou şi scoase dintr-un sertar punga cu mănuşile şi cuţitul. Astea sînt ale lui Bing. A declarat că i-au fost furate ieri dimineaţă.

– Bing? Peter făcu ochii mari de uimire. Bing??

– Are o fire violentă. Are cazier şi majoritatea problemelor sînt legate de bătăi. Comportament violent.

– Da, dar... Doamne.

– Putem vedea lucrurile în mai multe feluri. Cîndva Bing s-a certat cu Joe. Sau Joe şi Lara au făcut ceva care l-a supărat. Coace ceva şi se decide să le-o plătească. Aşa că se hotărăşte să ucidă cîinele, declară furate cuţitul şi mănuşile, apoi, aseară, la pauză, ştiind că familia Wise este înăuntru, aduce cîinele, îl omoară, lasă mănuşile şi cuţitul la locul faptei şi se duce acasă şi se apucă de lucru în garaj.

– Dacă era supărat pe domnul sau doamna Wise, de ce nu l-a pocnit pe domnul Wise?

– Bună întrebare. O altă variantă la care ne putem gîndi este că cineva a vrut să-i facă rău lui Bing. A călcat pe nervi o mulţime de oameni, aşa că lista ar fi considerabilă.

Se aşeză pe birou, cu ochii aţintiţi la peretele cu probe.

– Îi fură cuţitul şi mănuşile, se foloseşte de ele pentru a ucide un cîine şi, apoi, le lasă unde le-am găsit noi. Sau...

Se duse şi porni filtrul de cafea.

– Ne putem întreba care este legătura între uciderea lui Galloway, moartea lui Max şi uciderea cîinelui.

– Tocmai asta e. Nu văd legătura.

– Ucigaşul a lăsat un indiciu important. Criptat sau evident, depinde din ce perspectivă priveşti. Gîtul cîinelui a fost tăiat. De aceea a murit. Dar ucigaşul nu a aruncat cuţitul. Mai pierde puţin timp să întoarcă cîinele pentru a o face. Pentru a-i împlînta cuţitul în piept. De ce?

– Pentru că e bolnav mintal, e rău şi...

– Lasă asta şi uită-te la indiciile de pe perete, Peter. Uită-te la Galloway şi, apoi, uită-te la cîine.

Nate îl vedea cum se străduieşte. Uitîndu-se la fotografii. Apoi, răsuflă ca şi cum şi-ar ţine respiraţia.

– Rană în piept. Amîndoi au o lamă în piept.

– Poate e o coincidenţă sau poate cineva încearcă să ne spună ceva. Să mergem mai departe. Care este legătura între Galloway, Max şi familia Wise?

– Păi nu ştiu. Părinţii lui Steven s-au mutat aici cînd aveam 12 ani, cred. Adică, după ce Galloway a dispărut. Dar îl cunoşteau pe domnul Hawbaker. Domnul Wise avea reclamă în fiecare săptămînă în *Lunatic* pentru firma sa de calculatoare. Şi doamnele Wise şi Hawbaker au luat lecţii împreună – fitnes la şcoală şi lecţii de cusut de la Peach.

– Altceva îi uneşte. Din ceea ce ştim noi, ei nu-l cunoşteau pe Galloway, dar vreme de şaisprezece ani toată lumea a crezut că Galloway a plecat în lume. Acum, nu mai cred asta. De ce?

– Păi pentru că l-au găsit cînd Steven... Steven este cel care l-a găsit.

– Scapi de acuzaţiile de crimă vreme de şaisprezece ani şi, apoi ,un tembel de stundent, împreună cu colegii lui tîmpiţi îţi strică treaba. Te cam calcă pe nervi chestia asta. Dacă nu ar fi fost acolo – în momentul acela, în locul acela –, şansele sînt să nu se fi descoperit nimic. O altă avalanşă, provocată de natură sau de stat pentru a curăţa muntele şi peştera ar fi fost acoperită din nou. Ani mulţi. Poate chiar pentru totdeauna cu puţin noroc. Acum, trebuie să ucizi din nou. Trebuie ucis Max sau determinat să se sinucidă. Scapi şi de asta. Sau cel puţin aşa crezi. Aşa

crezi, dar acum există poliţişti în Lunacy. Nu statali, ci poliţie locală şi eşti chiar sub nasul ei. Ce te faci cu asta?

– Nu... nu vă mai pot urmări.

– Le distragi atenţia. Vandalism, mici jafuri. Mărunţişuri care-i ţin ocupaţi, asta în cazul în care ar avea alte planuri mai mari. I-o plăteşti cu vîrf şi îndesat fraierului de student şi în acelaşi timp le dai poliţiştilor ceva de care să se ocupe. Două dintr-o lovitură. Dar nu rezişti să nu te dai mare şi să le dai un cot în coaste. Aşa că parodiezi prima crimă şi înfigi cuţitul în piept.

Se ridică şi turnă cafea pentru amîndoi.

– Este posibil să fii atît de arogant, încît să foloseşti propriul cuţit şi propriile-ţi mănuşi. E o mare posibilitate cînd ai un profil, precum Bing Karlovski. Sau eşti deştept şi plin de tine şi faci ca totul să se îndrepte în altă direcţie. Dacă ăsta-i adevărul, atunci de ce l-a ales pe Bing? Care este legătura cu el?

– Jur că nu ştiu. Încerc să înţeleg. Poate că nu trebuie neaparat să aibă legătură. Poate doar stilul lui Bing, îi irită pe oameni. Şi poate că a avut ocazia să fure uşor cuţitul.

– Nu există astfel de ocazii. Nu de data asta. Trebuie să aflăm unde era Bing, dar exact unde era, în februarie 1988.

– Cum?

– Păi mai întîi îl voi întreba pe el. Între timp vreau să luăm declaraţii de la toţi cei ce au fost la film în seara aceea şi de la toţi cei care n-au fost. Ne va lua ceva timp. Să-i spui lui Peach să facă o listă cu toţi cei din oraş şi s-o împartă în trei. Luăm fiecare o parte.

– Îi spun chiar acum.

– Peter? îl opri Nate chiar în uşă. Noaptea trecută nu trebuia să faci tu de serviciu la birou?

– Ba da, dar Otto mi-a spus că nu are chef să meargă la film, aşa că am făcut schimb. Nu-i nici o problemă, nu?

– Nici una. Du-te şi spune-i lui Peach de listă.

Nate se duse la panou şi trase linii care-i uneau pe Joe şi pe Lara cu Max şi cu Bing.

– Nate? zise Peach şi băgă capul pe uşa în biroului. Vrei să mai reţin apelurile?

– Nu, spune-mi.

– S-a raportat un foc de armă şi a fost văzut un urs. Aceleaşi persoane care au vorbit despre mort, care era de fapt o pereche de cizme. I le-am dat pe amîndouă lui Otto, fiindcă e deja plecat în patrulare. Focul de armă a fost, de fapt, camionul lui Dex Trilby, care e mai bătrîn ca mine şi scoate tot felul de zgomote atunci cînd porneşte.

– Şi ursul ce era, o veveriţă pe un buştean?

– Nu, ursul a fost de-adevăratelea. Idioţii ăia de străini au pus o grămadă de mîncare pentru a atrage păsările. Şi mîncarea proaspătă pentru păsări este irezistibilă şi pentru urşi. Otto l-a gonit şi i-a pus să strîngă tot. E cam iritat pentru că a trebuit să se ducă azi de două ori acolo. Aşa că dacă mai vine ceva, m-am gîndit să te anunţ pe tine sau pe Peter.

– Aşa să faci.

– Bine, atunci află că a venit Carrie Hawbaker şi vrea să te vadă. Vrea să-i dau materialele pentru jurnalul poliţiei.

– Foarte bine, fă-o. Asta înseamnă că *Lunatic* va funcţiona din nou.

– Aşa se pare. Spune că vrea o declaraţie oficială în legătură cu ceea ce s-a întîmplat aseară. Vrei să mă ocup eu?

– Nu, spuse acoperind peretele cu pătura. Trimite-o la mine.

Arăta mai bine decît ultima dată cînd o văzuse. Era mai stabilă emoţional, nu mai izbucnea aşa de uşor în plîns.

– Îţi mulţumesc că m-ai primit.

– Ce mai faci? o întrebă şi închise uşa.

– Încerc să mă descurc. Copiii mă ajută. Au nevoie şi de mine şi de ziar. Nu am venit doar pentru documentele pentru jurnalul poliţiei. Deşi e îngrozitor ce s-a întîmplat cu Yukon.

– Aşa-i.

– Da. Ştiu că voiai să încerc să mă gîndesc la perioada în care a dispărut Pat Galloway. Să scriu ce-mi amintesc. Am scris cîteva lucruri. Din servieta pe care o pusese pe masă scoase cîteva foi

de hîrtie. M-am gîndit că îmi voi aminti. Am crezut că-mi va reveni totul în memorie, dar n-a fost aşa.

Nate văzu că paginile era tipărite şi scrise într-un stil oficial.

– Mi se pare că ţi-ai amintit destule.

– Am scris tot ce mi-am amintit. O mulţime de lucruri care poate nu au importanţă. S-a întîmplat cu multă vreme în urmă şi trebuie să recunosc că nu am acordat prea mare atenţie plecării lui Pat. Predam şi eram preocupată de felul în care aveam să mai trec de încă o iarnă, a doua pe care o petreceam aici. Aveam 31 de ani şi ratasem planul de a mă căsători pînă la 30. Era unul dintre motivele pentru care am venit în Alaska. Procentajul de fete şi bărbaţi era în favoarea mea. Şi eram enervată că Max nu mă ceruse. De aceea, îmi amintesc, vei vedea scris, că a fost plecat cîteva săptămîni în iarna aceea. Cred că a fost în februarie, dar nu sînt sigură. Zilele tind să înghețe unele în altele iarna, mai ales, dacă eşti singură.

– Unde ţi-a spus că se duce?

– Asta îmi aduc aminte pentru că m-am înfuriat. Mi-a spus că se duce în Anchorage şi prin sud, să facă interviuri cu piloţii care zboară în tundră. Pentru ziar şi documentare pentru cartea pe care vroia s-o scrie.

– Călătorea mult pe vremea aceea?

– Da. Am scris şi asta. Mi-a spus că va lipsi vreo patru-cinci săptămîni şi că nu-i era bine cu mine pentru moment, cu toată tensiunea din jurul nostru. Îmi amintesc, pentru că s-a întors mai repede decît era prevăzut, dar nici măcar nu a venit să mă vadă. Lumea îmi spunea că se închisese la ziar. Practic, acolo trăia. Şi eu eram prea supărată ca să mă duc să-l văd.

– Cît a mai durat pînă l-ai văzut?

– A trecut ceva timp. Eram destul de supărată. Dar în cele din urmă, m-am supărat suficient pentru a mă duce la el. Era sfîrşitul lui martie sau începutul lui aprilie. Decorasem deja clasa pentru Paşte. În anul acela, Paştele a căzut în prima duminică din aprilie. M-am uitat în calendar. Îmi aduc aminte că stăteam înconjurată

de ouă colorate şi desene cu iepuraşi şi înnebuneam gîndindu-mă la el.

Trecu cu mîna peste teancul de hîrtii.

– De partea asta îmi amintesc la perfecţie. Era la ziar, închis înăuntru. A trebuit să bat tare în uşă. Arăta îngrozitor. Era scheletic, nebărbierit şi cu părul zbîrlit. Mirosea îngrozitor. Tot biroul lui era plin de hîrtii. Oftă din greu.

– Nu-mi amintesc cum era vremea, Nate, cum arăta oraşul, dar îmi aduc exact aminte cum arăta el. Îmi aduc aminte exact cum arăta biroul. Căni de cafea, vase peste tot, multe conserve goale şi mizerie pe podea. Scrumierele erau pline. Fuma pe-atunci. Am scris totul, spuse şi mai mîngîie o dată hîrtiile. Lucra la roman – am presupus eu – şi arăta ca un nebun. Dumnezeu ştie de ce mi s-a părut asta o chestie atrăgătoare. Dar i-am spus că sînt pregătită. I-am spus că dacă-şi închipuie că poate să mă trateze aşa, se înşela. Eu am tot vorbit, am bătut cîmpii şi el nu spunea nimic. După ce m-am descărcat, a îngenuncheat în faţa mea.

Se opri o clipă şi str-nse din buze.

– Chiar acolo, în toată mizeria aia. Mi-a spus că vrea o a doua şansă. Avea nevoie de încă una. Şi m-a cerut de nevastă. Ne-am căsătorit în iunie. Doream să mă căsătoresc în iunie şi, dacă tot ratasem căsătoria la aniversarea de 30 de ani, încă două-trei luni nu mai contau.

– A vorbit vreodată despre perioada cît a lipsit?

– Nu. Şi nici eu n-am întrebat. Nu părea să fie un lucru important. Mi-a spus doar că aflase cum e să fii singur şi că nu doreşte să mai fie singur vreodată.

Nate se gîndi la numele de pe listă ce aveau legătură între ele.

– A avut vreodată probleme sau o prietenie deosebită cu Bing?

– Bing? Nu, nu erau prieteni. Max a încercat să nu-l provoace niciodată, mai ales, ştiind că Bing mă curtase.

– Bing?

– Curtase e un eufemism. Nu îl interesa să mergem la dans sau să ieşim în oraş, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Şi s-a întîmplat vreodată...

– Nu, ripostă ea şi rîse, dar se opri brusc, parcă şocată de ce făcea. N-am mai rîs cu adevărat de cînd... E mai greu cu rîsul.

– E amuzant să te alături lui Bing. Cum a acceptat refuzul?

– Oh, cred că nu a fost nici o problemă. Eram la-ndemînă, atîta tot. O femelă nouă într-o haită mică. Bărbaţii de genul lui Bing încercau să le atragă afară din haită pentru puţin sex şi eventual o mîncare gătită. N-am nimic cu el, firesc într-un loc ca ăsta. Nu era singurul care proceda aşa. Am ieşit cu cîţiva în iarna aceea. Chiar şi cu Profesorul de cîteva ori, deşi era evident că era mort după Charlene.

– Asta era înainte de plecarea lui Galloway.

– Înainte, în timpul, după... Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru ea. Cred că am luat cina cu el de cîteva ori şi s-a comportat ca un domn. Poate puţin chiar prea domn pentru ceea ce aveam eu nevoie, ca să spun adevărul. Oricum, nu mă interesa cineva ca Bing.

– Pentru că?

– Pentru că e mare şi dur şi grosolan. Cu John am ieşit pentru că-mi plăcea cum arată şi cum gîndeşte. Şi cu Ed, o dată, pentru că... de ce nu? Chiar şi cu Otto, după ce a divorţat. O femeie, chiar una nu foarte frumoasă şi trecută de 30 de ani, are multe opţiuni într-un oraş ca ăsta, dacă nu e prea pretenţioasă. Eu l-am ales pe Max, spuse şi zîmbi aducerii aminte. Încă l-aş alege. Aş vrea să-ţi pot spune mai multe. Acum, cînd mă gîndesc, îmi dau seama că Max era tulburat. Dar întotdeauna era tulburat cînd lucra la unul dintre romanele lui. Luni de zile le lăsa deoparte şi totul era normal. Dar imediat ce se apuca să scrie, se închidea. Eu eram mai fericită cînd uita de cărţi.

– După ce v-aţi căsătorit, s-a mai dat cineva la tine?

– Nu. Îmi aduc aminte că Bing mi-a spus o dată, chiar de faţă cu Max, că am ieşit în pierdere sau cam aşa ceva.

– Şi?

– Nimic. Max a glumit pe tema asta şi i-a oferit o bere lui Bing. Nu era omul care să caute scandal. Îl evita la kilometri distanţă şi cred că ăsta este şi motivul pentru care nu a reuşit

să-şi facă o carieră la un ziar mare. Ai văzut ce-a făcut după ce v-aţi certat prima dată cînd ai venit. S-a dus la Hopp. Ăsta era stilul lui. Nu s-ar fi certat cu tine, fiindcă nu era dotat pentru nici un fel de luptă. Niciodată nu a fost.

– Îi plăceau filmele?

– Cam tuturor celor din Lunacy le plac. O formă de distracţie comună. Îi plăcea să scrie cronicile filmelor ce urmau să ruleze. Şi apropo de filme, chiar vreau o declaraţie cu ceea ce s-a petrecut noaptea trecută.

– Peach poate să-ţi dea raportul pe care l-am întocmit.

– Da, i-l voi cere, dar cred că pentru un astfel de caz ar trebui să fac ceva mai mult decît atît. Otto l-a găsit, spuse ea în vreme ce căuta un carneţel în geantă.

– Da. Lasă-ne cîteva zile, Carrie. Pînă atunci poate voi avea o poveste mai coerentă pe care s-o prezinţi.

– Adică te aştepţi să faci vreo arestare în scurt timp?

– Văd că ţi-ai pus pălăria de reporter. Ceea ce vreau să spun e că voi strînge toate notele, declaraţiile şi rapoartele despre incident.

– Mă bucur că aseară copiii mei n-au fost acolo. Aproape am insistat să se ducă, în ideea că ar trebui să facă şi ei ceva normal şi distractiv. Dar au chemat cîţiva prieteni la o pizza. Mai vorbim mîine.

– Mă întrebam, spuse Nate, cînd ea era pe punctul să iasă, Max era un fan al *Războiului Stelelor?*

– De unde ai scos-o şi pe-asta?

– Încerc să fac o legătură.

– Nu, nu era. Nu numai că nu era fan, ceea ce mie mi se părea bizar, fiindcă nu se uita la ele. Ample poveşti epice cu numeroase efecte speciale. Dar chiar refuza să le vadă. Cînd s-au împlinit douăzeci de ani de la lansarea primului episod, acum şase sau şapte ani, am avut un maraton de filme *Star Wars*. N-a vrut să meargă iar copiii ardeau de nerăbdare să se ducă. A trebuit să-i duc eu. Şi am scris şi recenzia filmului, dacă-mi aduc bine aminte. Cînd au apărut noile episoade, a trebuit să merg cu

copiii la Anchorage ca să le vadă. El a preferat să rămînă acasă. Din ce pălărie ai scos întrebarea asta?

– Din aia de polițist, spuse și o scoase ușor afară din birou. Nu e important. Vorbește cu Peach pentru jurnal.

Nate se întoarse la „Lodge" cînd Bing și echipa lui făceam pauza de prînz. Intră chiar cînd Rose îi servea o bere lui Bing. Privirile li se întîlniră. Se duse spre masa lui și îi salută pe cei doi din echipă.

– Băieți, v-ar deranja să treceți la altă masă ca să pot discuta puțin cu Bing?

Nu le-a făcut plăcere, dar și-au luat cănile de cafea și s-au mutat la prima masă liberă.

– Trebuie să-mi sosească mîncarea, spuse Bing, și am dreptul să mă bucur și eu de un prînz ca lumea, nu să-mi pierd apetitul înainte de a începe.

– Ai grijă să umpli gaura aia din asfalt. Mulțumesc, Rose, spuse cînd femeia îi aduse o cană de cafea.

– *Îți aduc prînzul*, șerifule?

– Nu, nu vreau nimic încă. Rîul ține, îi spuse lui Bing. Poate că nu vom avea nevoie de sacii ăia de nisip.

– Poate că nu, poate că da.

– Februarie 1988. Unde erai atunci?

– De unde dracu' să știu?

– Los Angeles Dodgers au cîștigat campionatul de baschet și 49ers pe cel de fotbal. Cher a cîștigat un Oscar.

– Rahaturi interesante sub paralela 48.

– Și Susan Butcher a cîștigat cel de-al treilea Iditarod. O chestie tare pentru o tipă din Boston. A terminat în unsprezece zile și mai puțin de douăsprezece ore. Poate asta te va ajuta să-ți împrospătezi memoria.

– Mi-am adus aminte că am pierdut două sute de dolari în cursa aia. Blestemata aia de femeie.

– Așadar, ce-ai făcut cu două săptămîni înainte de a pierde banii?

– Un bărbat își aduce aminte că a pierdut două sute de dolari din cauza unei femei. Dar nu e obligatoriu să-și aducă aminte toate dățile cînd se pișă sau se scarpină în fund.

– Ai făcut vreo excursie?

– Veneam și plecam cum voiam eu și la fel fac și acum.

– Poate ai fost la Anchorage și te-ai întîlnit cu Galloway.

– Am fost la Anchorage de mai multe ori decît poți tu să scuipi. Trei sute de kilometri nu înseamnă nimic aici. Poate că ne-am și întîlnit acolo de două-trei ori. Am văzut o mulțime de oameni acolo. Eu îmi văd de treaba mea și ei de-a lor.

– Dacă faci pe prostul, tu vei fi cel care va plăti.

– Nu cred că vrei să mă amenințI.

– Nici tu nu vrei să mă pui la zid, replică Nate, lăsîndu-se pe spătar. Îți închipui că tu ar trebui să porți insigna asta.

– Mai bine eu decît unul din cauza căruia a murit partenerul său. Unul care aproape s-a pierdut cu firea.

Simți lovitura în stomac, dar își bău cafeaua, continuînd să susțină privirea lui Bing.

– Văd că ți-ai făcut temele. Dar problema este că eu am insigna. Am dreptul să te arestez, să te închid și să te acuz de uciderea cîinelui ăsta.

– Nu m-am atins de cîine.

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș strădui mai mult să-mi aduc aminte unde eram atunci cînd Patrick Galloway a plecat din oraș.

– De ce vrei să dezgropi morții, Burke? Te face să te simți important? Max l-a ucis pe Galloway și o știe toată lumea.

– Atunci nu ar trebui să ai o problemă să-mi spui unde erai.

Rose aduse friptură, un munte de piure și o mare de sos.

– Mai vrei ceva, Bing? Mai puse pe masă un bol de fasole albă cu ceapă.

Nate îl văzu cum se luptă să se abțină. Vocea lui nu avea nici o inflexiune cînd răspunse:

– Nu mulțumesc, Rose.

– Poftă bună. Șerifule, mă anunți dacă vrei ceva.

– Am terminat să-ți spun ceea ce aveam de spus, zise Bing şi înfipse furculița într-un bucățoi de carne.

– Ce-ai zice atunci, de puțină conversație la masă? Ce părere ai de *Războiul Stelelor?*

– Hă?

– Ştii, filmul. Luke Skywalker, Darth Vader.

– Idiot afurisit, murmură Bing şi luă o lingură de cartofi cu sos. *Războiul Stelelor,* pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mănînc liniştit.

– O poveste grozavă, personaje memorabile. Una peste alta, este vorba de destin – şi de trădare.

– Este vorba despre un supercîştig de casă şi de drepturi de autor. O gaşcă de tipi care se fugăresc prin spațiu şi se hăcuiesc cu spade laser.

– Săbii. Săbii laser. Ideea e că durează ceva timp, unele sacrificii, unele pierderi, dar... spuse şi se ridică de la masă, tipii buni cîştigă pînă la urmă. Ne mai vedem.

25

În clasa de literatură engleză din ultima perioadă erau unsprezece elevi. Nouă dintre ei nu dormeau. John îi lăsă pe cei doi mai obosiți să-şi facă somnul de după-amiază, în vreme ce altă elevă mai vioaie citea o scenă din *Macbeth.*

Avea multe pe cap şi supervizarea lecturii îi ocupa doar o mică parte din gînduri. Avea astfel de ore de douăzeci şi cinci de ani, de cînd, pentru prima dată, intrase extrem de agitat la oră. Era doar cu cîțiva ani mai mare decît cei pe care-i învăța atunci. Şi poate mai inocent şi mai dornic de cunoaştere decît majoritatea elevilor lui. Visul lui fusese să scrie romane remarcabile pe tema condiției umane. Dar nu voia să moară de foame aşa că se hotărîse să predea. Scrisese, cu toate că romanele nu fuseseră atît de

bune pe cît ar fi dorit. Poate că şi dacă nu ar fi predat nu ar fi murit de foame, dar, cu siguranţă, nu ar fi mîncat prea bine.

Trăise şi exigenţele, dar şi bucuriile meseriei de profesor, care părea copleşitoare pentru tînărul intelectual care dorea să scrie romane de mare anvergură. Aşa că făcuse pasul, curajos şi nebunesc, şi fugise în Alaska. Acolo avea să experimenteze, să trăiască simplu, să studieze condiţia umană în acest loc primitiv, în această izolare. Avea să scrie, se gîndea pe atunci, despre curajul şi tenacitatea oamenilor, despre nebuniile şi triumful lor.

Apoi, venise în Lunacy.

De unde să fi ştiut el, un tînăr care nu avea încă 30 de ani, adevăratul interes al obsesiilor? Cum ar fi putut să înţeleagă el – tînărul patetic şi idealist – că un loc şi o femeie îl vor ţintui aici? Că îl vor obseda indiferent cît de mult îi vor desfide şi ignora nevoile?

Se îndrăgostise – ajunsese obsedat, nu mai vedea diferenţa – de cînd o zărise pe Charlene. Frumuseţea angelică, vocea de sirenă, sexualitatea ludică şi necontrolată, tot ce avea legătură cu ea îl încînta şi-l devora.

Era femeia unui alt bărbat şi mama copilului unui alt bărbat. Dar nu conta chiar deloc. Dragostea lui, dacă asta era, nu era genul de sentiment nobil şi pur pe care-l are un cavaler pentru domniţa lui, ci dragostea animalică a unui bărbat pentru o femeie.

Nu reuşise el să se convingă că ea îl va lăsa pe Galloway? El o neglija. Chiar şi dacă nu ar fi fost orbit de dragoste, tot ar fi observat. Îl jignea treaba asta.

Aşa că rămas şi a aşteptat. Şi-a schimbat cursul vieţii şi a aşteptat. După după tot ceea ce făcuse, cu toate planurile şi visele lui, aştepta încă. Elevii lui erau din ce în ce mai tineri şi anii mureau unul cîte unul. Nu mai putea recupera ceea ce lăsase pe drum, ceea ce irosise. Şi, singurul lucru pe care-l dorise nu-l avea încă. Se uită la ceas şi îşi dădu seama că se dusese o altă zi. Apoi, cu coada ochiului, îl zări pe Nate care băgase capul pe uşă.

– Trebuie să predaţi lucrările despre *Macbeth* pînă vineri, spuse el spre nemulţumirea generală. Şi, Kevin, o să-mi dau seama

dacă ți-o scrie Marianne. Cei care sunt în comitetul de organizare a balului amintiți-vă că mîine este o reuniune la ora trei și jumătate. Asigurați-vă că are cine să vă ducă acasă. Sînteți liberi.

Nici nu mai auzi zgomotul pe care-l făcură elevii plecînd.

– Ce-or avea liceele astea, începu Nate, de încă mai reușesc să facă un adult să transpire?

– Doar fiindcă i-am supraviețuit iadului o dată, nu înseamnă că nu putem fi iar aruncați la lei.

– *Probabil că asta trebuie să fie.*

– Dar cred că te-ai descurcat destul de bine, spuse el punînd cîteva lucrări în servietă. Ai imaginea și atitudinea ce trebuie. Ai fost un elev destul de bun, despre care aș spune că s-a descurcat bine și cu fetele. Atletic. Ce sport ai făcut?

– Atletism. Am fost tot timpul bun la alergat. Tu?

– Am fost tipul clasic de fraier. Tipul în capul căruia se sparg toate.

– Tu aia fost ăla? Te-am urît, spuse Nate și intră în clasă. *Macbeth!* Îl înțelegeam destul de bine pe Shakespeare dacă citea altcineva. Cu glas tare, ca să se poată auzi. Tipul ăsta a ucis pentru o femeie, nu?

– Nu, din ambiție, dar *îndemnat* de o femeie. Iar sămînța a fost aruncată de alți trei.

– Dar nu a scăpat nepedepsit.

– A plătit cu onoarea sa, cu pierderea femeii iubite și cu viața.

– Cine sapă groapa altuia...

John încuviință și se uită la el întrebător.

– Ai venit să vorbim despre Shakespeare?

– Nu. Investigăm incidentul de ieri. Trebuie să-ți pun cîteva întrebări.

– Despre Yukon? Eram în primărie cînd s-a întîmplat.

– La ce oră ai ajuns acolo?

– Cu cîteva minute înainte de șapte. Aruncă o privire absentă spre un grup de elevi care alergau rîzînd pe coridor.

– De fapt, am un grup de studiu cu cei din clasele zece-douăsprezece, despre maniera lui Hitchckok de a povesti. Implic

cîțiva copii care își pot îmbunătăți astfel notele. S-au înscris cam o duzină.

– Ai ieșit din sală între șapte și zece?

– Am ieșit la pauză, am fumat o țigară și am băut niște punci pe care-l vindeau cei de la școala elementară.

– Unde ședeai?

– În spate, de partea opusă față de elevii mei. Luam notițe.

– În întuneric?

– Da. Doar cîteva elemente-cheie pe care voiam să mă asigur că le vom discuta. Aș vrea să te ajut, dar nu prea văd cum.

Se duse să tragă draperiile de la singura fereastră a clasei.

– După ce a venit Otto și am aflat ce se întîmplase, m-am dus la „Lodge". Eram toți acolo. Charlene, Jim Slăbănogul și Big Mike se ocupau de tot.

– Cine mai era acolo?

– Mitch Dauber și Cliff Treat, Mike Bețivul. Niște turiști. În timp ce vorbea, umbla prin clasă și strîngea creioane, hîrtii împrăștiate, o agrafă de păr. Mi-am luat ceva de băut. Meg și Otto au venit la scurt timp și după ce ne-am liniștit puțin am jucat pocher. Mai jucam cînd ai venit tu.

Nate încuviință și își puse la loc în buzunar carnețelul.

John aruncă hîrtiile la coș și puse creioanele într-o cutie de pantofi de pe birou.

– Nu-mi imaginez cine ar fi putut să-i facă așa ceva cîinelui. Mai ales, că era Yukon.

– Nimeni nu pare a crede că cineva chiar a fost în stare să o facă. Îți iei vreodată liber în timpul anului școlar? Pleci pe undeva?

– Mi s-a mai întîmplat. Pauze mentale le spun eu. De ce?

– Mă întrebam dacă ai luat vreo pauză mentală în februarie 1988?

– E greu de spus, răspunse John, care se răci brusc.

– Încearcă.

– Ar trebui să vorbesc cu un avocat, șerifule?

– Depinde de tine. Eu doar încerc să-mi dau seama unde era toată lumea atunci cînd a fost ucis Patrick Galloway.

– Nu este treaba Poliției Statale? Și, dacă nu mă înșel, n-au și terminat ancheta?

– Mie-mi place să trag singur concluziile. Nu e tocmai un secret că ai fost, să spunem în mică măsură, îndrăgostit de Charlene într-o vreme, nu?

– Nu. Își luă ochelarii de la ochi și începu să-i șteargă metodic cu batista. N-aș spune că este un secret.

– Și că îți plăcea de pe cînd ea ieșea cu Galloway?

– Aveam niște sentimente, chiar puternice pentru ea, da. Dar nu m-au ajutat cu nimic cînd s-a căsătorit cu altcineva la un an după ce a dispărut Galloway.

– După ce a fost ucis, îl corectă Nate.

– Da... a fost ucis.

– Ai cerut-o de nevastă?

– M-a refuzat. M-a refuzat de fiecare dată cînd am cerut-o.

– Dar s-a culcat cu tine.

– Precum intri pe un domeniu foarte personal.

– S-a culcat cu tine, continuă Nate, dar s-a căsătorit cu altcineva. S-a culcat cu tine chiar cînd era căsătorită cu altcineva. Și nu doar cu tine.

– E o chestiune personală. Pe cît de personal poate fi ceva în locul ăsta. Dar nu am de gînd să vorbesc cu tine despre asta.

– Dragostea e ca un fel de ambiție, nu? zise Nate și ciocăni cu degetul în exemplarul din *Macbeth* de pe birou. Bărbații ucid pentru asta.

– Bărbații ucid. Și în jumătate din cazuri nici măcar nu au nevoie de pretext.

– Nu pot să te contrazic. Și, uneori, scapă nepedepsiți. Dar cel mai adesea nu scapă. Aș fi recunoscător dacă ai încerca să-ți aduci aminte unde erai în februarie 1988 și cînd îți vei aduce aminte, să-mi spui și mie.

Porni spre ușă, dar se întoarse.

– Ah, mă întrebam dacă ai citit vreuna din cărțile pe care le-a început Max Hawbaker?

– Nu. Deși tonul era calm, i se putea citi furia în privire. Era

foarte misterios pe tema asta. Mulți dintre cei ce vor să devină scriitori sînt așa. Aveam impresia că vorbea mai mult despre scrierea cărților decît scria.

– De fapt, chiar a început cîteva. Am niște copii. Sînt ca un fel de ciclu, toate în jurul aceluiași subiect. O temă i-ai putea spune.

– Nimic surprinzător pentru un scriitor la începutul carierei. Chiar și scriitorii consacrați explorează aceeași temă din mai multe unghiuri.

– La el, tema pare a fi omul care supraviețuiește naturii și altor oameni. Sau nu supraviețuiește. Întotdeauna este vorba despre trei bărbați și chiar dacă personajele de la început sînt mai numeroase, pînă la urmă rămîn doar trei. Cel la care a scris cel mai mult este unul despre trei bărbați care se cațără pe munte iarna.

Nate zornăi mărunțișul din buzunar, dar John tăcu.

– Nu terminase decît cîteva capitole, însă își notase ideile pentru restul cărții. Trei bărbați urcă pe munte. Doar doi se mai întorc, spuse el, după care făcu o mică pauză. Multe romane sînt autobiografice, nu?

– Unele. Este destul de obișnuit pentru un prim roman.

– Interesant, nu-i așa? Ar fi chiar mai interesant dacă aș afla cine era al treilea bărbat. Ei bine, ne mai vedem. Să mă anunți dacă îți amintești ce-ai făcut în acel februarie.

John rămase pe loc pînă cînd pașii lui Nate nu mai răsunară pe coridor. Apoi, se așeză încet la birou. Și își văzu mîinile tremurînd.

Nate se duse la o ședință de informații la primărie. Se duse neinvitat și nu fu mirat că toată conversația se întrerupse cînd intră el pe ușă.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, spuse și privi toată noaptea în jur la toți cei ce erau acolo și pe care ajunsese să-i cunoască. Cîțiva păreau stînjeniți. Pot să aștept pînă terminați dacă doriți.

– Oricum, cred că am cam terminat, spuse Hopp.

– Nu sînt de acord, interveni Ed, încrucișînd brațele la piept.

Cred că n-am rezolvat nimic şi socotesc ar trebui să continuăm şedinţa pînă cînd vom rezolva totul.

– Ed, spuse Deb, aplecîndu-se spre el. Am discutat despre asta de zeci de ori. Să renunţăm.

– Eu vreau să continuăm.

– Ei, mişcă-ţi fundul, Ed, spuse Joe Wise şi se ridică.

– Joe, zise Hopp, ameninţîndu-l cu degetul. E adevărat că e o şedinţă de informaţii, dar asta nu înseamnă că totul trebuie să fie ca la piaţă. Dacă tot a venit şi Ignatious şi am vorbit şi despre el în şedinţă, ar fi bine să vedem ce are şi el de spus.

– De acord, admise Ken, care se ridică şi mai aduse un scaun alături ei lor. Ia loc, Nate. Auziţi, spuse şi continuă înainte ca altcineva să aibă timp să obiecteze, el e şeful poliţiei, aşa că ar trebui să participe şi el.

– Adevărul e, Ignatious, că discutam despre evenimentele recente. Şi felul în care te ocupi de ele.

– Bine. Şi să înţeleg că unii nu sînt satisfăcuţi de felul în care mă descurc?

– Păi, treaba-i că... spuse Harry scărpinîndu-se-n cap, că au fost cîteva probleme şi că de cînd ai venit tu avem mai multe decît înainte. Se pare că avem – deşi nu văd ce vină ai avea –, dar se pare că avem mai multe.

– E posibil să fi făcut o greşeală, zise Ed. Îţi spun asta în faţă. Poate a fost o greşeală să te angajăm, să angajăm pe oricine care vine din exterior.

– Motivele pentru care am căutat pe cineva din exterior rămîn valide, îi aminti Walter Notti. Şeriful Burke şi-a făcut şi îşi face treaba pentru care l-am angajat.

– Poate că-i adevărat, Walter, poate că-i adevărat ce spui. Dar poate că unii dintre cei care se simt la marginea legii iau asta ca pe o provocare. Aşa că ai putea spune că sînt mai activi. Oamenilor de pe aici nu le place să le spui ce să facă.

– Am votat să înfiinţăm departamentul de poliţie, îi reaminti Hopp.

– Ştiu, Hopp, şi chiar şi eu am votat pentru. Nu-l învinovăţesc

pe Nate pentru felul în care au ieşit lucrurile. Spun doar că a fost o greşeală. A noastră.

– Dar eu îi văd pe cei doi Mackie mai rar de cînd a venit Nate, spuse Ken. Am avut mai puţin pacienţi cu răni în urma bătăilor sau în violenţe familiale. Anul trecut, Mike Beţivul a fost adus de două ori cu degerături după ce l-a găsit cineva zăcînd pe trotuar. Şi anul ăsta calcă pe-alături, dar măcar doar în celulă.

– Ed, nu cred că ar trebui să blamăm existenţa poliţiei pentru echipamentul tău furat, interveni Deb, sau pentru graffiti din cabana ta. Nu putem să dăm vina pe lege fiindcă lui Hawley i-au fost tăiate cauciucurile sau fiindcă s-au spart ferestre la şcoală, ori pentru alte astfel de chestii. Eu spun să dăm vina pe părinţii care nu se ocupă îndeajuns de copiii lor.

– Nu un copil mi-a omorît cîinele, obiectă Joe, uitîndu-se la Nate, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Sînt de acord cu ce-a spus Deb şi cu ce-au spus Walter şi Ken, dar nu un copil mi-a ucis cîinele.

– Nu, răspunse Nate. Nu a fost un copil.

– Nu cred că a fost o greşeală să te angajăm, Nate, continuă Deb, dar cred că toţi avem o responsabilitate faţă de oraşul ăsta şi că ar trebui să ne informezi cum decurge ancheta. Ce faci pentru a descoperi cine face toate astea şi cine l-a omorît pe Yukon.

– Mi se pare corect. Pentru cîteva dintre incidentele menţionate este posibil ca responsabilitatea să aparţină copiilor. Ferestrele sparte de la şcoală sînt cu siguranţă opera lor şi, fiindcă unul dintre ei a scăpat stiloul pe jos la locul faptei, i-am identificat. Am vorbit ieri cu părinţii lor. Vor plăti pagubele şi amîndoi vor fi suspendaţi trei zile. Mă îndoiesc că le va merge bine zilele astea.

– Nu i-ai pus sub acuzare? se interesă Ed.

– Au nouă şi zece ani, Ed. Nu cred că ar rezolva ceva să-i închid într-o celulă. Mulţi dintre noi, spuse el, aducîndu-şi aminte de dosarul de infracţionalitate juvenilă a lui Ed, am făcut prostii şi am intrat în bucluc cînd eram copii.

– Dacă au făcut asta, poate că am făcut şi altele, sugeră Deb.

– Nu. Au spart doar două ferestre pentru că au fost admonestați la școală, dar nu s-au dus pînă la cabana lui Ed și nici nu au fugit noaptea de acasă, pentru ca, apoi, să meargă trei kilometri pe jos ca să-i taie cauciucurile lui Hawley și să-i scrie cu vopsea pe camionetă. Vreți să vă spun ce cred eu că se întîmplă? Problemele voastre nu au început de cînd m-ați angajat pe mine. Problemele voastre au început acum șaisprezece ani, cînd cineva l-a ucis pe Patrick Galloway.

– Asta ne-a impresionat pe toți, spuse Hopp, uitîndu-se la toți cei din sală. Chiar și pe aceia dintre noi care nu l-au cunoscut. Dar nu văd legătura cu ceea ce discutăm acum.

– Eu cred că are legătură. De asta mă ocup.

– Nu înțeleg, spuse și Deb.

– Cel ce l-a ucis pe Galloway este încă aici. Cel ce l-a ucis pe Galloway l-a ucis și pe Max Hawbaker.

– Max s-a sinucis, îl întrerupse Ed. S-a sinucis pentru că l-a ucis pe Pat.

– Cineva vrea să vă facă să credeți asta. E nu cred.

– E o nebunie ce spui, Nate, zise Harry. E o nebunie.

– Nu e o nebunie mai mare decît a crede că Max l-a ucis pe Pat, spuse Deb, masîndu-și gîtul. O nebunie mai mare decît să credem că Max s-a sinucis? Nu cred.

– Liniște! interveni Hopp, ridicînd mîinile. Faceți liniște un minut, pentru numele lui Dumnezeu. Ignatious, spuse și-și trase răsuflarea. Vrei să spui că o persoană pe care o cunoaștem a ucis de două ori?!

– De trei ori. A ucis doi oameni și un cîine. Departamentul meu investighează și va continua să investigheze pînă cînd acest individ va fi prins.

– Poliția Statală... începu Joe.

– Oricare ar fi opinia Poliției Statale, departamentul meu va continua investigațiile. Am jurat să protejez și să fiu în serviciul acestui oraș și asta voi face. O parte din investigație presupune ca fiecare dintre voi să-mi spuneți unde erați aseară și ce făceați între orele nouă și zece.

– Noi? făcu Ed, nevenindu-i să creadă. Vrei să ne anchetezi pe noi?

– Exact. În plus, mai vreau să ştiu ce făceaţi în februarie 1988.

– Tu...tu... se bîlbîi Ed, după care se trase mai în faţă cu scaunul. Ai de gînd să ne anchetezi ca suspecţi? Asta-i chiar prea mult. Nici nu pot să cred. Nu sînt de acord să fiu supus la aşa ceva şi nici familia mea sau vecinii mei. Îţi depăşeşti autoritatea.

– Nu cred. Dar puteţi vota să-mi anulaţi contractul. Tot voi continua să investighez. Şi tot îl voi găsi pe cel răspunzător de toate astea. Asta am să fac, spuse şi se ridică în picioare. Îi voi găsi pe cei răspunzători de toate acestea. Ca să puteţi să vă continuaţi şedinţele, votările şi discuţiile. Puteţi să-mi luaţi insigna. Tot îl voi găsi pe vinovat. E singurul care trebuie să se teamă de mine.

Ieşi, lăsînd în urmă vociferările şi feţele pe care se putea vedea că oamenii se simt insultaţi.

Hopp îl ajunse din urmă pe trotuar.

– Ignatious, aşteaptă o clipă. Doar o clipă, spuse ea cînd îl văzu continuîndu-şi drumul. La dracu'!

Se opri şi-şi zornăi cheile din buzunar.

– Chiar ştii cum să aduci la viaţă o şedinţă de consiliu.

– Sînt concediat?

– Încă nu, dar nu cred că ai cîştigat voturi pentru popularitate. Ai fi putut avea mai mult tact.

– Omuciderea este unul dintre lucrurile care-mi scurt-circuitează legătura cu tactul. Şi-apoi, mai este şi problema participării la o şedinţă unde se pune la îndoială statutul meu profesional.

– Bine, bine, poate nu am procedat nici noi tocmai bine.

– Dacă tu sau altcineva are o problemă cu felul în care-mi fac meseria veniţi şi spuneţi-mi-o în faţă.

– Ai dreptate. Toţi suntem supăraţi, aproape de limită. Şi acum ne-ai mai aruncat şi asta în braţe. Nimănui nu-i făcea plăcere să se gîndească cum că Max a făcut ceea ce părea evident că a făcut, dar cu siguranţă că era mai uşor să gîndeşti aşa decît să accepţi varianta sugerată de tine.

– Nu am sugerat nimic. Am spus-o direct. Am să aflu ceea ce trebuie să aflu, indiferent cît va dura şi indiferent peste cine trebuie să calc pe parcurs.

Hopp îşi scoase ţigările şi o brichetă din buzunarul hainei.

– Văd asta destul de limpede.

– Unde erai acum şaisprezece ani, Hopp?

– Eu? Pentru numele lui Dumnezeu, Nate, doar nu crezi că am urcat pe munte şi am înfipt un piolet în pieptul lui Pat! Era de două ori cît mine.

– Dar nu de două ori mai mare decît soţul tău. Eşti o femeie cu un caracter puternic, Hopp. Ai făcut multe pe-aici pentru a continua viziunea soţului tău. Ai face multe pentru a-i păstra memoria intactă.

– E o ticăloşie să-mi spui aşa ceva. E o ticăloşie să vorbeşti aşa despre un om pe care nici nu l-ai cunoscut.

– Nici pe Galloway nu l-am cunoscut. Tu da.

Se întoarse şi intră înapoi în primărie. Uşa se trînti în urma ei cu un zgomot ca o bubuitură de tun.

Ştia că va auzi murmure şi şuşoteli, aşa că decise să rămînă la suprafaţă. Luă cina la „Lodge". După privirile care i se aruncau îşi dădu seama că afirmaţiile lui la şedinţa de consiliu făcuseră înconjurul oraşului. Dar era mai bine aşa. Venise momentul ca lucrurile să se pună în mişcare. Charlene îi aduse somonul la masă, apoi, se aşeză lîngă el.

– I-ai făcut pe oameni să-şi pună întrebări.

– Serios?

– Eu sînt una dintre ei, spuse ea şi luă o gură de cafea. Nu ştiu cum poate lumea să bea chestia asta fără să o îndulcească puţin.

Împinse zahărul către ea.

– Ia dacă vrei.

– Vreau, zise ea şi îşi puse două pliculeţe în cafea. E mai bună acum. Ţinea cana cu ambele mîini şi se aplecă conspirativ spre Nate. Cînd am auzit despre Pat, am simţit că o iau puţin razna. Aş fi fost în stare să te cred chiar dacă mi-ai fi spus că Jim

Slăbănogul l-a ucis, deşi el nu a venit aici decît la cinci sau şase ani după ce a dispărut Pat. Acum, m-am mai liniştit.

– E bine, admise Nate şi continuă să mănînce.

– Poate că m-a ajutat şi gîndul că-l pot aduce şi înmormînta aici. Îmi placi, Nate, chiar dacă tu nu mă apreciezi. Îmi placi de-ajuns pentru a-ţi spune că nu faci nimănui nici un bine cu toate astea.

– Şi ce înseamnă „toate astea", Charlene?

– Ştii ce vreau să spun. Toate discuţiile astea cum că am avea un ucigaş printre noi. Dacă se vorbeşte prea mult despre asta, oamenii vor ajunge chiar să creadă. Nu face bine pentru afaceri. Turiştii nu vor mai veni aici dacă vor avea impresia că ar putea fi omorîţi în pat.

– Cissy! strigă el, cu ochii aţintiţi la Charlene. Îmi mai dai o cană de cafea? Deci la asta se reduce totul, Charlene? La bani? La declaraţia ta de venituri şi cheltuieli?

– Trebuie să şi trăim. Trebuie...

Se întrerupse cînd Cissy veni să-i umple cana lui Nate.

– Mai vrei ceva, Nate?

– Nu, mulţumesc, Cissy.

– Vara vin o mulţime de turişti. Aşa şi trebuie dacă vrem să trăim din banii ăştia şi iarna. Şi iarna-i lungă. Trebuie să gîndesc pragmatic, Nate. Pat nu mai este. Max l-a ucis. Nu voi admite ca asta să-mi strice relaţiile cu Carrie. Aş vrea, dar n-o voi face. Şi ea şi-a pierdut bărbatul. Dar Max l-a ucis pe Pat. Dumnezeu ştie de ce.

Luă din nou o gură de cafea şi se uită afară pe fereastră.

– Pat l-a luat cu el acolo, sus. Max căuta probabil un subiect pentru un articol sau aşa ceva, iar Pat îşi dorea, presupun o aventură şi spera să facă ceva bani. Muntele te poate înnebuni. Asta s-a întîmplat.

Cum el nu spunea nimic, îl atinse uşor pe mîna.

– M-am gîndit aşa cum mi-ai cerut. Şi mi-am amintit că Max n-a trecut pe aici aproape o lună în iarna aceea. Poate chiar mai mult. Pe atunci ăsta era singurul loc pe o distanţă de mai mulţi kilometri unde puteai lua o mîncare caldă şi el venea regulat. Îl serveam aproape în fiecare seară. Dar nu a venit. A cerut mîncare

la domiciliu de cîteva ori, spuse mestecînd o bucată de pîine pe care o luase de la Nate. Nu făceam livrări la domiciliu, dar Karl era de treabă. Chiar el s-a dus la ziar cu mîncarea. Mi-a spus că Max părea bolnav şi puţin dus. Nu l-am băgat în seamă. Mă preocupa prea mult subiectul Pat şi cum să o mai scot la capăt încă o lună. Dar mi-ai spus să mă gîndesc, aşa că m-am gîndit şi asta mi-am adus aminte.

– Foarte bine.

– Nu eşti atent la mine.

– Am auzit tot ce mi-ai spus. Cine altcineva nu a prea venit în acel februarie?

– Nu ştiu, Nate. M-am gîndit doar la Max pentru că e mort. Şi fiindcă mi-am adus aminte deodată că atît eu, cît şi Carrie ne-am căsătorit în vara aceea. În vara de după plecarea lui Pat. De asta m-am gîndit.

– Ok. Acum gîndeşte-te la oamenii care mai sînt încă în viaţă.

– Mă gîndesc la tine, spuse rîzînd. Nu te îmbăţoşa aşa. O femeie are dreptul să se gîndească la un bărbat arătos.

– Nu şi cînd e îndrăgostit de fiica ei.

– Îndrăgostit? spuse şi începu să bată darabana pe masă. Eşti un fel de aducător de belele, nu-i aşa? Te iei de tot consiliul şi acum ei se uită chiorîş la tine. Te certi şi cu Ed şi cu Hopp şi acum vorbeşti de dragoste pentru Meg. Nu a ţinut niciodată un bărbat mai mult de o lună după ce şi-a dat seama ce să facă cu el.

– Asta înseamnă că deţin recordul.

– O să-ţi smulgă o bucată de inimă cu dinţii şi, apoi, ţi-o va arunca în faţă.

– E inima mea şi faţa mea. Ce te deranjează, Charlene?

– Eu am nevoi mai mari decît ea. Mai mari şi mai puternice. Meg nu are nevoie de nimeni şi de nimic. N-a avut niciodată. Mi-a spus foarte clar acum mult timp că nu are nevoie de mine. Cît de curînd te va face să înţelegi că nu are nevoie de tine.

– E posibil. Sau s-ar putea să o fac fericită. Poate că asta te deranjează. Ideea că ea ar putea fi fericită şi că tu nu ai reuşit.

Mîna lui porni din reflex şi o apucă pe Charlene de încheietură înainte să-i lase timp să-i arunce cafeaua în faţă.

– Mai gîndeşte-te. Dacă faci o scenă, pe tine te va discredita mai mult decît pe mine.

Charlene sări brusc de pe scaun şi o porni în sus pe scări. Pentru a doua oară în ziua aceea Nate auzi zgomotul unei uşi trîntite cu furie. Ecoul mai stăruia cînd termină cina.

Porni spre Meg, sperînd să se calmeze suficient pînă cînd va ajunge la ea. Întunecimea din ultimele zile se ridicase şi lăsase locul unui cer negru şi sticlos. O părticică din lună strălucea peste vîrfurile copacilor şi ceaţa se lăsase aproape de pămînt. Stratul de zăpadă era încă gros pe pămînt, dar crengile copacilor erau goale.

O parte din drum încă era inundat, aşa că se strecură cu greu cu maşina printre baricade şi bălţi adînci. Auzi urletul unui lup, singuratic şi persistent. Poate vîna pentru hrană. Sau poate pentru perechea lui. Cînd ucidea, ucidea cu un scop. Pentru el nu era un sport. Cînd se împerechea, se împerechea pe viaţă sau cel puţin aşa auzise el. Sunetul se stinse pe măsură ce înainta în noapte.

Vedea fumul ce se ridica de la coşul casei lui Meg şi auzea muzica. Lenny Kravitz de data asta, gîndi el.

Parcă în spatele maşinii ei şi rămase în maşină. Îşi dorea asta, poate mai mult decît ar fi trebuit. Să ajungă acasă. Să termine cu grijile zilei şi să se întoarcă acasă la muzică, la lumină, la o femeie. Femeia.

Inimă şi casă, aşa spusese Meg. Ei bine, pusese mîna pe el. Aşa că dacă va sfîrşi cu o bucată de inimă aruncată în faţă nu va putea să dea vina pe altcineva decît pe sine.

Meg deschise uşa şi cîinii începură să ţopăie în jurul lui.

– Bună. Mă întrebam dacă vei găsi drumul spre uşa mea în seara asta. Nu arăţi prea bine, şerifule. Ce s-a întîmplat?

– Mi-am făcut cîţiva prieteni, am influenţat cîţiva oameni.

– Păi, hai, înăuntru, drăguţule, îţi pun un pahar de ceva şi-mi povesteşti totul.

– Mi-ar plăcea.

LUMINĂ

E un lucru mic
Să te fi bucurat de soare,
Să fi trăit lumina-n primăvară-un pic,
Să fi trăit, să fi gîndit, să fi făcut;
Să-ți fi făcut prieteni buni, să fi pus jos
Duşmani înşelători...?

MATTHEW ARNOLD

Pălim a zilei lumină.

WILLIAM SHAKESPEARE

26

Poftim, spuse Peach, oferindu-i o gogoaşă şi o cafea aproape înainte de a intra pe uşă.

– Dacă vei continua să faci chestii din astea, în curînd, nu voi mai încăpea pe scaun.

– E nevoie de mai mult decît de nişte gogoşele ca să strice funduleţul ăla. În plus, e o mită. Mîine am nevoie de o pauză de prînz de două ore. Sînt în comitetul de organizare al paradei de 1Mai. Ne întîlnim mîine pentru a coordona ultimele aranjamente.

– Paradă?

– Parada de 1Mai, Nate. E trecută în calendarul tău şi nu mai e mult pînă atunci.

Mai, gîndi el. Se jucase puţin cu cîinii de dimineaţă, în curte la Meg. Zăpada îi ajungea pînă peste bocanci.

– Pe 1 Mai?

– Fie ploaie, fie vînt parada tot are loc. Formaţia şcolii defilează. Băştinaşii se îmbracă în costume tradiţionale şi cîntă la diferite instrumente tradiţionale. Participă şi toate echipele sportive, şi şcoala de dans a lui Dolly Manners. Mai mulţi oameni participă decît asistă, dintre cei ce locuiesc aici, dar vin şi turişti. Ne distrăm bine şi în ultimii doi ani i-am făcut şi puţină publicitate. Anul acesta am făcut şi mai multă, stîrnind interesul mass-media. Charlene dă anunţul pe pagina de web a motelului şi oferă şi reduceri cu ocazia asta. Iar datorită eforturilor lui Hopp, am fost trecuţi şi în paginile de evenimente ale cîtorva reviste.

– Serios? Pare a fi o chestie tare.

– Păi aşa şi e. Ţine o zi întreagă. Seara se cîntă şi mai mult şi avem şi un foc de tabără. Dacă vremea e rea, mutăm totul la „Lodge".

– Şi faceţi foc de tabără la „Lodge"?

– Doar muzica, ripostă ea împungîndu-l în coaste.

– Bine, ia-ţi cît timp ai nevoie.

O paradă mare, gîndi Nate. Rezervări la „Lodge", mese peste mese, clienţi şi la Magazinul din Colţ şi multă agitaţie şi pentru artiştii locali. Mai mulţi bani şi afaceri pentru bancă, pentru benzinărie. O perioadă bună pentru afaceri. Discuţiile despre crimă nu făceau prea mult bine festivalului. Se uită spre uşă pentru că îl văzu intrînd pe Otto.

– Nu este ziua ta liberă?

– Ba da.

Nate observă ceva în privirea lui, dar hotărî să o ia uşor.

– Ai venit pentru gogoşi?

– Nu, spuse Otto care ţinea în mînă un plic. Am notat unde am fost şi ce am făcut în februarie 1988. În seara în care a murit Max şi în care a fost ucis Yukon. M-am gîndit că e mai bine să scriu totul înainte să-mi ceri tu.

– De ce nu intrăm la mine în birou?

– Nu e nevoie. Nu am nici o problemă cu toate astea. O mică problemă poate, dar mai mică decît dacă mi-ai fi cerut-o tu. Nu prea am alibi pentru nici una dintre cele trei situaţii, dar am scris totul.

– Apreciez, Otto.

– Bine. Mă duc la pescuit, spuse şi trecu pe lîngă Peter în drum spre ieşire.

– La dracu', murmură Nate.

– Eşti într-o poziţie dificilă, spuse Peach, mîngîindu-l pe braţ. Trebuie să faci ce ai de făcut, chiar dacă asta înseamnă să răneşti sentimentele unora.

– Nu greşeşti.

– Hmm, făcu Peter, uitîndu-se de la unul la altul. S-a întîmplat ceva cu Otto?

– Sper că nu.

Peter încercă să afle alte detalii, dar Peach dădu din cap.

– Am întîrziat, fiindcă a trecut unchiul meu pe la mine, dis-de-dimineață. Voia să-mi spună că un tip dă tîrcoale prin nordul orașului, pe la Hopeless Creek. E și o cabană veche pe-acolo. Se pare că s-a mutat. Nu i-ar păsa nimănui, doar că unchiul meu are impresia că a intrat în șopronul lui cu unelte și mătușă-mea spune că i-au dispărut și ceva alimente. El, unchiul meu, s-a dus să vadă ce face înainte de a veni la mine și zice că tipul a ieșit la el cu o pușcă și i-a spus să dispară de pe proprietatea lui. Pentru că era cu vară-mea, Mary, pe care o ducea la școală, n-a rămas să mai discute cu el.

– Bine. Discutăm noi cu el, spuse Nate și puse cafeaua de care nu se atinsese și plicul de la Otto pe birou. Apoi, se duse la rastel și luă două puști și muniție. Asta în cazul în care nu reușim să discutăm.

Soarele era puternic și strălucitor. Părea imposibil de crezut că doar cu cîteva săptămîni mai devreme făcuse același drum pe întuneric. Rîul curgea de-a lungul drumului, de un albastru rece, formînd o fișie colorată la marginea întinderii de zăpadă. Munții se conturau pe cer ca niște monumente sculptate în gheață.

– De cît timp e părăsită cabana?

– Oficial, nimeni n-a locuit acolo de cînd știu eu. E dărăpănată și construită prea aproape de rîu, așa că e inundată în fiecare primăvară. O mai folosesc cei care sînt în trecere, cîte o noapte, și , da, copiii o mai folosesc la... știi tu. Coșul încă funcționează, deși fumegă îngrozitor.

– Asta înseamnă că și tu ai folosit-o la... știi tu.

El zîmbea, dar obrajii lui Peter luară foc.

– O dată sau de două ori. Am auzit că a fost construită de unii care doreau să caute aur în rîu. După un an, unul dintre ei a înghețat și celălalt a luat-o razna. Poate că a mîncat din tipul care era mort.

– Minunat.

– Poate că sînt doar minciuni. Dar fac bine cînd te duci acolo cu o fată.

– Da, numai chestii romantice.

– Mergi mai încet acum. E destul de greu drumul de aici încolo.

După cîțiva metri de drum plin de bolovani și trunchiuri de copaci, Nate se gîndi că Peter era inventatorul eufemismelor. Copacii erau înalți și creșteau și de o parte și de alta, așa că era ca și cum ar fi condus printr-un tunel. Își trase limba spre cerul gurii ca să nu și-o muște între dinții care clănțăneau. Locul unde era construită cabana nu putea fi numit nici măcar luminiș. Un Lexus 4x4, murdar, cu numere de California, era parcat în față.

– Sun-o pe Peach și spune-i să verifice plăcuțele de înmatriculare, Peter.

Cît timp Peter folosi radioul, Nate cugetă. Pe coșul de cărămidă ieșea agale fumul. Iar un animal, nu prea se vedea ce fel de animal, atîrna dezgustător de tocul ușii.

Nate scoase siguranța armei, dar o lăsă în toc în vreme ce coborî din mașină.

– Ajunge! se auzi o voce și ușa cabanei se deschise brusc.

Prin întuneric, Nate privea un bărbat cu pușca în mînă.

– Sînt șeriful Burke, de la poliția din Lunacy. Te rog să lași arma.

– Nu-mi pasă cine spui că ești sau ce vrei. Vă cunosc eu șmecheriile voastre de extratereștrii. Nu mă mai întorc acolo.

Extratereștri. Perfect, gîndi Nate.

– Forțele extraterestre din acest sector au fost înfrînte. Ești în siguranță acum, dar lasă arma.

– Asta spui tu. De unde știu că nu ești unul dintre ei?

Are cam 30 de ani, estimă Nate. Un metru șaptezeci și cinci și vreo șaptezeci de kilograme. Părul castaniu, dar culoarea ochilor nu o distingea.

– Am documentul de identitate ștampilat după ce am fost testat. Lasă arma ca să pot să vin să ți-l arăt.

– Documentul? Părea confuz și lăsă puțin arma în jos.

– Certificat de Forţele Terestre Libere. Nu poţi avea niciodată prea multă grijă în zilele noastre.

– Au sîngele albastru, ştii. Am doborît doi dintre ei data trecută cînd m-au prins.

– Doi? Făcu Nate şi ridică din sprîncene ca şi cum ar fi fost foarte impresionat. Trebuie să ne spui tot ce-ai făcut. O să mergem la centrul de comandă şi o să-ţi înregistrăm declaraţia.

– Nu putem să-i lăsăm să cîştige.

– Nu-i vom lăsa.

Aplecă ţeava puştii şi Nate porni spre el.

Se întîmplă prea repede. Întotdeauna se întîmpla prea repede. Îl auzi pe Peter deschizînd portiera şi strigîndu-l pe nume. Îl privea atent pe bărbat, îi urmărea reacţiile şi văzu panica, furia, teroarea apărînd brusc în ochii lui.

Înjura deja şi-i strigă lui Peter să se culce la pămînt, scoţînd pistolul în acelaşi timp.

Zgomotul împuşcăturii umplu aerul şi sperie cîteva păsări de pe crengile copacilor. O a doua împuşcătură se făcu auzită cînd Nate sări în spatele maşinii pentru a se apăra. Se rostogoli în cealaltă parte cînd văzu sîngele pe zăpadă.

– Oh, Doamne. Oh, Dumnezeule, Peter.

I se păru că tot corpul se transformase în plumb şi pentru un moment care părea să nu se mai termine se încovoaie sub greutate. Respiraţia se acceleră şi simţi că panica îi goleşte mintea, iar disperarea îi uscă gîtul.

Peter se sprijinea de portieră, cu privirea devenită sticloasă.

– Cred... cred că am fost atins.

– Linişteşte-te, spuse Nate şi puse mîna pe a lui Peter, acolo unde haina era găurită şi plină de sînge. Simţi căldura sîngelui şi bătăile haotice ale propriei inimi. Cu un ochi aţintit asupra cabanei, scoase o eşarfă. Dacă prin minte îi treceau rugăciuni, atunci nu erau cele pe care le recunoştea.

– Nu e prea grav, nu? spuse Peter umezindu-şi buzele şi uitîndu-se-n jos pentru a-şi vedea rana. Se făcu alb ca varul. Doamne!

– Ascultă-mă. Ascultă, spuse Nate legînd eşarfa strîns pe rană şi pălmuindu-l pentru a-l împiedica să leşine. Aşază-te. O să fie bine.

Nu mă umple de sînge. Nu muri în braţele mele. Nu iar. Te rog, Doamne.

Scoase arma lui Peter din toc, i-o puse în mînă şi-i strînse bine pumnul pe mîner.

– O ţii bine?

– Eu... sînt dreptaci. M-a împuşcat.

– Te poţi folosi de stînga. Dacă trece de mine, nu ezita să tragi. Ascultă-mă Peter. Dacă apare aici, tragi. Ţinteşte în piept. Şi trage pînă cînd e la pămînt.

– Şerifule...

– Fă cum îţi spun.

Nate se tîrî înapoi spre spatele maşinii, deschise portiera şi se strecură înăuntru. Coborî cu două puşti. Îl auzea pe bărbat delirînd în cabană. Din cînd în cînd se mai auzeau focuri de armă.

Se întoarse la Peter şi-i puse o puşcă în braţe.

– Să nu leşini. Mă auzi? Ţin'-te bine.

– Am înţeles.

Nu avea pe cine să sune ca să cheme întăriri. Nu se afla în Baltimore, aşa că era pe cont propriu.

Ghemuit, cu puşca într-o mînă şi cu revolverul în cealaltă, se strecură peste pîrîul îngheţat, spre copaci. Se auzi o detunătură şi simţi o aşchie sărindu-i în faţă, sub ochiul stîng. Asta însemna că atenţia trăgătorului era ţintită asupra lui, departe de Peter.

La adăpostul copacilor, îşi făcu drum prin zăpadă.

Partenerul lui fusese împuşcat. Partenerul lui căzuse. Respiraţia lui ajunsese un şuier fiindcă încerca să alerge prin zăpada care îi ajungea pînă la genunchi pentru a ajunge de partea cealaltă a cabanei.

Se adăposti în spatele unui copac şi studie terenul. Nu exista o uşă şi în spate, dar era o fereastră pe lateral. Vedea umbra trăgătorului pe geam, ştia că era acolo, aşteptînd să vadă o mişcare.

Nate încărcă puşca cu o mînă şi trase.

Geamul explodă şi zgomotul fu însoţit de ţipete, iar focurile ce veniră ca răspuns îl asurziră. Porni înapoi spre faţa cabanei, trecînd pe poteca pe care o făcuse mai înainte.

Zgomote şi împuşcături răsunară în spatele lui chiar cînd spărsese gheaţa formată pe pîrîu. Căzu la pămînt, apoi sări şi continuă să alerge spre partea din faţă a cabanei.

Sări pe verandă şi lovi uşa cu piciorul, deschizînd-o.

Amîndouă armele erau îndreptate spre bărbat şi mai că îşi dorea să le descarce în el. Doboară-l, ucide-l şi pe ăsta aşa cum ai făcut şi cu ticălosul ăla de ucigaş din Baltimore. Ticălosul care-i ucise partenerul şi-i distrusese şi lui viaţa.

– Roşu, spuse bărbatul uitîndu-se la el. Buzele se alungiră într-un zîmbet. Sîngele tău e roşu. Dădu drumul puştii, căzu pe podeaua cabanei şi izbucni în lacrimi.

Numele lui era Robert Joseph Spinnaker, fusese consultant financiar în Los Angeles şi de curînd pacient al spitalelor de psihiatrie. Declarase că fusese răpit de cîteva ori de extratereştri în ultimele optsprezece luni şi că soţia lui era o clonă. Atacase şi doi clienţi în timpul unei întîlniri de afaceri.

De trei luni de zile figura ca dispărut.

Acum dormea într-o celulă, liniştit fiindcă culoarea sîngelui lui Peter şi a lui Nate era roşie.

Nate făcuse mai mult decît să-l închidă într-o celulă înainte de a se repezi la spital să facă ture în sala de aşteptare.

Revăzuse de sute de ori ceea ce se întîmplase şi de fiecare dată îşi imaginase o altă reacţie pe care ar fi putut să o aibă şi care n-ar fi dus la rănirea lui Peter.

Cînd veni Ken, Nate şedea cu capul în mîini. Imediat sări în picioare.

– Cît de rău e?

– Nu e niciodată prea plăcut să fii împuşcat, dar ar fi putut fi mult mai rău. O vreme va trebui să-şi ţină braţul imobilizat într-o eşarfă. A avut noroc că nu l-a nimerit în plin. E puţin slăbit şi ameţit. Îl mai ţin vreo două ore. Dar e bine.

– În regulă, spuse Nate, aşezîndu-se înapoi pe scaun. Bine.

– De ce nu vii să mă uit şi la tăieturile de pe faţa ta?

– Sînt doar nişte zgîrieturi.

– Cea de sub ochi pare a fi cam adîncă. Hai, nu-l contrazice pe doctor.

– Pot să mă duc la el?

– Nita e acum la el. Îl poţi vedea după ce mă ocup de tine, spuse Ken făcîndu-i semn să se îndrepte spre masa de examinare. Ştii, e o prostie să te învinovăţeşti singur.

– E un novice. E nepregătit şi eu l-am luat cu mine într-o misiune periculoasă.

– Dacă spui asta, înseamnă că nu-l respecţi prea mult pe el sau ceea ce s-a angajat să facă.

– E un copil.

– Ba nu. E bărbat. Un tip bine. Şi faptul că tu iei o parte din povară uşurează ceea ce i s-a întîmplat azi – şi ceea ce a făcut.

– S-a ridicat şi a venit la uşă după mine. Abia se ţinea pe picioare, dar a venit să mă acopere. Nate întîlni ochii lui Ken, în vreme ce doctorul îi aplica un plasture.

Sîngele lui era pe mîinile mele, dar a venit pînă la uşă să mă acopere. Aşa că poate eu sînt cel care nu poate să se descurce.

– Nu-i adevărat. Mi-a spus Peter ce s-a întîmplat. Crede că eşti un erou. Dacă vrei să-l răsplăteşti pentru ceea ce i s-a întîmplat, nu-l deziluziona. Aşa, spuse el şi se dădu doi paşi înapoi. Vei supravieţui.

Hopp era în sala de aşteptare atunci cînd Nate apăru cu părinţii lui Peter şi cu Rose. Începură să vorbească toţi deodată.

– Se odihneşte. E bine, îi linişti Ken.

– Ignatious, spuse Hopp, ducîndu-se după el pentru că nu se oprise. Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat.

– Mă duc înapoi.

– Atunci merg şi eu cu tine şi poţi să-mi povesteşti. Prefer să aud totul de la tine decît să ascult toate poveştile care circulă deja prin oraş.

Îi relată întîmplarea pe scurt.

– Vrei să umbli mai încet? Picioarele tale sînt mai lungi decît tot corpul meu. La față cum te-ai lovit?

– O schijă dintr-un copac. O coajă zburătoare.

– Zburătoare pentru că trăgea în tine. Pentru numele lui Dumnezeu!

– Faptul că m-am tăiat la față este, probabil, motivul pentru care atît Spinnaker, eu cît şi tu sîntem în viață. Din fericire, sîngele meu e roşu.

La fel e şi al lui Peter, gîndi el. Şi a pierdut ceva azi.

– Vine să-l ia Poliția Statală?

– Peach îi contactează.

– Bine. Umblă de nebun de trei luni. Cine ştie de cînd dă tîrcoale peste tot. Poate că el l-a ucis pe Yukon. Poate că el este răspunzător de toate astea.

Nate îşi scoase ochelarii de soare din buzunar şi şi-i puse la ochi.

– Ar putea fi, dar nu e el.

– Tipul e nebun şi chestia aia a fost o nebunie. Poate s-a gîndit că Yukon e un extraterestru în costum de cîine. Pare un raționament bun, Ignatious.

– Asta doar dacă crezi că tipul s-a strecurat în oraş, a prins un cîine bătrîn, l-a adus în fața primăriei şi i-a tăiat gîtul după ce furase cuțitul în prealabil. E puțin cam trasă de păr după gustul meu.

Îl luă de braț şi-l ținu pe loc.

– Asta poate fiindcă tu vrei să crezi altfel. Poate fiindcă dacă voi crede altfel, ai posibilitatea să-ți înfigi dinții altundeva. Poți să faci ceva mai mult decît să opreşti cîteva bătăi sau să-l fereşti pe Mike Bețivul de îngheț. Te-ai gîndit că poate faci toate astea, cauți un criminal printre noi, doar pentru că tu vrei să găseşti unul?

– Nu vreau eu. Aşa este.

– Încăpățînat afurisit! spuse ea printre dinți şi se întoarse cu spatele pînă cînd se linişti. Lucrurile nu se vor aşeza dacă nu încetezi să le agiți.

– Lucrurile nu ar trebui să se aşeze pînă cînd nu se rezolvă. Trebuie să scriu un raport despre incident.

Nate îşi petrecu noaptea la secţie, ascultînd mărturiile lui Spinnaker despre răpiri. Pentru a-l calma, rămase lîngă el şi luă notiţe. Fu foarte fericit, a doua zi dimineaţă, cînd veni Poliţia Statală ca să-şi ia deţinutul. Fu uimit să-l vadă şi pe Coben.

– Poate ar trebui să te gîndeşti dacă nu ar fi o idee bună să închiriezi o cameră pe-aici.

– M-am gîndit că e o bună ocazie să discutăm şi despre altele. Putem merge două minute la tine în birou?

– Sigur. Trebuie să-ţi dau şi rapoartele pe care le-am făcut. Intră în birou şi scoase rapoartele. Atac cu arme mortale asupra unui poliţist şi aşa mai departe. Psihiatrul va reduce din gravitate, dar asta nu înseamnă că ajutorul meu se va simţi mai puţin împuşcat.

– Cum se simte?

– E bine. E tînăr şi rezistent. L-a atins în muşchi.

– Dacă scapi cu viaţă, înseamnă că ai o zi bună.

– Aşa-i.

– Încă te mai ocupi de povestea asta, spuse Coben, ducîndu-se spre peretele cu probe.

– Aşa se pare.

– Ai ajuns la vreo concluzie?

– Depinde de unde priveşti.

– Un cîine mort? Faci legătura şi cu asta?

– Trebuie să am şi eu un hobby.

– Uite cum stă treaba. Nici eu nu sînt încîntat de concluzia la care s-a ajuns în acest caz, dar mi se impun anumite limite. O mulţime chiar, depinde de unde te afli. Sîntem de acord că a mai fost pe munte şi o a treia persoană neidentificată atunci cînd Galloway a fost împuşcat. Asta nu înseamnă că l-a împuşcat pe Galloway sau că a ştiut ce s-a întîmplat. Nu înseamnă nici că mai e în viaţă, pentru că logic ar fi ca individul care l-a ucis pe Galloway să se fi descotorosit de un martor.

– Nu şi dacă martorul a fost Hawbaker.

– Nu credem că el a fost. Dar dacă a fost el, cu siguranţă că asta nu înseamnă neaparat că această a treia persoană are legătură şi cu moartea lui Hawbaker sau a cîinelui. Am posibilitatea, neoficial, de a continua investigaţiile pentru a descoperi cine era cea de-a treia persoană, dar nu am aflat nimic.

– Pilotul care i-a dus pînă acolo a fost ucis în circumstanţe neelucidate.

– Nu există nici o dovadă. M-am interesat. Kijinski a plătit nişte datorii şi a făcut altele în perioada dintre moartea lui Galloway şi a sa. E puţin straniu, sînt de acord cu tine. Dar nu există nimeni care să ne confirme că el i-a dus acolo.

– Pentru că toţi, în afară de unul singur, sînt morţi.

– Nu există nici o înregistrare, nici un jurnal de bord. Nimic. Şi nimeni dintre cei care l-au cunoscut pe Kijinski sau care să recunoască, să-şi aducă aminte de rezervarea pentru acest zbor. Poate că el a fost pilotul şi, dacă-i aşa, e logic să ne gîndim că Hawbaker s-a debarasat şi de el.

– Ar putea fi logic. Doar că Max Hawbaker nu a ucis trei persoane. Şi nu s-a întors din mormînt să taie şi gîtul cîinelui.

– Nu contează ce simţi tu că s-a întîmplat. Am nevoie de probe clare.

– Mai lasă-mi puţin timp.

Două zile mai tîrziu, Meg veni la postul de poliţie, îi făcu cu mîna în trecere lui Peach şi intră direct în biroul lui Nate. O privire aruncată pe peretele cu probe o făcu să se oprească.

– Ei bine, drăgălaşule, am venit să te dezmorţesc.

– Poftim?

– Chiar şi cei mai preocupaţi şi mai conştiincioşi poliţişti mai au nevoie de cîte o zi liberă. E rîndul tău.

– Peter nu e disponibil. Sîntem cu un om mai puţin.

– Şi tu stai aici şi te gîndeşti la asta şi la nimic altceva. Ai nevoie de puţin timp pentru a-ţi limpezi gîndurile, Burke. Dacă apare vreo problemă, ne întoarcem.

– De unde?

– Surpriză. Peach, strigă ea ieşind din birou. Şeful tău îşi ia liber restul zilei. Cum îi spun în NYPD Blue? Timp personal.

– Cam are nevoie.

– Te descurci singur, nu, Otto?

– Meg..., începu Nate.

– Peach, cînd şi-a luat liber ultima dată şeful tău?

– Acum trei săptămîni şi ceva, dacă-mi aduc bine aminte.

– Perioadă de limpezire a gîndurilor, şerifule, spuse Meg şi-i luă haina din cuier. Avem o zi întreagă pentru asta.

– O oră.

– Începem cu asta, încuviinţă ea zîmbind.

Cînd văzu avionul, se opri brusc.

– Nu mi-ai spus că este o perioadă de limpezire a gîndurilor care implică şi un zbor.

– E cea mai bună metodă. Garantată.

– Nu am fi putut să mergem cu maşina, să facem sex pe bancheta din spate? Cred că asta e cea mai bună metodă.

– Ai încredere în mine, replică ea ţinîndu-l strîns de mîini cu o mînă şi mîngîindu-i rana cu cealaltă. Cum îţi mai e?

– Acum, că ai adus vorba, probabil că nu e o idee bună să zbor cînd am o asemenea rană.

Îi prinse faţa în mîini şi-l sărută prelung.

– Vino cu mine, Nate. Vreau să împărtăşim ceva.

– Dacă iei aşa.

Se urcă în avion şi îşi puse centura.

– Ştii, nu am decolat niciodată de pe apă. Nu cînd apa era... udă. Mai este încă gheaţă. Nu ar fi bine dacă am intra într-un bloc de gheaţă, nu?

– Un bărbat care a prins un bolnav mental înarmat nu ar trebui să-şi facă atîtea griji pentru atîta lucru.

– Un fel de schi nautic, dar nu chiar, spuse Nate, ţinîndu-şi respiraţia cînd avionul decolă. Credeam că ai de lucru azi, adăugă atunci cînd fu convins că poate să respire.

– L-am trimis pe Jerk. Va aduce proviziile mai tîrziu. Avem de

adus multe chestii pentru paradă, inclusiv o cutie de chimicale pentru insecte.

– Tu şi Jerk faceţi trafic cu droguri pentru insecte.

– Chimicale mortale, drăguţule. Ai supravieţuit primei tale ierni în Alaska. Acum vom vedea cum te descurci vara. Cu ţînţari mari cît un bombardier B-52. Nu vei vrea să faci nici trei paşi în afara casei fără chimicalele pentru insecte.

– Am înţeles cum e cu chimicalele, dar îngheţată de la eschimoşi chiar nu mănînc. Jesse spune că e făcută din foci.

– Din grăsime, spuse ea rîzînd. Din grăsime de focă şi seu de ren. Nu e rea deloc dacă o amesteci cu zahăr şi fructe de pădure.

– O să te cred pe cuvînt, pentru că eu seu de ren chiar nu mănînc. Nici măcar nu ştiu ce e.

Meg zîmbi din nou pentru că Nate se relaxase şi acum chiar se uita afară.

– Totul e foarte departe de aici, nu? Rîul, gheaţa şi oraşul înşirat pe toată lungimea.

– Pare tăcut şi simplu.

– Dar nu e. Nu e nici una nici alta. Şi tundra pare liniştită, văzută de aici. De o frumuseţe dură. Dar nu e liniştită. Natura te omoară fără să se gîndească şi mai urît decît nebunul ăla înarmat. Dar asta nu înseamnă că e mai puţin frumoasă. Nu aş putea trăi în altă parte. Nu aş putea fi în altă parte.

Se uită peste lac şi rîu şi văzu înaintarea lentă şi hotărîtă a primăverii. Petele de verde se înmulţeau pe măsură ce soarele atingea zăpada. O cascadă se rostogolea de pe o stîncă şi apa strălucea, producînd lumini şi umbre. Chiar sub ei, o turmă mică de reni traversa cîmpul. Deasupra, cerul era o panglică albastră.

– Jacob a fost atunci aici, în acel septembrie, spuse Meg, uitîndu-se la el. Am vrut să-ţi spun ca să ne putem scoate amîndoi din cap chestia asta. M-a vizitat de multe şi după ce a dispărut tata. Nu ştiu dacă l-a rugat el sau a fost iniţiativa lui Jacob. Din cînd în cînd mai treceau cîte două zile fără să-l văd. Dar niciodată mai mult de o săptămînă, nu destul de mult timp ca să fi pututfi

pe munte cu tata. Am vrut să ți-o spun, ca să fii sigur în cazul în care ai avea nevoie de ajutor de la el.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă.

– Da, şi eu eram doar un copil. Dar îmi amintesc. După ce am început să mă gîndesc, mi-am amintit. L-am văzut mai des pe el decît pe Charlene în primele săptămîni după ce a dispărut tata. Mă ducea la pescuit şi la vînătoare şi cînd a fost o furtună, am rămas să dorm la el cîteva zile. Îți spun asta pentru ca să ai încredere în el, asta-i tot.

– Bine.

– Acum uită-te la tribord.

Se uită spre dreapta şi văzu că zburau la marginea lumii, peste un canal cu apă albastră care părea a fi mult prea aproape pentru a fi liniştitor. Înainte să aibă timp să spună ceva, văzu o mare parte din infinitul albastru rupîndu-se şi căzînd în apă.

– Dumnezeule.

– E un ghețar activ şi ceea ce vezi este o rupere, spuse ea în timp ce alte bucăți masive de gheață se rupeau şi cădeau. Cred că din cauza ciclului este mai degrabă un fel de naştere decît o dispariție.

– E frumos. Era aproape lipit de geam. E uimitor. Iisuse, unele bucăți au dimensiunea unei case. Rîse cînd o altă bucată se desprinse şi aproape nici nu băgă de seamă tremurul avionului într-o vîltoare turbulentă.

– Oamenii mă plătesc bine să-i aduc să vadă asta şi după aceea îşi petrec marea majoritate a timpului cu ochii lipiți de camera de luat vederi. Mie mi se pare o risipă. Dacă vor să vadă un film, ar trebui să închirieze o casetă.

Nu e doar spectacolul, gîndi Nate. Era şi ciclul, violent,inevitabil, aproape mitic. Privelişte a... bolovani uriaşi de gheață plutind în aer. Zgomotul pe care-l făceau cînd se desprindeau. Impactul cu apa, apoi, revenirea, la suprafață precum nişte mici insule care o luau în jos, urmînd conturul fiordului.

– Trebuie să rămîn aici.

Meg întoarse avionul pentru a-i oferi un alt unghi de vizibilitate.

– Aici, în aer?

– Nu. Aici, spuse întorcîndu-se spre ea şi privind-o într-un fel pe care rar îl văzuse. Relaxat şi fericit. Nici eu nu pot fi în altă parte. E bine să ştiu asta.

– Mai e ceva care ar fi bine să ştii. Te iubesc.

Rîse şi orientă aparatul razant deasupra canalului, iar gheaţa cădea în jurul lor.

27

Lui Charlene îi plăcuse întodeauna ceea ce se numea primăvara în Alaska. Îi plăcea să vadă zilele crescînd treptat, pînă cînd nu mai era altceva decît lumină. În biroul ei, stătea la fereastră, lăsîndu-şi treburile şi se uita pe stradă. Era aglomerată. Oameni care se deplasau, conduceau, mergeau, veneau. Localnici şi turişti, oameni care locuiau la ţară şi care veniseră în oraş să cumpere provizii. Paisprezece din cele douăzeci de camere pe care le avea erau ocupate şi săptămîna următoare avea să lucreze la capacitate maximă. După aceea, lumina puternică părea să nu se mai termine, parcă avea să atragă oamenii precum mierea muştele. Avea să lucreze pe brînci în aprilie, mai şi pînă la îngheţ. Îi plăcea să muncească, să-şi vadă localul plin de oameni. Îi plăcea mizeria şi zgomotul pe care-l făceau. Banii pe care-i cheltuiau.

Construise ceva, nu? Descoperise ce dorea sau mare parte din ceea ce dorea. Se uită spre rîu. Apăruseră bărci ce-şi croiau drum printre sloiurile plutitoare.

Se uită dincolo de rîu, dincolo de munţi. Alb şi albastru, cu mici pete de verde care începeau să se înmulţească încet, foarte încet. Alb pe vîrfuri, mereu alb în acea lumea străină şi îngheţată.

Nu făcuse niciodată cătărări şi nici nu avea să facă. Munţii nu o atrăseseră nicicînd. Alte lucruri, da. Pat. Simţise chemarea

trecînd prin ea ca o mie de trompete atunci cînd intrase în viaţa ei. Nu avea încă 17 ani şi era virgină. Era plantată, nu era plantată în cîmpurile din Iowa, aşteptînd să vină cineva să o culeagă? Era o fată tipică pentru locurile acelea, disperată să scape. Apoi, apăruse el, arătînd atît de periculos şi exotic pe motocicleta lui şi atît de diferit.

Oh, o chemase, îşi aminti ea, şi ea răspunsese chemării. Se strecurase din casă în nopţile acelea răcoroase de primăvară ca să fugă la el, ca să se rostogolească goi în iarba moale, liberi şi fără griji ca nişte căţeluşi. Şi atît de îndrăgostiţi. Dragostea aia ce te consumă şi pe care, probabil, nu o simţi decît la şaptesprezece ani.

Cînd plecase el, îl însoţise, lăsînd familia, prietenii, depărtîndu-se de lumea pe care o cunoştea şi pornind spre alta, în spatele lui, pe un Harley.

Trăiseră. Cum mai trăiseră. Mergînd unde voiau, făcînd ce doreau. Prin deşert şi zone de cîmpie, prin oraşe mari şi mici. Şi drumurile îi aduseseră în cele din urmă aici. Lucrurile se schimbaseră. Cînd se schimbaseră? Cînd îşi dăduse seama că era gravidă? Fuseseră atît de entuziasmaţi, atît de prostesc de entuziasmaţi de perspectiva de a avea un copil. Dar lucrurile se schimbaseră cînd au ajuns aici cu sămînţa crescînd în ea. Cînd îi spusese că voia să rămînă.

Sigur, Charley, nici o problemă, putem rămîne o vreme.

O vreme a devenit un an, doi, apoi zece şi – Dumnezeule, Dumnezeule! – ea fusese cea care se schimbase. Îl împinsese de la spate, îl îmboldise îl cicălise pe băiatul ăla minunat pentru a deveni bărbat, pentru a deveni exact ceea ce o făcuse să fugă de-acasă. Responsabil, aşezat. Normal.

Rămăsese, mai mult pentru Meg îşi dăduse şi ea seama. Mai mult pentu fata care era o replică a lui, decît pentru femeia care-i dăduse copilul acela. Rămăsese, dar nu se liniştise.

Îl urîse pentru asta. O urîse pe Meg. Ce altceva ar fi putut să facă? Nu era *făcută* să gîndească altcumva. Ea fusese cea care lucrase, nu-i aşa? Care se asigurase că aveau ce mînca şi un acoperiş deasupra capului.

Şi ştia că atunci cînd pleca să găsească de lucru, să se cațăre pe munte, să ia o pauză, ştia că se duce la curve.

Bărbaţii o doreau. Putea avea orice bărbat şi-ar fi dorit. Şi singurul pe care-l dorea era la curve.

Ce erau şi munţii dacă nu tot curve? Curve albe şi reci care i-l răpiseră. Pînă cînd rămăsese pentru totdeauna acolo şi o părăsise.

Dar supravieţuise, nu-i aşa? Chiar mai mult decît atît. Găsise ceea ce-şi dorea aici. Mare parte din ceea ce-şi dorea. Acum avea bani. Avea propriul ei loc. Avea bărbaţi, corpuri tari şi tinere, noaptea.

Şi atunci de ce era nefericită?

Nu-i plăcea să se gîndească mult, să se uite în sinea ei şi să se îngrijoreze la gîndul a ceea ce avea să găsească acolo. Îi plăcea să trăiască. Să se mişte în permanenţă. Cînd dansezi nu trebuie să gîndeşti.

Se întoarse, puţin iritată de bătaia în uşă.

– Intră. Zîmbetul îi înflori automat cînd îl văzu pe John. Bună, frumosule. S-a terminat şcoala? E deja aşa de tîrziu? Şi eu visez aici cu ochii deschişi, irosind ziua. Va trebui să ies şi să văd ce pregăteşte special Big Mike pentru seara asta.

– Trebuie să vorbim, Charlene.

– Sigur, iubitule. Am întotdeauna timp pentru tine. Îţi fac un ceai şi ne instalăm bine.

– Nu.

– Pari foarte serios. Dar ştii bine că-mi placi cînd eşti aşa, serios, spuse şi-l strînse de obraji. Eşti foarte sexi.

– Nu face asta, spuse el şi-i dădu mîinile la o parte.

– S-a întîmplat ceva? Oh, Doamne, a murit, a mai murit cineva? Nu cred că mai rezist. Nu cred că mai suport să aud aşa ceva.

– Nu. Nimic de genul acesta. Voiam doar să-ţi spun că voi pleca la sfîrşitul semestrului.

– Îţi iei o vacanţă? Ai de cînd să pleci în călătorie cînd Lunacy ajunge la apogeu?

– Nu-mi iau vacanţă. Plec.

– Ce tot spui? Pleci? De tot? E o prostie, John. Unde ai să te duci? Ce-ai să faci?

– Sînt o mulțime de locuri în care nu am fost, o mulțime de lucruri pe care nu le-am făcut. Le voi vedea. Le voi face.

Simți un nod în gît cînd se uită la el. Cei la care ții, îi șoptea mintea ei, te părăsesc.

– John, dar aici locuiești. Aici lucrezi.

– Voi trăi și voi munci în altă parte.

– Dar nu poți doar să... de ce? De ce faci asta?

– Ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă, dar m-am lăsat purtat de val. Nate a venit să mă vadă la școală săptămîna trecută. Unele dintre lucrurile pe care mi le-a zis m-au făcut să mă gîndesc la trecut, la... prea mulți ani.

Își dorea să-și găsească furia cea care o putea împinge să țipe, să spargă lucruri. Care o elibera. Dar nu simțea decît o banală părere de rău.

– Ce legătură are Nate cu toate astea?

– El e schimbarea. Sau stînca din rîu ce a determinat schimbarea. Plutești, Charlene, ca apa dusă de curent și, poate nu-ți dai seama, cît ar trebui, ce se întîmplă. Îi atinse părul, apoi lăsînd mîna jos. Cade o stîncă în mijlocul rîului și-l învolburează. Schimbă lucrurile. Poate cu puțin, poate cu mult. Dar niciodată nu va mai fi la fel.

– Niciodată nu înțeleg despre ce vorbești cînd începi așa. Apă, și rîuri, și stînci. Care-i legătura cu venirea ta aici și anunțul plecării tale? Pleci. Nici măcar nu-ți pasă cum mă simt?

– Ba chiar mult prea mult pentru binele meu. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Și tu ai știut-o.

– Dar nu mai este așa.

– Ba da, atunci, acum și toți ani dintre cele două. Te-am iubit și cît ai fost cu alt bărbat. Și cînd a dispărut, m-am gîndit că acum vei veni la mine. Și ai venit. Cel puțin în patul meu. M-ai lăsat să mă bucur de corpul tău, dar te-ai căsătorit cu altcineva. Chiar dacă știai că te iubesc, te-ai căsătorit cu altcineva.

– A trebuit să fac ce era bine pentru mine. A trebuit să fiu practică, spuse și aruncă ceva – o lebădă de cristal. Dar gestul nu-i dădu nici o satisfacție. A trebuit să mă ocup de viitorul meu.

– Aş fi fost bun cu tine şi pentru tine. Aş fi fost bun cu Meg. Dar tu ai ales altceva. Ai ales asta, spuse şi arătă împrejur. L-ai cîştigat. Ai muncit din greu. Ai construit totul. Şi chiar cînd mai trăia Karl, tot ai mai venit la mine. Şi eu am aceptat. La mine şi la alţii.

– Pe Karl nu-l interesa sexul sau îl interesa foarte puţin. El îşi dorea un partener, cineva care să aibă grijă de el şi de locul ăsta. Mi-am îndeplinit obligaţia, spuse ea cu o voce pătimaşă. Am avut o înţelegere.

– Ai avut grijă de el şi de locul ăsta. Şi cînd a murit, ai continuat să ai grijă. Am şi pierdut şirul cererilor în căsătorie pe care ţi le-am făcut, Charlene, şi al refuzurilor tale. De cîte ori te-am văzut cu altcineva sau strecurîndu-te în patul meu cînd nu mai era altcineva. Dar acum m-am săturat.

– Eu nu vreau să mă căsătoresc, aşa că te hotărăşti să pleci?

– Te-ai culcat cu bărbatul acela noaptea trecută. Cu cel din grupul care venise la vînătoare. Acela înalt şi brunet.

– Şi ce dacă?

– Cum îl chema?

Deschise gura ca să-i răspundă, dar îşi dădu seama că nu ştia. Nu-şi mai aducea aminte nici de feţe, darămite de nume.

– Ce-mi pasă! se răsti ea. A fost doar sex.

– Nu vei găsi ceea ce cauţi, nu cu numeroşii bărbaţi care au pe jumătate vîrsta ta. Dar dacă trebuie să continuu căutarea, eu nu te pot opri. Asta a fost clar încă de cînd a început totul. Dar pot înceta să mai fiu cel din planul doi.

– Pleacă atunci, spuse şi luă un braţ de hîrtii de pe birou şi le aruncă în sus. Nu-mi pasă.

– Ştiu. Dacă ţi-ar păsa, dacă ţi-ar păsa cu adevărat, nu aş pleca.

Ieşi din cameră şi trase uşa după el.

Era ameţit de lumină. Nate simţea că nu-i ajunge oricît de mult dura ziua, dorea mai mult. O simţea penetrîndu-i carnea şi oasele, încărcîndu-l. De zile bune nu mai avusese nici un coşmar.

Se trezea pe lumină, lucra toată ziua pe lumină. Se gîndea pe lumină şi mînca pe lumină; se scălda în ea. Şi, în fiecare seară, cînd vedea soarele apunînd după munţi, ştia că va răsări din nou peste cîteva ore. Erau nopţi cînd se strecura din patul lui Meg şi se plimba cu cîinii, urmărind jocul luminilor pe cerul nopţii.

Îşi mai simţea rana arzînd sub cicatricele de pe corp. Dar se gîndea că durerea venea de la procesul de vindecare. Spera că aşa era. Un fel de acceptare a ceea ce pierduse şi o deschidere către ceea ce putea să aibă.

Pentru prima dată de cînd plecase din Baltimore o sună pe soţia lui Jack, pe Beth.

– Voiam doar să aflu ce mai faci. Tu şi copiii.

– Sîntem bine. A trecut un an de cînd...

Ştia. Anul se împlinea chiar în ziua aceea.

– Azi e ceva mai greu. Am ieşit de dimineaţă şi i-am dus flori. Tot ce este „prima" este cel mai greu. Primele vacanţe, primele zile de naştere, primele aniversări. Dar treci peste şi, apoi, e mai uşor. Mă gîndeam... speram că vei suna azi. Sînt bucuroasă că ai făcut-o.

– Nu eram sigur că vrei să mă auzi.

– Ne e dor de tine, Nate. Şi mie, şi copiilor. Îmi fac griji.

– Eu sînt bine. Mai bine.

– Spune-mi cum e acolo. E îngrozitor de frig şi de linişte?

– De fapt, acum sînt cam cincisprezece grade. Cît despre linişte... Se uită la peretele cu probe. Da, e destul de multă. Au fost nişte inundaţii. Nu la fel de grele ca în sud-est, dar destul cît să ne ţină ocupaţi. E foarte frumos, spuse şi se întoarse cu faţa spre fereastră. Cum nici nu poţi să-ţi imaginezi. Trebuie să vezi şi chiar şi atunci este greu să-ţi imaginezi.

– Pare că te simţi bine. Mă bucur să te aud aşa.

– Nu credeam că voi reuşi să mă acomodez aici. Niciunde. Am vrut. Pînă am ajuns aici, nu-mi păsa la fel de tare. Pînă cînd am ajuns aici. După aceea am vrut. Dar nu am crezut că voi putea.

– Şi acum?

– Cred că voi reuşi, Beth. Am cunoscut pe cineva.

– Oh? Se simţea un zîmbet în vocea ei şi Nate închise ochii pentru a auzi rîsul. E minunată?

– Deosebită în mult privinţe. Cred că ţi-ar plăcea de ea. Nu e la fel ca şi ceilalţi. E pilot de tundră.

– Pilot de tundră? Nu e cumva una dintre persoanele alea care zboară ca maniacii în nişte avioane de jucărie?

– Cam aşa ceva. E frumoasă. Adică nu e, dar e. E amuzantă, şi puternică, şi probabil că e şi nebună, dar i se potriveşte. O cheamă Meg. Megan Galloway şi sînt îndrăgostit de ea.

– Oh, Nate. Sînt atît de bucuroasă pentru tine.

– Nu plînge, îi spuse cînd auzi vocea înecată de lacrimi.

– Nu, e bine. Jack ar găsi un milion de lucruri să te înţepe, dar sub toate astea ar fi fost bucuros pentru tine.

– Da, voiam doar să-ţi spun. Voiam să vorbesc cu tine şi să-ţi spun să vii cu copiii odată, cînd vreţi vrea. E un loc perfect pentru o vacanţă de vară. Prin iunie nu se întunecă decît la miezul nopţii şi mi-au spus că nici atunci nu se face întuneric, e o lumină ca în amurg. Şi e mai cald decît îţi închipui, sau cel puţin aşa mi-au spus. Aş vrea să vezi şi tu, să o întîlneşti pe Meg. Aş vrea să vă văd pe toţi.

– Îţi promit că venim la nuntă.

Rîsul lui suna cam chinuit.

– Încă nu am făcut nici un pas în direcţia asta.

– Te cunosc, Nate. Îl vei face.

După ce închise, zîmbea. Ultimul lucru la care se aşteptase. Lăsă peretele neacoperit de pătură – oarecum un semn că acum investiga la vedere – şi ieşi din birou.

Avu o tresărire să-l vadă pe Peter cu braţul agăţat de gît. Tînărul şedea la birou, operînd pe tastatură cu o singură mînă.

Sarcini de birou. Hîrţogărie. Un poliţist – şi asta era copilul – putea să moară pur şi simplu de plictiseală.

Nate se duse la el.

– Vrei să ieşi de aici?

Peter se uită la el, iar mîna cea bună îi rămase suspendată desupra tastaturii.

– Domnule?

– Vrei să te scot din biroul ăsta o vreme?

– Da, spuse şi toată faţa i se lumină.

– Să facem o plimbare. Peach, adjunctul Notti şi cu mine ieşim să patrulăm pe jos.

– Hmm! Otto a ieşit deja, replică Peter.

– Hei, criminalitatea ar putea fi în creştere, nu se ştie niciodată. Peach ia comanda!

– Am înţeles căpitane, spuse ea rîzînd. Fiţi atenţi, băieţi.

Nate îşi luă haina din cuier.

– O vrei pe a ta? îl întrebă pe Peter.

– Nu, doar cei de mai jos de paralela 48 au nevoie de haină într-o zi ca asta.

– Serios? Ei bine atunci, spuse şi puse haina la loc.

Era destul de rece afară şi cerul era acoperit de nori. Probabil că va ploua, gîndi Nate şi regretă că-şi lăsase haina în birou.

– Ce-ţi mai face braţul?

– E destul de bine. Nu cred că mai am nevoie să-l ţin legat, dar între Peach şi mama care mă bat la cap, mai bine aşa.

– Femeile se impacientează cînd cineva e împuşcat.

– Mie-mi spui. Şi încearcă numai să pari stoic, atunci să vezi cum sar pe tine.

– Nu am vorbit prea mult cu tine despre incident. Iniţial mi-am spus că am greşit luîndu-te cu mine.

– L-am speriat cînd am ieşit din maşină.

– Şi o veveriţă care ar fi aruncat o alună l-ar fi speriat, Peter. Am spus că iniţial m-am gîndit că am făcut o greşeală luîndu-te cu mine. Dar adevărul e că nu a fost. Eşti un poliţist bun. Ai dovedit-o. Erai rănit şi buimac şi totuşi m-ai susţinut.

– Dar controlai situaţia. Nici nu aveai nevoie de ajutor.

– S-ar fi putut să am. Asta-i şi ideea. Cînd eşti cu cineva într-o situaţie dificilă, trebuie să ai încredere în persoana aceea, fără rezerve.

Aşa cum el şi Jack avuseseră încredere unul în altul. Atît încît să ieşi pe alee, în întuneric, indiferent ce te aştepta acolo.

– Vreau să ştii că am încredere în tine.

– Am... am crezut că mi-ai dat muncă de birou ca să fie mai uşor.

– Te-am pus să faci asta pentru că eşti rănit. La datorie, Peter. În dosarul tău va fi specificat felul în care te-ai comportat în acest caz. Vei primi o menţiune în dosarul tău.

– Da?

– Meriţi asta. Va fi anunţată la următoarea şedinţă de consiliu.

– Nu ştiu ce să spun.

– Dacă eşti stoic, ajunge.

La colţ traversară strada, pe trotuarul opus.

– Trebuie să-ţi mai spun ceva şi e un subiect sensibil. Referitor la investigaţia pe care o facem. Omuciderile. Indiferent de concluzia Poliţiei Statale, noi le vom trata ca fiind omucideri. Am luat cîteva declaraţii de la diferiţi indivizi în legătură cu acţiunile lor din perioada respectivă. Majoritatea nu pot fi coroborate, sau cel puţin nu aşa cum vreau eu. Asta îl include şi pe Otto.

– Oh, şefule, dar Otto e...

– Unul dintre noi. Ştiu. Dar nu pot să-l tai de pe listă doar fiindcă este unul dintre noi. Sînt mulţi cei din oraş sau din împrejurimi care ar fi putut comite aceste trei crime. Motivul este o altă discuţie. Motivele pentru ultimele două sînt legate de uciderea lui Galloway. Care a fost motivul uciderii lui? O crimă pasională, un cîştig, o acoperire? A fost provocată de droguri? Poate este o combinaţie din toate astea. Dar oricine ar fi fost, el îl cunoştea.

Nate se uită pe stradă şi pe trotuare. Cîteodată, tocmai ceea ce ştiai te aştepta în întuneric.

– Îi cunoştea destul de bine pentru a face o ascensiune de iarnă cu ucigaşul şi cu Max. Doar ei trei. Îşi cunoştea ucigaşul destul de bine pentru a-l accepta acolo sus, în condiţii foarte grele.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Avea un jurnal. Îl avea asupra sa. Coben mi-a dat o copie.

– Dar dacă avea un jurnal, atunci...

– Nu a folosit niciodată numele companionilor săi.. Era o chestie făcută ca să se distreze. Genul care-mi spune că dacă nu ar fi fost ucis atunci, ar fi murit cu altă ocazie dacă nu s-ar fi schimbat. Fumau iarbă şi foloseau amfetamină. Se jucau de-a *Star Wars*. Galloway era Luke, Max era Han Solo şi, destul de ironic, ucigaşul lui Galloway era Darth Vader. Muntele era lumea îngheţată din film.

– Îl chema Hoth. Îmi plac filmele, spuse Peter ridicînd din umeri. Colectam şi figurine şi tot felul de alte chestii cînd eram copil.

– Şi eu. Dar ei nu erau copii. Erau adulţi şi, undeva pe parcurs, jocul le-a scăpat de sub control. Galloway a scris că Han, eu cred că este vorba de Max, s-a rănit la gleznă. L-au lăsat într-un cort cu nişte provizii şi şi-au continuat drumul.

– Asta dovedeşte că nu Max l-a ucis.

– Depinde de unde priveşti. Poţi spune şi că Max s-a decis să-i urmărească, i-a ajuns din urmă la peştera de gheaţă şi a luat-o razna. Sau poţi spune că Max era Darth Vader şi că i-a ucis pe amîndoi. Nu sînt teoriile mele, dar sînt nişte variante. Statul a acceptat-o pe ultima.

– Că domnul Hawbaker i-a ucis pe amîndoi? Şi că apoi a coborît singur de pe munte? Nu văd cum.

– De ce?

– Păi, ştiu că eram doar un puşti cînd s-au întîmplat toate astea, dar domnul Hawbaker nu avea reputaţia unui om curajos, capabil să se descurce singur. Şi ca să cobori singur, ar fi trebuit să ai amîndouă aceste calităţi.

– De acord. Mai încolo, în jurnal, Galloway a scris că personajul care juca rolul lui Vader dădea semne – să-i spunem nebunie, de mînie – asumare de riscuri şi făcea acuzaţii. Folosiseră şi multe droguri şi, din cîte am auzit, căţărătorii trec prin stări ciudate din cauza cantităţii reduse de oxigen.

Nate o văzu pe Deb ieşind de la „Corner Store" pentru a-l plimba pe Cecil. Cîinele era îmbrăcat cu un pulover verde.

– Galloway era îngrijorat de starea mentală a tipului, continuă

el făcîndu-I semn cu mîna lui Deb. Se gîndea cum ar putea să-i ducă pe amîndoi jos în siguranţă. Ultima notă din jurnal este scrisă la intrarea în peşteră. Nu a mai ieşit de acolo, aşa că avea dreptate să se îngrijoreze. Dar nu era destul de îngrijorat pentru a-şi lua toate măsurile de siguranţă. Pe corp nu s-au găsit nici un fel de răni care ar fi putut fi produse în cazul în care s-ar fi apărat. Pioletul lui era tot la centură. Îşi cunoştea ucigaşul, la fel şi Max. Şi Yukon îl cunoştea pe cel care i-a tăiat gîtul. Şi noi îl cunoaştem, Peter, doar că nu-l recunoaştem încă.

– Şi ce facem?

– Continuăm să cercetăm ceea ce aveam deja. Continuăm pînă cînd aflăm altceva. Încă nu-i spun lui Otto despre jurnal. Nu încă.

– Dumnezeule!

– Asta te apasă mai tare pe tine. Este vorba despre oameni pe care-i cunoşti de o viaţă.

Salută din cap spre partea străzii unde Harry fuma şi stătea de vorbă cu Jim Mackie. În partea opusă, Ed mergea cu paşi hotărîţi spre bancă, dar se opri să schimbe o vorbă cu doamna de la poştă, care mătura în faţă.

Big Mike ieşi de la „Lodge" şi alergă, fără îndoială spre „Italian", pentru conversaţia zilnică cu Johnny Trivani. Fetiţa lui cea mică rîdea cu poftă de pe umerii lui.

– Oameni obişnuiţi. Dar unul dintre ei, de aici, de pe stradă, din una dintre clădirile astea sau dintr-o cabană din afara oraşului, este ucigaşul. Şi dacă va fi nevoit, va ucide din nou.

Se duse la Meg în seara aceea. Nu era întotdeauna acasă. Contractele se înmulţeau pe măsură ce se încălzea vremea. Dar aveau o înţelegere ca el să vină şi să se ocupe de cîini şi de ce mai era nevoie pe-acolo. Puţin cîte puţin, îşi lăsa lucrurile acolo. Altă înţelegere nescrisă. Încă mai avea camera de la „Lodge", dar o folosea mai mult pe post de debara pentru hainele de iarnă. Le-ar fi putut muta şi pe astea la Meg, dar ar fi fost ca o declaraţie. Declaraţia că trăiesc împreună.

Văzu fumul ieşind pe horn înainte să întoarcă şi i se puse un nod în stomac. Dar nu era nici un avion pe lac şi pe alee era camionul lui Jake.

Cîinii ieşiră din pădure ca să-l întîmpine. Rock avea în gură unul din oasele enorme pe care îi plăcea să le roadă. I se păru destul de proaspăt, şi-i lăsă pe cîini să se războiască pe os şi intră înăuntru.

Simţi mirosul de sînge la jumătatea drumului spre bucătărie. Instinctiv, duse mîna la tocul pistolului.

– Am adus carne, spuse Jacob fără să se întoarcă.

Pe masă erau cîteva hălci ce musteau de sînge. Nate se relaxă.

– Nu prea mai are timp să vîneze zilele astea. Urşii s-au trezit. E o carne bună pentru tocană. Şi chiftele.

Chiftele din carne de urs, gîndi Nate. Ce lume!

– Sînt sigur că-ţi va fi recunoscătoare.

– Împărţim ce avem, spuse Jacob, continuînd imperturbabil să împacheteze carnea în hîrtie groasă, albă. Ţi-a spus că am fost cu ea în cea mai mare parte a zilei cînd a fost luat tatăl ei.

– A fost luat? Interesant mod de a pune problema.

– Viaţa i-a fost luată, nu? Jacob termină de împachetat carnea, apoi, luă un marker negru cu care scrise data pe toate pachetele. Era un gest de gospodină şi Nate fu uimit.

– Aşa ţi-a spus, dar tu nu ai încredere nici în memoria, nici în sentimentele ei.

– Am încredere în ea.

– Era doar un copil. Ar fi putut greşi sau din dragoste pentru mine, ar încerca să mă protejeze.

– Ar putea.

Jacob se şterse pe mîini, după care luă pachetele de carne. Cînd se întoarse, Nate văzu că purta o amuletă la gît. O piatră de un albastru închis.

– Am vorbit cu oamenii, spuse şi se duse în camera în care-şi ţinea Meg frigiderul. Oamenii nu sînt foarte dornici să vorbească cu poliţia. Cei care-l cunoşteau pe Pat şi pe Două-Degete. Începu să pună pachetele în congelator. Oamenii care vorbesc cu mine,

dar nu cu poliția, mi-au spus că atunci cînd Pat s-a dus în Anchorage, avea bani. Mai mulți decît de obicei. Închise congelatorul și se întoarse în bucătărie. O să beau un whisky acum.

– De unde avea banii?

– A lucrat cîteva zile la fabrica de conserve și a luat un avans de plată, mi s-a spus. I-a jucat la pocher. Jacob puse trei degete de whisky într-un pahar. Ridică un al doilea pahar întrebînd din ochi.

– Nu, mulțumesc.

– Cred că poate fi adevărat fiindcă-i plăcea să joace și, deși pierdea adesea, considera asta ca o plată pentru distracție. Se pare că de astă dată nu a pierdut. A jucat două nopți și o zi. Cei care vorbesc cu mine mi-au spus că a cîștigat mult. Unii spun zece mii, alții douăzeci. Alții mai mult. Poate că s-a întîmplat ca și cu peștii care cresc din ce în ce mai mari pe măsură ce povestești. Dar toată lumea e de acord că a jucat, a cîștigat și că avea bani.

– Ce a făcut cu banii?

– Asta nu știe nimeni sau nu recunoaște că o știe. Dar unii spun că l-au văzut ultima dată bînd cu alți bărbați. Nu e nimic neobișnuit, așa că nimeni nu știe cine erau ceilalți. Și de ce și-ar aminti așa ceva, după atîta timp?

– Mai era și o curvă.

Jack strînse ușor din buze.

– Întotdeauna este una.

– Kate. Nu am reușit să dau de ea.

– Kate Curva. A murit acum cinci ani sau așa ceva. A făcut un atac de cord. Era o femeie grasă care mai și fuma două, poate trei pachete de Camel pe zi. Moartea ei nu a fost o mare surpriză.

O altă pistă care se înfundă, gîndi Nate.

– Și oamenii ăștia care vorbesc cu tine, dar nu vorbesc cu polițiștii, ți-au mai spus și altceva?

– Unii spun că Două-Degete i-a dus pe Pat și pe alți doi sau poate trei, pe munte. Unii spun că s-au dus să urce pe Denali, alții pe No Name, alții pe Deborah. Detaliile nu sînt clare, dar își aduc aminte de bani, de pilot, de cățărare și de faptul că erau

trei sau patru. Jacob luă o gură de whisky. Sau aş putea să mint şi să fiu unul dintre cei care a urcat cu el.

– Ai putea, încuviinţă Nate. Ar fi dovadă că ai boaşe. Dar un om care vînează urşi are cu siguranţă aşa ceva.

– Un om care vînează urşi mănîncă bine, replică Jacob zîmbind.

– Te cred. Dar aş putea să mint.

De data asta Jacob rîse şi dădu pe gît restul de whisky.

– S-ar putea, dar fiindcă sîntem în bucătăria lui Meg şi ea ne iubeşte pe amîndoi, putem pretinde că ne credem unul pe altul. E mai luminoasă acum. Tot timpul a fost strălucitoare, dar acum e şi mai şi, şi te ajută şi pe tine să alungi umbrele din suflet. Se descurcă singură. Dar... Duse paharul la chiuvetă, îl clăti, îl puse la uscat, apoi se întoarse. Ai grijă cu ea, şerifule. Sau te voi vîna.

– Am notat, replică Nate cînd Jacob ieşi.

28

Nate îşi chivernisi timpul. Părea să aibă destul. Fiindcă îşi făcuse aproape o datorie din a lua masa la „Lodge" şi a-l vedea pe Jesse, nu a fost greu să găsească un moment să discute cu Charlene.

O găsi pe Rose profitînd de acalmia de la jumătatea dimineţii pentru a umple cutiile cu condimente.

– Nu te ridica, îi spuse cînd o văzu că voia să-i iasă în întîmpinare. Unde este amicul meu?

– Mi-au venit nişte veri din Nome, aşa că Jesse are cu cine să se joace cîteva zile. S-a tot mîndrit cu unchiu-său, ajutorul de şerif, spuse ea zîmbind. Dar vrea să-i aducă pe toţi în oraş să-l întîlnească pe bunul său prieten, şeriful Nate.

– Serios? Simţea cum i se întinde un rînjet de la o ureche la alta. Spune-i să-i aducă şi o să le facem un tur al secţiei. Şi se

gîndi să o sune şi pe Meg să vadă dacă putea să-i găsească nişte insigne de jucărie atunci cînd se va duce după provizii.

– Nu te-ar deranja?

– M-ar distra foarte tare. Se aplecă spre a se uita la Willow, care era în cărucior. E foarte drăguţă.

Acum, putea spune adevărul. Obrajii fetiţei erau rotunjori, buni de ciupit. Şi ochii, atît de negri, îl priveau atît de fix de parcă ştia lucruri pe care el nu le cunoştea. Îi dădu un deget pe care Willow îl strînse în mînuţe.

– Charlene e la birou?

– Nu, e în depozitul de la bucătărie. Face inventarul.

– E în regulă dacă mă duc acolo?

– Dacă vrei să-ţi redecoreze hainele, spuse Rose, punînd ketchup într-un bidon mic. E în toane rele de cîteva zile.

– Îmi asum riscurile.

– Nate, Peter ne-a spus că va primi o menţiune la dosar. E foarte mîndru. Şi noi sîntem. Mulţumesc.

– Eu n-am făcut nimic. El a făcut totul.

Lui Rose i se umplură ochii de lacrimi, aşa că Nate se întoarse şi porni la treaba lui. Big Mike făcea salată care părea să fie suficientă pentru o armată de iepuri. Radioul era pornit pe frecvenţa postului local şi se auzea un blues cîntat la violoncel.

– Crab florentin à la Mike e oferta specială pentru prînz, spuse el. Şi salată-bizon pentru cei pofticioşi.

– Hmm.

– Ai de gînd să intri acolo? se interesă el cînd Nate se îndreptă spre cămară. Mai bine înarmează-te cu o sabie şi cu un scut.

– Mi s-a mai spus. Dar deschise uşa şi, fiindcă cu Charlene nu se ştia niciodată, o lăsă deschisă.

Era o cameră mare şi răcoroasă, cu rafturi metalice de jur-împrejur pe care erau tot felul de conserve şi alimente. Două frigidere mari adăposteau alimentele perisabile şi un congelator era înghesuit între ele. Charlene sta acolo scriind ceva pe nişte hîrtii.

– Ei bine, ştiu unde să vin în caz că începe un război atomic.

Se uită la el cu o privire din care lipsea cu desăvîrşire obişnuitul vino-ncoa'.

– Sînt ocupată.

– Văd bine. Vreau doar să-ţi pun o întrebare.

– De la tine doar întrebări, murmură ea, apoi, ridică vocea şi spuse: Aş vrea să ştiu de ce lipsesc două conserve de fasole.

Răspunsul lui Big Mike fu să dea radioul mai tare.

– Charlene, acordă-mi două minute şi am plecat.

– Bine, bine, bine! Trînti hîrtiile pe un raft, atît de tare încît lui Nate i se păru că aude lemnul rupîndu-se. Încerc să ţin o afacere. De ce i-ar păsa cuiva?

– Îmi pare rău pentru orice te-ar supăra şi voi scurta totul pe cît posibil. Ai auzit ca Galloway să fi cîştigat sume substanţiale la pocher între plecarea lui de aici şi urcatul pe munte?

Charlene pufni în derîdere.

– Ce vrei să spui exact *cu substanţial?*

– Cel puţin cîteva mii. Am aflat dintr-o sursă că ar fi jucat cîteva nopţi şi a avut noroc.

– Dacă a găsit cu cine, probabil a jucat. Dar rar de tot cîştiga şi, chiar cînd avea noroc, nu cîştiga mai mult de cîteva sute. Odată, în Portland, a cîştigat vreo trei mii. Şi i-am spart pe toţi într-un hotel scump, o cină fastuoasă şi două sticle de şampanie comandate la room-service. Mi-a cumpărat şi o rochie, şi pantofi, şi cercei cu safire.

Ochii i se umeziră. Dar clătină din cap şi lacrimile îi dispărură brusc.

– O prostie. Cerceii a trebuit să-i vînd în Prince William ca să plătim mîncarea şi reparaţiile la motocicletă. Mare pricopseală pentru mine!

– Dacă ar fi cîştigat ce-ar fi făcut cu ei?

– I-ar fi cheltuit. Ba nu, spuse şi îşi rezemă fruntea de un perete.

Arăta atît de pierdută, de obosită şi de tristă, încît Nate abia se abţinu să nu o îmbărbăteze.

Nu atunci. Ştia că e în criză de bani. Dacă ar fi făcut rost, poate ar fi jucat ceva din ei, dar marea majoritate i-ar fi ţinut ca să mi-i dea şi să-mi închidă gura.

– I-ar fi pus la bancă în Anchorage?

– Nu avea cont în nici o bancă în Anchorage. I-ar fi pus în rucsac şi mi i-ar fi adus mie acasă să mă descurc cu ei. Nu avea nici un respect pentru bani. Mulţi din cei ce se nasc bogaţi nu au respect pentru bani. Dar vrei să spui că avea bani?

– Spun că e o posibilitate.

– Acasă nu a trimis nimic. Nici o leţcaie.

– Şi dacă ar fi avut banii şi ar fi urcat pe munte?

– I-ar fi lăsat într-un sertar în cameră, dacă avea una. Şi dacă nu ar fi avut o cameră, i-ar fi luat cu el. Dar Poliţia Statală nu mi-a zis nimic de bani.

– Nu avea bani asupra lui cînd l-au găsit.

Nimic, se gîndi Nate. Nici portofel, nici carte de identitate, nici bani, nici rucsac. Doar nişte chibrituri şi un ziar în buzunarul hanoracului.

Cînd ajunse pe trotuar, îşi scoase carneţelul şi scrise *BANI*, apoi încercui.

Zicătoarea era „urmăreşte femeia", gîndi el, dar un poliţist ştia că dacă era vorba şi de bani în cazul unei crime, întotdeauna urmăreai banii.

Se întrebă cum ar fi putut să afle cine din Lunacy primise o moştenire cu şaisprezece ani în urmă. Era la fel de posibil ca Galloway să fi avut o cameră, să fi lăsat banii acolo şi femeia de serviciu, sau proprietarul, sau cine a luat camera după el a avut noroc. Sau ar fi putut să-i ia cu el. Şi ucigaşul să nu fi căutat în rucsac înainte de a-l arunca într-o crevasă.

Dar de ce ar fi luat ucigaşul rucsacul dacă nu avea nici un motiv? Pentru provizii şi... surpriză! Ia te uită ce mai avem aici! Ori să-l fi luat într-un acces de panică, gîndindu-se că dacă ar fi găsit doar corpul, nimeni n-ar putea să-l identifice.

Dar dacă ar fi fost şi ceva bani, Nate era dispus să parieze că ucigaşul ar fi ştiut şi s-ar fi servit. Cine?

– Oamenii s-ar putea întreba de ce plătesc taxe dacă şeriful lor visează cu ochii deschişi în plină zi.

Se întoarse şi o văzu pe Hopp

– Tu eşti pretutindeni?

– Pe cît de des posibil. Mă duc să beau cafea şi să mănînc o gogoaşă. Iritarea se vedea pe faţa ei la fel de bine ca şi cămaşa verde de pe ea.

– Ce s-a întîmplat?

– John Malmont şi-a dat demisia. Spune că pleacă la sfîrşitul anului şcolar.

– Renunţă la învăţămînt?

– Renunţă la Lunacy. Nu ne permitem să-l pierdem.

Îşi scoase bricheta, dar rămase la stadiul deschiderii capacului. Lumea spunea că-şi pusese plasturi cu nicotină pentru a se lăsa de fumat.

– E un profesor foarte bun şi în plus o ajută şi pe Carrie la *Lunatic*, se ocupă de toate piesele puse în scenă la şcoală, ca şi de organizarea balului şi mai publică şi articole în alte reviste, care atrag turişti în zonă. Trebuie să mă gîndesc cum să fac să-l ţin aici.

– A spus de ce s-a hotărît să plece? Aşa, deodată?

– A spus doar că este momentul să schimbe ceva. Acum plănuiam activităţile pentru la vară şi în clipa următoare el îşi face bagajele. Rahat! Mă duc să mănînc o plăcintă şi să beau o cafea. Asta îmi va pune creierul în mişcare. Nu pleacă de aici fără o mare bătălie.

Interesant, gîndi Nate. Interesant moment a ales.

Burke trebuia să plece. Era lucrul cel mai important acum. Prea-şi băga nasul în treburi ce nu erau ale lui. Existau mai multe posibilităţi şi variante pentru a alunga un străin. Dar mai erau şi cei care spuneau că Burke se ridicase deasupra condiţiei sale, fiindcă supravieţuise primei ierni. El ştia însă că unii străini rămîn indiferent de cît supravieţuiau.

Galloway fusese aşa. cînd presiunea creştea, el era laş, se miorlăia, devenea viclean. Era un dobitoc, pur şi simplu. De ce i-ar păsa cuiva că e mort?

Făcuse ceea ce avusese de făcut, îşi spuse în sinea lui, cărînd

sacii de plastic prin pădure. Aşa cum făcea ce trebuia făcut şi de data asta.

Se va ocupa de Burke. Alt dobitoc fricos şi şmecher. Oh, nevasta m-a părăsit pentru un alt bărbat. Oh, partenerul meu a murit din cauza mea. Ce păcat! Trebuie să fug undeva unde nu mă cunoaşte nimeni ca să pot să mă scald în propria-mi părere de rău.

Dar nu era de-ajuns. Trebuia să facă şi pe grozavul. Să preia ceea ce nu era al lui. Nu putea fi niciodată al lui.

Da, se va ocupa de asta şi după aceea viaţa va reveni la normal. Agăţă sacii de plastic în copacii care erau cei mai apropiaţi de casă, în vreme ce cîinii dădeau din coadă.

– Nu şi de data asta, băieţi, spuse el cu voce tare şi mai agăţă unul şi pe uşa din spate. Nu de data asta, băieţi. Îi mîngîie pe cîini, dar ei se arătau mai interesaţi să-i lingă mîinile.

Îi plăceau cîinii. Îi plăcuse şi Yukon. Dar cîinele era bătrîn şi aproape surd. Uciderea lui fusese mai degrabă un gest de milă. Şi mai şi demonstrase ceva.

Se îndreptă din nou spre pădure, oprindu-se la margine pentru a privi înapoi. Acolo unde zăpada se topise apăruseră nişte urme de iarbă. Primăvară, gîndi el. De cum se va încălzi pămîntul. Pat Galloway va fi adus acasă pentru a fi îngropat. Şi el avea de gînd să stea respectuos, cu capul plecat, pe toată durata înmormîntării.

Lumina se schimbase atunci cînd Nate intră în acasă. Aşteptă la marginea drumului pînă cînd Meg traversă lacul. Cără o cutie cu provizii şi purta o cămaşă roşie care te făcea să te gîndeşti la o pasăre tropicală.

– Vrei să facem schimb? Se uită la cutia de pizza pe care o ţinea el şi adulmecă. Nu, m-am ocupat eu şi ţi-am luat şi insignele-jucării. Dar îmi plac bărbaţii care aduc cina. De unde ştiai că mă voi întoarce la cină? Sau aveai de gînd să o mănînci de unul singur?

– Am auzit avionul. Am terminat ce aveam de făcut, m-am

dus la „Italian" şi am luat asta. M-am gîndit că trebuie să-ţi descarci avionul şi că voi ajunge la timp.

– Perfect. Sînt chiar înfometată. Şi, întîmplător, pe unul dintre lucrurile pe care l-am cumpărat azi scrie că este un cabernet excepţional. Scoase sticla. Ce zici?

– Sigur. Într-o clipă. Puse pizza pe masă, o luă de umeri şi o sărută. Bună!

– Bună, dragoste. Mormăind, îl luă de păr şi-l trase spre ea pentru un sărut mai lung. Bună, băieţi, li se adresă ea cîinilor şi se aplecă să-i mîngîie. V-a fost doar de mine? Hmm? V-a fost dor de mine?

– Tuturor ne-a fost dor. Aseară ne-am consolat cu un os de urs şi cu brînză. Jacob a adus osul, iar carnea este în congelator.

– Hmm, bine. Scoase un sac de plastic, îl scutură aşa încît conţinutul zdrăngăni şi i-l dădu. Erau stele de şerif argintii.

– Grozav.

– Ai spus şapte, dar ţi-am luat o duzină. Să mai ai la-ndemînă dacă vrei să-ţi mai ridici şi alţi copii la rangul de ajutoare.

– Mulţumesc. Cît îţi datorez?

– Ţi-am deschis un cont. Ne socotim noi. Deschizi sticla aia, şefule? Strecură o mînă în cutia de pizza şi luă o felie. Am sărit peste prînz, spuse cu gura plină. A trebuit să aterizez, o mică problemă la motor, dar am pierdut cîteva ore.

– Ce fel de probleme la motor?

– Nimic grav. L-am reparat, dar am nevoie de pizza şi de vin, de un duş fierbinte şi de un bărbat care să ştie să mă atingă unde trebuie.

– Se pare că ne putem descurca cu asta.

– Continuu să zîmbeşti aşa, pe jumătate. Şi durează de o vreme. Ce se întîmplă?

– Diverse. Ai de gînd să te aşezi şi să mănînci sau vrei să stai în picioare şi să înfuleci tot?

– Stau, spuse şi luă o muşcătură mare. Diverse.

– Bine. Ar trebui să lăsăm vinul să respire mai întîi?

– Nu cînd trebuie să răcesc pizza cu el. Dă-mi.

Îi turnă un pahar şi un altul pentru el. Apoi, luă o felie de pizza şi se sprijini de masă ca să o mînce.

– Ştii ziua cînd a fost împuşcat Peter.

– E greu de uitat. Cînd era mic tot timpul era după coada mea şi a lui Rose. E bine, nu?

– Da, e bine. Dar în ziua aceea, cînd am văzut sîngele pe zăpadă, cînd am ajuns la el şi m-a umplut de sînge pe mîini, o parte din mine a încremenit. Eram din nou pe alee, cu Jack. Vedeam, auzeam, miroseam. Şi voiam să dispar cumva. Să plec.

– Eu nu asta am auzit.

– Asta se întîmpla în sinea mea. Mult timp. Am rămas ghemuit în zăpadă, iar sîngele lui se scurgea pe mine. Dar nu a durat mult. Şi nu m-am pierdut.

– Aşa-i. Şi i-ai atras atenţia nebunului asupra ta.

– Nu asta-i ideea.

– Dragule. Se duse spre el, îl sărută şi se întoarse la loc. Eşti un bun poliţist.

– Am fost stăpîn pe situaţie. Am făcut ceea ce aveam de făcut şi am răspuns toţi în viaţă. Aş fi putut să-l ucid. Pe Spinnaker.

O văzu primind informaţia cu o uşoară aplecare a capului.

– Aş fi putut să o fac şi o clipă chiar m-am gîndit să o fac. Nimeni nu ar fi pus decizia mea la îndoială. Îl împuşcase pe adjunctul meu. Trăsese şi asupra mine. Era înarmat şi periculos. Nu era ca pe alee, cu Jack. Atunci partenerul meu era doborît, era pe moarte, se corectă el. Şi eu eram doborît, iar ticălosul ăla se tot apropia.

Se uită la vinul din pahar, în timp ce ea aştepta, asculta. Îl puse pe masă.

– Atunci nu aveam de ales, pe cînd acum aveam. Şi m-am gîndit să-l trimit direct în iad. Ştii asta. Ar trebui să ştii că eram în stare s-o fac.

– Şi crezi că mi-ar fi păsat dacă ai fi făcut-o? A încercat să-mi ucidă prietenul şi să te ucidă şi pe tine. Nu mi-ar fi păsat, Nate. Cred că ştii că asta gîndesc.

– Ar fi fost...

– Greşit. Pentru tine. Pentru felul în care eşti tu construit, pentru felul în care-ţi faci meseria. Mă bucur că nu ai făcut-o. Binele şi răul sînt mult mai net delimitate la tine decît la mine. Asta este.

– Jack a murit acum un an.

Privirea ei reflectă o imensă compasiune.

– Încasezi întruna lovituri în stomac, nu?

– Nu, nu. Am sunat-o pe Beth. Soţia lui Jack. Am sunat-o şi a fost bine. Ea e bine. Şi vorbind cu ea am realizat că nu mă voi mai pierde iar. Nu ştiu cînd am reuşit să ies din hăul în care căzusem şi uneori pămîntul mai pare moale şi puţin instabil sub picioarele mele, dar nu mă mai întorc acolo.

– Nici nu ai fost acolo, spuse ea şi îşi mai turnă puţin vin. Ştiu oameni care au fost sau vor ajunge acolo. Genul care intră cu avionul într-un munte într-o zi senină sau se duc să moară în sălbăticie. Îi ştiu. Sînt parte din lumea pe care o văd în fiecare zi acolo, afară. Piloţi rataţi sau cîte un străin care eşuează pe-aici pentru că nu mai rezistă acolo. Femei atît de distruse de abuzuri sau neglijate încît ar fi capabile să se lase bătute pînă la moarte de primul om care trece pe stradă. Tu erai trist, Nate, şi puţin confuz, dar nu ai fost niciodată ca ei. Ai prea mult suflet să fii ca şi ei.

Nu spuse nimic o clipă, dar apoi se apropie de ea şi îi atinse părul.

– Tu mi-ai alungat umbrele.

– Ce?

Surîsul îi reveni pe buze.

– Căsătoreşte-te cu mine, Meg.

O clipă îl fixă cu ochii ei de cristal albastru. Apoi, aruncă felia de pizza, mîncată pe jumătate, în cutie.

– Şiam eu! Ridicînd braţele, se întoarse şi o porni prin bucătărie atît de violentă, încît cîinii se ridicară să o miroasă. Ştiam eu! Dă-i unui tip destul sex, cîteva mese calde, înmoaie-te suficient pentru a-i spune că-l iubeşti şi *BUM*!, cu următoarea respiraţie îţi cere să te măriţi cu el. Nu ţi-am spus? Nu ţi-am spus? Se întoarse şi-i făcu semn cu degetul. Casă şi inimă sînt tatuate pe fundul tău.

– Se pare că m-ai prins.

– Nu rînji la mine.

– Acum un minut era o jumătate de zîmbet şi ţi se părea simpatic.

– Mi-am schimbat opiniile. De ce vrei să te căsătoreşti?

– Eu te iubesc, tu mă iubeşti.

– Şi? *Şi?* întrebă, continuînd să ţină braţele ridicate, şi cîinii socotiră că trebuie să fie vreo joacă aşa că se întinseră pe lîngă ea. De ce vrei să strici asta?

– Ţi-e frică de căsnicie? Bravul pilot de tundră are mici probleme şi-i tremură genunchii atunci cînd se vorbeşte despre căsnicie? Interesant.

– Nu-mi tremură genunchii, ticălosule!

– Căsătoreşte-te cu mine, Meg. Jumătatea de zîmbet se transformă într-un zîmbet larg. Vezi, acum eşti palidă.

– Nu! Nu!

– Te iubesc.

– Ticălosule.

– Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine.

– La naiba!

– Vreau să facem copii.

– Oh, termină! Se apucă cu mîinile de păr şi scoase un indescifrabil sunet din gît.

– Vezi? spuse el uitîndu-se la o altă felie de pizza. Ţi-e teamă.

Mîna ei dreaptă se închise în pumn.

– Să nu crezi că nu pot să te pun jos, Burke.

– Ai făcut-o deja, prima dată cînd ne-am văzut.

– Oh, Doamne. Pumnul i se destinse. Crezi că eşti drăguţ, crezi că eşti deştept, dar eşti prost şi mărginit. Ai trecut deja printr-o chestie de asta, te-a plesnit peste ochi, rău de tot, şi acum vrei s-o mai încasezi o dată.

– Ea nu era tu. Şi nici eu nu eram eu.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Prima parte e uşor de înţeles. Nu mai există cineva ca tine. Eu nu sînt la fel cum eram cînd eram cu ea. Oamenii diferiţi sînt... diferiţi. Simt că sînt o persoană mai bună de cînd sînt cu tine, Meg. Mă faci să-mi doresc să fiu mai bun.

– Oh, Doamne, nu spune astfel de lucruri. Simţea că îi ard

ochii. Eşti omul care ai fost mereu. Poate că ai avut probleme o vreme, dar cu toţii le-am fi avut dacă am fi fost bătuţi măr şi daţi la o parte. Eu nu sînt mai bună, Nate. Sînt egoistă şi îndărătnică... voiam să spun nechibzuită, dar nu cred că a-ţi trăi viaţa aşa cum vrei înseamnă că eşti nechibzuită. Sînt rea atunci cînd vreau şi nu-mi pasă de reguli decît dacă le fac eu. Sînt încă aici pentru că sînt pe jumătate nebună.

– Ştiu. Să nu te schimbi.

– Ştiam că o să am probleme cu tine, de la Anul Nou, cînd am cedat impulsului ăluia tîmpit şi te-am dus să vezi aurora boreală.

– Erai îmbrăcată cu o rochie roşie.

– Crezi că sunt o fată care se topeşte doar fiindcă tu îţi aminteşti ce culoare avea rochia mea?

– Mă iubeşti.

– Da, spuse oftînd, după care îşi şterse obrajii. Da, te iubesc. Ce nebunie!

– Căsătoreşte-te cu mine, Meg.

– Ai de gînd să-mi tot repeţi chestia asta, nu?

– Pînă cînd îmi răspunzi.

– Şi dacă răspunsul e nu?

– Atunci, voi mai aştepta, voi mai insista puţin cîte puţin, apoi, te voi întreba din nou. Nu-mi place să renunţ, aşa că mă descurc cum pot.

– Dar nu ai cedat. Doar ai hibernat.

Zîmbi din nou.

– Uită-te la cum arăţi! Aş putea să te privesc la nesfîrşit.

– Doamne, Nate. O durea inima, chiar o durea, aşa că trebui să se frece cu palma. Şi durerea, îşi dădu seama, chiar în centru, domoli panica. Mă omori!

– Căsătoreşte-te cu mine, Meg.

– Ei bine, spuse oftînd. Rîse pentru că starea de bine se răspîndise peste tot. Ce dracu'! O să încerc şi asta. Sări pe el şi l-ar fi doborît dacă nu ar fi fost sprijit de masă. Îşi încolăci picioarele pe talia lui şi-i zdrobi gura cu un sărut. Dacă vor fi probleme, va fi din vina ta.

– Se-nțelege de la sine.

– Voi fi o soție îngrozitoare, îi spuse sărutîndu-l întruna pe față, pe gît. Te voi scoate din minți mai mult de jumătate din timpul petrecut împreună. Nu voi lupta cinstit şi voi sta supărată atunci cînd vei cîştiga tu, ceea ce nu se va întîmpla des. Dar nu te voi minți. Nu te voi înşela. Şi nu te voi lăsa baltă exact cînd îți va fi lumea mai dragă.

– Atunci, totul va fi bine. Vom face ca totul să meargă. Nu am inel.

– Va trebui să te ocupi de asta cît mai repede. Şi nu te zgîrci.

– Bine.

Rîzînd, Meg se lăsă pe spate, foarte pe spate, încît el fu nevoit să-şi schimbe poziția ca să o poată susține.

– E destul de nebunesc pentru a fi în regulă. Puse picioarele jos şi îşi trecu brațele după gîtul lui. Cred că este momentul să mergem sus şi să facem sex ca doi nebuni.

– Aşa speram şi eu. O luă în brațe şi ieşiră din bucătărie.

Cînd Meg îl muşcă de gît, el şopti cu respirația tăiată:

– Chiar trebuie să mergem sus? Ce-ai zice de scări? Sau chiar aici, pe podea. Şi mai tîrziu am putea... La dracu'.

Cîinii fugiră lătrînd la uşă şi, o clipă mai tîrziu, văzură lumina unor faruri.

– Închide toate uşile, murmură ea, cu gura înfiptă de gîtul lui. Stinge luminile. Să ne ascundem. Ne dezbrăcăm şi ne ascundem.

– Prea tîrziu. Dar să ținem minte unde eram şi după ce scăpăm de cine-o fi – chiar dacă trebuie să-l ucidem – continuăm.

– De acord, spuse şi îl eliberă din îmbrățişare. Stați! le spuse cîinilor care se agitau la uşă. Deschise şi îl recunoscu pe cel care cobora din maşină. Prieten, le spuse cîinilor şi apoi ridică mîna în semn de salut. Bună, Steven.

– Bună, Meg. Se aplecă să mîngîie cîinii. Ah, l-am văzut pe Peter şi mi-a spus că şeriful Burke e aici. Voiam doar să-i vorbesc un minut dacă se poate.

– Sigur. Intră. Afară băieți, e vremea să alergați.

– Salut, Steven, ce mai faci?

– Bună ziua, şefu', spuse şi-i strînse mîna lui Nate. Mai bine

decît ultima dată cînd ne-am văzut. Voiam să-ți mulțumesc din nou pentru ce-ai făcut pentru mine. Pentru noi. Și ție, Meg.

– Am auzit că ai rămas cu toate degetele.

– Zece la mîini, zece la picioare. Am avut noroc. Toți am avut noroc. Îmi cer scuze că vă deranjez acasă... adică în afara programului.

– Nu-i nici o problemă.

– Ia un loc, îl invită Meg. Vrei un pahar de vin? O bere?

– E încă minor, spuse Nate cînd Steven dădu să accepte. Și mai și conduce.

– Polițiștii, mîrîi Meg. Întotdeauna strică petrecerea.

– Poate o Cola sau altceva dacă ai.

– Sigur.

Steven se așeză, bătînd darabana pe genunchi.

– Am venit pentru cîteva zile. Vacanța de primăvară. Am vrut să vin mai devreme, dar am avut mult de recuperat. Am absentat la multe ore cît am fost plecat.

– Și le recuperezi?

– Da. Pierd multe nopți, dar recuperez. Am vrut să vin cînd am auzit de Yukon. Vocea îi tremura și degetele i se înfipseră în picior.

– Îmi pare rău.

– Îmi aduc aminte cînd l-am luat. Eram copil și el era abia un ghemotoc. A fost mai greu pentru mama. Era ca și copilul ei.

– Nu știu nici eu ce-aș face dacă ar încerca cineva să-mi rănească în vreun fel cîinii, zise Meg cînd intră. Îi dădu lui Nate un pahar cu vin pe care îl avea în mînă, și iar lui Steven cutia de Cola pe care o avea sub braț.

– Știu că faci tot ce poți. Cineva mi-a spus că a fost și un nebun pe-aici care l-a împușcat pe Peter. Și unii cred că el l-a ucis pe Yukon, dar...

– Tu nu crezi asta, replică Nate.

– Yukon era prietenos, dar nu ar fi plecat cu un străin. Pur și simplu nu cred că ar fi plecat cu cineva necunoscu. Nu fără să se

împotrivească. Era bătrîn şi pe jumătate orb, dar nu ar fi plecat din curte cu cineva necunoscut. Duse cutia la gură şi bău îndelung. Dar nu de asta am venit. Am vrut doar să vă spun. Pentru asta am venit.

Căută în buzunarul de la jeanşi şi scoase o cruce malteză de argint.

– Era în peşteră.

– Ai găsit asta în peştera unde era Galloway?

– De fapt, Scott a găsit-o. Eu uitasem. Cred că toţi am uitat. A văzut-o cam la un metru distanţă de ... Se uită spre Meg. De corp. Îmi pare rău.

– E în regulă.

– A găsit-o şi a pus-o în rucsac. Şi cînd am coborît de pe munte, în halul în care eram, cu spitalul şi cu toate celelalte, am uitat. A găsit-o printre lucrurile lui şi mi-a dat-o fiindcă ştia că vin acasă. Ne-am gîndit că probabil aparţinea tatălui tău, Meg, aşa că trebuia să ţi-o restituim. Apoi, m-am gîndit că ar trebui mai întîi să le-o arătăm poliţiştilor, aşa că am venit la şerif.

– I-ai arătat-o şi sergentului Coben?

– Nu. Scott mi-a dat-o chiar înainte de a pleca acasă. M-am gîndit că este corect să ţi-o arăt ţie.

– E bine. Mulţumesc că ai adus-o.

– Nu ştiu dacă e a lui, spuse Meg cînd rămase singură cu Nate. Dar ar putea fi. Purta cercel. Avea cîţiva. Nu-mi amintesc exact. Poate şi asta. Poate şi l-a cumpărat din Anchorage cît a fost plecat. Ar fi putut să...

– Fie a ucigaşului, spuse Nate, analizînd cercelul în palmă.

– I-l vei da lui Coben?

– Mă voi gîndi puţin.

– Pune-l deoparte, te rog! În seara asta. Nu vreau să mă întristez.

Nate îl puse în buzunarul de la piept şi-l închise.

– E bine aşa?

– Da. Poți să i-l arăți lui Charlene mîine. Poate ştie ea. Dar acum...spuse punîndu-şi mîinile pe umerii lui. Unde rămăsesem?

– Cred că eram acolo.

– Şi acum sîntem aici Şi ia te uită! E o canapea plăcută şi confortabilă chiar în spatele tău. Cît de repede poți să mă dezbraci şi să mă pui acolo?

– Să vedem.

Se lăsă pe spate, întorcînd-o în ultima clipă, aşa că Meg se trezi sub el, rîzînd. Ținea încă picioarele încolăcite în jurul lui cînd îi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi trecu unghiile pe spatele lui.

– Sper că vei face să sune toate clopotele în seara asta fiindcă sînt virgină ca o logodnică.

– Îmi voi croi calea de jos în sus pînă la clopotul cel mare. Îi descheie nasturii de la cămaşă şi o sărută pînă la jeanşi. Şi pînă atunci să sune toate clopotele mici.

– Îmi plac bărbații ambițioşi.

Îi simți limba explorînd-o pe măsură ce-i desfăcea nasturii de la jeanşi şi-i dădea jos.

Se va căsători cu acest bărbat. Ce chestie! Ignatious Burke, cu ochii lui mari şi trişti, cu mîinile lui puternice. Un bărbat plin de curaj, de nevoi şi de răbdare. Şi de onoare. Îi trecu mîna prin păr. Nu făcuse nimic în viață pentru a-l merita. Şi cumva, din cauza asta totul era şi mai minunat.

Cînd dinții lui o muşcară uşor pe interiorul coapsei, ea încetă să se mai gîndească.

O sărută, o dezmierdă şi o atinse de sus şi pînă jos, cu sentimentul că acum îi aparținea. Pentru a o iubi şi a o ocroti. Dragostea pentru ea era precum un soare în interiorul lui, strălucind puternic.

Îi găsi din nou buzele şi se scufundă în ele, în toată această căldură şi putere.

Undeva în creierul lui răsunară lătrăturile cîinilor, o agitație nebună care îl făcu să se oprească. Înălță capul ca să audă mai bine, dar Meg îl şi împinse la o parte.

– E ceva cu cîinii mei.

Ieşise deja din cameră cînd el abia reuşise să se rostogolească de pe canapea.

– Meg! Aşteaptă o clipă.

Auzi ceva, ceva ce nu era un cîine şi fugi afară după ea.

29

Cînd o ajunse din urmă, luase deja puşca şi deschidea uşa din spate cu o lovitură de picior. Sări şi închise uşa.

– Ce dracu' faci?

– Îmi protejez cîinii. Or să fie făcuţi terci acolo. Dă-te la o parte, Burke, ştiu ce fac.

Prea grăbită ca să mai aibă timp de amabilităţi, îl lovi cu patul puştii în burtă, dar se enervă şi fu uimită să vadă că nu cade, ci rămîne locului, împingînd-o înapoi.

– Dă-mi puşca.

– Ai şi tu una. Sînt cîinii mei. Se auzi un zgomot înfiorător. Îmi va ucide cîinii!

– Ba nu. Nu ştia ce era, dar după sunetele pe care le scotea, era mai mare decît orice cîine. Aprinse luminile exterioare apoi luă arma pe care o lăsase în bucătărie şi o scoase din toc. Stai aici!

Mai tîrziu avea să se întrebe de ce crezuse că îl va asculta, că va fi raţională. Dar cînd deschise poarta, cu arma pregătită să tragă, ea sări înaintea lui, trecîndu-i pe sub braţ.

O clipă rămase uimit, blocat de teamă şi un nehotărmurit respect. Ursul era masiv, un monstru negru pe întinderea albă. Dinţii îi străluceau fioros cînd deschise botul şi se repezi la cîini.

Se apropiară de el. Clănţănea din dinţi, pufnea, îşi arăta colţii. Nate văzu sînge răspîndit pe jos, o baltă pe care o absorbea pămîntul dezgheţat. Mirosul de fiară umpluse aerul.

– Rock, Bull, aici! Veniţi aici!

Erau prea îndîrjiți gîndi Nate, prea îndîrjiți ca să o mai asculte chiar şi pe ea. Făcuseră deja alegerea între a fugi şi a se bate şi acum erau înnebuniți de gustul sîngelui.

Ursul se lăsă pe toate cele patru labe imense şi sunetul pe care-l scoase nu semăna deloc cu ceea ce se foloseşte la Hollywood pentru neamul lui. Era mai mult. Mai sălbatic, mai pătrunzător. Mai real.

Atacă şi cu o labă îl rostogoli pe unul dintre cîini prin zăpadă. Apoi, se ridică în două labe. Era mai înalt decît un om şi acoperea luna cu lățimea spatelui. Pe bot i se scurgea sînge şi în ochi i se citea nebunia luptei.

Trase cînd ursul atacă şi mai trase o dată cînd animalul se lăsă în patru labe. Auzi şi explozia puştii lui Meg, o dată, de două ori. Ursul țipă sau, cel puțin, aşa i se păru lui, şi sîngele țîşni, îmbibîndu-se în blană.

Căzu la mai puțin de trei metri de ei şi zgudui pămîntul de sub picioarele lui Nate.

Meg îi dădu puşca şi se aplecă asupra cîinelui ce venea şchiopătînd spre ea.

– Eşti bine, eşti în regulă? Să văd. Doar te-a zgîriat, nu-i aşa? Cîine prost. Nu te-am chemat de acolo?

Nate rămase pe loc un moment ca să se asigure că ursul e mort de-a binelea, iar Rock mirosea cadavrul cu botul în sînge.

Apoi, se duse spre Meg, care era doar în chiloți şi cu cămaşa descheiată.

– Meg, intră în casă.

– Nu-i prea grav. Te fac eu bine, îi spunea ea lui Bull. Momeală. A pus momeală în jurul casei. Carne însîngerată. Privirea ei era ca de piatră cînd arătă spre bucățile de carne mîncate pe jumătate. A agățat carne, carne proaspătă lîngă casă, probabil, la marginea pădurii. Ursul a fost atras. Ticălosul. Asta a făcut ticălosul.

– Intră în casă Meg. Eşti aproape înghețată. O ridică în picioare şi o simți tremurînd. Ia astea. Iau eu cîinii.

Meg luă armele şi-l fluieră pe Rock. Înuntru, puse armele pe dulap şi se repezi să ia o pătură şi trusa de prim-ajutor.

– Pune-l acolo, îi spuse lui Nate cînd el intră cu cîinele în braţe. Lasă-l jos uşor şi încearcă să-l domoleşti, pentru că nu-o să-i placă ce-i fac.

Nate se conformă, ţinînd capul cîinelui în timp ce ea îi curăţa rănile.

– Nu sînt prea adînci. Probabil că vor rămîne cicatrice. Răni de luptă, e în regulă. Rock, şezi! porunci ea cînd celălalt cîine încercă să i se strecoare pe sub braţ pentru a-şi mirosi tovarăşul. Îi voi face cîteva injecţii, spuse şi luă o seringă din trusă pregătind-o minuţios. Ţine-l strîns.

– Îl puteam duce la Ken.

– Nu e prea rău. Nu ar avea ce să-i facă mai mult decît fac eu acum. Îi dau calmantul ăsta şi după aceea îi voi coase rănile mai adînci. Apoi îi vom da un antibiotic şi-l vom lăsa să doarmă.

Apucă o bucată de blană şi înfipse acul. Bull gemu şi se uită cu ochi trişti la Nate.

– Linişteşte-te, băiete, te vei simţi mai bine într-o clipă. Îl mîngîie în timp ce Meg se apucă să coase. Ţii toate astea în casă?

– Aici nu se ştie niciodată ce se poate întîmpla. Poate-ţi tai piciorul cînd despici lemne, te ia curentul, drumurile sînt blocate, atunci ce faci? Vocea ei era calmă şi sigură, doar sprîncenele aproape lipite una de alta arătau încordarea. Nu te poţi baza pe un doctor pentru chiar tot ce se poate întîmpla. Aşa, iubitule, sîntem aproape gata. Te vom ţine la căldurică. Am nişte salvie pe care i-o voi pune pe rană şi care ajută la vindecare. Are un gust oribil şi nu se va linge. Îl voi bandaja, iar mîine îl vom duce la doctor la control, dar nu e foarte grav.

După ce cîinele adormi înfăşurat în pătură şi cu Rock ghemuit lîngă el, Meg luă sticla de vin şi bău direct din ea. Mîinile îi tremurau vizibil.

– Dumnezeule!

Nate îi luă sticla din mînă şi o puse cu grijă alături. Apoi, o luă de coate şi o ridică puţin de la podea.

– Să nu mai faci niciodată, niciodată aşa ceva.

– Hei!

– Uită-te la mine. Ascultă-mă.

Nu prea avea de ales pentru că vocea lui era foarte puternică, iar expresia lui dusă sub imperiul furiei îi atrăgea privirea.

– Să nu-ți mai asumi niciodată un astfel de risc.

– A trebuit...

– Ba nu. Eram și eu acolo. Nu erai nevoită să fugi din casă aproape în pielea goală ca să te lupți cu un grizzly.

– Nu era un grizzly! țipă la rîndul ei. Era un urs negru.

O lăsă jos.

– La naiba, Meg.

– Pot să am grijă de ce-i al meu și de mine.

Nate se întoarse atît de brusc și cu privirea atît de încărcată de furie, încît ea făcu un pas înapoi. Nu era iubitul răbdător; nu era nici polițistul cu privirea rece. Era un bărbat furios, care dădea impresia că dacă va exploda va șterge totul de pe fața pămîntului pe o distanță de cîțiva kilometri.

– Acum ești a mea, așa că obișnuiește-te cu asta.

– Nu voi sta și voi face pe neajutorata doar fiindcă...

– Neajutorată pe dracu'. Cine crezi că vrea să faci pe neajutorata? E o mare diferență între a face pe neajutorata și a fugi din casă în chiloți cînd nu știi ce te așteaptă afară. E o diferență a dracului de mare, Meg, cînd încerci să mă dai la o parte lovindu-mă în burtă cu patul armei.

– N-am făcut asta... am făcut-o? Ciudat, faptul că el își pierduse cumpătul o făcuse pe ea să și-l regăsească și să încerce să raționeze. Îmi cer scuze. Îmi pare rău. N-a fost bine ce-am făcut.

Își luă fața în mîini și respiră de cîteva ori pînă cînd teama, furia și tremurul dispărură.

– Probabil, și altele din cele ce le-am făcut n-au fost în regulă, dar a fost o reacție de moment. Își luă pulsul cu o mînă, apoi, luă paharul de vin și bău o înghițitură fiindcă i se uscase gîtul.

– Cîinii mei sunt partenerii mei. Înțelegi că nu eziți atunci cînd partenerii tăi au probleme. Și cunoaștem situația. Dar nu era timp de explicații. Și nu am avut timp să-ți spun că am simțit tot felul de lucruri bune, diferite, cînd erai lîngă mine, acolo afară.

Chiar dacă nu s-a văzut din ceea ce am făcut, ştiindu-te acolo cu mine a contat. Vocea începea să-i tremure, aşa că se apăsă cu degetele mîinii libere pe ochi pînă îi trecu. Dacă vrei să fii supărat, te înţeleg. Dar poate vrei să mai stai puţin înainte de a ţipa la mine, pînă mă îmbrac. Mi-e frig.

– Cred că am terminat, spuse el şi o luă în braţe, strîngînd-o tare.

– Uite, tremur, spuse şi se lipi şi mai tare de el. N-aş face-o dacă nu ai fi aici să mă pot agăţa de tine.

– Hai să te îmbraci.

O ţinu pe după umeri pînă în cameră, apoi, se duse şi mai puse un buştean pe foc.

– Simt nevoia să am grijă de tine, îi spuse încet. Dar voi încerca să nu te copleşesc.

– Ştiu. Şi eu simt nevoia să am grijă de mine, dar voi încerca să nu te îndepărtez.

– Bine. Acum despre momeală.

– Urşilor le place să mănînce. De aceea trebuie să-ţi îngropi proviziile cînd eşti pe munte, să le cari în containere sigilate pe care să le ţii în copaci, la depărtare de tabără. De aceea scara de care te foloseşti ca să ajungi la provizii trebuie coborîtă atunci după ce cobori. Îşi trase pantalonii pe ea şi-şi trecu o mînă prin păr. Urşii simt mirosul de mîncare şi se pot urca pe o scară. Ai fi suprins cîte animale se pot urca pe scări. Urşii ajung şi în oraş, în locuri populate, pentru a căuta în gunoaie, în cotețe şi altele asemenea. S-ar putea chiar ca unii să încerce să intre în casă, să vadă dacă nu cumva găsesc ceva mai interesant de mîncat. În general, poţi să-i alungi. Dar uneori nu poţi. Închise nasturii la cămaşă şi se apropie de foc. Am văzut carne pe jos, afară, şi sînt sigură că vom găsi şi bucăţi din plasticul în care a fost împachetată. Cineva le-a pus acolo, sperînd să atragă un urs spre casă, şi poţi fi sigur că tipul ăsta de momeală funcţionează în perioada asta a anului. Urşii abia ies din hibernare şi sînt flămînzi.

– Cineva a pus momeala cu speranţa să cazi în capcană.

– Nu, nu eu, tu. Gîndul făcu să i se strîngă stomacul. Gîndeşte-te.

Probabil că momeala a fost pusă azi, înainte de întoarcerea mea. Dacă cineva ar fi încercat să facă asta cît timp eram şi noi acasă, am fi auzit cîinii lătrînd. Să spunem că ai fi fost singur aici în seara asta, aşa cum ai fost ieri-noapte. Ce-ai fi făcut dacă lucrurile s-ar fi întîmplat ca în seara asta?

– Aş fi mers să văd ce se întîmplă, dar m-aş fi dus înarmat.

– Cu pistolul, spuse ea dînd din cap. Poate că poţi omorî un urs cu un pistol sau îl poţi alunga, dar asta doar dacă eşti norocos şi apuci să tragi destule focuri înainte de a ţi-l lua din mînă şi a-l mînca. În general, cu un pistol nu reuşeşti decît să-l enervezi. Şi un urs care este ocupat să înfulece sau să se bată cu o pereche de husky? I-ar fi ucis pe cîini, Nate. Probabil că l-ar fi rănit şi ei înainte să moară. Un urs rănit, un urs furios ar fi trecut prin uşă pentru a ajunge la tine. Pe asta se bizuia acel cineva.

– Dacă este aşa, înseamnă că reuşesc să înfurii foarte tare pe cineva.

– Păi asta fac poliţiştii, nu? Îl mîngîie cu palma pe genunchi cînd se aşează lîngă ea. Oricine ar fi fost, te vrea mort sau în agonie. Şi nici nu i-ar fi părut rău să-mi sacrifice cîinii în scopul ăsta.

– Sau pe tine, dacă lucrurile luau altă întorsătură.

– Sau pe mine. Oricum m-a enervat îngrozitor. Uciderea tatălui meu m-a durut. Dar s-a întîmplat demult şi a trecut. Vînarea şi aruncarea lui în închisoare ar fi de-ajuns. Dar nimeni să nu se ia de cîinii mei. Se întoarse şi văzu că zîmbetul îi revenise. Sau de tipul cu care mă mărit, mai ales, înainte să-mi cumpere un inel foarte scump. Mai eşti supărat pe mine?

– Nu prea. Voi rămîne mereu cu imaginea ta, acolo afară, în chiloţei şi în cămaşă, cu puşca în mînă, în bătaia vîntului. Dar peste ceva timp va deveni erotică, nu înspăimîntătoare ca acum.

– Chiar te iubesc. E cel mai afurisit lucru. Bine. Nu putem lăsa cadavrul acolo. Va atrage şi alţi oaspeţi interesanţi şi cîinii vor sări pe el mîine dimineaţă. Îl sun pe Jacob şi-l rog să vină să-mi dea o mînă de ajutor. Şi să vedem dacă poate afla cine a pus momeala.

Se uita la el şi înaintă.

Văd că a început să-ţi lucreze mintea. Jacob a fost aici cu carne de urs, Nate. Nu ar fi putut să facă asta. Ţi-am dat cîteva motive, în afară de faptul că e un om bun şi mă iubeşte. Mai întîi de toate, nu mi-ar pune cîinii în pericol. Îi iubeşte şi-i respectă prea mult. În al doilea rînd, ştia că vin acasă în seara asta. L-am contactat după ce am reparat motorul. În al treilea rînd, dacă ar vrea să te ucidă, ţi-ar înfige un cuţit în piept şi te-ar îngropa undeva unde nu ai mai fi găsit. Simplu, curat, direct. Ăsta a fost un act mişelesc, de om laş, şi nu la disperare.

– Ai dreptate. Sună-l.

La el în birou, în dimineaţa următoare, Nate studie cele mai recente probe pe care le avea. Cîteva bucăţi din sacii de plastic care păreau făcuţi din acelaşi material ca şi cei în care se puneau produse la Mazinul din Colţ; şi cîteva bucăţi de carne pe care le puse în pungi.

Şi un inel de argint.

Îl mai văzuse cîndva? Chiar acest inel? Ceva ce îi spunea că da, ceva din amintirile lui care încerca să iasă la suprafaţă. Un singur cercel de argint. Mai mulţi bărbaţi purtau acum decît o făceau înainte. Moda se schimba şi se puteau purta cercei şi la costum.

Dar cu şaisprezece ani în urmă? Nu era un curent, nu mulţi bărbaţi purtau cercei. Era o chestie hippy sau pe care ar fi făcut-o un artist, un muzician, un motocilcist sau un rebel. Şi cercelul ăla nu era foarte discret, nu cu ditamai crucea care atîrna din el. Era un fel de declaraţie.

Nu era al lui Galloway. Se uitase pe fotografii şi Galloway purta un alt cercel cînd murise. Şi din ceea ce văzuse, folosind o lupă mare, cealaltă ureche a lui Galloway nu avea gaură pentru cercel. Spre a fi sigur, verificase şi cu doctorul legist. Ştia că cercelul acela aparţinuse ucigaşului.

Închizătoarea de la spate, cum dracu' s-o fi chemînd, lipsea. Vedea cu ochii minţii o persoană fără faţă îndepărtîndu-se în mînă cu pioletul; cercelul îi căzuse fără să-şi dea seama.

Oare rămăsese acolo, uitîndu-se la Galloway, căzut la pămînt sau căzînd la pămînt, sprijinit de zidul de gheață? Fusese şocat sau mulţumit? Scîrbit sau excitat? Nu prea conta, îşi spuse. Treaba fusese făcută.

Luase rucsacul? Îl verificase? Nu avea rost să lase proviziile sau banii, dacă banii erau în rucsac. Trebuia să fie cît mai practic. Trebuia să supravieţuiască.

Oare cît durase pînă cînd îşi dăduse seama de dispariţia cercelului? Fusese oricum prea tîrziu pentru a se întoarce şi a mai verifica un detaliu aşa de nesemnificativ. Dar întotdeauna detaliile te duc la rezultat.

– Nate?

Ţinînd în continuare inelul în mînă, răspunse la interfon.

– Da?

– Jacob a venit să te vadă, îi spuse Peach.

– Spune-i să intre.

Nu se ridică, se lăsă însă pe spătar chiar cînd Jacob intră şi închise uşa după el.

– Mă aşteptam să treci pe-aici.

– Sînt lucruri pe care vreau să ţi le spun şi pe care nu voiam să le spun de faţă cu Meg.

– Ia loc, îl invită Nate, şi spune-mi.

Jacob purta o cămaşă din piele de căprioară peste nişte blugi ponosiţi, iar la gît avea un şiret subţire de piele de care atîrna o piatră cafenie, lustruită. Părul lui cărunt era strîns la spate într-o coadă lungă. De lobii urechilor nu atîrna nici o bijuterie.

– O să stau în picioare şi o să ţi le spun. Vom termina asta împreună sau mă voi ocupa de unul singur. Dar trebuie să se termine. Ca şi la prima lor întîlnire, Nate văzu furia reţinută de pe faţa lui Jacob. E copilul meu. A fost a mea mai mulţi ani decît a fost a lui Pat. E fiica mea. Orice ai crede despre mine, orice dubii ai avea, să ştii asta. Vreau să fiu unul dintre cei ce vor afla cine a pus-o în pericol ieri seară. Şi voi face asta pe orice cale.

Nate se legănă cu scaunul.

– Vrei o insignă?

Îl văzu pe Jacob încleştînd pumnii, apoi, desfăcîndu-i uşor pe măsură ce şi furia lui se transforma într-o altă mască.

– Nu. Nu cred că vreau o insignă. E prea grea pentru mine.

– Bine, atunci totul va rămîne neoficial. E mai bine aşa?

– Da.

– Oamenii cu care ai vorbit, cei care ţi-au spus despre bani? Este posibil să se fi aflat de asta şi aici, la Lunacy?

– E posibil. Oamenii vorbesc. În special albii.

– Şi dacă s-a aflat, nu ţi se pare plauzibil, şi datorită legăturilor tale cu Galloway şi cu Meg, să se bănuiască că aceste informaţii mi le-ai dat mie?

Jacob ridică din umeri.

– De ce nu te-au împuşcat înainte să-mi dai informaţiile?

Acum, Jacob zîmbi.

– Am trăit mult timp şi sînt greu de ucis. Tu nu ai trăit mult şi nici nu eşti greu de ucis. Treaba de ieri-seară a fost nechibzuită şi prost făcută. De ce să nu te împuşte cînd erai singur lîngă lac? Să te lege cu bolovani şi să-ţi dea drumul în apă. Eu aşa aş face.

– Mulţumesc. Nu-i place contactul direct. Nu, nici măcar cu Galloway, spuse Nate, văzîndu-l pe Jacob care se uita la peretele cu probe. Acela a fost doar un moment de nebunie, de avariţie, o oportunitate. Poate toate trei crimele. Nu au fost plănuite.

– Nu, spuse Jacob dînd din cap. Sînt modalităţi mai uşoare de a ucide pe cineva, nu trebuie să te caţeri cu el pe munte.

– O singură lovitură cu securea, continuă Nate. Doar una. După aceea, e mult prea...prea delicat pentru a scoate securea şi a scăpa de corp. Ar fi fost prea direct, l-ar fi implicat prea mult. La fel şi cu Max. A înscenat o sinucidere. Max era la fel de răspunzător ca şi el... ar fi putut privi lucrurile din această perspectivă. Cîinele? Doar un cîine, o acoperire, o distracţie şi o lovitură indirectă pentru Steven Wise. Nu va veni la mine să ne înfruntăm direct.

Puse cercelul pe birou, în faţa lui Jacob.

– Îl recunoşti?

– E un simbol. Nu al băştinaşilor. Noi le avem pe ale noastre.

– Cred că ucigaşul l-a pierdut acum şaisprezece ani. A uitat demult. Dar îşi va aduce aminte cînd îl va revedea. Eu l-am mai văzut. Undeva. Undeva, spuse ridicînd inelul între degete.

Îl ţinea la el. Nu era chiar o procedură corectă, dar ţinea inelul în buzunar cînd plecă în oraş cu treabă.

Nu spuse nimic nimănui despre ceea ce se întîmplase la Meg şi îi rugă şi pe ea şi pe Jacob să facă la fel. Un mic joc cu ucigaşul, gîndi el.

La început de primăvară, zilele se lărgeau şi verdele învingea albul. El îşi continua treaba, vorbea cu oamenii din oraş, le asculta necazurile şi plîngerile. Şi se uita atent la loburile urechilor tuturor bărbaţilor pe care-i întîlnea.

– Se pot închide, îi spuse Meg într-o seară.

– Ce?

– Găurile din urechi sau de oriunde vrei să te găureşti. Îşi trecu mîna uşor peste pîntecul lui.

– Te rog.

Nu rezistă presiunii şi ea rîse. Vicios.

– Am auzit că îmbunătăţeşte... performanţa.

– Nici să nu te gîndeşti. Ce vrei să spui cu „se pot închide"?

– Se astupă. Dacă nu-i porţi mult timp şi, apoi, decizi să nu-ţi mai pui niciodată cercei, după o vreme se astupă găurile, spuse şi făcu un plescăit cu limba.

– Fir-ar să fie! Eşti sigură?

– Eu aveam patru în urechea asta, spuse şi-i arătă urechea stîngă.

– Tu singură? Le-ai făcut singură?

– Normal. Ce, oi fi vreo papă-lapte? Se rostogoli peste el şi, fiindcă era dezbrăcată, o vreme Nate uită de conversaţie. Am avut patru cîteva săptămîni, dar era prea complicat, aşa că i-am scos pe ultimii doi. Şi găurile s-au închis. Vezi? spuse şi aplecă aşa capul încît el să-i vadă lobul urechii.

– Ai fi putut să-mi spui asta înainte să văd toţi lobii din oraş şi să-mi notez cine are găuri şi cine nu.

Îi frecă un lob.

– Ți-ar sta bine cu cercel.

– Nu.

– Aș putea să-ți fac eu gaură.

– Un nu categoric. Nici în ureche, nici în altă parte. Nu ești amuzantă

– Mda, așa-s eu. Acum trebuie să îmi regîndesc strategia de vreme ce lista mea nu mai e valabilă.

Se ridică în genunchi peste el, pentru a-l primi înăuntrul ei.

– Gîndește-te mai tîrziu.

Intră la „Lodge" și-i văzu pe Ed și pe Hopp ținînd o ședință la o salată. Se opri la masa lor.

– Vă pot întrerupe o clipă?

– Sigur, ia loc, răspunse Hopp, trăgîndu-se cu scaunul. Trecem în revistă niște probleme financiare. Mie îmi dau durere de cap și nici lui Ed nu-i fac prea mare plăcere. Ne întrebăm cum să facem să mărim bugetul bibliotecii. Să renunțăm la o parte din propunerile pentru poștă, cel puțin momentan. Ce zici?

– Mi se pare o idee bună.

– Am căzut de acord în privința asta, spuse Ed, ștergîndu-se la gură. Dar trebuie să mai întindem de buget pentru a-i face loc. Știu că nu asta vrei să auzi, spuse el, făcîndu-i cu ochiul lui Hopp.

– Ar trebui să implicăm oamenii, să primim donații pentru materiale, muncă. Să primim donații de carte sau să le cerșim. Oamenii se motivează dacă reușești să le stîrnești interesul în legătură cu un proiect.

– Puteți conta și pe mine, spuse Nate. Dacă și cînd. Deocamdată, am și eu o problemă tot de natură financiară. Tocmai voiam să trec pe la tine pe la bancă, Ed. E vorba de o chestiune ce datează de mult, așa că s-ar putea să-ți solicite memoria.

El nu are gaură în ureche, gîndi Nate cînd îl văzu că încuviințează dînd din cap.

– Cînd este vorba de bancă, am o memorie bună. Spune.

– Are legătură cu Galloway.

– Pat? Reduse tonul vocii şi se uită de jur împrejur în restaurant. Poate nu ar trebui să discutăm aici despre asta. Charlene.

– Nu durează mult. Am primit o informaţie potrivit căreia Galloway ar fi cîştigat o grămadă de bani jucînd pocher în Anchorage.

– Pat se dădea în vînt după pocher, spuse Hopp.

– Aşa-i. Şi eu am jucat de cîteva ori cu el. Pe sume mici. Nu-l văd cîştigînd mult.

– Sursa mea mi-a spus altceva. Aşa că mă întrebam dacă a trimis bani aici, în contul lui, înainte de a urca pe munte.

– Nu din cîte îmi amintesc eu. Nici măcar un cec de salariu. Banca era destul de mică pe vremea aia, după cum ţi-am spus. Deşi, cam pe cînd a plecat Pat, construisem seiful şi aveam doi funcţionari cu jumătate de normă. Oricum, eram implicat în toate tranzacţiile. Frecîndu-se în bărbie, se lăsă pe spate. Pat nu prea avea treabă cu finanţele. De fapt, nu el era cel care venea să facă depuneri sau extrageri.

– Dar cînd pleca la cîte o slujbă? Trimitea bani acasă?

– Da, uneori trimitea. Îmi amintesc că Charlene a venit o dată şi chiar de două ori pe săptămînă ca să verifice dacă nu depusese ceva după ce a plecat ultima dată. Dacă ar fi avut mulţi bani, ceea ce mă îndoiesc, i-ar fi pus aici, la bancă sau la fel de bine ar fi putut să-i ţină într-o cutie de pantofi.

– Sînt de acord cu Ed şi tind spre a doua varinată, zise Hopp. Pe Pat nu îl ştiam prea interesat de bani.

– În general, oamenii care se nasc cu bani nu prea manifestă interes pentru ei, spuse Ed, ridicînd din umeri. Şi mai sîntem şi noi, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul lui Hopp, cei care trebuie să facă acrobaţii dacă vrem să avem bibliotecă în oraş.

– O să mai revin, spuse Nate, ridicîndu-se. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

– Ar trebui să se ocupe de problemele oraşului, spuse Ed, ducînd cana de cafea la gură.

– Cred că asta îşi imaginează că face.

– Avem nevoie de ajutor, Hopp, dacă vrem să avem biblioteca asta.

– De acord. Deocamdată o lasă mai uşor. Va trebui să continue pînă cînd se va convinge că Max l-a ucis pe Pat. Ignatious cel tenace. Aşa mă gîndesc la el zilele astea. Băieţii chiar nu renunţă niciodată. E o calitate bună la şeful poliţiei.

Jacob avusese dreptate. Unii oameni nu voiau să vorbească cu poliţiştii. Chiar dacă a fost însoţit de Jacob, Nate nu a reuşit să afle nimic în plus despre deplasarea la Anchorage. Asta nu însemna că fusese o călătorie irosită.

Nu-l vizitase pe Coben, Ar fi trebuit să o facă, admise el cînd Jacob plana deasupra lacului. Ar fi trebuit să-i ducă şi cercelul, dar nici asta nu făcuse. Avea nevoie de încă puţin timp. Încă puţin timp pentru a face nişte conexiuni. Se relaxă după ce avionul ajunsese pe apă.

– Îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Vrei să leg avionul? Intri?

– Ştii cum se face?

– Acum e o barcă cu aripi. Ştiu cum să leg o barcă la ponton.

Jacob făcu un semn cu capul în semn de salut în direcţia din care venea Meg.

– Ai altă treabă acum.

– Da, aşa e. Ne vedem mai tîrziu.

Coborî din avion pe flotoare, rugîndu-se să nu-şi piardă echilibrul şi să se facă de rîs căzînd în lac. Dar reuşi să calce cu bine pe ponton chiar cînd Meg ajunsese în partea cealaltă.

– Unde se duce? întrebă cînd îl văzu pe Jacob decolînd.

– A spus că are alte treburi. O luă de mînă. Te-ai întors devreme.

– Nu, tu ai întîrziat. E aproape opt.

Se uită la cer, care era la fel de strălucitor ca la amiază.

– Încă nu m-am obişnuit. Femeie, unde mi-e cina?

– Ha, ha, ha. Poţi să faci nişte hamburgeri de ren la grătar dacă vrei.

– Hamburgeri de ren, mîncarea mea preferată.

– Ai mai aflat ceva la Anchorage?

– Nu, cel puţin nu pentru anchetă. Şi cum a fost ziua ta?

– De fapt, şi eu am fost la Anchorage. Şi pentru că tot am fost acolo, s-a întîmplat să nimeresc într-un magazin unde aveau rochii de mireasă.

– Serios?

– Încetează să tot rînjeşti. Sînt tot aşa de hotărîtă că nu vreau o nuntă mare, fantezistă. Doar o petrecere tare, chiar aici, acasă. Dar m-am hotărît că vreau o rochie super. Una care o să te facă să-ţi iasă ochii din orbite.

– Şi ai găsit?

– Asta numai eu trebuie să ştiu şi tu trebuie să afli. Urcă pe verandă înaintea lui, apoi, îl sărută.

– Îmi place hamburgerul bine făcut şi chifla puţin prăjită.

– Am înţeles. Înainte de a mînca, am făcut şi eu cumpărături pentru nuntă.

– Ah, da?

– Ah, da. Scoase cutiuţa cu inelul din buzunar. Ghici ce-i aici?

– E al meu. Dă-mi.

Deschise capacul şi avu plăcerea să o vadă că se holbează cînd dădu cu ochii de diamantul încojurat de un brîu de diamante mici, toate într-o montură de platină.

– Sfinte Doamne! Apucă cutia şi sări de pe verandă. Ţopăi prin toată curtea, scoţînd sunete pe care el le luă drept aprobare.

– Asta înseamnă că-ţi place?

– Fantastic! Se întoarse făcînd cercuri şi rîzînd. Acesta, domnule şerif Burke, este un inel. Cu cît te-a jefuit?

– Doamne, Meg.

– Ştiu, e un subiect sensibil, spuse, continuînd să rîdă dezlănţuită. De fapt, nu vreu să ştiu. E ucigător, Nate, absolut ucigător. E stupid şi extravagant, aşadar, e perfect. E perfect.

Îl scoase şi îl puse în palmă.

– Bine, pune-mi-l, dar grăbeşte-te.

– Scuză-mă, dar crezi că am putea face asta ceva mai oficial şi cu mai multă demnitate?

– Cred că am trecut deja de acest punct. Haide, spuse mişcîndu-şi degetele. Pune-mi-l.

– E bine că nu mi-am frămîntat mintea să găsesc ceva poetic de spus în clipa asta. I-l puse pe deget unde începu să strălucească instantaneu. Ai grijă să nu-ţi scoţi ochii cu el.

– Cînd voi fi pe spate?

– Pardon?

– Păi mă-ndrăgostesc din ce în ce mai mult de tine. Nu ştiu dacă sînt perfectă pentru tine, Nate, dar sînt sigură că tu eşti perfect pentru mine.

El îi luă mîna pe care-i pusese inelul şi i-o sărută.

– Cînd şi dacă vom fi pe spate, o vom face împreună. Acum să facem hamburgerii.

30

Ce sînt astea?

Meg se uita la legătura de chei pe care Nate le ţinea în mînă.

– Nişte chei.

– Şi de ce ai nevoie aşa de multe chei?

– Fiindcă există multe încuietori. E o întrebare capcană? Le zăngăni în palmă, însă ea continua să se uite la el cu un zîmbet cald şi inocent.

– Meg, dar tu nici măcar nu închizi tot timpul uşile. De unde sînt toate cheile astea?

– Ei bine... vine şi vremea cînd cineva trebuie să intre undeva şi, ce să vezi, locul ăla este închis cu cheia. Atunci ai nevoie de o cheie.

– Şi acest loc care, ce să vezi, este încuiat, nu ar fi, de exemplu, proprietatea altcuiva? Ar fi corect?

– Tehnic vorbind. Dar un om nu e o insulă şi e nevoie de un sat şi aşa mai departe. Sîntem toţi în acest univers zen.

– Şi atunci astea sînt chei zen?

– Exact. Dă-mi-le înapoi.

– Nici vorbă, spuse şi le strînse în pumn. Vezi tu, chiar şi în universul zen, nu aş vrea să fiu nevoit să-mi arestez nevasta pentru intrare prin efracţie.

– Nu sînt încă nevasta ta, amice. Şi ai mandat de percheziţie?

– Erau la vedere. Nu am nevoie de mandat.

– Gestapovistule.

– Delincvento! O prinse de bărbie şi o sărută. Deschise, apoi, uşa din spate a jeepului şi strigă cîinii. Hai băieţi. Mergem la plimbare.

Meg refuză să mai lase cîinii singuri acasă. Erau cu ea, la Jacob, sau în zilele în care, avînd treabă, nu îi putea lua cu ea îi ducea la „Lodge". Nate îl ajută pe Bull, care era încă în convalescenţă, să urce.

– Zbor uşor, îi spuse lui Meg.

– Da, da. Cu mîinile în buzunare, se duse spre avion, apoi, se întoarse de unde plecase. Pot să fac rost de alte chei, ştii? Am eu mijloacele mele.

– Cu siguranţă, murmură Nate. Aştepta, aşa cum făcea de obicei, ca ea să decoleze. Îi plăcea să o privească înălţîndu-se de pe apă.

Avea grădina plină de flori şi vorbea cu foarte mare mîndrie de cum va planta altele de îndată ce vremea va fi prielnică. Ca să vezi, gîndi el. Imaginează-ţi-o pe Meg Galloway, pilot, vînător de urşi, în stare să încalce o proprietate privată, îngrijind o grădină. Pretinzînd că daliile ei sînt la fel de mari ca florile de dovleac. Chiar voia să le vadă. Voia să stea cu ea pe verandă, într-o noapte de vară nesfîrşită, cu soarele stăpînind cerul şi florile ei, luînd în stăpînire grădina.

Simplu. Viaţa lor ar putea fi plină de momente simple. Dar nu banală.

Avionul se ridică mai mult, şi mai mult, pînă se văzu ca o mică pasăre roşie pe cerul albastru. Zîmbi şi avu o tresărire cînd ea vină spre stînga în semn de salut. Cînd liniştea se înstăpîni, se urcă în maşină cu cîinii. Şi gîndi la altele.

Poate era o prostie să se agațe așa de mult de un cercel, o bucățică de argint, și bazîndu-se doar pe prezumția că Galloway avea o mare sumă de bani. Dar mai văzuse undeva cercelul acela și știa că își va aminti. Mai devreme sau mai tîrziu, își va aminti. Și banii nu erau străini de crimă.

Își lăsă gîndurile să bîntuie în vreme ce se îndrepta spre oraș. Galloway avea bani și o femeie frumoasă. Motive considerabile pentru o crimă. Într-un loc ca ăsta, femeile erau un lux.

Comitetul de organizare începuse deja să aranjeze orașul pentru parada de 1 Mai. Culorile predominante nu erau roșul, albul și albastru, ca la parăzile similare din orașele mici. De ce ar fi ceva obișnuit în Lunacy? Banerele și decorațiile erau în albastru, verde și galben.

Văzu un vultur așezîndu-se pe un baner, ca și cum și-ar fi dat acceptul.

Pe strada principală, oamenii își pregăteau casele și negoțurile pentru primăvară. Ghivece de flori, panseluțe și cale, amîndouă rezistente la frig, fuseseră deja scoase afară. Verandele și obloanele erau proaspăt vopsite. Motocicletele și scuterele înlocuiau snowmobilele.

Copiii începuseră să meargă la școală pe bicicletă și se vedeau mai multe încălțări mai ușoare înlocuindu-le pe cele de iarnă.

Dar munții care înconjurau această explozie de primăvară și care se înălțau spre soarele care strălucea paisprezece ore pe zi nu-i alungaseră încă.

Parcă mașina și le dădu drumul cîinilor. Se uitară la el cu ochi triști și intrară la „Lodge" cu cozile între picioare.

– Știu, știu, e neplăcut, spuse și se aplecă să-i lase să-i lingă mîna. Stați să-l prind pe răufăcător și, apoi, mămica voastră nu-și va mai face atîtea griji și veți putea rămîne acasă să vă jucați.

Scheunară cînd plecă, făcîndu-l să se simtă vinovat. Intră în restaurant și o găsi pe Charlene la ea în birou.

– Am angajat trei elevi de liceu pentru la vară, spuse mîngîind computerul. Îmi vor fi de mare ajutor cu toate rezervările care au fost făcute și clienții care vor veni.

– E un lucru bun.

– Şi ghizii locali au angajat cîţiva. Tot oraşul va fi plin de studenţi simpatici prin iunie. Avea o luminiţă în ochi cînd spuse asta, dar lui Nate i se păru că exprimă mai mult o provocare decît o anticipare.

– Vom fi ocupaţi. Charlene... spuse şi închise uşa. Vreu să te întreb ceva ce nu-ţi va face plăcere.

– Dar de cînd te împiedici tu de un asemenea detaliu?

Nu avea cum să fie prea delicat, gîndi Nate.

– Cu cine te-ai culcat prima dată după ce a dispărut Galloway?

– Eu nu-mi povestesc aventurile, Nate. Dacă m-ai fi încercat, ai fi ştiut.

– Nu este vorba de o bîrfă, Charlene, şi nici de un joc. Contează pentru tine cine l-a ucis pe Pat Galloway?

– Bineînţeles. Ştii cît de greu e să pregătesc înmormîntarea, ştiindu-l încă la morgă şi neştiind exact cînd îl voi putea aduce aici? În fiecare zi, îl întreb pe Bing cînd va fi pămîntul destul de moale pentru săpat. Pentru a săpa mormîntul lui Pat al meu.

Luă două şerveţele din cutia de pe masă şi-şi suflă nasul.

– Cînd mama l-a îngropat pe tata, spuse Nate, o lună de zile s-a învîrtit prin casă ca o fantomă. Poate chiar mai mult. A făcut tot ceea ce trebuia, aşa cum faci şi tu, dar nu se putea vorbi cu ea. Nu o puteai nici atinge. Era plecată pe undeva. De atunci n-am mai reuşit să mă apropii de ea.

– E trist.

– Tu nu ai făcut la fel. N-ai lăsat ca toate astea să te transforme într-o stafie. Acum, te rog să mă ajuţi. Cine a făcut prima mişcare de apropiere de tine, Charlene?

– Cine n-a făcut? Eram tînără şi drăguţă. Să mă fi văzut atunci.

Ceva se mişca în direcţia bună. Nate se repezi să apuce firul, cînd ea explodă.

– Şi eram singură! Nu ştiam că e mort. Dacă aş fi ştiut, nu s-ar fi întîmplat aşa de repede să... Mă rănise şi eram furioasă şi cînd bărbaţii au început să roiască în jurul meu, de ce m-aş fi abţinut? De ce nu aş fi ales mai mulţi?

– Nimeni nu te poate acuza pentru asta.

– Cu John m-am culcat mai întîi. Ştiam că mă iubeşte şi era foarte dulce. Grijuliu. Aşa că m-am dus la el. Dar nu doar la el. Am continuat. Am frînt inimi şi căsătorii. Şi nici nu mi-a păsat. Se calmă şi păru să rămînă pe gînduri. Nimeni nu l-a ucis pe Pat din cauza mea. Sau dacă au făcut-o şi-au pierdut timpul. Pentru că nu am ţinut la nici unul. Nu le-am dat niciodată ceva ce nu am luat înapoi. Nu e mort din cauza mea. Dacă e aşa, jur că nu aş putea să mai trăiesc cu gîndul ăsta.

– Nu e mort din cauza ta, spuse şi trecu în spatele ei, mîngîind-o pe umeri. Nu.

Ea îşi puse mîna peste a lui.

– L-am tot aşteptat să se întoarcă. Să vadă că nu am încercat să-l ţin locului – şi să mă iubească din nou. Jur, Nate, că am aşteptat asta pînă cînd tu şi Meg v-aţi dus acolo. Pînă cînd l-ai găsit, pînă atunci l-am aşteptat.

– S-ar fi întors, spuse şi o strînse de umeri mai tare, cînd ea dădu din cap a neîncredere. Cînd faci ceea ce fac eu, ajungi să cunoşti victima. Ajungi în mintea lor şi-i înţelegi mai bine, mult mai bine decît pe oamenii care au trăit cu ei. S-ar fi întors.

– E cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva, zise ea, după cîteva momente. În special, cineva care nu încearcă să se culce cu mine.

O bătu pe umăr încurajator, apoi, scoase cercelul din buzunar.

– Recunoşti cercelul ăsta?

– Hmmm. Îşi trase nasul şi se şterse la ochi de lacrimi. E drăguţ, dar cred că e bărbătesc. Nu e genul meu. Mie-mi plac mai strălucitoare.

– Ar fi putut fi al lui Pat?

– Al lui Pat? Nu, nu avea nimic asemănător. Nu avea cruci. Nu-i plăceau simbolurile religioase.

– Nu l-ai mai văzut niciodată.

– Nu cred. Dar poate că şi dacă l-aş fi văzut nu mi-aş aduce aminte. Nu-i mare lucru.

*

Hotărî să-l arate oamenilor, să le urmărească reacțiile. Pentru că Bing tocmai își lua micul dejun la „Lodge", Nate se duse la masa lui și îi arătă inelul atîrnat de degetul lui.

– L-ai pierdut?

Bing nu-i aruncă decît o privire înainte de a se uita în ochii lui.

– Ultima dată cînd ți-am spus că am pierdut ceva n-am avut decît probleme.

– Îmi place să înapoiez lucrurile proprietarilor de drept.

– Nu-i al meu.

– Știi al cui e?

– Nu-mi petrec prea mult timp uitîndu-mă-n urechile oamenilor. Și nici la fața ta nu vreau să mai petrec mult timp uitîndu-mă.

– Îmi face plăcere să ne revedem, Bing.

Puse inelul la loc în buzunar. Bing își tunsese barba cu un centimetru, remarcă Nate și se gîndi că, probabil, era schimbarea lui pentru vreme frumoasă.

– Februarie 1988. Nu am găsit pe nimeni care să-mi confirme că te-a văzut pe-aici luna aceea. Dar cîțiva mi-au spus că nu ai fost.

– Oamenii ar trebui să-și vadă de treaba lor, așa cum fac eu.

– Max era plecat și am auzit că-ți cam plăcea Carrie în perioada aia.

– Nu mai mult decît altă femeie.

– Ar fi fost un moment bun să te dai la ea. Îmi pari un om care nu pierde o ocazie bună.

– Nu o interesam, așa că ce rost avea să-mi irosesc timpul? Rahat. E mai ușor să o plătești pe una cu ora. Poate am fost la Anchorage în iarna aceea. Era o curvă pe care o chema Kate și cu care mai făceam tranzacții. La fel și Galloway. Treaba lui.

– Kate Curva?

– Da. A murit. Păcat. Ridică din umeri, continuînd să mănînce. A avut un atac de cord cînd făcea o felație. Cel puțin așa se spune. Se aplecă în față. Nu am ucis eu cîinele ăla.

– Aşa spui tu şi, oricum, pari mai preocupat de asta decît de doi oameni morţi.

– Oamenii pot avea grijă de ei înşişi mai bine decît poate un cîine bătrîn şi orb. Poate că am fost în oraş în iarna aia. Poate că l-am văzut şi pe Galloway cînd eu intram şi el pleca de la Kate. Îmi era indiferent.

– Ai vorbit cu el?

– Aveam alte probleme. La fel şi el. Un joc de pocher.

Nate ridică privirea ca şi cum ar fi fost şi surprins, şi interesat.

– Ia-auzi! Deodată, îţi aduci aminte o groază de detalii.

– Dacă toată ziua nu mai scap de tine! Îmi strici pofta de mîncare, aşa că m-am gîndit.

– Ai jucat şi tu pocher?

– Eu m-am dus la curve, nu la pocher.

– A spus ceva cum că ar avea de gînd să urce pe No Name?

– Îşi trăgea pantalonii pe el, pentru numele lui Dumnezeu, şi eu mi-i dădeam jos pe ai mei. Nu am stat la poveşti. Spunea că avea o mînă norocoasă, că luase o pauză să i-o tragă lui Kate şi că se întorcea. Kate spunea ceva cum că oraşul era plin de lunatici şi că asta-i convenea. Afacerea-i mergea bine. Apoi, ne-am pus pe treabă.

– L-ai mai văzut pe Galloway după ce ţi-ai terminat afacerile?

– Nu-mi aduc aminte să-l mai fi văzut, răspunse Bing, înfigînd furculiţa în farfurie. Poate a venit la bar, poate nu. Eu m-am dus să-l văd pe Ike Transky, un vînător pe care-l cunoşteam şi care avea o casă în Skwenta. Am stat la el cîteva zile; am vînat şi am pescuit la copcă. Apoi ,m-am întors aici.

– Transky va spune şi el acelaşi lucru?

– N-am nevoie de nimeni să-mi susţină spusele. Oricum, e mort. A murit în '96.

Convenabil, gîndi Nate şi plecă de la „Lodge". Singurii doi oameni pe care Bing îi numise ca potenţiali susţinători ai alibiului său erau morţi. Sau puteai întoarce lucrurile şi le puteai privi din partea opusă.

Mănuşi furate, un cuţit furat, amîndouă lăsate lîngă cadavrul

cîinelui. Amîndouă aparţineau unui om care-l văzuse şi care vorbise cu Galloway. Nu era greu de imaginat că Galloway se întorsese la jocul de pocher sau se oprise să bea ceva cu prietenii.

Ghici cu cine m-am întîlnit la Kate Curva? Lumea e mică, gîndi Nate. Lumea e mică şi bătrînă. Dacă Bing spunea adevărul, ucigaşul putea fi îngrijorat de posibilitatea ca Galloway să fi spus cine altcineva din Lunacy mai juca pocher şi mergea la Kate.

Decise să se mai oprească în cîteva locuri şi să arate dovada în drum spre postul de poliţie.

Mai tîrziu i-o arătă lui Otto. Adjunctul său ridică din umeri.

– Nu-mi spune nimic.

Între ei apăruse un fel de răceală, o relaţie relativ oficială, pe care Nate o regreta. Dar nu avea ce face.

– Întotdeauna am crezut că crucea malteză este un simbol mai degrabă militar decît religios.

Otto nici nu clipi.

– La puşcaşii marini, unde am fost eu, nu se purtau cercei.

– Bine. Cum făcuse şi de cîteva ori înainte, Nate puse cercelul în buzunar.

– Se vorbeşte că arăţi chestia aia tuturor. Oamenii se întrebă de ce şeful poliţiei îşi pierde vremea cu un cercel pierdut.

– Mă ocup de tot, spuse Nate.

– Şefule, strigă Peach de la biroul ei. Am primit un raport că un urs a intrat în garajul lui Ginny Mann, în Rancor. Soţul ei e la vînătoare, completă ea. E singură acasă, doar cu copilul ei de 2 ani.

– Spune-i că venim. Otto?

Cînd intrară pe alea pietruită, la doi kilometri depărtare de oraş, Otto se uită la el.

– Sper că nu ai de gînd să mă faci să alung ursul în timp ce tu tragi focuri de avertizare deasupra capului unui urs tîmpit.

– Să vedem ce vedem. Ce dracu' poate căuta un urs în garaj?

– Cu siguranţă că nu repară carburatorul. Nate chicoti şi Otto zîmbi şi el. Apoi, redeveniră serioşi, dîndu-şi seama de gravitatea situaţiei.

– Cineva n-a fost atent şi a lăsat uşa deschisă, mai mult ca sigur. Poate au conserve cu mîncare pentru cîini sau pentru păsări. Ori tîmpitul de urs a intrat să vadă dacă nu găseşte ceva interesant.

Cînd parcară în faţa casei cu două etaje, Nate văzu că într-adevăr uşa garajului era deschisă. Nu ştia dacă ursului i se datora debandada dinăuntru sau dacă familia Mann arunca lucrurile acolo ca la groapa de gunoi a oraşului.

Ginny deschise uşa. Părul ei roşu era strîns în coc şi pe cămaşa largă, ca şi pe mîini, avea numai vopsea.

– S-a dus în spate. Sparge lucruri de vreo douăzeci de minute. M-am gîndit că poate-şi va continua drumul, dar m-am temut că ar putea încerca să spagă uşa pentru a intra în casă.

– Rămîi înăuntru, Ginny, îi spuse Nate.

– L-ai văzut? o întrebă Otto.

– L-am văzut cînd se chinuia să intre. În spatele ei se auzea un lătrat de cîine înnebunit. Cîinele era în casă şi eu eram sus, lucram în atelier. Apoi, Roger a început să latre. A trezit copilul. Îmi vine să înnebunesc de atîta zgomot. E un urs brun. Nu pare ajuns la maturiate, dar este destul de mare.

– Urşii sînt curioşi, spuse Otto, în vreme ce-şi verificau puştile şi mergeau spre garaj. Dacă este tînăr, probabil că-şi va băga doar nasul pe aici şi o va lua la goană cînd ne va vedea.

Nate văzu că familia Mann împrejmuise o parte din curtea din spate pentru a o face grădină. Aparent, ursul trecuse de cîteva ori pe acolo şi ocupase şi distrusese un coş de plastic plin cu ziare şi alte broşuri. Se uită atent împrejur, apoi, arătă spre o pată cafenie care se vedea între copaci.

– Uite-l că pleacă.

– Ar fi bine să-l speriem, să-l determinăm să o ia la goană. Să nu se mai întoarcă, spsue Otto şi trase două focuri în sus. Nate privea amuzat ursul care o luă la picior.

Sta şi se uita după animal, alături de un om care era pe lista lui de suspecţi.

– A fost destul de uşor.

– Aşa e cel mai adesea.

– Uneori nu e aşa. Meg şi cu mine a trebuit să împuşcăm un urs alaltăseară la ea acasă.

– Asta i s-a întîmplat cîinelui? Am auzit ceva despre cîinele ei, cum că ar fi rănit.

– Da. Ne-ar fi atacat şi pe noi dacă nu l-am fi împuşcat. Cineva a pus momeală în jurul casei.

Otto miji ochii.

– Despre ce dracu' vorbeşti?

– Îţi spun că cineva a agăţat carne proaspătă, în saci de plastic, acasă la Meg.

Otto strînse din buze, apoi, se întoarse şi făcu cîţiva paşi. Nate puse mîna pe patul pistolului.

– Te întrebi dacă eu eram acela? zise Otto, întorcîndu-se şi proţăpindu-se în faţa lui Nate. Vrei să ştii dacă aş fi capabil de un gest atît de laş şi de crud? Dacă aş face ceva care ar putea duce la sfîşierea a doi oameni? Dintre care o femeie?

Îl împunse pe Nate cu degetul în piept. De două ori.

– Înţeleg că te poţi gîndi şi la mine, în legătură cu Galloway sau chiar cu Max. M-a durut că te-ai putut gîndi că aş fi făcut eu ceea ce i s-a făcut lui Yukon, dar am înghiţit-o şi pe asta. Dar să fiu eu al dracului dacă accept asta. Am fost puşcaş marin. Ştiu cum să ucid un om dacă trebuie. Ştiu cum să o fac repede şi ştiu o mulţime de locuri unde aş putea să scap de corp şi unde nimeni de pe lumea asta nu ar putea să-l găsească.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Şi de aceea te întreb pe tine, Otto, pentru că tu-i cunoşti pe oamenii de pe aici, cine s-ar înjosi într-atît?

Tremura. Era încă furios, observă Nate. Avea puşca în mînă, dar chiar aşa furios cum era, ţeava era îndreptată spre pămînt.

– Nu ştiu, dar nu merită să trăiască.

– Cercelul pe care ţi l-am arătat îi aparţine.

Curiozitatea luă locul furiei, ca şi interesul stîrnit de afirmaţia lui Nate.

– L-ai găsit la Meg?

– Nu. În peştera lui Galloway. Aşa că uite la ce ne vom gîndi.

Pe cine plăcea şi în cine avea încredere Galloway şi ar fi putut să facă alpinism iarna? Cine a avut de cîştigat din moartea lui? Cine purta asta? spuse bătîndu-se cu mîna peste buzunar. Cine se considera un rebel pe atunci şi ar fi putut pleca din oraş vreo două săptămîni fără să remarce nimeni.

– Mă primeşti înapoi să mă ocup de caz?

– Da. Să-i spunem lui Ginny că drumul e liber.

Cînd Meg a venit să-şi ia cîinii, a fost o adevărată surpriză. Pentru ea sau pentru Charlene, care a fost prinsă hrănind cîinii cu resturi din restaurant.

– M-am gîndit că nu are rost să irosesc. Şi cîinilor ăstora nu le place să fie închişi.

– Doar pînă se vindecă Bull.

Rămaseră acolo amîndouă, stînjenite, în timp ce cîinii mîncau.

– Ştii ce i s-a întîmplat?

– Urs.

– Dumnezeule! E norocos că a scăpat doar cu cîteva zgîrieturi, spuse Charlene, aplecîndu-se şi mîngîindu-l pe Bull. Bietul băiat.

– Uit întotdeauna că-ţi plac cîinii. Nu ai avut niciodată un cîine.

– Am destule pe cap şi aşa. Se dădu într-o parte şi inelul lui Meg străluci în soare. Am auzit şi de asta.

O luă pe Meg de mînă şi o duse aproape de ochi, ridicîndu-se.

– Joanna de la clinică a auzit, i-a spus lui Rose şi Rose mi-a spus mie. Poate ar fi trebuit să-mi spui chiar tu. S-a întrecut pe el însuşi, nu?

– Norocul meu.

– Da, norocul tău. Îi lăsă mîna şi se îndepărtă cîţiva paşi, după care se opri. Şi norocul lui.

Meg rămase tăcută cîteva momente.

– Aştept lovitura.

– Nici vorbă. Vă stă bine împreună, mai bine împreună decît altfel. Dacă tot trebuie să te măriţi cu cineva, e mai bine să fie cu cineva lîngă care arăţi bine.

– Ce spui de cineva care mă face fericită?

– Asta vreau să spun.

– Bine, bine.

– Hmm. Poate aş putea să dau o petrecere. O petrecere de logodnă, de exemplu.

Meg băgă mîinile în buzunarele blugilor.

– Nu vom aştepta prea mult timp. Nu cred că va fi nevoie de o petrecere dacă logodna va dura o lună.

– Bine, cum vrei.

– Charlene. Poate ai putea să mă ajuţi cu nunta. Pe faţa lui Charlene apăru o expresie de surpriză şi plăcere. Nu vreau nimic extravagant, doar ceva acasă, dar vreau o petrecere. Una mare. Tu te pricepi la aşa ceva.

– Aş putea să mă ocup de asta. Chiar dacă nu vrei ceva extravagant, îţi trebuie mîncare bună şi mult alcool. Şi ar trebui să fie frumos. Flori şi decoraţii. Am putea să discutăm detaliile.

– Bine.

– E... trebuie să fac ceva acum. Poate vorbim mîine.

– Mîine e bine. Dacă tot au mîncat, mai las cîinii puţin aici pînă mă duc să iau nişte alimente şi alte chestii.

– Ne vedem mîine, aşadar.

Charlene intră repede în restaurant, înainte să se răzgîndească. Se duse direct în camera lui John şi bătu la uşă.

– E deschis.

Şedea la biroul lui mititel, dar se ridică la vederea ei.

– Charlene, îmi pare rău. Corectez nişte lucrări. Realmente trebuie să o fac.

– Nu pleca. Se sprijini de uşă. Te rog nu pleca.

– Nu mai pot rămîne, aşa că trebuie să plec. Mi-am şi înaintat demisia. O ajut pe Hopp să-mi găsească un înlocuitor.

– Nimeni nu te poate înlocui, John, orice ai gîndi tu despre... despre ceilalţi bărbaţi. Nu m-am purtat bine cu tine. Ştiam că mă iubeşti, dar mi-am impus să nu-mi pese. Îmi făcea plăcere să ştiu că există cineva acolo, ori de cîte ori aveam nevoie, dar mi-am impus să nu-mi pese.

– Ştiu. Ştiu prea bine, Charlene. În cele din urmă, am reuşit să mă obişnuiesc cu situaţia.

– Lasă-mă să termin. Mi-e teamă şi trebuie să-ţi spun ce am de spus înainte de a-mi pieri curajul. Îmi plăcea că bărbaţii mă doreau şi-mi plăcea să văd asta în ochii lor. Îmi plăcea să-i am în pat, mai ales, pe cei tineri. Ca să-mi imaginez, pe întuneric, atunci cînd le simţeam atingerea, că nu am încă patruzeci de ani.

Îşi atinse faţa.

– Detest să îmbătrînesc, John, şi să-mi văd ridurile în oglină în fiecare zi. Cît timp bărbaţii mă doresc, mă pot preface că ceea ce văd nu e real. Mi-a fost teamă şi am fost furioasă mult timp, dar acum sînt obosită. Făcu un pas înainte. Te rog nu pleca, John. Te rog nu mă părăsi. După Pat, tu eşti singurul care m-a liniştit, lîngă care mi-am găsit pacea interioară. Nu ştiu dacă te iubesc, dar aş vrea. Dacă rămîi, voi încerca.

– Eu nu sînt Karl Hidel, Charlene. Nu mai pot rămîne. Nu pot sta aici şi să-mi găsesc alinarea într-o carte cînd aduci pe altcineva în patul tău.

– Nu va mai fi altcineva. Nu vor mai fi alţi bărbaţi, ţi-o jur. Dacă rămîi şi-mi mai dai o şansă. Nu ştiu dacă te iubesc, dar ştiu că gîndul de a rămîne fără tine îmi frînge inima.

– Asta-i prima dată în şaisprezece ani că vii în camera asta să stăm de vorbă. Prima dată că mi-ai spus ceva real. Am aşteptat foarte mult timp.

– Prea mult? Spune-mi că nu e prea mult.

Se duse la ea, o luă în braţe şi îşi lipi obrazul de fruntea ei.

– Nu ştiu. Cred că nici unul dintre noi nu ştie. Aşa că presupun că trebuie să avem răbdare şi să vedem.

Nate îşi puse insigna pe o cămaşă maro cu emblema poliţiei din Lunacy pe o mînecă. Fusese informat de la primărie că trebuia să aibă o ţinută oficială cu ocazia paradei. Cînd îşi lăsă şi arma, Meg mîrîi îndelung.

– Poliţiştii sînt atît de sexi. De ce nu vii înapoi în pat?

– Trebuie să ajung devreme. Ar fi trebuit să fiu deja acolo. Cu „actori" cu tot, ne aşteptăm la vreo două mii de oameni în oraş. Hopp şi Charlene au reuşit să facă o bună publicitate.

– Cui ar putea să nu-i placă o paradă? Bine, dacă tot eşti aşa de oficial, dă-mi zece minute şi te duc eu cu avionul.

– Durează mai mult pînă-ţi verifici tu toate sistemele decît îmi ia mie să mă duc cu maşina. Ca să nu mai vorbim că nu eşti în stare să te pregăteşti în zece minute.

– Ba pot, mai ales, dacă face altcineva cafeaua.

Chiar cînd el se uită la ceas şi oftă, se repezi în baie.

Cînd se întoarse cu două căni, ea se încheia la cămaşa roşie pe care o îmbrăcase peste un tricou alb, pe gît.

– Sînt uimit.

– Ştiu să-mi organizez timpul, dragule. Aşa putem discuta despre aranjamentele de nuntă pe drum. Am reuşit să o conving pe Charlene să renunţe la ideea de a închiria o pergolă îmbrăcată cu trandafiri roşii.

– Ce e pergola?

– Habar n-am, dar nu facem asta la nuntă. E distrusă – spune că aşa ceva e nu numai romantic, dar chiar esenţial pentru fotografiile de nuntă.

– E bine că vă înţelegeţi una cu alta.

– Nu va dura, dar deocamdată viaţa e mai uşoară aşa. Luă o înghiţitură mare de cafea. Mai am nevoie de două minute să mă ocup de faţă.

Şi o zbughi în baie.

– Ea şi Big Mike şi-au pus capetele la contribuţie pentru a vedea ce fac cu tortul de nuntă. I-am dat mînă liberă. Îmi plac prăjiturile. Ne mai disputăm pe tema florilor. Nu vreu să fiu îngropată în trandafiri roz, dar am acceptat cîteva lucruri. Ca de exemplu angajarea unui fotograf profesionist. Şi pozele la minut sînt bune, dar acum este vorba de o chestie monumentală şi trebuie să luăm un profesionist. Ah, şi mi-a spus că trebuie să-ţi iei un costum nou.

– Dar am deja un costum.

– Mi-a spus că trebuie să te îmbraci cu unul nou şi că trebuie să fie gri. De culoarea oţelului, nu altfel de gri. Sau poate nu trebuia să fie de culoarea oţelului? Nu mai ştiu şi pentru asta te

arunc pe tine la înaintare, Burke. N-ai decît să te certi tu cu ea.

– Pot să-mi iau un costum nou, murmură el. Pot să-mi iau chiar un costum gri. Pot să-mi aleg singur lenjeria intimă?

– Întreb-o pe Charlene. Gata, am terminat. Să mergem, nu sîntem încă gata? Ţii parada în loc.

Rîse cînd dădu să o apuce şi îl lăsă să o fugărească în jos pe scări.

Erau deja la uşă cînd el se opri brusc cînd o tresărire a memoriei deveni ceva cunoscut.

– Poze. La dracu'.

– Ce? Meg îşi aranja părul cînd el o luă la fugă în sus pe scări. Vrei un aparat de fotografiat? Doamne. Şi întotdeauna comentează că femeile nu-s gata la timp.

Urcă şi ea pe scări, apoi încremeni cînd îl văzu căutînd albumele ei cu poze, scoţîndu-le din dulap şi aruncîndu-le pe pat.

– Ce faci?

– Aici e. Îmi amintesc. Sînt sigur.

– Ce-i acolo? Ce faci cu fotografiile mele?

– E aici. Un picnic de vară? Nu, nu... un foc de tabără. Sau... la dracu'.

– Stai o clipă. De unde ştii că am fotografii de la un foc de tabără, sau de la un picnic, sau de oriunde altundeva?

– Mi-am băgat nasul. Mă certi mai tîrziu.

– Poţi fi sigur de asta.

– Cercelul, Meg. L-am văzut cînd mă uitam prin pozele astea. Ştiu că l-am văzut.

Îl dădu la o parte şi luă şi ea un teanc.

– Cine-l purta? Pe cine ai văzut? Se uita repede pe fotografii şi le arunca deoparte ca pe nişte aeroplane.

– O poză de grup, murmură el, încercînd să se concentreze. De la o petrecere. Asta-i.

– De revelion. M-au lăsat să stau mai mult. Eu am făcut poza. Eu.

Mîna îi termura cînd dădu plasticul la o parte şi scoase fotografia. O parte din brad se vedea într-un colţ, cu toate

luminițele aprinse. Se apropiase cu aparatul, așa că apăreau doar fețe, deși își aducea amintea că tatăl ei avea o chitară.

Rîdea, iar Charlene era așa de aproape de el încît nici nu li se vedeau obrajii care erau lipiți unul de altul. Max se strecurase prin spate, dar ea îi trase vîrful capului.

Dar cel care stătea de partea cealaltă a tatălui ei, cu capul întors puțin într-o parte și zîmbind cuiva din partea opusă a camerei, se vedea clar.

Și în ureche îi atîrna crucea malteză.

31

Nu e o dovadă, Meg, nu una sigură sută la sută.

– Nu mă lua pe mine cu prostiile astea de polițist, Burke. El conducea, iar ea se cuprinsese cu mîinile în jurul taliei, de parcă o durea burta.

– Nu sînt prostii. Dar dovada nu este incriminatorie. Mintea lui funcționa la maximum, încercînd să acopere tot ceea ce știa. Cercelul a fost atins de cel puțin două persoane înainte a ajunge la mine. Nu se pot lua amprente. Modelul nu este neobișnuit, probabil că s-au confecționat mii de astfel de cercei la vremea aceea. Poate l-a pierdut, l-a dăruit sau l-a împrumutat de la cineva. Simplul fapt că îl avea în ureche și că a apărut asta într-o fotografie luată acum mai bine de șaisprezece ani nu înseamnă că a și fost pe munte. Chiar și cel mai prost avocat poate desființa o asemenea probă într-un proces.

– El l-a ucis pe tata.

Ed era ranchiunos. Hopp i-o spuse după incidentul cu Hawley.

Toate liniile se legau. Galloway de Max, Galloway de Bing, Galloway de Steven Wise.

Se mai puteau adăuga. Woolcott de Max, prietenul atent care o ajutase pe văduvă. Woolcott cu Bing, implicîndu-l pe cel care

ar fi putut să ştie, ar fi putut să-şi amintească o conversaţie întîmplătoare din urmă cu şaisprezece ani.

Cauciucurile tăiate ale lui Hawley şi camionul vopsit – răsplata pentru distrugere, făcută să pară un act de vandalism pus la cale de copii.

Banii. Ed Woolcott era omul banilor. Cum puteai să ascunzi mai bine o sumă de bani căzută din senin decît prin intermediul propriei tale bănci?

– *Ticălosul de Woolcott l-a ucis pe tata.*

– Aşa e. Eu ştiu. Tu ştii. Şi el o ştie. Dar pentru a avea un caz solid trebuie mai mult.

– Din ianuarie te tot ocupi de cazul ăsta. Piesă cu piesă, pas cu pas, deşi Poliţia Statală l-a clasat. Te-am urmărit.

– Lasă-mă să termin.

– Ce crezi că voi face? Clipi fiindcă îi intra soarele în ochi. Ieşise din casă fără ochelarii de soare, fără nimic altceva în afară de nevoia de a acţiona. Crezi că mă voi duce la el să-i pun pistolul la tîmplă?

Auzi durerea şi furia din glasul ei şi îşi puse mîna peste a ei. O strînse.

– Ai putea.

– N-o voi face.

Trebui să facă un efort pentru a-şi întoarce palma şi a răspunde strîngerii lui, cînd ar fi fost mult mai uşor să i-o dea la o parte. Să rămînă singură cu furtuna emoţiilor ei.

Dar vreau să fiu acolo, Nate, să-i văd expresia atunci cînd îl vei aresta.

Strada principală era plină de oameni care îşi căutau locuri. Scaune pliante şi umbrele de soare de tot felul ocupau trotuarul, multe dintre ele deja luate în posesie de spectatori.

Zumzetul umplea oraşul, rîsete, strigăte şi muzica de la radio *KLUN* se împleteau în aer. Camionete care ofereau îngheţată, *hot dogs* şi alte asemenea erau parcate pe toate străzile.

Două mii de oameni, estimă Nate, şi bună parte din ei, copii. Dacă ar fi fost o zi obişnuită, ar fi putut intra în bancă să-l aresteze

pe Ed în liniște, la el în birou. Dar nu era o zi obișnuită, oricum ai fi luat-o.

Parcă la postul de poliție și o trase pe Meg înăuntru cu el.

– Otto și Peter, îi spuse el lui Peach.

– Afară, cu hoardele, acolo unde ar trebui să fiu și eu. Era foarte iritată. Am crezut că vei veni înainte...

– Spune-le să vină.

– Nate, la școală sînt mai mult de o sută de persoane care se pregătesc de paradă. Trebuie...

– Spune-le să vină aici! se răsti el. Continuă drumul spre biroul lui, cu Meg de mînă. Vreau să stai aici.

– Nu. Nu e doar prostesc și greșit din partea ta să te aștepți să fac așa ceva, dar e și lipsit de respect.

– Are licență pentru armă.

– Și eu. Dă-mi o pușcă.

– Meg, a ucis deja de trei ori. Va face tot posibilul pentru a se apăra.

– Dar eu nu pot fi ținută undeva în siguranță.

– Eu nu...

– Ba da. E primul tău instinct, dar trebuie să treci peste. Nu mă voi plînge dacă vei veni acasă cu problemele de la serviciu, sau dacă munca ta se va interfera cu viața noastră. Nu-ți voi cere să fii ceea ce nu ești. Nu-mi cere nici tu mie asta. Dă-mi o armă. Promit să n-o folosesc decît dacă trebuie. Nu vreau să moară. Vreau să trăiască. Să putrezească de viu. Vreau să fie sănătos ca să stea cît mai mult în închisoare.

– Trebuie să știu ce se întîmplă. Cu mîinile în șolduri, Peach umplea cadrul ușii. I-am chemat aici și acum nu a mai rămas nimeni să supravegheze ce se întîmplă afară. Cîțiva copii de la școală au și legat un sutien de catargul steagului. Un cal a lovit un turist care ne va da probabil în judecată, iar tîmpiții de frați Mackie au cumpărat un butoi de Budweiser și sînt deja beți morți. Frustrarea o făcea să scuipe vorbele ca o mitralieră. Au furat și o mulțime de baloane și acum mărșăluiesc prin oraș ca nebunii. Au venit o mulțime de reporteri, Nate. Nu asta e imaginea pe care vrem să o promovăm.

– Unde este Ed Woolcott?

– Cu Hopp la şcoală, probabil. Trebuie să participe călare pe nenorociţii ăia de cai. Ce se întîmplă?

– Sună-l pe sergentul Coben în Anchorage. Spune-i că am de gînd să arestez un suspect pentru asasinarea lui Patrick Galloway.

– Nu vreau să-l speriem, le spuse Nate ajutoarelor sale. Nu vreau violenţă sau panică. Nu cu toată mulţimea asta de afară. Siguranţa civililor este cuvîntul de ordine.

– Noi trei ar trebui să fim în stare să-l arestăm destul de repede şi fără mare tam-tam.

– Poate, încuviinţă Nate, dar nu vreau să risc vieţile civililor, bazîndu-mă doar pe „poate", Otto. Nu pleacă niciunde. Deocamdată, nu are nici un motiv să o şteargă. Aşa că-l vom ţine sub observaţie. Cîtă vreme trebuie să ne ocupăm şi de paradă, cel puţin unul dintre noi va trebui să-l ţină mereu sub observaţie. Se întoarse spre tabelă. Avem aici schiţa lui Peach cu traseul şi timpul de desfăşurare a paradei. Locul lui este imediat în spatele formaţiei şcolii. Adică, poziţia a şasea. Vor merge de la şcoală prin oraş, apoi, vor ieşi. Se vor opri aici, la Buffalo Inlet, după care se vor întoarce prin spate, pînă la şcoală. Atunci nu va mai fi aşa multă îngrămădeală şi vom putea să-l arestăm fără gălăgie, cu minimum de risc.

– Unul dintre noi se poate întoarce la şcoală, spuse Peter. După ce parada ajunge în capătul celălalt al oraşului. Şi poate îndepărta pe toată lumea din preajmă.

– Asta vei face tu. Îl arestăm în linişte, cînd se termină totul. Îl aducem aici şi, apoi, i-l predăm lui Coben.

– Îl vei preda Poliţiei Statale? întrebă Otto. Adică „ţine, prietene," după ce noi facem toată treaba?

– E cazul lui Coben.

– Aiurea. Statul s-a spălat pe mîini. N-a vrut să-i dea bătaie de cap, nici nu s-a ostenit, aşa că a ales calea cea mai uşoară.

– Nu-i chiar aşa. Dar, indiferent ce ar fi, aşa facem. Aşa vom face.

Nu-i trebuia medalii sau aprecieri. Nu-i mai trebuia. Voia doar să-şi termine treaba. De la beznă la lumină, gîndi el. De la moarte la dreptate.

– Prioritățile noastre sînt să protejăm civilii şi să arestăm suspectul. După aceea, e treaba lui Coben.

– Cum spui tu. Se pare că va trebui să mă mulțumesc să-l văd pe Ed făcînd pe el cînd îi vei pune cătuşele. Ticălosul, a ucis amărîtul ăla de cîine!

Otto se uită la Meg şi roşi.

– Şi pe ceilalți. Pe Pat şi pe Max. Doar că isprava cu cîinele a fost cea mai recentă crimă, asta-i tot.

– E în regulă, spuse Meg şi schiță un zîmbet. Dacă va fi pedepsit, e în regulă.

– Bine, spuse Otto, tuşind pentru a-şi curăța gîtlejul. Cînd vor porni prin spate, vom pierde contactul vizual.

– Nu, m-am ocupat de asta. Avem cîțiva voluntari civili. Ridică privirea chiar cînd intrară Jacob şi Bing.

– Ai spus că ai o treabă cu noi, spuse Bing, scărpinîndu-se pe burtă. Cît îmi iese?

Meg aşteptă pînă cînd le împărți tuturor aparatele de emisie-recepție şi-i trimise să-şi ia în primire sectorul.

– Eu ce am de făcut?

– Tu vii cu mine.

– Acceptabil. Îşi scoase cămaşa din pantaloni ca să ascundă tocul revolverului.

– Şi-ar putea pune problema de ce nu-ți faci zborul, aşa cum era prevăzut.

– Probleme la motor. Îmi pare rău.

Mulțimea era colorată şi zgomotoasă, aplauda întruna, iar mirosul de carne la grătar şi zahăr umplea atmosfera. Copiii fugeau în jurul unui pom decorat special pentru această ocazie în fața primăriei. Văzu că uşile de la „Lodge" erau deschise, iar Charlene făcea o afacere grozavă cu cei care nu se mulțumeau cu o gustare frugală, aşa cum se vindea pe stradă.

Străzile laterale erau blocate traficului rutier. Un cuplu de tineri şedea pe o barieră şi se săruta cu foc, în vreme ce un grup de prieteni se juca în spatele lor. O televiziune din Anchorage filma mulţimea din colţul opus.

Turiştii filmau sau făceau ture pe la mesele cu produse locale de artizanat local. Genţi de piele, amulete, măşti complicate din cultura băştinaşilor şi multe altele umpleau mesele şi pereţii clădirilor.

Deşi era cald şi însorit, se vindeau foarte bine căciulile şi fularele făcute din qivit, un fel de lînă obţinută de la o rasă aparte de bovine.

„Italian Place" vindea felii de pizza la pachet, iar „The Corner Store" vindea camere de unică folosinţă şi insecticid. În faţă era un raft cu vederi poştale, trei la doi dolari.

– Un orăşel plin de oameni întreprinzători, comentă Meg.

– Da.

– Şi după ziua de azi va fi şi mai sigur. Mulţumită ţie. Otto a spus-o cel mai bine. Mulţumită ţie, şerifule.

– Ah, doamnă, roşesc.

– O spui ca Gary Cooper, dar în ochii tăi se vede Clint Eastwood din anii în care-l juca pe Dirty Harry.

– Doar nu... am încredere în tine.

– Poţi avea. Peste furia ei se aşternuse un calm glacial. Dacă acest calm va exploda, îl va îngheţa la loc. Am nevoie de tine acolo... dar, ursul ăsta tu trebuie să-l dobori.

– Bine.

– Va fi o zi minunată pentru paradă, spuse ea, inspirînd adînc. Dar parcă aerul e totuşi prea nemişcat. De parcă ar trebui să se întîmple ceva. Ajunseseră la şcoală. Asta este!

Formaţiile erau aşezate în rînd, toţi în uniforme albastre, iar nasturii şi uniformele străluceau de lustruite ce erau. Sunetele cornurilor se întrepătrundeau fiindcă exersau toţi deodată, iar adulţii dădeau tot felul de instrucţiuni.

Răsună bubuitul tobei.

Echipa de hochei era pe poziţie, lovind cu crosele cînd

componența echipei se aliniase. Ei deschideau parada, iar banerul pe care scria că sînt cîștigătorii campionatului regional ascundea rugina de pe camionul lui Bing. Boxele și megafoanele fură testate cu melodia *We Are the Champions* a formației Queen.

– Ai ajuns, spuse Hopp, care era îmbrăcată într-un costum roz. Ignatious, credeam că va trebui să conducem această paradă fără tine.

– Am avut cîteva treburi în oraș, Hopp. De altfel, ai o mulțime de ajutoare.

– Au venit și de la NBC să filmeze. Obrajii ei erau aproape la fel de roz, ca și costumul, de atîta entuziasm. Meg, dar tu nu ar trebui să fii acolo, sus? spuse și arătă spre cer.

– Am avut probleme cu motorul. Îmi pare rău.

– Ah, nu-i nimic. Știi cumva dacă Doug Clooney a ieșit deja cu barca pe rîu? Le-am căutat pe Peach sau pe Deb – ar trebui să se ocupe de organizare pe-aici, – dar toți au fugit ca potîrnichile.

– Sînt sigur că a ieșit cu barca, iar Deb e chiar aici, aliniază echipa de hochei.

– Bine, înseamnă că pornim. Ed! Încetează să te agiți măcar cinci secunde. Nu-mi dau seama de ce l-am lăsat să mă convingă să participăm călare. Am fi putut merge într-o mașină decapotabilă, ar fi fost mult mai comod și mai puțin caraghios.

– Dar nu la fel de spectaculos, replică Ed, zîmbind larg și alăturîndu-li-se. Era îmbrăcat într-un costum albastru din trei piese. Poate că șeful poliției ar fi trebuit să fie.

– Poate data viitoare.

– Nu te-am felicitat pentru logodnă, spuse urmărindu-l atent pe Nate, întinzîndu-i mîna.

Ar fi putut s-o facă acum și aici. Ar fi putut să-l pună la pămînt și să-l încătușeze în zece secunde.

Trei copii de la gimnaziu trecură printre ei, fugărindu-l pe un al patrulea cu un pistol de plastic. O drăguță majoretă veni să-și recupereze bastonul care-i sărise chiar lîngă ei.

– Scuze, șerifule. Mi-a scăpat.

– Nici o problemă. Mulțumesc, Ed, spuse și întinse din nou mîna pentru a termina gestul întrerupt de puști.

Jesse veni alergînd şi se agăţă de piciorul lui Nate.

– Particip la paradă! ţipă copilul. O să port un costum şi o să mărşăluiesc şi eu pe stradă. Ai să te uiţi la mine, şerifule Nate?

– Cu siguranţă.

– Cît de arătos eşti, comenta Hopp şi se aplecă spre Jesse care-l luă pe Nate de mînă.

Nu aici, gîndi Nate. Nu acum. Nimeni nu trebuie să fie rănit astăzi.

– Sper că vei veni la nuntă, îi spuse lui Ed.

– N-aş rata-o pentru nimic în lume. Nu te-ai mulţumit cu un localnic, Meg?

– A supravieţuit o iarnă. E destul de localnic acum.

– Presupun că ai dreptate.

– Jesse, du-te la grupul tău, îi spuse Hopp, îndemnîndu-l cu o palmă peste fund.

– Să vă uitaţi la mine! strigă el alergînd.

– Ajută-mă să urc, Ed. E aproape timpul să plecăm.

– Şi noi trebuie să ne întoarcem, spuse Nate. Lucrurile par a fi sub control aici. Vreau să mă asigur că fraţii Mackie se comportă cum trebuie.

– Am auzit că au furat baloane, spuse Hopp, uitîndu-se exasperată în sus.

Nate o luă pe Meg de mînă şi se îndepărtară.

– Ştie? îl întrebă ea.

– Mi-e teamă. Sînt prea mulţi oameni în preajmă, Meg. Prea mulţi copii.

– Ştiu, spuse şi-l strînse de mînă. Formaţiile începură să bată pasul pe loc. Dar se va termina curînd. Nu va dura prea mult să mergi dintr-un capăt în altul al oraşului şi să te întorci.

El ştia că i se va părea interminabil. Cu toată mulţimea care era adunată, cu toată gălăgia, şi uralele, şi muzica asurzitoare. O oră. După o oră, putea să-l aresteze fără ca nimeni să fie rănit. De data asta, nu era nevoie să alerge pe alei întunecoase.

Trioul de majorete dansa şi arunca bastoanle în aer, fiind primite cu aplauze entuziaste. Cea care aproape îl nimerise, îi zîmbi

cu toată gura. Conducătorul orchestrelor făcu semn şi toată lumea cîntă *We Will Rock You*.

Îl zări pe Peter la prima intersecţie şi se întoarse să-i şoptească lui Meg la ureche:

– Să continuăm să ne mişcăm pînă la tipul cu baloane. Îţi cumpăr un balon. Aşa ne vor depăşi şi-i vom urmări ceva mai mult.

– Unul roşu.

– Bineînţeles.

La capătul oraşului urma întoarcerea. Probabil că hocheiştii încheiaseră deja circuitul şi acum veniseră în oraş să se întîlnească cu prietenii. Formaţia muzicală se îndrepta spre şcoală să-şi schimbe uniformele.

La o parte. Aproape toată lumea trebuia îndepărtată. Şi Peter era acolo să-i zorească pe cei care zăboveau.

Se opri lîngă clovnul cu păr portocaliu şi cu mîna plină de baloane.

– Dumnezeule, Harry, tu eşti ăsta?

– A fost ideea lui Deb.

– Eşti foarte drăguţ, oricum. Fata mea vrea unul roşu.

Duse mîna la portofel, ascultînd cu o ureche la discuţia lui Meg cu Harry cu privire la forma balonului. Îl văzu pe Peter deplasîndu-se pe trotuarul celălalt, pe măsură ce formaţiile înaintau auzi tropotul cailor. Copiii se îmbulziră cînd Ed şi Hopp aruncară bomboane. Îi dădu o bancnotă lui Harry şi urmări parada în continuare.

Îl văzu pe Coben, cu părul lui blond care atrăgea razele soarelui, şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că şi Ed îl recunoscuse.

– Fir-ar să fie, de ce n-o fi aşteptat?

Pe faţa lui Ed se putea citi panica. Văzîndu-l, Nate încercă să-şi facă loc prin mulţime. Nu reuşi să ajungă la timp. Auzi uralele şi strigătele mulţimii, ca un val care se spărgea lîngă el. Aplaudară cînd Ed sări de pe cal şi chiar şi atunci cînd el scoase o armă de sub jachetă.

Ca şi cum ar fi anticipat un spectacol, îi făcură loc cînd se îndreptă spre partea opusă a străzii.

– Jos! Toată lumea jos!

Traversă strada alergînd, sărind peste oamenii şocaţi. Îl văzu pe Ed intrînd pe o străduţă laterală cu pistolul la tîmpla unei femei.

– Înapoi! strigă Ed. Aruncă arma şi întoarce-te. Dacă nu, o omor. Ştii că pot să o fac.

– Ştiu. Auzea strigătele în spatele lui şi muzica pierzîndu-se în depărtare. În curbă, erau parcate mai multe maşini şi camioane şi clădirile aveau multe uşi care mai mult ca sigur erau deschise.

Mai întîi, să se calmeze Ed, înainte ca acesta să se gîndească că ar putea să intre cu ostatica lui într-una dintre clădiri.

– Unde te duci, Ed?

– Nu-mi duce tu grija. Fă-ţi griji despre ea. Ridică femeia, astfel încît picioarele ei se tîrau pe asfalt. O să-i trag un glonţ în cap.

– Aşa cum i-ai făcut lui Max.

– Am făcut ceea ce a trebuit să fac. Aşa supravieţuieşti aici.

– Poate. Faţa lui Ed era udă de sudoare. Nate o vedea strălucind în lumina soarelui. Dar de data asta nu scapi. Te dobor acolo unde eşti. Ştii că o pot face.

– Dacă nu arunci arma, moartea ei va cădea pe umerii tăi. O mai tîrî pe femeia care plîngea alţi cîţiva metri în spate. Aşa cum ţi-ai omorît partenerul. Îţi sîngerează inima, Burke. Nu ai putea trăi cu gîndul ăsta.

– Eu aş putea, spuse Meg. Se apropie de Nate şi îndreptă arma în direcţia lui Ed. Mă ştii, ticălosule. Te dobor aşa cum aş doborî un cal bolnav şi nici măcar nu clipesc.

– Meg, şopti Nate.

– O pot omorî pe ea şi pe unul dintre voi înainte de a mă doborî voi. Dacă trebuie.

– Pe ea poate, încuviinţă Meg. Dar pentru mine, ea nu înseamnă nimic. Hai, împuşc-o. O să mori înainte ca ea să cadă la pămînt.

– Uşor, Meg, murmură Nate, apoi, ridică vocea, continuînd să se uite la Ed. Fă ce-ţi spun şi fă-o acum. Apoi, auzi un tumult de voci şi zgomotul oamenilor care se apropiau. Mulţimea venea

spre ei, îşi dădu seama Nate, împinsă de curiozitate, fascinaţie şi groază, care depăşea simpla teamă.

– Aruncă arma şi dă-i drumul femeii, îi ordonă Nate. Dacă o faci acum, mai ai o şansă. Nate îl văzu pe Coben venind din spate şi ştiu că cineva va muri.

Se dezlănţui iadul.

Ed se întoarse şi trase. Nate îl văzu pe Coben sărind într-o parte şi sîngele care-i tîşni din rana de la umăr. Revolverul lui Coben era la pămînt, acolo unde-i căzuse din mînă. Auzi un al doilea glonţ, oprindu-se în clădirea de lîngă el şi urletul a zeci de oameni. Abia îi auzi. Sîngele lui era de gheaţă.

O împinse pe Meg înapoi, aruncînd-o la pămînt. Ea îl înjură în timp ce el avansa, cu pistolul pregătit.

– Dacă e să moară cineva azi, acela vei fi tu, Ed.

– Ce faci? ţipă Ed, pe măsură ce Nate se îndrepta spre el. Ce dracu' faci?

– Datoria. E oraşul meu. Lasă arma sau te dobor ca pe calul ăla bolnav.

– Du-te la dracu'! Cu o mişcare violentă, o împinse pe femeie spre Nate şi sări în spatele unei maşini.

Nate lăsă femeia să se scurgă jos, pe asfalt. Sări şi el după o altă maşină, în partea dinspre stradă. Ghemuit, aruncă o privire spre Meg şi o văzu alături de cealaltă femeie a cărei viaţă declarase că nu înseamnă nimic pentru ea.

– Du-te! îi strigă ea. Prinde-l pe ticălosul ăla. Apoi, se tîrî pe burtă spre Coben.

Ed trase şi glonţul sparse parbrizul.

– Gata acum, aici! strigă Nate. Aruncă arma sau vin eu să o iau.

– Eşti un *nimic*! În vocea lui Ed se simţea mai multă panică şi mai multă furie. Nici măcar nu aparţii acestui loc. Începuse să plîngă. Ieşi de după maşină şi se porni, să tragă nebuneşte. Bucăţi de geam săreau peste tot ca nişte stele ucigătoare şi metalul scotea un zgomot strident.

Nate se ridică şi ieşi pe stradă cu arma în mînă. Simţi o

înțepătură în braț, ca și cum ar fi fost mușcat de o albină grasă și furioasă.

– Aruncă arma, cretinule.

Cu un țipăt, Ed se întoarse și trase. Și Nate trase. Îl văzu pe Ed prinzîndu-se cu mîna de șold și căzînd la pămînt. Continuă să înainteze pînă cînd ajunse la arma care-i căzuse din mînă atunci cînd se prăvălise la pămînt.

– Ești arestat, idiotule. Laşule. Vocea lui era calmă ca o zi de iunie. Îl întoarse pe Ed pe burtă, îi puse mîinile la spate și-i duse cătușele. Apoi, se lăsă pe vine lîngă el și vorbi încet. Ed se uita la el cu ochii plini de groază.

– Ai tras într-un polițist. Se uită fără nici cea mai mică urmă de interes la firișorul de sînge care-i picura de deasupra cotului. Chiar în doi. Ești terminat.

– Trebuie să-l aducem pe Ken? Tonul lui Hopp părea calm, dar cînd Nate își ridică privirea spre ea îi văzu tremurul mîinilor, al umerilor.

– N-ar fi rău. Făcu un semn cu capul spre oamenii care trecuseră pe dedesubt, pe deasupra sau care pur și simplu împinseseră baricadele. Va trebui să-i dăm înapoi pe acești oameni.

– Asta-i treaba ta, șerifule. Reuși să zîmbească, apoi, trăsăturile îi înghețară și se uită la Ed. Știi, echipa aia de filmare a înregistrat aproape totul. Cameramanul trebuie premiat. Un singur lucru trebuie spus clar în interviurile ce vor urma după această nebunie. Ed este acum venit din afară. *Outsiderul*. Nu mai este unul dintre noi.

Se întoarse încet spre Nate și-i întinse mîna ca și cum ar fi vrut să-l ajute să se ridice în picioare.

– Dar tu ești. Cu siguranță ești unul dintre noi, Ignatious, și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

El o luă de mînă și-o simți tremurînd cînd i-o strînse.

– A fost cineva rănit acolo?

– Doar cîteva cucuie și vînătăi. Lacrimile care-i jucau în ochi porniră în jos pe obraji. Ai avut grijă de noi.

– Bine. Dădu din cap spre Otto şi Peter, care încercau să îndepărteze mulţimea.

Apoi, se uită şi o văzu pe Meg, ghemuită în cadrul unei uşi. Privirile li se întîlniră. Avea mîinile pline de sînge, dar se părea că bandajase ca un expert umărul rănit al lui Coben. Îşi trecu o mînă absentă peste obraz, mînjindu-se cu sînge. Apoi, zîmbi şi-i trimise o sărutare.

Apreciau că avuseseră noroc că nu murise nimeni, iar rănile pe care le aveau civilii, deşi multe erau neînsemnate – oase rupte, contuzii şi vînătăi – fuseseră provocate de căzături şi panică.

De asemenea, distrugerile de bunuri nu fuseseră mari – mai multe ferestre sparte, parbrizuri şi un bec de pe stradă. Cu remarcabilă mîndrie, Jim Mackie le spuse celor de la NBC că va lăsa găurile de gloanţe aşa cum erau.

S-a spus că, una peste alta, parada de Întîi Mai din Lunacy a fost un super eveniment.

S-au spus o mulţime de lucruri.

Reportajele din presă au fost mai numeroase decît rănile provocate de incident. Violenta şi bizara capturare a lui Edward Woolcott, presupusul criminal al lui Patrick Galloway, Omul Ghe ii de pe muntele No Name, a fost pe prima pagină la nivel naţional vreme de cîteva săptămîni.

Nate nu s-a uitat la televizor, ci s-a mulţumit cu articolele din *Lunatic*.

Pe măsură ce luna mai trecea, scădea şi interesul celor din afară.

– O zi lungă, spuse Meg, ieşind lîngă el pe verandă.

– Îmi place cînd sînt lungi.

Îi dădu o bere şi se uită împreună cu el la cer. Era aproape ora zece şi soarele strălucea încă. Grădina era plantată. Daliile, aşa cum se aşteptase erau spectaculoase, iar celelalte plante agăţătoare aveau cîţiva metri înălţime. Vor mai creşte încă, gîndi ea. Avea o vară întreagă, multe zile lungi, scăldate in lumină.

În ziua precedentă îşi îngropase tatăl. Tot oraşul venise să asiste. Ca şi presa, dar oraşul contase pentru Meg.

Charlene fusese calmă, gîndi ea. Atît cît putea fi Charlene de calmă. Nici măcar nu se dăduse pe lîngă camere, ci, aşa de mîndră cum Meg nu o mai văzuse niciodată, ţinîndu-l de mînă pe Profesor.

Poate vor reuşi să stea alături. Poate nu. Viaţa e plină de „poate". Dar de un lucru era sigură. Sîmbăta următoare va sta aici, în lumina nopţii de vară, cu lacul şi munţii în faţă, şi se va căsători cu bărbatul pe care-l iubea.

– Spune-mi, zise ea. Ce-ai aflat azi, cînd te-ai dus să vorbeşti cu Coben?

Ştia că îl va întreba. Ştia că vor discuta despre asta. Nu doar fiindcă era vorba de tatăl ei, ci fiindcă pentru ea conta cine era el şi ce făcea el.

– Ed şi-a schimbat avocatul. Şi-a adus un barosan din afară. Susţine că a fost în legitimă apărare faţă de tatăl tău. Că Galloway a înnebunit şi că s-a temut pentru viaţa lui şi că a intrat în panică. E-bancher şi ţine evidenţe contabile. Spune că a cîştigat cei douăsprezece mii de dolari care au apărut brusc în contul lui în martie, dar există martori care vor susţine contrariul. Aşa că nu va ţine. Spune că de restul nu e el vinovat. De absolut nimic. Nici asta nu va ţine.

Un roi de ţînţari se arătă la marginea pădurii. Făceau un zgomot ca de ferăstrău şi cînd îi auzi, Nate se bucura că stropise cu insecticid înainte de a ieşi afară. Se întoarse să o sărute pe obraz.

– Eşti sigură că vrei să auzi toate astea?

– Continuă.

– Soţia lui este destul de tulburată pentru a-i distruge alibiurile în legătură cu moartea lui Max şi a lui Yukon. Adaugă la astea sprayul cu vopsea galbenă de la el din magazie şi declaraţia lui Harry că Ed a cumpărat carne proaspătă de la el, chiar în ziua în care ne-a atacat ursul. Pune toate la un loc şi vei vedea că fac un caz destul de bine pus la punct.

– În plus, mai e şi faptul că a ţinut pistolul la tîmpla unui turist şi că a împuşcat un poliţist statal şi pe şeriful nostru. Îl sărută pe braţ. Toate astea au fost înregistrate de NBC. Mare televiziune!

Eroul nostru viteaz care împuşcă pe ticălos în picior, cînd el însuşi este rănit.

– O rană superficială.

– L-ai doborît pe ticălos precum Cooper în *High Noon*. Eu nu sînt Grace Kelly, dar mă înfierbînt gîndindu-mă la asta.

– Vai, doamnă, mă ruşinez. Plesni un tînţar cît o vrabie care reuşise să treacă de chimicale. N-a fost mare lucru.

– Şi eu arătam destul de bine, chiar şi atunci cînd m-ai trimis la pămînt.

– Acum arăţi şi mai bine. Avocaţii vor încerca să aducă tot soiul de explicaţii: nebunie temporară, capacitate redusă, dar...

– N-o să ţină, încheie Meg.

– Coben îl va da gata. Sau procuratura. Şi-au înfipt dinţii în el.

– Dacă Coben te-ar fi ascultat, aţi fi pus mîna pe el fără să fie nevoie de tot tămbălăul.

– Poate.

– Ai fi putut să-l ucizi.

Nate luă o înghiţitură de bere şi ascultă ţipătul unui vultur.

– Dar tu îl voiai în viaţă. Scopul meu este să-ţi fac ţie plăcere.

– Chiar te rog.

– Nici tu n-ai fi făcut-o.

Meg întinse picioarele şi se uită la talpa uzată a cizmelor ei de grădinărit. Poate că trebuia să-şi ia unele noi.

– Nu fii aşa de sigur, Nate.

– Nu e singurul care poate pune momeală. Îl provocă Meg. Încercai să-l faci să îndrepte arma spre unul dintre noi.

– Ai văzut privirea femeii?

– Nu, mă uitam la el.

– Eu am văzut-o. Am mai văzut această spaimă. Un iepure cu lăbuţele prinse într-o capcană. Se opri să mîngîie cîinii care veniseră lîngă ea. Dacă-mi spui că, indiferent de cîţi super avocaţi de mai jos de paralela 48 va angaja, va intra la închisoare pentru mult, mult timp, te cred.

– Va intra la închisoare pentru mult, mult timp.

– E bine. Am închis cazul. Vrei să ne plimbăm pînă la lac?

– Cred că da.

– Şi cînd vom ajunge acolo ai să vrei să ne întindem pe malul apei şi să facem dragoste pînă cînd vom fi mult prea obosiți să ne mai putem mişca?

– Cred că da.

– Probabil că tînțarii ne vor mînca de vii.

– Pentru unele lucruri merită să-ți asumi riscuri.

El era unul dintre ele, gîndi Meg. Se ridică şi-i întinse mîna.

– Ştii, peste puțin timp, cînd vom face sex, va fi legal. Va reduce asta din intensitate?

– Nici un strop, zise el şi se uită din nou la cer. Îmi plac zilele lungi. Dar nici nopțile nu mă deranjează. Pentru că am lumină. O cuprinse în brațe şi o trase spre el. Am lumina mea chiar aici.

Privi soarele, prea puțin dornic să apună, strălucind pe apa rece şi adîncă. Şi munții atît de mîndri şi de albi, oglindind iarna eternă pe albastrul verii.

Sfîrşit